

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"BRIMS WITH LONGING."

—CHLOE GONG, #1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR
OF *THESE VIOLENT DELIGHTS*

A FRAGILE ENCHANTMENT

ALLISON SAFT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Allison Saft tarafından da

Down Comes the Night
Çok Daha Vahşi Bir
Büyü

KIRILGAN BIR BÜYÜ

ALLISON SAFT

NEW YORK

Herkes için her gün.

Birinci Bölüm

Niamh geminin güvertesinin küpeştesine doğru eğildiğinde, bir şeyi unutmuş olduğu hissine kapıldı.

En iyi parçalarını narin krem kâğıtlara katlamış, bobinlerini ve kumaş makaslarını paketlemiş ve en önemlisi davetiyeyi güvenli bir şekilde retikülüne saklamıştı. Bu her şeydi. *Elbette*, her şey buydu. Ama yine de emin olamıyordu. Her şeyin kaydını tutmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Ve her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de (ve gizliden gizliye retikülünün gerçekten de sadece kırık kalemler ve başıboş bozuk paralarla dolu, yabancı bir âleme açılan bir portal içerdiğine ikna olsa da), gerçeğe tartışmak mümkün değildi: en sevdiği makastan hayatının değerli yıllarına kadar değer verdiği her şey parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Davetiyeyi tekrar kontrol etmekten zarar gelmez.

Niamh çantasını karıştırdı ve mektubu orada bulunca rahat bir nefes aldı. Kenarları sert deniz havasında kıvrılıyordu ve parşömen zamanla sararmış gibi görünse de, gerçekte sadece en az beş çay dökme olayının kurbanı olmuştu. Şimdiye kadar, parmaklarının huzursuz pedleri tarafından pürüzsüz ve parlak bir şekilde aşınmış kraliyet ailesinin kırılmamış balmumu mühründen, içeriğinin lekeli mürekkebine kadar her santimini ezberlemişti.

Sevgili Niamh Ó Conchobhair,

Kraliyet ailesinin onur konuğu olarak, Ekselansları Prens

Christopher, Clearwater Dükü ve Ekselansları Rosa de Todos los

Santos de Carrillo, Castilia Infanta'nın düğününde kraliyet terzisi

olarak hizmet etmek üzere Avaland'a davetlisiniz. . .

Şu anda bile bunu anlamakta güçlük çekiyordu. *O*, Caterlow gibi durgun bir yerden gelen bir Machlish kızı, kraliyet düğünü için terzilik yapıyordu. Sonunda, tüm sıkı çalışmasının karşılığını almıştı.

İki yıl önce, evdeki kızlardan biri, Caoimhe Ó Flaithbertaigh, uzak bir akrabasını ziyaret etmek için Avaland'a gitmişti. Ve bir baloda Niamh'ın tasarımlarından birini giydiğinde - sarı ipekten, metalik ipliklerle işlenmiş ve erken bahar anılarıyla büyülenmiş hoş bir elbise - sezonun en gözde bekârını, genç Aspendale Dükü'nü tavlamıştı. O zamandan beri Avlish'in müşterileri durmaksızın gelmeye devam ediyordu ve hepsi de sıradan bir Machlish kadınının bir düşese sihrin tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Niamh, güçsüz kızlarını karşı konulmaz kılmak isteyen soylular, aristokraziyle evlenmeyi hedefleyen genç kibar kadınlar ve solmuş güzelliklerine tutunan matronlar için elbiseler dikmişti. Onların hırsları, ailesini son iki yıldır zar zor ayakta tutmuştu. Ne de olsa Machland'da artık çok az insan Ó Conchobhair büyüyle büyülenmiş elbiseler alabiliyordu.

Ama artık ne şişmiş eklemleri ve zayıflayan gözleriyle annesi, ne gün geçtikçe daha da kırılganlaşan ve acı çeken büyükannesi, ne hâlâ saman tutulması gereken çatı, ne de komşu çocuk Cillian ve keçisi yüzünden çatlayan pencere için endişelenmesine gerek kalmamıştı. Bir mucize eseri, yaptığı iş Avaland Naip Prensi'nin dikkatini çekmişti.

Kraliyet düğününün terziliğini yapmak ona Avlish başkentinin kalbinde kendi dükkânını açacak gücü ve büyükannemle annemi Machland'dan çıkarıp rahat bir şehir evine taşıyacak kadar parayı kazandıracaktı. Hayatlarında bir gün daha çalışmak ya da acı çekmek zorunda . Bu hayatlarının fırsattı.

Niamh sadece onu aldığı için kendini bu kadar bencil hissetmemeyi diledi.

Büyükanneme gideceğini söylediğinde, Niamh'a onu tanıımıyormuş gibi bakmıştı. *Büyükbaban senin burada, Machland'da bir hayatın olmasını garanti altına almak için Avlish'lerle savaşırken öldü. Sen ve sihrin, o canavarların söndürmeye çalışıp başaramadığı şeysiniz. Şimdi de zanaatını onlara kıyafet yapmak için mi kullanmak istiyorsun? Bu utançtan asla kurtulamayacağım.*

Ailesine utanç getirmek Niamh'ın yapmak isteyeceği en son şeydi. Hayatının her günü, Machlish topraklarında özgürce yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu, büyükbabası gibi insanlara ne kadar çok şey borçlu olduğunu hatırlıyordu. İyi ve itaatkâr bir torun, davetiyeyi hemen o anda parçalara ayırırdı. İyi, itaatkâr bir torun

Bunun yerine ona istikrar sağlayabilecek biriyle evlenmeyi ve damarlarında akan aynı büyüğü miras alabilecek çocuklarla evlenmeyi önerdi. Mutluluğu bulamayabilirdi ama en azından kültürleri bir nesil daha hayatta kalabilirdi.

Ama o anda, prens naibinden gelen mektup elindeyken, Niamh itaat etmekle yetinemezdi. Gran onaylasa da onaylamasa da, atalarına ihanet etmek anlamına gelse de gelmese de, yapabileceği tek şekilde ailesine bakmak zorundaydı.

Onlara olan borcunu geri ödemek zorundaydı.

Niamh mektubu bir kenara koydu ve yüzünü tuzlu rüzgâra çevirdi. Önünde Machlish Denizi gri bir kumaş gibi dalgalanıyor, köpükler yüzeyine dantel gibi işleniyordu. Şafak öncesi ışığında parıldayan tüm bu su, olasılık kadar sonsuz hissettiriyordu.

"On dakika içinde Sootham'a yaşıyoruz!" diye seslendi bir gemi görevlisi. "Sootham'a on dakika!"

İrkildi ve kalçasını korkuluklara çarptı. "Oww . . ."

Bakışlarını denizden yükselen şehre sabitlediğinde acısı çabucak azaldı. Sahilden bir gelin duvağı kadar beyaz ve tüllü bir sis yükseliyor, güneşin en ufak ışığı pürüzlü ufuk çizgisini aydınlatıyordu. Niamh parmaklarını korkuluklara doladı, neredeyse beklentiyle titriyordu. Kendini kıyıya kadar yüzmekten alıkoymak için yapabileceği tek şey buydu.

Gemi nihayet durduğunda ve liman görevlileri onu iskeleye , eşyalarını topladı ve iskeleye doğru yöneldi. Yolcu arkadaşları etrafını sarmış, itişip kakışıyor ve bağıryorlardı. Hayatında hiç görmediği kadar çok insan güverteye dolmuştu. İnsanlar ciyaklayan bebeklerini göğüslerine yaslamışlardı. Kemikleri derilerine yapışmış çocuklar annelerinin eteklerini tutuyordu. Ve ondan daha büyük olmayan kızlar, tırnaklarının altındaki kir ve demir kadar sert gözleriyle ona doğru bakıyorlardı. Hepsi çaresizlik ve umut kokuyordu. Hepsinin Sootham'da iş aramak için evlerini ve ailelerini geride bıraktıklarına şüphe yoktu. Niamh ilk kez büyükannesinin haklı olduğundan korktu. Belki de dünyanın acımasız olduğunu gerçekten hiç öğrenmemişti.

Niamh, omuzları ve seyahat çantaları arasında ezilmiş bir halde su üstünde kalmak için elinden geleni yaptı. Bir noktada ayakları yerden tamamen kalktı. Cesetlerin pis ve keskin kokusu neredeyse dayanılmazdı ve o sırada

Rıhtımda tökezledi, bacakları hâlâ denizdeymiş gibi sallanıyordu.

Parmakları onları tutan nemli, yıpranmış halatlara batarak ilerledi. Yönünü kaybetmesine rağmen rıhtımda koşuşturan farelerin üzerinden geçmeyi başardı ve bir mucize eseri onlardan özür dileme dürtüsüne direndi. Sonunda ayakları sert zemine değdi. Kafasını kaldırdı ve Machland'dan kalkan yanlış gemiye binmiş olma ihtimalini düşündü.

İskelenin sonunda onu bekleyen Sootham hiç de beklediği gibi değildi. İhtişam ve parlaklık neredeydi? Geniş parklar ve hareketli caddeler? Burada binalar sanki kendilerini zorlukla ayakta tutabiliyorlarmış gibi yorgun bir şekilde birbirlerine yaslanmışlardı. Kanalizasyon ve acı su kokusu üzerine çökmüştü.

Hayır, bu Sootham olmalıydı. Ama saraya giden yolu bulamazsa, gidecek başka bir yeri yoktu. Eve dönmek için yeterli parası yoktu, zaten eve dönmek bir seçenek de değildi. Annesinin bir uykusuz gece daha çalışmasını, büyüsüz ama kararlı bir şekilde dükkânın dantelci lambasının solgun ışığında dikiş dikmesini izlemeye ya da en basit büyüünün bile büyükannesinden neler götürdüğünü görmeye dayanamazdı. Geçim kaynakları artık Niamh'ın omuzlarındaydı. Bunu kaldıracabilecek kadar güçlüydü.

Niamh derin, sakın bir nefes aldı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Orada, kısa bir mesafe ötede, bir sokak lambasının loş ışığının altında bir araba gördü. Göze batmayan ama hoş bir arabaydı; puslu havada bile parıldayan zarif, cilalı bir siyaha boyanmıştı. Yan tarafına yakut kırmızısı ve parlak altınla kraliyet nişanı kabartılmıştı: yaprakları altın damlacıklarla incilenmiş bir gül. Neredeyse arabanın bir peri masalından fırlamış bir şey olduğuna inanacaktı; kafasını çevirir çevirmez, araba yere çökecek ve günün acımasız ışıklarıyla yeniden bir balkabağına dönüşecekti.

O yaklaşırken arkadan bir uşak indi. Heykelsi bir görüntüsü vardı; ciddi, sade ve ince kıyafeti içinde inanılmaz derecede uzun boyluydu. Niamh ürperdi. Donuk lamba ışığında arabanın önünde duran adam, tüm dünyaya onu Öteki Dünya'ya götürmeye hazır olan Adil Olanlar'dan biri gibi görünüyordu. Soğuk mavi gözleriyle burnunun ucuyla ona baktı ve sonunda büyük bir küçümsemeyle, "Bayan Niamh O'Connor?" diye sordu.

Belli ki farklı birini bekliyordu. Niamh saçlarını düzeltme ya da eteklerini düzeltme içgüdüleriyle savaştı. Denizde geçirdiği dört günün ona iyi davranmadığından emindi. Ona en çekici gülümsemesini sundu. "Bu benim."

Seyahat çantasını ondan aldı, tıpkı asi bir kedi yavrusunu ensesinden tuttuğu gibi tuttu. "Peki o zaman. Sanırım benimle gelsen iyi olur."

* * *

Kraliyet sarayının dış cephesi, sıra sıra pencereleri ve bir revakın altında askerler gibi duran devasa sütunlarıyla göz kamaştırıcı beyaz taştan yapılmıştı. Antik dünyadan bir şey gibi görünüyordu, temiz, hassas ve son derece heybetliydi. Gördüğü manzara nefesini kesmişti. Görkemliydi, ama doğrusu bakması bile acı veriyordu. Güneş ışığının acımasız parıltısında her şey parlıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı yüzünü pencerenin serin camına dayayarak.

İndiği aynı şehirde bu kadar zenginlik nasıl var olabilirdi? *Buranın* Sezon boyunca evi olacağına inanamıyordu.

Belki şanslıysa, evden tanıdığı birine rastlayabilirdi. Son duyduğuna göre, arkadaşı Erin Ó Cinnéide saraya transfer edilecekti. Onca ay ayrı kaldıktan sonra onu tekrar görmek ne muhteşem olurdu.

Her soylu aile Sezon için devasa bir geçici personel tutuyordu ve bunların çoğu Machland'dan geliyordu. Arkadaşlarının mektuplarından öğrendiğine göre, bu acımasız bir işti ama en azından işti. Machland'ın bağımsızlığı olabilirdi ama başka pek bir şeyi yoktu. Toprak hâlâ Blight'tan ve insanlar da kayıplarından kurtulmaya çalışıyordu. Niamh'ın birlikte büyüdüğü neredeyse herkes Caterlow'u terk etmiş, Machlish Denizi'nin ötesinde daha iyi bir yaşam hayallerinin peşinden gitmişti.

Araba sarayın önünde yavaşlayarak durdu ve Niamh kapıların yanında kollarını kavuşturmuş bir kadının -hizmetçinin- gizlendiğini fark etti.

Ağırbaşlı siyah elbisesi içinde, tüm o göz kamaştırıcı beyaza karşı bir çürük gibiydi.

Uşak arabadan atladı ve onun için kapıyı açtı. Garaj yolunda bekleyen bir başkası da eşyalarını topladı. Her şey

Niamh teşekkür etmek için ağzını açamadan bavullarının büyük bir kısmı götürüldü. Vagondan dışarı adımını atar atmaz Niamh kendini tamamen bunalmış hissetti. Seyahat çantası olmadan, elleriyle yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yönünü tamamen kaybetmişken, bir şekilde endişelenebileceği tek şey buydu. Niamh merdivenlerden verandaya çıktı, görkemli bahçelere ya da bahçedeki ustalıklı yıpranmış heykellere aval aval bakmamak için elinden geleni yaptı. Ama kahya tüm bakışlarını ona çevirdiğinde Niamh geri çekildi.

Hizmetçi, büyükannesinden daha yaşlı olmayan ama bir beygir gibi yapılı, heybetli bir kadındı. Saçları daha da sert olan yüzüne doğru sertçe toplanmıştı. Dikkati doğrudan boğazına yönelmiş bir bıçak izlenimi veriyordu. Niamh'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Erin büyük bir evde çalışıyordu ve eve gönderdiği mektuplar saray dedikoduları ve soyluların karıştığı işlerle dolu ciltler dolusu olsa da Niamh bunları hiç dikkate . Önemsemesi gerektiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Niamh reverans yaptı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Niamh Ó Conchobhair."

Cevap gelmedi. Niamh nihayet başını kaldırmaya cesaret edebildiğinde, kahya ciddi bir onaylamazlıkla kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bu aksan için bir şey yapabilir misin?"

Niamh bir an için konuşamayacak kadar afallamıştı. Büyükannesi onu Avlishlerin de en az Machlishler kadar kin besledikleri konusunda uyarmıştı. Ancak küçümsemelerinin bu kadar açık olmasını beklemiyordu. "Korkarım hayır, hanımefendi. Özür dilerim."

"Yazık." Dilini şaklattı. "Bana Bayan Knight diyebilirsiniz. Ekselansları Prens Naip sizi görmek istiyor. İşiniz hakkında konuşmak istediği bazı şeyler var."

Omurgası dikleşti. Avaland Prens Naibi onu mu görmek istemişti? *İşi* hakkında mı? Elbette Bayan Knight burada kalışıyla ilgili her konuda onu bilgilendirebilirdi. "Ben mi? Emin misiniz?"

"Oldukça," dedi Bayan Knight . "Ekselansları ev işleriyle ilgilenmeyi sever. Kendisi özel bir adamdır."

Niamh şimdi onun şeklini görüyordu. Özel derken, işgüzar demek istiyordu. Eğer bir Machlish terzisinin işleriyle ilgilenmeyi uygun görüyorsa, koca bir ülkeyi nasıl yönettiğini hayal bile edemiyordu.

Kraliyet ailesi hakkında çok az şey biliyordu. Ancak sekiz yıl önce kralın sağlığı aniden bozuldu ve bir daha kamu hayatına geri dönemedi. Onun

Karısı dört yıl önce trajik bir kazada öldü. En büyük oğulları Prens John, Parlamento tarafından babası iyileşene ya da -Allah korusun- ölene kadar kral naibi olarak atanmıştı. Küçük kardeşi Christopher'a gelince, Niamh onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece bir ay evleneceğini biliyordu.

Ama eğer naip prens özel bir adamsa, bu durumda onunla görüşemezdi. Gemide geçirdiği dört günün ardından -eğer *cömert* davranacaksa- bayat kokuyordu. Saçlarının nasıl görüldüğünü sadece Tanrılar biliyordu. Şimdiye kadar örgüden çok düğüm olduğu kesindi. "Korkarım görülmeye uygun değilim-"

"Bu çok açık. Ancak Ekselansları bir şeye karar verdiğinde bekletilmekten hoşlanmaz. Hadi gelin."

Bayan Knight cevap beklemeden evin içinde kayboldu. Niamh onu takip etti ve sonra kapının eşiğinde durdu. Diğer tarafta tamamen başka bir dünya vardı, Adil Olanlar' diyarı Domhan Síoraí kadar ısıltılı ve tuhaf.

"Oh," diye nefes aldı.

Saray onun en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. Süslü oymalı duvar kaplamalarından döşemelerin ve perdelerin parlak kumaşlarına kadar her şey zarif ve gösterişliydi. Her mobilya parçası ıslık ıslık: burada bir yastıkta altın bir kakma, orada pirinç bir aslan başıyla kaplanmış bir sandalye ayağı. Ve gül ağacı balıksırtı zemin... Kirli seyahat botlarının tabanlarına dayandığı için bir özü hak ediyordu.

"Aval aval bakacak zamanımız yok," dedi Bayan

Knight. "Özür dilerim!"

Bayan Knight bir koridora saptı. Tanrım, kadın *hareket edebiliyordu*. Niamh ona ayak uydurabilmek için tökezlemek zorunda kaldı. Onlar geçerken hizmetkârlar kendilerini yollarından çekip dikkat kesildiler. Hatta bazıları sanki Bayan Knight naip prensin ta kendisiymiş gibi eğildi. Diğerleri ise zorlukla dizginlenmiş bir kızgınlıkla ona bakıyordu. Niamh irkildi ve bakışlarını Bayan Knight'ın sert omuzlarına dikti. Hiçbir patronun evrensel olarak sevilemeyeceğini düşündü.

Sonunda Bayan Knight, Niamh'ın iki katı uzunluğunda bir kapının önünde durdu. Üzerinde pençelerini onlara doğru uzatmış altın bir şahin heykeli vardı. Oldukça abartılı görünüyordu ama bu alamet onun gözünden kaçmamıştı.

"Ekselansları sizi burada kabul edecek," dedi Bayan Knight. "Ona böyle hitap edeceksiniz ve daha sonra *efendim diyeceksiniz*. Anladınız mı?"

Niamh başını salladı. Küçümseme hiç bu kadar hoş karşılanmamıştı. Midesi düğümlendi ve boğazı tamamen kurudu. Bu güzel halının üzerine kusmamayı umuyordu. Bu onu neredeyse kesinlikle Caterlow'a geri gönderirdi - ya da doğrudan borçlular hapishanesine.

Yavaşla, diye hatırlattı kendine, tıpkı büyükannesinin ona daha önce binlerce kez söylediği gibi. *Eğer , daha az hata yaparsın. Ağırlığını ayak parmaklarının üzerine verdi ve gergin enerjisini dağıtmak için ellerini salladı. Sonra derin bir nefes alarak misafir odasına girdi.*

Niamh kendini duyurmak için ağzını açtı ve hemen ardından halıdaki bir koşuya takıldı. Şaşkınlık dolu bir sesle yutkundu ve yeşilliklerle dolu bir vazoya düşmeden önce kendini yakaladı.

"İyi misiniz?" Ev sahibi, Majesteleri *Avaland Naip Prensi*, hafif bir telaşla sordu.

Yanakları aşağılanmışlıktan öfkeyle yanıyordu. "Evet, Majesteleri. Teşekkür ederim."

Tekrar başını kaldıracak cesareti topladığında, adam oturduğu yerden kalkmıştı. Otuz yaşından büyük olmadığını tahmin ediyordu ama yorgun ve huysuz duruşu kendisinden yirmi yaş büyük bir adama aitti. Koyu kahverengi saçları tavizsiz bir şekilde taranmıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi. Ceketini sade ve siyahtı, mükemmel, düz çizgilerle dikilmişti. Basit bir altın yüzük olan alyansında bile hiçbir aşınma izi yoktu. Kaşlarının eğiminden, elmacık kemiklerinin sert açılara kadar her şeyi *düzeni haykırıyordu*. Mermerden oyulmuş bir adam gibi görünüyordu, çoktan gitmiş bir çağdan kalma bir sarayda mükemmel bir şekilde evindeydi.

Ama Niamh'ın gözlerini alamadığı şey yanında duran genç adamdı. Kendi on sekiz yaşından daha büyük değildi. Sabah ışığında, altın rengi gözleri düşmanca bir yoğunlukla yanıyordu. Ve bakışları onunkilerle kilitlendiğinde, kalbinin durduğuna yemin etti. Kendini bir koltuğun arkasına sabitledi.

Yüz hatları dardı, bir bıçak kadar keskin ve çelik gibiydi, neredeyse ... Ona tehlikeli diyebilirdi ama aslında bir dikiş iğnesi gibi yapıydı. Eğer gerçekten kafasına koyarsa onu ikiye bölebilirdi. Yakalarında tuhaf çentikler olan siyah bir ceket, kömür ipeğinden bir yelek ve boğazında telaşsızca düğümlenmiş siyah bir kravat giymişti. Hiçbir zaman tek renkli bir paleti tercih etmemişti -*sıkıcı* olması bir yana, günlük giyim için bile modası geçmiş bir şeydi- *ama* adamın giysileri o kadar kusursuz dikilmişti ki, neredeyse

. Nemli toprağın siyaha yakın rengindeki saçları ensesinde topuz .
Hayatında gördüğü en güzel adamdı.
Ama ağzını açtığı anda, onun üzerindeki büyü bozuldu.
Buz gibi bir , "*Sen* kimsin?" diye sordu.

İkinci Bölüm

Şüphesiz, Niamh onu yanlış duymuştu.

Belki de şaka yapıyordu. Evet, öyle olmalı. Hiç kimse, özellikle de bir soylu bu kadar kaba olamazdı. Ama kendini gülmeye zorladığında da ortam yumuşamadı. Genç adam kollarını kavuşturmuş, bıçak gibi gözlerini ona dikmişti. Gözlerinde bir meydan okuma ve aynı zamanda bariz bir tuzak parlıyordu.

Sadece bir aptal bu yemi yutar.

"Niamh Ó Conchobhair." Yapılması gerekenin bu olduğunu umarak olabildiğince alçak sesle reverans yaptı. Ah, Erin Avlish sosyetesinin incelikleri ve saçma formaliteleri hakkında gevezelik ederken neden onu *dinlememişti*? "Sizinle tanışmak bir onurdur."

Bu açıkça onun sorusunu yanıtlamıyordu. Aksine, onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Eminim," dedi sert bir sesle. Bununla birlikte tekrar naip prens'e döndü. "Neden buradayım?"

"Bu," dedi naip prens, zorlukla dizginlenen bir öfkeyle, "senin terzin, Kit."

Terziniz. bulunduğu durumun gerçekliği ortaya çıktıkça yüzündeki tüm kan çekildi. Bu korkunç, yıpratıcı adam naip prensin kardeşiydi. Avaland Kralı'nın ikinci oğlu. Prens Christopher, Clearwater Dükü. *Damat.*

Kit ona bakmaya tenezzül etmedi. "Ah. Yani bu bir tuzak."

"Bir tanıştırmanın bu kadar korkunç olacağını fark etmemiştim. ...sizi zorluyor." Naip prens sesini alçalttı. "Ölçülerinizi almadan önce onunla konuşmak isteyebileceğinizi düşündüğüm için beni bağışlayın."

"Neden aksini düşündün ki?" Kit'in yüz ifadesi düpedüz isyankârlaştı ve her hecesi hınçla doldu. "Ben senin emrindeyim."

Tam o sırada Niamh seramiğin aniden kırıldığını ve yere çarparken kırılgan bir ses çıkardığını duydu. Sese doğru döndü ve neredeyse

derisinden dışarı fırladı. Odanın köşesindeki çobanpüskülü fokurdamaya başlamıştı ve yapraklarının damarları büyüyle altın gibi parlıyordu. Kökleri kabındaki çatlağı acımasızca itiyordu. Yeni büyüme fişkırdı ve kendini mükemmel, katmanlı budaklar halinde düzenledi. Görünüşe göre naip prensin öfkesi de en az geri kalanı kadar düzenli ve titizdi.

Niamh yaşadığı şoku atlattıktan sonra çenesinin kapalı kalması için dua etti. Her yeni nesille birlikte büyü dünyadan biraz daha siliniyordu. Günümüzde ve bu çağda böylesine güçlü bir büyüyle karşılaşmak gerçekten de nadirdi.

Avlish kraliyet ailesinin gücüne dair korku hikayeleriyle büyümüşü. Toprağı tüketerek nasıl Blight'a neden olduklarını. Machlish Bağımsızlık Savaşı sırasında, çalıların topraktan kopup insanları canlı süngüler gibi nasıl şişlediğini. Niamh her zaman bu efsanelerin abartıldığından şüphelenmişti. Şimdi ise Carminelerin neler yapabileceğinden o kadar da emin değildi.

Naip prensin babası böyle bir gücü nasıl bu kadar duygusuzca kullanabilirdi? Eğer öyle olmasaydı, belki de ailesi bu kadar zorluk çekmezdi. Belki de halkından daha azı o gemiye binmek zorunda kalmazdı. Belki de sevdiklerine bakmak için bildiği her şeyi geride bırakmak zorunda kalmazdı. Öfke içinde kükreyerek canlandı, o kadar ani oldu ki kendini şok etti.

Ancak naip prens, onu dikkate alamayacak kadar kardeşiyle meşgul görünüyordu. Dişlerinin arasından iç çekti. Gözlerindeki altın kıvılcımlar söndü ve bir kez daha soğukkanlılığın timsali haline geldi. Sanki büyülenmiş gibi, bir uşak gölgelerin arasından sıyrıldı ve göğüs cebinden bir çift makas çıkardı. Çobanpüskülünü idare edilebilir bir boyuta getirmek için budama işine koyuldu ve bıçakların sabit kesimi, *kesimi, kesimi* sessizliği kesti. Başka bir hizmetkâr vazonun kırık parçalarını süpürmek için ortaya çıktı, birkaç saniye içinde oradaydı ve gitti.

"Bu tartışmayı birazdan bitireceğiz. Özel olarak." Naip Prens, Kit'le konuşmasını bitirdiği belli olan Niamh'a döndü. İfadesi dayanılmaz derecede ciddiydi, sanki bir Machlish kızından ziyade küçümsemiş bir soylu hanımefendiyle konuşuyormuş gibiydi. Kendi düşüncelerinin karanlık dönüşünden ve hizmetçisinin ona ne kadar küçümseyici davrandığından sonra, bu durum Niamh'ın dengesini bozdu. "Çok özür dilerim Bayan O'Connor. Kardeşim kendini unutmuş."

Kit tam olarak kahkaha sayılamayacak bir ses çıkardı. "Bana ne söylemek istiyorsan burada söyleyebilirsin."

İçinde öfke kabardı. O bir *insandı*, bir mobilya parçası ya da onun saçma vekaleten savaşında bir piyon değil. Belki de kardeşine, yani krallığın fiili yöneticisine davranmadan önce iki kez düşünmeliydi.

-Bir yabancının önünde böyle bariz bir saygısızlıkla. O daha iyi düşünemedi, "Anladığım kadarıyla modayla ilgilenmiyorsun, o zaman?" dedi.

Hava gerginlikle çınılıyordu. Her iki prens de ona açık bir şaşkınlıkla bakıyordu ve o da onların ilgisinin altında ezilmemek için elinden geleni yaptı.

Oh, Tanrım. O ne yapmıştı?

Kit'in kaşları tekrar yerine oturdu. "Hayır. Bence bu zaman kaybı."

Kaba bir şekilde kovması onu şaşkına çevirdi. Hayatının işine hakaret ederken göstermelik bir nezaketle bile uğraşmamıştı. Elinden geldiğince neşeli bir şekilde, "Ben de bu konuda oldukça tutkuluyum," dedi.

"Öyle mi?" Sesi şaşırtıcı derecede meraklıydı, bu da onu cevabını gerçekten düşünecek kadar memnun etti.

Bu soruyu yanıtlayabileceği çok fazla yol vardı. Çünkü dikiş onun iyi tek şeydi. Çünkü iki kuşak içinde ailesinin ölmekte olan zanaatından bir parça bile olsa nasibini alan tek kişi oydu ve onu korumak da ona düşüyordu. Çünkü tüm baskılara, uzun saatlere, gözyaşlarına rağmen, dünyada onu diğer insanları mutlu etmekten daha mutlu eden çok az şey vardı. Sonunda, güvenli ama gerçek bir şeyde karar kıldı. "Güzel şeyleri seviyorum ve insanları güzel hissettiren şeyler yapmayı seviyorum."

"Ne saçmalık." O kadar keskin ve ani bir küçümsemeyle konuşmuştu ki, sanki bir çürüğün üzerine bastırmış gibiydi. "Güzellik, hayatını adamaya değecek bir şey değildir. Dalkavukların ve gösteriş budalalarının işidir."

Niamh geri çekildi. Adam sadece kaba değil, *acımasızdı* da. Ve açıkçası tamamen mantıksızdı. Evlenecek olan oydu. Niamh'ın bir ayda kazandığından daha pahalı ayakkabılar giyen oydu. Bir moda dergisine basılmak için adeta yalvaran ipek bir yelek giyen oydu. İpek! Hem de yazın. Onun terleyeceğini umuyordu.

Onun-

"Misafirimize biraz saygı göster Christopher," dedi naip prens sert bir sesle. "Sıradan biri ama ilahi bir kanı var."

Niamh *ilahi kanlı* terimini daha önce hiç duymamıştı ama ne demek istediği çok açıktı: bir ceird, zanaat, *büyü*. Eğer Avlishler

Onların büyüğü de ilahi olandan geliyordu, belki de Avlish ve Machlish mitleri inanmaya yönlendirildiği kadar farklı değildi.

Uzun zaman önce, hikayelere göre, yüzlerce tanrı Machland'a yelken açmış ve burayı evleri haline getirmişlerdi. Kendilerini Domhan Síoraí'ye saklamadan önce, bazıları ölümlü aşıklar edinmiş ve sihirlerini çocuklarına aktarmışlardı. Tavan kuşu olan herkes atalarının izini Adil Olanlardan birine kadar sürebileceğini iddia ediyordu. Savaşın gidişatını değiştiren kılıçlar ve kalkanlar yapan Luchta; ilaçları her yarayı iyileştirebilen Dian Cecht; ziyafetleri bir adamın açlığını on yıl boyunca giderebilen Goibnu; gümüş diliyle her kavgayı bitirebilen Bres; bir ejderha gibi ateş püskürtebilen Delbaeth ve tabii ki adaşı Niamh vardı. Kendisine Ebedi Gençlik Ülkesi'nin Kraliçesi'nin adının verilmesinin her zaman acımasızca ironik olduğunu düşünmüştü.

"Nasıl , Jack." Kit bir kez daha ona doğru döndü. "Görelim o zaman."

Onun sözsüz tehdidini anlamıştı: *Seni o gemiye geri koymamam için bana bir sebep ver.* Kendini ondan üstün görmüyordu; öyle olduğunu biliyordu. Prens naibinin davetini aldığı andan itibaren Niamh bunun başardıkları için bir ödül değil, yeni bir denemenin başlangıcı olduğunu biliyordu. Burada, halktan biri olarak, bir Machlishwoman olarak, geçimini sağlamak için iki kat daha fazla çalışması gerekecekti. Kararlılık tüm korkusunu yakıp kül etti ve geriye kalan tek şey, içinde için için yanan, sadece kendini kanıtlama değil, Kit'in *yanıldığını* kanıtlama ihtiyacıydı.

"Memnuniyetle." Niyet ettiğinden çok daha fazla ateş ve zehirle çıkmıştı. "Ama eşyalarımın bana getirilmesini istiyorum."

Prens naibi -Jack- uşak odadan çıkmadan önce parmağını bile zor kaldırdı. "Derhal. Lütfen oturun ve rahatınıza bakın."

Bir koltuğun kenarına usulca oturdu. "Teşekkür , Majesteleri."

Sadece bir dakika sonra uşak Niamh'ın seyahat çantasıyla geri döndü. Niamh, nakış kasmağını, bir makası, bir iplik makarasını ve bir iğne yastığını bulana kadar, hayatının onlara ne kadar kaba görüldüğünün acı bir şekilde farkında olarak, yetersiz dünyevi eşyalarını karıştırdı. İpliği ölçtü ve bir parça kopardı. Kafasını kaldırıp bakmaya cesaret ettiğinde, Kit neredeyse sinirlerini bozacak bir yoğunlukla ona bakıyordu.

Hayır, diye hatırlattı kendine. Senin gibi bir şeyi hiç görmemiş olacak.

Onunki dünyanın en gösterişli büyüü olmaktan çok uzaktı. Bir zamanlar, telafisi mümkün olmayan bir zamanda, belki de bir Ó Conchobhair tarafından yapılan bir pelerin tüm orduları dize getirebilirdi. Ama Niamh hiçbir zaman dünyayı değiştirmek istememişti. Müşterileri onu tasarımları için olduğu kadar zanaatı için de arıyordu. Diktiği her şeyde ince bir dürtü vardı. Kimse tam olarak tarif edemiyordu. Bir Niamh Ó Conchobhair parçasının içinde birini gördüğünüzde bir şeyler hissediyordunuz. Niamh genç bir dudu hüznün resmine dönüştürmüştü. Duvar çiçeklerinin bir balo salonunun girintilerinde kaybolmasına izin vermişti. Ve iki yıl önce Caoimhe Ó Flaithbertaigh'i bir düşese dönüştürmüştü.

Niamh sakinleştirici bir nefes verdi. Bunu yapabiliirdi.

Avaland'a yaptığı uzun yolculuk sırasında üzerinde çalıştığı, yarım kalmış bir mendili nakış kasnağına iğnelemiştir. Üzerine özenle kır çiçekleri dikmişti, o kadar canlıydılar ki gerçekmiş gibi görünüyorlardı, bir ipek parçasının içinde preslenmiş ve unutulmuşlardı. Ne de olsa otuz farklı renkte iplik kullanmıştı. Sadece ona bakmak bile, sahip olduğu ve kaybettiği şeylere duyduğu özlemle dolmasına neden oluyordu. büyüü kabarıırken, yazı düşündü. Caterlow'da her zaman yılın en güzel zamanıydı, tüm çocukların kırlarda yalınayak koştuğu, denizden gelen esintinin altında boncuk boncuk biriken teri serinlettiği zaman. O günler her zaman sonsuz ve olasılıklarla dolu, tükenmez gibi hissettiren bir şekilde mutlu görünüyordu. Machlish Denizi'nin siyah dalgalarında onu ayakta tutan o anıları bu parçaya dikmişti.

O hazırды.

Göğsünde bir şey keskin bir şekilde çekildi, bir iğnenin batmasından daha acı verici değildi. Ve sonra, büyüü çıktı. Sanki parmaklarının arasında narin bir güneş ışığı huzmesi tutuyormuş gibi iplik parıldadı. Yumuşak ışıltısı odayı yıkadı, tüm altın resim çerçevelerinde, koltukları süsleyen pırıl pırıl pirinç düğmelerde dans etti.

Kit küfretti, o kadar sessizdi ki neredeyse duymuyordu.

İkisi ve iğnesinin gözüne batan özlemin şefkatli sızısı dışında her şey yok oldu. Dudakları ayrıldı ve büyüünün ışığı gözlerini ıslı ıslı yaptı. Ensesinden bir sıcaklık yayıldı ve midesi garip bir şekilde bulandı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun ifadesinin merak dolu olduğunu söyleyebilirdi.

Hayır, hayal görüyor olmalıydı. Bakışlarını ondan ayırdı ve tasarıma küçük altın süslemeler dikmeye başladı. Bitirdiğinde, taç yaprakları güneş ışığıyla parlıyor ve tüm yapraklar çiyden inci gibi parlıyordu. Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde gevşek ipliği kopardı ve kumaşı kasnaktan çıkardı.

"Fazla değil, ama seni bütün gün burada tutmak istemiyorum." Elindeki mendili Kit'e doğru uzattı. "Umarım bu size neler yapabileceğime dair bir fikir verir."

Kit onu elinden aldığı anda, bir anda beş yaş gençleşmiş gibi göründü. Gözleri onu çok uzaklara götüren bir anıyla bulutlandı. Ama etkisi oradaydı ve neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Mendili sanki onu yakmış gibi yere düşürdü. Niamh'ın kalbi mendilin yerde buruşuk bir yığın halinde yattığını görünce burkuldu. Bir an için, boynuna doğru yayılan bir kızarıklıkla ona baktı.

"Bu," dedi Kit zehirli bir sesle, "bir tür hile."

Jack, en azından onu kendini savunmak zorunda kalma zilletinden kurtarmıştı. "Senden tek kelime daha duymayacağım. Bayan O'Connor bulabildiğim en iyi terzidir ve en iyisine sahip olacaksınız."

Kit, köşeye sıkışmış bir hayvanın sarmal saldırganlığıyla oturduğu yerden kalktı. Kardeşinden bir baş daha kısaydı ama öfkesi odayı dolduruyordu. "Düğünümde hiçbir şey giymemeyi, onun baktığı her şeye tercih ederim."

Öfke ve kafa karışıklığı içinde kaynadı, ta ki bunları kontrol altına alma çabasıyla titreyene kadar. Gözleri refleks olarak yaşlarla doldu. Bir *numara* mı? Daha yürümeyi bile öğrenmeden büyükannesinin yanında dikiş dikmeyi öğrenmişti.

Tüm hayatını zanaatında ustalaşmaya adanmıştı ve bu bildiği en saf, en gerçek şeydi. O mendilin içine ruhundan bir parça dikmişti ve adam sanki onun çizmelerine tükürmüş gibi davranmıştı. En çok canını yakan da, ona doğrudan hitap etme nezaketini bile göstermemiş olmasıydı. Ona bakmadı bile.

"Yeter," diye tersledi Jack. "Ben kararımı verdim. Saray şimdiden onun çalışmalarına hayran kaldı ve Castilia Kralı iki gün içinde Infanta Rosa ile birlikte geliyor. Saraydan çok uzun süre uzak kaldın kardeşim. İyi bir izlenim bırakmak isteyeceğini umuyorum."

Kit'in ifadesi donuklaştı. Niamh'ın şokuna rağmen hiçbir şey söylemedi.

Saraydan uzakta mı? Genç soyluların büyük turlara çıkması alışılmadık bir şey değildi ama Jack'in bunu söyleme şekli ... Kulağa neredeyse bir ceza gibi geliyordu.

"Size gelince, Bayan O'Connor," diye devam etti Jack bitkin bir halde, "personelime neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de size getireyim. Tabii eğer fikrinizi değiştirmediyse."

"Hayır, efendim. Teşekkür !" Sesi çok yüksek çıkmıştı. Kendini dizginlemeye çalışarak ona reverans yaptı. "Bu şansı boşa harcamayacağım."

Tam o sırada, kapıya belli belirsiz bir vuruş geldi. Kapı gıcırdayarak bir santim kadar açıldı ve boğuk bir ses, "Size bir mesaj var, Ekselansları," dedi.

"Orada bir hayalet gibi durma. İçeri gel." Jack gözlerini kapadı, sanki içinde bir sabır deposu arıyormuş gibiydi. "Ne oldu?"

Kapı, bakışlarını yere dikmiş eşikte oyalanan bir uşağı içeri alacak kadar açıldı. Parmaklarının arasından bir zarf sarkıyordu. "Helen Carlile'den bir mektup daha, efendim."

"Tanrı aşkına..." Jack odayı geçti ve mektubu sayfasından . Niamh, *saray zarafeti buraya kadar*, diye düşündü. "Bir tane daha mı?

Helen Carlile'den başka bir mektup için mi sözümü kestiniz?"

Sayfa ürperdi. "Özür dilerim efendim! Son birkaç gün içinde bu üçüncü oldu, yüzden acil olduğunu düşündüm."

"Fena halde ." Jack mektubu düzgünce ikiye böldü. "Bugün ya da başka bir gün onun kendini beğenmiş saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Bunlardan birini bir daha gördüğünde geri gönder. Daha da iyisi, yak. Bu salonlarda Helen Carlile ya da Lovelace adının fısıltısını bile duymak istemiyorum. Anladınız mı?"

"Evet, efendim." Çağrı hemen gitmedi. Sanki çok fazla şey söylemekten korkuyormuş gibi Kit ve Niamh'a baktı. "Başka bir şey daha var. Uşağınız, efendim. . . Bu koşullar altında mümkün olduğunca çabuk öğrenmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Jack nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bir an için oldukça bitkin göründü, ama kız gözlerini kırıştırdığında, yüzündeki soğukkanlı ifadeyi düzeltmişti. ". Hemen Bayan Knight'ı çağırın. Onunla çalışma odamda konuşacağım."

"Evet, efendim."

"Güzel. Gidebilirsiniz." Kapı sayfanın arkasından çarparak kapandığında, Jack o güne kadar duyduğu en acılı iç çekişi yaptı. "Eğer izin verirsiniz

Ben."

Niamh, bir uşak ve kadın nasıl olur da bir prensi böylesine hayal kırıklığına uğratabilir, diye merak etti. Ve Lovelace kimdi?

Biraz fikir verebilirmiş gibi Kit'e baktı. Ama onun bakışları bir nişancının tüfeği gibi kardeşinin geri çekilen sırtına çevrilmişti ve nefretle doluydu. Bunu görünce nefesi kesildi. Bu, çocukların katı ağabeylerine karşı duydukları önemsiz türden bir nefret değildi. Bu bir kış gecesi kadar acıydı ve kökleri çok eskilere dayanıyordu.

Kit bu kini uzun zamandır besliyordu.

Onu bakarken yakalayınca kaşlarını çattı. "Neden bana bakıyorsun?"

"I . . ." Ağzı açık kaldı. Günün birinde, sırf inat olsun diye ona bir iğne batırabilirdi. Eğer bir şey varsa, *ona* bakan oydu. "Ben değilim!"

"Tamam." Bununla birlikte, ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı.

Niamh yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bu hayatının fırsatıydı ve tabii ki *dünyanın* en huysuz, en çekingen müşterisine atanmıştı. Belki de bu teklif gerçekten de peri masallarındaki gibi mükemmeldi, tam da büyükannesinin onu uyardığı gibi. Zehirle dolu cam bir elma gibi güzel bir hileydi.

Hiçbir şey tam olarak hayal ettiği gibi gitmiyordu.

Üçüncü Bölüm

Kit'in ayrılmasından birkaç dakika sonra Abigail adında bir hizmetçi Niamh'ı alıp yeni yatak odasına götürdü. Düşünceleri öylesine endişeli daireler çiziyordu ki, kapının pervazına çarptı - Abigail'in duraklayıp ona iyi olup olmadığını sormasına neden olacak kadar sert bir şekilde. Ancak yeni odasını görünce tutarlı bir cevap veremedi.

Ağır perdeler tül gibi bir kuşluk ışığını içeri alıyordu. Avizenin cam boncukları üzerinde parıldıyor ve halıyı narin gökkuşağı şeritleriyle desenlendiriyordu. Kendini yatağa atmamak için elinden geleni yapıyordu ama o tertemiz çarşafların üzerinde bir leke bile almak Niamh'a en büyük günah gibi görünüyordu. Uzaktan bile ne kadar ince dokunmuş olduklarını görebiliyordu. Hatta Carmine Hanesi'nin gül armasını pırıl pırıl beyaz ipliklerle işlenmişti.

"Banyoya göndereyim mi?" Abigail nazikçe sordu.

"Lütfen. Bu çok hoş olur."

Birkaç dakika içinde küçük bir hizmetli grubu pençe ayaklı bir küvet getirip şöminenin yanına yerleştirdi. Abigail zarif cam şişelerle dolu bir arabayı getirdikten sonra gizlilik perdesini çekti.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın hanımefendi," dedi. Ve böylece Niamh yalnız kaldı.

Hemen boğazı düğümlendi ve gözleri doldu. *Ağlama*, dedi kendi kendine. Ne zaman strese girse ya da sinirlense ağlamaktan ne kadar da nefret ediyordu. Ama bir kez başladı mı, duramıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve onları silme zahmetine girmede. Tek düşünebildiği Kit Carmine'in kehribar rengi gözleri, sanki şarap mahzenine gizlice girmiş bir fareymiş gibi onu delip geçiyordu. Tek duyabildiği, Kit Carmine'in sesindeki onu küçümseyen ifadeydi.

Tavan yapan bir aptal. Bir dalkavuk.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Üç gün önce Caterlow'dan ayrıldığında annesi yüzünü okşamış ve şöyle demişti: "*Sezon senin gibi bir kız için tehlikeli. Eğer gitmek istiyorsan, bir*

Stor, seni durdurmayacağım. Sadece bizim iyiliğimizin senin sorumluluğunda olmadığını bil.

Niamh parmaklarını çenesinde hissetmişti, uçları onlarca yıl dikiş dikmekten nasır tutmuş ve eklemleri saatlerce çalışmaktan şişmişti. Annesinin kendisinin gibi kapüşonlu ve mavi gözlerine bakmış ve köşelerde biriken erken kırışıklıkları içine çekmişti. Annesinin artık genç bir kadın olmadığını daha önce hiç olmadığı kadar o zaman fark etmişti.

Elbette ailesinin iyiliği onun sorumluluğundaydı. Özellikle de şimdi Avaland'da, onları ölüme terk eden ailenin evindeyken. Yeni bir suçluluk dalgası onu neredeyse nefessiz bıraktı.

Machlishler yedi yüz yıllık Avlish egemenliği altında çok acı çekmişlerdi. İlk sömürgeciler Machland'ın bereketli ve verimli olduğunu, cömertliğinin asla tükenmeyeceğini söylemişlerdi. İnsanları kendi hallerine bıraktıklarında vahşi ve kötü bir şekilde büyümüşü ama doğru bakımla kesinlikle gelişecekti. Fakat yüzyıllar geçtikçe Avlishler daha da açgözlü oldular. Neredeyse yetişen her şeyi anavatana geri ihraç ettiler ve toprağı işleyen insanlara hiçbir şey bırakmadılar. Verecek hiçbir şey kalmayana kadar sıktıkça sıktılar. Bardağı taşıran son damla Blight oldu.

Avlish buna korkunç bir kaza dedi. Machlishler soykırım dedi.

Karmin büyüü, Avlish'in iddiasına göre, nadasa bırakmayı gereksiz kılıyordu. Ve böylece, toprağı daha fazla üretemeyene kadar üretmeye zorladılar. Bir yıl, ekinler soldu. Ertesi yıl ve ondan sonraki yıl da.

Ailesinin kutsal kanı yeryüzünü kirletmiş olsa da Kit ve Jack'in babası hiçbir şey yapmadı. Bir milyon insanın açlıktan ölmesini ve milyonunun da adadan kaçmasını izledi. Ardından gelen isyan kanlı ve hızlı oldu. Machland yirmi beş yıl boyunca egemen bir ulus olmuştu. Ancak bunu yaşayan hiç kimse unutmamış ya da affetmemişti.

Niamh bu hayaletlerin yanında büyümüşü. Hayatı boyunca ailesinin yükünü hafifletmek, onları hâlâ rahatsız eden geçmişi uzaklaştırmak istemişti. Her gün mutlu olmayı seçti çünkü her şeyin ne kötü olabileceğini biliyordu. Gülümsedi çünkü bir an için bile olsa onu hayal kırıklığına uğrattıklarına inanmalarına izin veremezdi. Yaşadıkları onca şeyden sonra onlarla ilgilenmek *elbette* onun sorumluluğuydu. Çocukken hiç sahip olmadıkları rahatlığı onlara vermeye çalışmak çok küçük bir şeydi.

İyi olmak çok küçük bir şeydi.

Sonunda yorgunluktan bitap düştüğünde Niamh gözyaşlarını yüzünden sildi, elbisesinin bağcıklarını çözdü ve dikkatlice küvete girdi. Su baldırlarına çarpıyordu, neredeyse acı verecek kadar sıcaktı. Etrafında dalgalanan buhar lavanta ve biberiye kokuyordu. Niamh çekingen bir tavırla çenesine kadar suya battı ve kendi vicdanı için suyun daha az hoşuna gitmesini diledi. Daha önce deneyimlediği her şeyden çok daha bereketliydi. Caterlow'da sadece bir ibrik ve leğenle yıkanmıştı, ki bu daha pratik olabilirdi. Kir bulutlar halinde vücudundan kalktı ama en azından gerginliğinin bir kısmı kirle birlikte eriyip gitti. En iyisi suya çok yakından bakmamaktı.

Arabadan bir tarak aldı ve saçındaki düğümleri çözmeye başladı. Gelgit kadar siyah, bulanık suyun üzerinde yüzüyordu. Yavaş yavaş artan bir korkuyla, içinden geçen gümüş tele baktı. Henüz bir değişiklik yok, ama yakında . . .

Hayır, değmezdi.

Hasta olana kadar hasta .

Niamh iç geçirerek saçlarını omzunun arkasına attı, böylece daha fazla bakmak zorunda kalmayacaktı. Kollarını bakır küvetin ağzından sarkıttı ve yanağını omzuna yasladı. Metal soğuktan tenini ısıırıyordu ama ocakta tembelce çıtırdayan ateş onu ısıtıyordu.

Sadece birkaç hafta içinde her şey sona erecekti. Bu komisyondan kazandığı parayla ailesi Sootham'da ona katılabilirdi. Büyükanne ilk başta buna kızabilirdi ama çok geçmeden burada onları daha iyi ve rahat bir hayatın beklediğini görecekti. Tüm bu güzel, anlamsız şeylerin değerini anlayacaktı.

Tabii Niamh'ın Kit Carmine gibi bir alaycayı bile büyüleyecek kadar inanılmaz bir şey yapabileceğini varsayarsak.

* * *

O öğleden sonra Niamh odasının kapısını yavaşça açtı. Koridorun sonunda, pencereden giren güneş ışığı koridoru pembe ve sulu bir yara gibi yıkıyordu.

Mutfakların nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onları bulmak o kadar da zor olamazdı. Eğer arkadaşı Erin bir yerdeyse, orada olmalıydı. Uzun zaman önce, Ó Cinnéide klanı iyileştirme yetenekleriyle ünlüydü. Onlar

bir adamı ölümün eşiğinden döndürebilecek bir iksir hazırlayabilir ya da kopmuş bir uzvu yeniden canlandırabilecek bir lapa yapabilirdi. Erin'in başardığı en etkileyici şey, Niamh'ın eklemlerindeki iltihabı birkaç saatliğine yatıştıran bir çaydı. Bunun dışında lezzetli kekler yapardı.

Merdivenlere doğru ilerlerken, aşağıdan büyük bir ses etmesi gerekirse bir tür böğürtü- yankılandı.

Ve sonra, kaos patlak verdi.

Ayak sesleri parke zeminde gürledi ve koridorda gevezelikler başladı. Niamh tırabzanı tuttu ve kenarından baktı. Onun çok altında, koridorlarda koşuşturan hizmetkârlar tabakları, tepsileri ve zırh parlaklığında parlatılmış gümüş takımları taşıyorlardı. Tüm bunların ne kadar telaşlı olduğuna ve içlerinden herhangi birinin bir kuşu olsaydı her şeyin ne kadar kolaylaşacağına hayret etmekten kendini alamadı. Caterlow'da bir nesneyi odanın öbür ucundan ellerine çağırabilenler ya da sıradan bir adamın üç katı ağırlığı kaldırabilenler vardı. Bazı Avlish halkından kişilerin bu yeteneğe sahip olduğunu duymuştu ama bu son derece nadir bir durumdu. *Pratik* bir iş yapan hiç kimsenin büyümlü bir yardıma sahip olmaması ne kadar aptalcaydı.

Bir an sonra aklına, *burada ona yardım edecek Machlish hizmetkârlarının ne kadar tuhaf geldi.*

"Ne dikilip duruyorsun?"

Niamh irkilerek tırabzandan geri döndü. Genç bir kadın ona dik dik bakıyordu, kalçasında bir sepet dolusu nevresim vardı. Niamh akıllıca, "Kim, ben mi?" diye sordu.

Diğer kız neredeyse hiç dinlemiyor gibiydi. "Naip prens çok sinirli, biliyorsun. Seni boşta yakalamasını mı istiyorsun? Zaten az personelimiz varken boş boş bakarken mi?"

Bir hizmetçiyle karıştırıldığı çok açıktı. Niamh dizlerini büktü ve gözlerini kaçırdı. "Hayır, hanımefendi. Özür dilerim hanımefendi."

"Devam et o zaman. Ve canlı görün."

Niamh neredeyse kendisine söyleneni yapacaktı ama belki de Erin'in henüz transfer edilip edilmediğini öğrenebilirdi. "Affedersiniz ama burada Erin Ó Cinnéide adında bir kız var mı?"

"Erin," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek. Ama gözleri ne kadar çabuk aydınlandıysa, ifadesi de o kadar çabuk karardı. "Evet. Buradaydı ama iki gün önce ayrıldı."

Gitti mi? Bu doğru olamaz. "Gitti mi? Neden?"

"Sen söyle," diye cevap verdi kız kinle. Onu iterek geçti ve nefesinin altında *tembel Machlish* hakkında bir şeyler mırıldandı.

Kit Carmine'ın ona yaşattıklarından sonra Niamh'ın bunu ciddiye alacak enerjisi kalmamıştı, özellikle de kafası bu kadar karışmışken. Erin Sootham'da çok mutlu görünüyordu. Mektupları her zaman ince mizahı ve dingin bilgeliğiyle ışıldardı ve sayfalarca sürerdi. Elbette Caterlow'a dönmeyi planladığından ya da burada mutsuz olduğundan bahsedecekti. Ama posta bu kadar yavaş olduğu için, mektubun Niamh'a Machland'dan ayrılmadan önce ulaşmamış olması çok muhtemeldi. Hemen Erin'e yazacak ve işin aslını .

Midesi ısrarla gurulduyordu. Ama önce, çok geç bir kahvaltı.

Niamh evin içine doğru ilerledikçe kaos daha da yoğunlaştı. Uşaklar çiçek aranjmanlarını, meşaleleri ve hatta buzdan oyulmuş bir heykeli taşıyarak sağa sola koşuşturuyordu. Diğerleri merdivenlerin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyor, mevcut her yüzeye beyaz mumlar yerleştiriyordu. Hizmetçiler aynaları ölümcül bir parlaklıkta cilalamakla meşguldü. Bir güneş ışığı huzmesi aynanın yüzeyinden yansıyarak doğrudan gözlerinin içine düştü. Bir anlığına gözleri kamaştı ve kendi işine bakan zavallı bir ruha çarptı.

"Çok üzgünüm!" diye bağırdı, aynı anda bir adam da "Bu Niamh O'Connor değil mi!" dedi.

Niamh onu görebilmek için bir adım geri çekildi. Karşısında duran genç adam iyi bir tarzın gücünü çok iyi biliyordu: Jaillean tarzında, manşetleri eklemlerinin üzerinden sarkan pudra mavisi bir ceket ve kadife çiçeği ekose desenli yüksek yakalı bir yelek. Bunları turkuaz eldivenler ve gösterişli bir açıyla bağlanmış uyumlu bir boyunlukla şık bir şekilde eşleştirmişti. Saçları bile son derece modaya uygundu, sarı ve romantik bir şekilde dağınıktı; bu etki, endişe verici miktarda pomat sayesinde mümkün olmuştu. Etkilenmiş dikkatsizliği ve belirgin aksanıyla şüphesiz bir asilzadeydi.

"Beni tanıyor musun?" Şaşırmış gibi görünmemek için elinden geleni yaptı.

"Elbette biliyorum. İki sezon önce sosyetenin gözlerini kamaştırdığından beri çalışmalarınızın hayranıyım. Aslında ben de bir parça almak için can atıyordum."

"Oh!" Birden kendini oldukça telaşlı hissetti. "teşekkür ederim. Zamanım olduğunda size bir şeyler yapmaktan mutluluk duyarım."

"Henüz hiçbir şey için söz vermeyin." Gülümsemesi . "Çünkü Kit'le bir gezintiden yeni döndüm ve duyduğum en

senin hakkında *büyüleyici* şeyler."

Prensın adının anılması tüm dil kapasitesini, tüm duyularını yok etti. Öfkesinin en kötüsünü ağlayarak çıkardığını sanıyordu ama öfkesi içinde yeniden alevlendi. Belli ki yüzüne yansımıştı çünkü "Gördüğüm kadarıyla senin üzerinde iyi bir etki bırakmış." dedi.

Hay aksi. Şimdi yalan söylemek zorundaydı. Okuduğu tüm peri masallarına göre prenslerin cesur ve romantik olması gerekiyordu. Ancak tanıştığı gerçek prensler eksantrik olma konusunda ikide iki yapıyorlardı. "Evet, gerçekten! Çok çekiciydi."

Bunun üzerine arkadaşının soğukkanlılığı bozuldu. Hiç de centilmence olmayan bir kahkaha attı.

"Buna gerçekten inanıyorsan Aziz Imogen'in ta kendisi olmalısın." Göğüs cebinden yeleği gibi büyüleyici desenli bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. "Teşekkür ederim. Bugün buna ihtiyacım vardı."

"ederim," dedi üzüntüyle.

"Ah, nerede benim terbiyem? Güzel kadınların yanında kendimi unutuyorum." Ona elini uzattı ve sanki rol yaptığını belli edercesine alaycı bir şekilde gülümsedi. "Gabriel Sinclair."

Elini onun elinin içine koydu ve parmak eklemlerinin hemen üzerindeki havayı öperken kızarmamaya çalıştı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Lord Sinclair."

"Sadece Sinclair yeterli." Rahat gülümsemesi soldu. "Kaybolmuş görünüyorsun. İstersen sana nereye gittiğini gösterebilirim."

En azından bu sarayda ona yardım etmek isteyen *biri* vardı. "Mutfakların nerede olduğunu biliyor musun?"

"Mutfaklar mı?" İnanmaz bir şekilde kaşlarını çatı. "Neden onun yerine çay getirtmiyorum?"

"Hayır, hayır, hiç sorun değil! Sizi bu şekilde zorlayamazdım."

"Korkarım ısrar etmek zorundayım. Herkesin mahkemede bir arkadaşına ihtiyacı vardır." Göz kırptı.

"Özellikle de dışarıdan biri olduğunuzda."

Sinclair onu başka bir koridora götürdü. Gerçekten de Carmineler'le iyi arkadaş olmalıydı; sarayın koridorlarında daha önce binlerce kez dolaşmış gibi geziniyor ve yürürken personeline rahat, kendinden emin bir tavırla emirler veriyordu. Yine de Niamh arada sırada içlerinden birinin kıs kıs güldüğünü ya da yanlarından geçerken birbirlerine sinsice fısıldadıklarını fark ediyordu. Sinclair, eğer fark ettiyse bile

tepki ver. Niamh meraktan yanıp tutuşuyordu. Hizmetkârlar bile ona sırtıtaçak kadar cüretkâr hissediyorsa, belki de *kendisini* saraydaki yabancılar arasında sayıyordu.

Güneşlenme odasında oturacak yer bulduklarında, telaşlı görünen bir kızın çay servisini getirmesi sadece birkaç dakika sürdü. Kız bir kule dolusu bisküvi ve güzel kokulu buharlar çıkaran seramik bir çaydanlık koyduktan sonra bir kez daha gözden kayboldu.

Sinclair ikisine de birer fincan doldururken Niamh ağzına bir bisküvi attı. "Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim."

"Biliyorum," dedi Sinclair. "Lütfen çiğne. Beni ."

Niamh itaat etti. Şimdi gerçekten tatmak için kendine bir an verdiğine göre, takdir edebiliyordu: narin bir şekilde çiçeksi ve tereyağıyla zengin. Bir ağız dolusu çay yuttu ve hemen pişman oldu. Boğazını haşlamıştı ama en azından arkasında hoş bir karamel notası bırakmıştı. Sinclair gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"Bugün burası oldukça telaşlı görünüyor," dedi Niamh. "Neler olup bittiğini biliyor musun?"

"Jack kötü bir ruh hali içinde ve bu yüzden personeli de kötü bir ruh hali içinde." Yüzünü buruşturdu. "*Tattler* sezon için geri döndü."

"*The Tattler*?"

"Bu bir tür skandal sayfası," diye yanıtladı. "İtiraf etmeliyim ki, yazarın tuhaf bir hassasiyeti var."

"Nasıl yani?"

"Elbette tipik Sezon dedikoduları var, ama bunu hep siyasetle ilişkilendiriyorlar. Lovelace kendini ezilenlerin bir çeşit şampiyonu gibi gösteriyor ama bunların hepsi gösterişli saçmalıklar. Kusuruma bakmayın." Sinclair sandalyesinde arkasına yaslandı. "Elbette mesajlarına katılmıyorum ama neredeyse üç yıldır siyasi gündemlerini dayatıyorlar ve çabalarının karşılığını alamadılar. Yine de takdir etmem gereken şey, Jack'ten kesinlikle *nefret etmeleri*. Yazdıkları süre boyunca durmaksızın onu dürtüyorlar."

"Gerçekten mi?" Niamh'ın sesi fısıltıya dönüştü. Adamı pek tanımasa da, bırakın üç yılı, üç dakika boyunca alenen alay edilmesine tahammül edebileceğini hayal bile edemiyordu. Fazla gururlu görünüyordu. "Neden durdurulmadılar?"

"Jack onları yakalayabilseydi, eminim en azından hapse atılırlardı. Yayıncıları bile kim olduklarını bilmiyor ama bir şekilde

herkes hakkında her şeyi bilir." Bir bisküviyi dalgınca parçalara ayırdı. "Köşede adı geçen herkese yayınlanmadan bir gün önce bir kopyası . Bu, Lovelace'a sessiz kalması için rüşvet verme fırsatı anlamına geliyor. Nereden bildiğimi sormayın."

"Senin hakkında yazmışlar mı?"

"Birkaç kez, evet, ama babam, Pelinor Dükü, benden daha kötü karşıladı. Kulağa geldiği kadar kötü değil. En kötü yanlarınızın zaten ortaya çıkmış olmasının neredeyse özgürleştirici bir yanı var." Kız, adamın sesindeki alttan alta akan öfkenin, *yalanın*, soğukkanlı tonunun altında bile olduğunu duyabiliyordu.

Daha yeni tanışmış olmalarına rağmen, onu hâlâ incittiği belli olan bir şeyi görmezden gelmesini izlemek canını yakıyordu. "Baş belasındırlar ama zaman zaman ilginç olabilirler. Görmek ister misiniz?"

Niamh tereddüt etti. İşvereni hakkında boş dedikodulara dalmak neredeyse kesinlikle yanlıştı ama arada küçük bir skandala bayılırdı. "İsterdim."

Onlara *Daily Chronicle*'ı getirmesi için bir hizmetçiyi çağırdı. *Gazete* geldiğinde, kaba olmayan bir şekilde, "Okuyabiliyor musun?" diye sordu.

Bu adil bir soruydu; çok az sıradan kız bunu yapabiliirdi. Annesi ona öğretmişti ama moda dergilerindeki başlıklar dışında bir şey okuduğu nadirdi. "Yeterince iyi, umarım."

Ona uzattı. Kâğıt buruşmuş ve insanların birbirlerinin ellerinden kaptıkları yerlerden yırtılmıştı. Niamh kendini korkunç bir taşralı gibi hissetmemeye çalışarak el yordamıyla kağıdı açtı.

Daha önce hiç böyle bir yayın görmemişti. Her gün haber almak ona hayal bile edilemeyecek bir mucize, sihirden çok daha garip geliyordu. Caterlow'da bilgi onlara yavaş ulaşırdı. Kıtadan gelen haberlerin Machlish şehirlerine ulaşması bir ay, Avaland'dan gelenlerin iki hafta, denizaşırı ülkelerden gelenlerin ise bazen yarım yıl sürebiliyordu. Caterlow gibi, kasabadaki birkaç okur-yazar kişiden birinin barda gazeteyi okuduğu köylere süzülmesi için bir hafta daha ekleyin. Zaten dedikodu sütunlarına da pek ihtiyaçları yoktu. Herkes birbirinin işini bilirdi. Eğer bir sırrı yüksek sesle söylerseniz, rüzgar onu gün bitmeden köydeki her eve taşırdı.

Chronicle'ı okumak, onu dehşete düşürecek kadar zordu. Yazılar çok küçüktü, sanki dizgici her öyküyü ilk sayfaya sığdırmak için uğraşmış gibiydi. Niamh gözlerini kısarak baktı, keşke bir büyüteç olsaydı diye düşündü.

cam. Son sayfayı çevirdi ve orada, at arabası ve kombinezon reklamlarının arasına sıkışmış, *The Tattler* adlı bir bölüm vardı.

Görünüşe göre Lovelace, bahsettikleri herkesten lakaplarla bahsediyordu ama ayrıntılar, iyi bağlantıları olan herhangi birinin gerçek kimliklerini tahmin etmesine kadar suçlayıcı görünüyordu. Diğerlerinin ise neredeyse hiç gizlenmediğini fark etti.

Kısa bir süre önce, birkaç ay öncesinden hatırlayabileceğiniz Lord W-'nin evinde, bir Kreş Olayında belirli bir Silah ile olan ilişkisi nedeniyle felaket bir brunch yapıldığını duydum. Görünüşe göre, sıra şarap servisine geldiğinde hiçbir hizmetkâr ortaya çıkmamış ve toplantı bir saatten fazla sürmeden dağılmış. Korkunç bir utanç kaynağıydı. Bunu size boş dedikodularla uğraşmak için değil, size güvence vermek ya da belki de bir uyarıda bulunmak için anlatıyorum.

Bu sezon sosyal takvimlerinizin daha boş olduğunu görebilirsiniz. İçiniz rahat olsun, arkadaşlarınız (büyük olasılıkla) sizden nefret etmiyor. Şehrin dört bir yanındaki Machlish işçileri, kötü muameleyi protesto etmek ve Leydi HC'nin çağrısıyla Blight için tazminat talep etmek üzere görevlerini bırakıyor. Leydi HC'den bahsetmişken, onunla benim aynı kişi olduğumuza dair bu saçma söylentilere bir son vermeliyim.

Gerçekten de bir davayı paylaşıyoruz ve bu kadar etkili bir şekilde örgütlendiği için ona hayranım. Ama onu konuşurken dinlediniz mi? Kadın acı verici derecede ciddi ve ben hayatımda bir gün bile ciddi olmadım. Ama konudan sapıyorum. Belli Biri, kendi hizmetkârları sürüler halinde işi bırakırken bile onunla görüşmeyi kararlılıkla reddediyor.

CS, ünlü babasının şöhretine ulaşamamış olabilir -o huysuzluğu olmasa da cesur özgüvenini özlüyor insan- ama Machlish komşularımıza karşı belli bir hoşnutsuzluğu paylaşıyor gibi görünüyorlar. Ya da belki de dört uzun yıldan sonra nihayet aramıza dönen Wayward Son'ımızın tasmaını sıkılamakla meşguldür. WS'nin onu son gördüğümüzden bu yana davranışlarını düzeltip düzeltmediğini göreceğiz, ancak benim şüphelerim var.

Emin olabileceğim tek şey, bu sezon hem Machlish hem de saray içinde hoşnutsuzluk yaşandığıdır. Kendi iyiliği için ve tüm insanlığın doğuştan gelen onuruna olan inancımla, CS'yi Avlish'teki en savunmasız kişilerden bazılarının taleplerini yerine getirmeye çağırıyorum

Toplum. Gördüğünüz ve hissetmeye devam edeceğiniz gibi, zevklerin onları emeğine ve büyümesine bağlıdır.

Niamh midelerini ekşiten bir huzursuzlukla kâğıdı yere bıraktı. Bunca yıl sonra bile, Avlish halkını ayakları altında ezmekten asla bıkmayacak gibi görünüyordu. Ama Jack'in bile Machlish hizmetkârlarına kötü davrandığı doğru olabilir miydi? Şimdiye kadar ona karşı nazik davranmıştı ama belki de kendine güvenemiyordu. Her zaman çok saf olmuştu, insanların iyi yönlerini görmeye çok meyilliydi. Şimdi, Erin'in mektuplarının uzunluğunun heyecanının değil de yalnızlığının bir yansıması olup olmadığını merak ediyordu.

Niamh bunu nasıl görememiş olabilir?

The Tattler gerçekten de alışılmadık bir skandal gazetesiydi. Naip prensin kötü bir yönetici olduğunu öne sürmek ve tazminat taleplerini desteklemek açıkça . . . Lovelace'ın onların asla açığa çıkmamasını sağlayacak önlemler almış olmasını umuyordu. Caterlow'da bile, otuz yıl kadar önce Jaille'de neler duymuştu. Halk büyülü elitlerden bıkmış ve bir gün kraliyet ailesini sokaklarda diri diri yakmıştı. O zamandan beri, kıtadaki her hükümdar muhalifleri şok edici bir hızla susturmuştu.

Yine de bu sadece bir kişinin fikriydi ve muhtemelen Jack'in kendi tebaasından birinin bile değil. Lovelace, Machlish olmalıydı. Avlishler arasında kim yabancı halktan insanları desteklemek için yazacak kadar önemserdi ki? "Prens naibi gibi meşgul birinin bir köşe yazarından daha önemli işleri var gibi görünüyor."

"Evet, Jack'in her şeyi kendi işi haline getirmek gibi kötü bir huyu var." Sinclair'in yüzündeki ekşimiş ifadeye bakılırsa, Niamh eski bir yaraya parmak bastığını anlamıştı. "Yine de büyük bir baskı altında. Sosyal ilişkileri etkilendiğinde saray oldukça sinirlenebilir. Ve Lovelace'in de dediği gibi, Jack babasının sahip olduğu itibara sahip değil."

"Popüler değil mi?"

"O babası değil," diye yanıtladı Sinclair. "Kral en parlak döneminde insanlar arasında bir tanrıydı. Saygı uyandırır -ya da belki sadece korku. Aynı zamanda gerçek bir politikacıydı. Jack ise krallığından çok ev halkını yönetmeyi önemsiyor."

Niamh da bunu fark etmişti. Hem bir karısı hem de bir hizmetçisi vardı ve sarayı onun gözetimi olmadan da yönetebilirdi. Geçici olarak

"Avlîsh yöneticilerinin çalışanlarının yönetimine bu kadar müdahil olması alışılmış bir şey mi?" diye sordu

"Oh, hayır. Jack kendi sınıfında bir işgüzar dır. Kimsenin tek bir şeyi bile doğru yapacağına güvenmez." Bu sorudan oldukça hoşlanmış görünüyordu ama kendini toparlamak için durakladı. "Ciddiyim, bugünlerde kralların çoğu göstermelik kişiler ve çok az siyasi sorumlulukları var - tabii Jack'in babası gibi dahil olmak *istemiyorlarsa*. Kraliyet kasası sivil hükümeti finanse eder ve kral orduya komuta eder. Bunun dışında, Parlamento krallığı yönetmenin daha ince ayrıntılarını yönetir.

"Yöneticilerimiz devlet yönetiminden sıkıldıklarında kendilerini eğlendirmenin yollarını bulmuşlardır." Sinclair bir el salladı. "Kralın sanat koleksiyonu vardı. Jack'in büyükbabasının şimdiye kadar görebileceğiniz en güzel tazılarla dolu bir kulübesi vardı. Ve Jack'in ... şey, onun sosyal takvimi var. Düşünü planlamak onu oldukça meşgul etti."

"Oh," dedi şaşkınlıkla.

"Gerçekten." Sinclair çay fincanını ona doğru kaldırdı. "Avaland'a hoş geldiniz."

Gerçekten de hoş geldiniz. Bu onun işini iki kat daha zorlaştırıyordu. Kit onun yaptığı herhangi bir şeyi giymeyi reddederse, Jack kesinlikle onun yerine Kit'in hoş göreceği birini getirecekti. Tehditlerine rağmen prens kendi düşüncesine çıplak gidemezdi. Hatırladıkça yüzü yanıyor du. "Sinclair, yeni tanıştığımızı bildiğim için burnumu sokmak istemem ama sormak zorundayım..."

Eğildi. "Devam et."

"Prens Christopher'ı iyi tanıyor musunuz?"

Sinclair bir nefes verdi. "Bana sorarsanız *çok* iyi. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz, bu yüzden arkadaşlığımız konusunda ikimizin de fazla seçeneği yoktu."

Bu her şeyi açıklıyordu. Sırıttı ve onların etkileşime girme düşüncesinin kendisini biraz büyülediğini fark etti. "İkinizin pek fazla ortak noktası yok gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim ki, ne hakkında konuştuğunuzu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Hem de çok. Kit tüm hatalarımın alfabetik bir listesini tutuyor. Her biri hakkında başımın etini yemeyi seviyor."

Niamh güldü. "Buna inanabilirim."

Sinclair ona sinsî bir bakış attı. "Neden sordunuz?"

"Kötü bir şey değil, yemin ederim! Bana verebileceğiniz bir tavsiye varsa, minnettar olurum. Majestelerinin benden nefret ettiği açık ve bir şekilde ona nefret etmeyeceği bir şey yapmalıyım. Dedi ki ..." Niamh

söylediği şeyi tekrarlamaya zor dayanıyordu. "...benim kıyafetlerimden birini giymektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi."

Sinclair, aynı hikâyeyi daha önce binlerce kez dinlemiş birinin acı dolu teslimiyetiyle, "Bu kesinlikle Kit'e benziyor," diye mırıldandı. Oldukça ciddi bir ifade takındı. "Onun için mazeret üretmeye çalışmıyorum ama uzun zamandır kendine karşı bir savaş yürüttüğünü anlamalısın. Bazen çapraz ateşe yakalanırsınız.

Kişisel algılamamaya çalışın."

"Kesinlikle deneyeceğim." Yüzünü buruşturdu. Sesi kendi kulaklarına bile hiç inandırıcı gelmiyordu.

"İşte ruh bu." Gözleri yine neşeyle parladı. "Tüm o dikenleri çıkardığında, o kadar da kötü değil. İçinde tatlı, şefkatli bir şey var. O yüzden sadece kendin ol. Ciddiyet ve neşenin küçük boyutlu bir kasırgası gibisin. Bu . . . Şey, canlandırıcı."

Niamh hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Kit'in *tatlı, şefkatli* içinin zihnindeki görüntüsü mü, yoksa *küçüklüğü* bir iltifat olarak kabul etmesinin istenmesi mi? Sanki kendi başına hiçbir şeye ulaşamamak yeterince ceza değilmiş gibi. "Teşekkür ederim, Sinclair. Sanırım."

"Benim için zevk." Sırıttı. "İyi şanslar."

İçinden bir ses buna ihtiyacı olacağını söylüyordu.

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah, bir uşak Niamh'a yeni stüdyosuna kadar eşlik etti ve ona prens naibinin tertemiz el yazısıyla yazılmış bir mektup verdi.

*Sevgili Bayan O'Connor,
Lütfen kardeşimin adına ve dünkü ani ayrılışım için en içten özürlerimi
kabul edin. Umarım iyi bir şekilde yerleşiyorsunuzdur ve ihtiyacınız
olabilecek herhangi bir şey olursa personelime bildirmekten
çekinmeyin.*

Notta Kit'in bu sezon için hazırladığı sosyal takvim ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu. Önümüzdeki hafta sosyeteye takdim edilecek genç kızların kıyafetlerinin yanı sıra -ve nişanlısının gelişi, Kastilya kraliyet ailesinin yüz yıldır ilk kez savaş sancağı ve donanma olmadan Avlish topraklarına ayak basacak olması- haftada iki balo için takım elbiseye, bir av ceketine ve elbette geleneksel düğün pelerinine ihtiyacı olacaktı.

Machland'dan ayrılmadan önce Niamh, Avlish düğün gelenekleri hakkında bulabildiği kadar bilgiyi bir araya getirmişti. Törenin bir parçası olarak, damadın sağdıcı, yeni kocası ve koruyucusu rolünü sembolize etmek için omuzlarına bir pelerin yerleştiriyordu. Görünüşe göre bu, bir şövalyenin yaverinin savaş için giyinmesine yardım ettiği şövalyelik dönemini anımsatıyordu. Niamh, evliliği kazanılması gereken bir savaş olarak görmek ne kadar da romantik değil, diye düşündü. Machland'da altın paralar değiş tokuş edilir ve şafak sökene kadar dans edilirdi. Burada bir düğün en geç öğlen biterdi.

Niamh, Jack'in notunun geri kalanını taradı ve neredeyse heyecandan nefesi kesiliyordu. Infanta Rosa, Niamh'tan gelinliğini tasarlamasını istemişti.

Jack, *ayrıntılarının onun gelişiyle kesinleşeceğini* yazdı.

Bu çok büyük bir onurdu, ummaya bile cesaret edemediği bir onur. Ama bir an sonra kendisinden tam olarak ne istendiğini kavradı. Altı hafta içinde on parça yapması gerekecekti. Her ne kadar ona bir ekip sözü vermiş olsa da

Tasarladığı giysilerin montajına yardımcı olacak asistanlar, tüm bu işin olasılığı onu itiraf etmek istediğinden daha fazla korkuttu. Tam ve mutlak bunalmışlığın inatçı bir kararlılığa dönüşmesi on dakikadan daha uzun sürdü. Ne saçma teslim tarihleri ne de zor prensler onu korkutabilirdi. Büyükannesi ve annesi ona güvenirken olmazdı.

Özellikle de kendisine böylesine güzel bir çalışma alanı verilmişken.

Personel atölyeyi ihtiyaç duyabileceği her şeyle ve daha fazlasıyla donatmıştı. Köşeye sıkıştırılmış bir çıkırık, hatta bir dokuma tezgahı ve cumbalı pencerelerin hemen altına yerleştirilmiş muhteşem bir çalışma masası vardı.

Kitaplıklar boşaltılmış ve görkemli kumaşlarla yeniden doldurulmuştu, her şey kendi satın almayı hayal edebileceğinden çok daha güzeldi.

Ellerini göğsünde kavuşturmuş, odanın ortasında duruyordu. hiç ayrılmak istemiyordu. Sadece bir aylığına bile olsa, tüm bunların *kendisine ait* olduğuna inanamıyordu. Sadece bir aylığına bile olsa, bu kadar güzel bir yere gerçekten ait olduğunu hayal edebiliyordu. Belki de bunu hak ediyordu.

Niamh eteklerini ellerinin arasına aldı ve açık alanda dönerek ilerledi. Dans etmeyi hiç öğrenmemişti ama şimdi neredeyse yaylı çalgılar dörtlüsünün sesini duyuyordu. Adımların ağırlıksız bir-iki-üçü, partnerinin elinin belindeki sabit dokunuşu ve-

"Ne yapıyorsun?"

Şaşkınlıkla çığlık attı. Sese doğru döndüğünde, Kit'in kapı aralığında durduğunu gördü. Eteklerini indirdi ve etek ucuna basmadan önce kendini sabitledi. "Kapıyı sen mi çaldın?"

Bir an için sadece ona baktı. Yüzünde şaşkınlıkla kızgınlık arasında bir yerde duran tuhaf bir ifade vardı. "Evet. Kapıyı çaldım."

"Lütfen bir dahaki sefere kapıyı daha yüksek sesle çal!" Kulaklarına kan hücum etti ve yüzü utançtan yandı. İşte tam da bu yüzden, büyükannesinin deyimiyle, *fantezi uçuşlarına* kendini kaptıramıyordu. Ne zaman bir şeyin tadını çıkarmak için duraklasa, ne zaman kendini şımartsa, korkunç bir şey oluyordu. Pek çok öğleden sonrasını kullanışsız, satılamaz elbiseler çizerek ya da fırında bir somun ekmek yanarken saatlerce hayal kurarak boşa harcamıştı. Ve şimdi, Avaland'ın en yargılayıcı adamı tarafından tek başına dans ederken yakalanmıştı. "Beni korkuttun."

"Kendi dünyanızda kaybolmuşunuz. Bunun nasıl benim hatam olduğunu anlamakta zorlanıyorum."

Niamh yüksek sesle inleme isteğine direndi. Şüphesiz, onunla alay etmekten daha önemli işleri vardı. Sesi de gözleri kadar güzel olduğu için şanslıydı, yoksa kimse ona tahammül edemezdi. Kayalık bir kıyıdaki gelgit gibi hoş bir tınısı vardı.

Kibar bir gülümsemeye zorladı. "Sizin için ne yapabilirim, Ekselansları?"

"Bana öyle hitap etmeyin. *Ekselansları* benim kardeşim."

Yani o ve Sinclair'in ortak bir noktası vardı. İkisi de unvan ya da resmiyet gibi şeylere pek önem vermiyordu. Yine de Kit gerçek doğasını saklayamıyordu. Ondandır yayılan tüm gurur - kalkık burnu, dudağının küçümseyici kıvrımı - prensliğinin yeterince kanıtıydı.

"Lordum, o zaman?" diye sormaya çalıştı.

Öfkeli bir şekilde iç çekti. "Sadece Kit."

"Pekala, benim ..." "*Kit'im*" gibi çok üzücü bir sözcük ağzından çıkmadan önce kendini tuttu. Hayır, bu çok samimiydi. Ona gerçek adıyla hitap edemezdi, bu yüzden ona hiçbir şey demeyecekti. "Ehm . . . Özür dilerim. Yine ne istemiştiniz?"

"Yeni bir palto almam gerekiyor." *Montu* bir işkence yöntemiymiş gibi, paltoyu da bir işkence aletiymiş gibi söyledi

Bir anda, hakaretinin anısı geri geldi. *Düğünümde hiçbir şey giymemeyi, onun baktığı her şeye tercih ederim.* Acı içinde ama kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Herkes ikinci bir şansı hak ederdi. Sinclair de kendi tarzında bunu önermişti.

"Fikrini mi değiştirdin?" Hemen, kelimeleri ağzına geri sokabilmeyi diledi. Şakacı görünmek istemişti ama tüm incinmiş duyguları çözülmekte olan bir makaradan dökülen iplik gibi akıp gitmişti.

Kit doğruldu ve gözleri güvensizlikle kısıldı. "Ne hakkında?"

Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Yaralı gururunu bir kenara itti. Eğer onun havai, gösteriş meraklısı bir aptaldan başka bir şey olmadığına inanmak istiyorsa, öyle olsun. Elinden geldiğince tatlı bir gülümsemeyle, "Artık düğününe çıplak gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

", değil mi?" diye sordu, tamamen ve hayal kırıklığına uğratabilecek kadar umursamaz bir tavırla. "Hadi şu işi bitirelim."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Yeni stüdyosunu henüz ama ihtiyacı olan şeyi bulmak o kadar da zor olamazdı. Çalışma masasının çekmecelerini açtı ve

Her şeyin renklerine göre düzenlenmiş olması, her aletin mükemmel küçük sıralar halinde tam olarak hizalanmış olması rahatsız edici. Bunu her kim yaptıysa gerçekten de çok titizmiş. Kendi düzenleme yöntemi Buna bir yöntem demek hayal gücünü zorlamak olurdu.

Birkaç dakika etrafı karıştırdıktan sonra bir defter aldı, kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdı ve boynuna bir şerit terzi bandı doladı.

Kit tam olarak onu bıraktığı yerde duruyordu: kollarını kavuşturmuş, kapının yarısına gizlenmiş, en ufak bir provokasyonda kaçmaya hazırды.

Aynayı işaret etti. "Burada durun lütfen."

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam hiç şikâyet etmeden itaat etti. Sanki elbise formlarından biri aniden üzerine atlayacakmış ya da renkli bir ipek parçası cıvatasından fırlayıp onu boğacakmış gibi sinsice odaya girdi. Adamın bu kadar yakınında olması, burnunun ucuyla ona bakması kuşkusuz onu rahatsız etmişti. Kış ortasındaki bir kurt kadar zayıf ve kıvrımlıydı ve tanıştığı çoğu erkekten daha kısaydı. Ama o ne kadar zayıfsa, kız o kadar küçüktü. Aralarında birkaç santim boy farkı vardı. Bu işleri zorlaştırabilirdi.

"Bir dakika."

Niamh odanın köşesine çekildi ve bir ayaklık sürükledi. Boynundaki terzi bandını çözdükten sonra sedirin üzerine tırmandı. Ayakları ağırlığının altında sallanıyordu ve Niamh, Kit'in sanki ona destek olmak istemiş ama son anda kendini durdurmuş gibi irkildiğini gördüğüne yemin etti. Bu onu o kadar şaşırtmıştı ki neredeyse dengesini yeniden kaybedecekti. Belki de hâlâ bir centilmenlik içgüdüsüne sahipti. Ya da belki de bunu tamamen hayal etmişti. Adam kararlı bir şekilde duvara baktı, çenesindeki bir kas tüylendi.

Saçları hala omuzlarında sallanıyordu, bu yüzden onları geriye doğru tarayarak bir bukle haline getirdi. Aynaya bir bakışta dağınık görüldüğünü fark etti ama şu anda bununla uğraşamazdı. Denese de onu etkileyebilecek gibi değildi.

Adamın ölçülerini almaya başladı: boyu, omuzlarının genişliği, kollarının uzunluğu... Bir mucize eseri, onun kendisini bir oyuncak bebek gibi manipüle etmesine izin verdi ve sadece biraz mağdur bir ifade takındı. Ama şimdi, güvenli olan her şeyi tüketmişti. *Güvenli*. Ne kadar saçma. O tam bir profesyoneldi. Bundan sonra olacaklar konusunda şüphesiz telaşlı ve garip davranacak olan oydu, bu yüzden onu uyaracak ve bu işi bitirecekti.

"Yani . . ." Umut verici olmayan bir başlangıç. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Önümüzdeki birkaç ölçüm için biraz yakın olmam gerekecek. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa-"

"Sadece yap."

"Doğru," diye yanıtladı sahte bir neşeyle. "Kollarınızı benim için kaldırın lütfen."

Sessizlik sefilce devam ediyordu. Kolları, ikisini de yakınlığın rahatsızlığından kurtaramayacak kadar kısaydı. Niamh ona yaklaştı, ta ki kendini neredeyse onun sırtına yaslayana kadar. Ondan yayılan ısı, büyüyen şeylerin ve tütünün kokusuyla birlikte yayılıyordu. Keşke onu *fark* etmeyi bırakabilseydi. Hayatında hiç bu kadar kendini sabote ettiğini hissetmemişti. Terzi bandını adamın göğsüne doladığında, kaslarının daha da gerildiğini gördü ve hissetti. Dirseği kaburgalarını sıyırdığında nefesi kesildi. Gömleğinin kumaşı teninde fısıldadı ve-

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Kit sordu.

Adamın açık sözlülüğü kızın aklına gelen her türlü uygunsuz düşünceyi ezip geçti. "Ha?" "Yürüdüğüm andan beri ürkek ve garip davranıyorsun. kapıdan. Aklınızda bir şey varsa, söyleyin."

Ürkek ve tuhaf. Oh, bu ne cüret! Sabrının son damlaları da çatırdadı. Madem bu kadar nazıkçe , özür dilemek isteyebileceğini düşündüm."

Kit'in yüzü şaşkınlıktan gevşedi. Adamın kendini parça parça toparlamasını, yüz ifadesinin anlayışla kararmasını izledi. "Özür dilerim."

Üzgünüm, kırık bir diş gibi tükürdü. Sanki işkence altında ondan bir itiraf almış gibiydi. Ona bu kadar öfkeli olmasaydı, gülebilirdi. "Hepsi bu kadar mı?"

Gözleri acı bir hayal kırıklığıyla parladı. "Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Kalbi o kadar çılgınca atıyordu ki, gürültüsünden kendini zar zor duyabiliyordu. Uzaklarda bir yerde bir prensle bu şekilde konuşmaması gerektiğini, çekingen davranması ya da geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Belki de ona cesaret veren sonlu günleriydi ya da belki de içindeki terziydi. Gevşek iplikleri çekiştirmeye asla karşı koyamamıştı. "Zanaatıma *hile* dediğin için pişman mısın?"

Bakışlarını omzunun arkasındaki duvara sabitledi. "Bunu söylediğimde kızgındım."

"*Şu an kızgıyım. İşim ..*" Ben, neredeyse kendini itiraf ederken yakalıyordu. "Bu kişisel bir şey!"

"Huşu içinde ayaklarınıza kapanmadığım için özür dilemeyeceğim. Buraya gelmenizi isteyen ben değilim."

"Kastettiğim bu değildi." Sesi titriyordu. Eğer şimdi , kendini asla affetmeyecekti. "Zalimceydi ve sen de bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum." Öfkeleni. "Üzgün olduğumu söyledim."

Ve ondan bekleyebileceği özrün bu kadar olduğunu düşündü. Tek hak ettiğinin bu olduğuna inanmak için onu ne kadar az düşünmüş olmalıydı. Ne de olsa bir Machlish kızının değeri hiçbir şeyden daha azdı. Sessizlik içinde aralarındaki uçurum gittikçe genişliyordu.

"Ölçümlemlerimi bitirmem gerekiyor," diyebilirdi sadece.

İşine devam ederken ruh hali karardı. Sinclair ona Kit'in başlatmayı seçtiği savaşta çapraz ateş altında kalacağını söylemişti. Niamh şimdi, toprağa dikilmiş iki Karmin kırmızısı bayrakla savaş alanını açıkça görüyordu. Infanta Rosa ile evliliği bir aşk değil, görev birliği olacaktı.

*Buraya gelmeni ben
istemedim. Ben senin
emrindeyim.*

Bu evliliği Jack ayarlamıştı. Kit bunu kabul etmiş olsa , sonuna kadar herkese inat etmeye niyetli olduğu açıktı.

Niamh aniden kendini çok üzgün hissetti. Aşk her zaman sevmişti. Ne kadar özlem duysa da, bu kadar parlak ve vahşi bir şeyi kavrayamazdı. Bu onu çıra gibi yakabilirdi. Hayat acı verecek kadar kısaydı. Parmaklarının soğukta ölümcül bir beyaza dönüştüğünü ilk fark ettiğinden beri yanında taşıdığı bu bilginin mahremiyetini bir başkasına yükleyemezdi. Ama aşk onun gibi kızlara göre olmasa da, içindeki umutsuz romantik reddedilemezdi. Bunun nereden geldiğinden tam olarak emin olamıyordu. Ne de olsa Machlish efsanesi, sonsuz aşk vaat edecek kadar kaprisli ve nazik değildi. Aslında, adaşı belki de en trajik romantizme sahipti.

Uzun zaman önce, Kraliçe Niamh ölümlü bir aşığı aldı ve onu baharın sonsuza dek hüküm sürdüğü Ebedi Gençlik Ülkesi'ndeki kalesine getirdi. Hiçbir şey ölmemiş ve hiçbir şey değişmemiş. Ancak birlikte geçirdikleri uzun yılların ardından sevgilisi vatan hasreti çekmeye başlamış ve geride bıraktığı tüm insanları görmeyi arzulamış.

Niamh onu ailesinin ve arkadaşlarının gittiği konusunda uyarmıştı, ama biliyordu ki

onu bir tutsak gibi tutamazdı. Onun yalnızlığının aşklarından daha güçlü olduğunu biliyordu.

Niamh isteksizce de olsa gitmesine izin verdi ama ayaklarının toprağa değmesine asla izin vermeyeceğine söz vermesi şartıyla. Kırılarda at sürüp tanıdık yüzler ararken, Niamh'ın söylediklerinin doğru olduğunu fark etti. Tanıdığı ve sevdiği herkes çoktan ölmüştü. Bir zamanlar evim dediği köyden uzaklaşırken, atı otlardaki bir hışırtıdan ürktü ve onu oturduğu yerden fırlattı. Yere düştüğü anda, yüzlerce yıllık yaşı bir anda onu ele geçirdi ve güçsüz, yaşlı bir adama dönüştü.

Kırılğan şeyleri sevmekten hiçbir zaman hayır gelmedi.

Niamh Machlish masallarını hiç sevmemişti. Hepsi de trajedi, savaş ve onurun imkânsız ağırlığıyla dolu olan bu masallar onu korkunç derecede depresif yapıyordu. Ama küçük bir kızken birçok geceyi Jaille'den ithal edilmiş bir peri masalı kitabını karıştırarak geçirmişti: cam terliklerle balolara kaçan, iyilikleri ve güzellikleri yüzünden prenslerle evlenen, korkunç lanetleri bozacak kadar şiddetle seven köylü kızlarla ilgili hikayeler. Bunlar imkânsız, harikulade, romantik hikâyelerdi ve onu umutsuz bir özlemle . Kit gibi birinin romantizme zerre kadar önem verdiğinden şüpheliydi ama bunu kendisinin de yaşama şansı bulamayacak olması utanç vericiydi.

Dikenli sessizlik onu tehdit ettiğinde, içini çekti. "Düğünle ilgili dört gözle beklediğin bir şey var mı?"

Kit ona inanmaz gözlerle baktı. "Beni kışkırtmaya mı *çalışıyorsun*?" "Ne?

Hayır! I . . ." Onu terzinin bıçağıyla boğma isteğine karşı koydu.

Boynuna bant dolanmış. "Sadece sohbet ediyorum."

"Çoğu insan hava durumu hakkında yorum yapmayı deneyebilir," dedi, isteksiz bir hayranlıkla. "Sen küstahsın."

"Ve *sen de* hırçınsın."

Gözlerini kısarak ona baktı ama kızgın görünmüyordu. Hatta neredeyse kuşkulu görünüyordu. "Ne yani, şimdi de beni azarlayacak mısın?"

Sedirin üzerinde kendini gülünç ve hissederek aşağı indi ve kendini onun çenesiyle göz hizasında buldu. "Şey ... belki."

Gözleri soğuk bir eğlenceyle parlıyordu. "Devam et o zaman."

"Karmaşık duygular içinde olduğunuzu ve büyük bir baskı altında olduğunuzu anlıyorum, ancak-" Alay etti. Onun aleni küçümsemesini görmezden gelerek yoluna devam etti. "*Ancak* işbirliği yaparsanız bu süreç çok daha sorunsuz ilerleyecektir. Kardeşin-"

"Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Bir anda tüm duvarları yıkıldı, siperlerindeki tüm silahlar ona çevrildi. Eğer daha az öfkeli olsaydı, eğer Lovelace'ın o yazısını okumamış olsaydı, eğer iki kişi Machlish olduğu için ona kendini küçük hissettirmemiş olsaydı, belki de sinerdi. Ama içinde bir an daha sessiz kalmayı reddeden bir kızgınlık yanıyordu.

Kendisine bu kadar zulmedildiğine nasıl inanabilirdi? O bir prensti, dünyanın en güçlü adamının oğluydu, şimdiye kadar gördüğü en görkemli evde yaşıyordu. Hayatında bir an bile acı çekmemişti ve kendisinden hoşuna gitmeyen bir şey yapması istendiğinde, işte böyle davranmıştı. Onun hayallerini zayıttan başka bir şeye dönüştüremezdi ve dönüştürecekti de. Bu acı farkındalık tüm sağduyusunu yok etti.

"Belki de değil," diye itiraz etti, "ama ben sizi tanıyorum, efendim. Eğer kendinizden başka kimseyi düşünmüyorsanız, o zaman bu kadar mutsuz olmanıza şaşmamalı - o kadar ki herkesi sizin kadar mutsuz etmeye kararlısınız!"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gerçekten incinmiş görünüyordu. Bu korkunç, zor kazanılmış savunmasızlığın bir anlık görüntüsü midesinin pişmanlıkla keskin bir şekilde bükülmesine neden oldu. Öfkesini şımarttığı için kendini daha iyi hissetmiyordu. Sadece parmaklarını bir yaranın içine sokmayı başarmıştı.

Ancak bir an sonra yüzündeki acı kayboldu ve yerini artık tanıdık gelen bir küçümseme aldı. "Bu tür bir saflık sonunda seni ısıtır. Avlish sarayında sadece kendini düşünmek çok daha iyidir. Bunu şimdi, o engerek çukuruna atılmadan önce anlamak akıllıca olur."

Zeki bir kızsın Niamh, ama kafan bulutların üzerinde, demişti büyükannem davetiyesinin geldiği gece. Dünyanın acımasız olduğunu henüz bilmiyorsun.

Hatırlatma enayi yumruğu gibi çarptı.

Ailesi ona mutlu bir hayat sunmuştu. Niamh hiç savaş ya da açlık çekmemişti. Küçük bir kızken kaygısız günlerini köyün içinden geçerek ve yan yollardan aşağı yuvarlanarak geçirmiş, Adil Olanları onu çalmaları için baştan . Ama karanlığın Caterlow'daki her yetişkinin üzerinde bir hayalet gibi gizlendiğini görmüştü. Görmüştü

öfkelerinin çalkantısını ve kederlerinin öngörülemeyen dalgalarını. Hasat mevsimi geldiğinde ruh hallerinin nasıl değiştiğini, fırtınadaki deniz gibi karanlık ve bunaltıcı bir şekilde nasıl kabardığını ve ancak ilk patates topraktan temizlendiğinde nasıl kırıldığını görmüştü. Belki zalimliğin ne demek olduğunu bilmiyordu ama geride bıraktığı yaraların şeklini tanıyordu. Aptal ve dalgın olabilirdi ama aptal değildi.

"Unuttuysanız diye söylüyorum, ben Machland'lıyım. Soyluların ne kadar korkunç olabileceğini ilk elden biliyorum. O çok küçümsediğiniz insanlar, siz de onlardan birisiniz. Hatta en kötülerinden birisin! Ailenin büyüğü Blight'a neden oldu ve akrabalarım açlıktan ölürken baban *hiçbir şey* yapmadı." Ona doğru bir adım attı, neredeyse aynı hızda durana kadar. "Ve şimdi kardeşin onların acıları için hiçbir şey yapmamaya devam ediyor! Tek yaptığın kara kara düşünmek ve şikâyet etmek. Eğer gerçekten soyluların bu kadar korkunç olduğunu düşünüyorsan, neden bu konuda bir şey yapmadın?"

Aralarındaki hava tutuşmaya hazır gibiydi. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu ve kız nabzının onun duyabileceği kadar yüksek sesle attığına yemin edebilirdi. Adamın gözleriyle tekrar karşılaştığında, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ve bunun çok altında, puslu ve silik, nefesini kesen bir şey vardı.

Utanç mı?

"Burada işimiz bitti," dedi.

"Bekle! Ben-"

Kapı çarparak kapandı.

"Özür dilerim."

Onu ayakta tutan gerilim buharlaştı ve neredeyse sedirin üzerine yığılacaktı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve bastırılmış enerjisinin bir kısmını serbest bırakmak için yüksek sesle inledi. Bu da *neydi* böyle? Avaland Prensi'yle kavga edecek kadar nasıl aptal olabilmmişti?

Bir kavgadan kaçtığını fark etti.

Bir *prensi* kovalamıştı. Tuhaf bir şekilde gergin hissediyordu, sanki kendine ait yeni bir sihir keşfetmiş gibiydi. Az önce kendini zor tanıyordu: küstah ve çatışmacı. Ama tartışmalarının sıcaklığı onu değiştirmişti. Asla kavga çıkarmaz, sözlerini incitmek için seçmezdi. Ama Kit Carmine'la ilgili bir şey ona kendini ve sahip olduğu her türlü kendini koruma duygusunu unutturmuştu.

Eğer Jack'e bugün nasıl davrandığını anlattırsa, Jack pekâlâ onu işten atırdabilirdi. Bu düşünce kanının yeniden ısınmasına neden oldu. Orada

başka seçeneği yoktu. Kendini ona bir kez ve sonsuza dek kanıtlamak zorundaydı.

Ona sevmekten kendini alamayacağı bir palto yapacaktı.

Bu da onu eflatun ya da kadife çiçeği yapma isteğine direnmesi gerektiği anlamına geliyordu. onun nefretini kazanmıştı. Aşırıya kaçmaya gerek yoktu. Yine de parlak bir şey saçlarıyla hoş bir kontrast oluşturabilir ve sarı gözlerindeki altını ortaya çıkarabilirdi.

Odaklan, Niamh. Etrafını incelerken, görüşünün alışmasına yardımcı olmak için gözlerini kırptırdı. Burası garip bir şekilde karanlıklaşmıştı.

Sonunda pencerenin ısırgan otu tarafından yarı yarıya örtüldüğünü fark etti. Isırgan inatla cama yapışmış, dalları içeri girmeye çalışan parmaklar gibi kavırıyordu. Ancak çiçekleri pembe yerine altın sarısı açmıştı. Güçsüzce odanın karşısına geçti ve kanadı açmaya çalıştı. Isırgan otunun bir kısmını kopardı ve yaprakların çok aşağısında yere düşmesini izledi.

Kit'in el işi, dikenli olduğu kadar güzeldi de.

Beşinci Bölüm

Sarayın kalabalık kabul salonundan gelen gürültüye rağmen Niamh ayakta uyuyakalabileceğinden endişeleniyordu.

Bir giysiyi bitirmek için bütün gece ayakta kalmayalı uzun zaman olmuştu. Kit'le buluşmasından bu yana geçen bir hafta içinde, asistanlarının özenle bir araya getirmesine yardım ettiği bir palto tasarlamıştı. Buna rağmen, efsunları kumaşa işlemeyi bitirmesi son dakikaya kadar sürmüştü. Kendini yatağa ancak gözlerini daha fazla açık tutamadığında sürüklemiş ve üçüncü kez iğneyi kendine batırmıştı.

Üç saatten fazla uyumamıştı ama beklentisi yorgunluğunun en keskin yanlarını bile köreltmmişti.

Kit'i görmek istedi.

Ah, onun yeni paltosunu ilk denediği anı görmek için neler vermezdi. Ama tabii ki onu bu zevkten bile mahrum bırakmıştı. Bu sabah erken saatlerde, o ve başka bir terzi astarın son dikişini atarken uşağı atölyesine gelmişti. Onu bir kutuya koymuş, sicimle bağlamış ve götürmüştü.

Her şeyden çok, Kit'in onu yanlış değerlendirdiğini anladığı anı -ya da belki de ondan kurtulmaya karar verdiği anı- görmeyi arzuluyordu.

Omurgasından aşağı bir tedirginlik titremesi geçti ama o bunu üzerinden attı. Ne de olsa henüz krallıktan sürgün edilmemişti ve Jack onu Infanta Rosa'nın da Avlish sarayında ilk kez boy göstereceği sosyeteye yeni katılan kızların takdim törenine bizzat davet etmişti. Jack'in devam eden misafirperverliği onu tamamen şaşırtmıştı. Neden sıradan bir kıza, üstelik evindeki yüceltilmiş bir hizmetçiye bu misafirperverliği gösteriyordu? Ama ne onu ne de iyi talihini sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

Onu saraydan çıkarıp en genç prenslerini taciz etmekle suçlayana kadar endişelenmenin bir anlamı olmadığına karar verdi.

O başlatmış olsa bile.

Birisi dikkatini çekmek için kolunu sıktı. Niamh genç bir kadınla yüzleşmek için döndü - Karmin kırmızısı gül buketine bakılırsa, sosyeteye yeni girmişti

Ellerinde bir can simidi gibi tutuyordu. "Affedersiniz, bayan. Burada sizinle durmamın bir sakıncası var mı? Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sizde bir sakinlik var. . ."

Artık talebin tuhaflığı onu rahatsız etmiyordu. Elbisesine diktiği huzur büyüsünün, niyet ettiğinden çok daha etkili olduğu kanıtlanmıştı. Belli ki elbiseye bakmak da onu giymek kadar etkili bir şekilde zihni sakinleştiriyordu. Niamh'a göre bu, puslu bir günde ayak bileklerine kadar sörfün içinde durmak ya da dünyadaki herkes uyanmadan önce lamba ışığında nakış işlemek gibiydi.

"Oh, hiç sorun değil! Yer bulabilirseniz lütfen rahatınıza bakın."

Diğer kız aksanından belli belirsiz hoşnutsuz görünüyordu ama görünüşe göre kendini korumak rütbeye galip gelmişti. "Teşekkür ederim hanımefendi. Azizler sizi gerçekten kutsamış."

Böylece Niamh'ın etrafına dolmuş olan küçük kız kalabalığının arasına karıştı. Başka bir durumda, bu kadar güzel kızla çevrili olmak onu biraz ürkütebilirdi. Her şekil, boyut ve kesimdeydiler: bazıları kurnaz ve keskin, diğerleri kızarmış ve solgun, birkaçı gözyaşlarının eşiğinde, diğerleri hala parlak gözlü ve dengeli. Bir grup kız yaldızlı çerçeveli bir aynanın etrafına üşüşmüş, yanaklarına renk katmaya çalışıyor ve tüylü başörtüleriyle oynuyordu.

Bu sezonun kelimesi *özenliydi*. Klasik çizgiler ve sade silüetler dışarıda kaldı. Her türlü dekoratif dehşet ve zevk vardı: apoletler, kurdeleler, çiçekler, volanlar, danteller ve elbette her bir firfırın üzerine iliştirilmiş bol boncuk. Sadece kıyafetlerinden bile, hangilerinin parayla geldiğini ve hangilerinin miraslarına kaygan bir kaya yüzeyi gibi yapıştığını söyleyebilirdi. Çoğu on altı yaşından bir gün bile büyük değildi. Çok genç

-Ve ailelerinin iyiliği için çoktan evlenmeye hazırlanmışlardı. Kendisinin hayal bile edemeyeceği kadar zengin bir aileden geliyorlardı ama yine de kalbi onlar için acıyordu. Hiç , yükümlülüklerinin onlar için ne kadar ağır olduğunu anlayabiliyordu.

Girişte nöbet tutan uşak ona başıyla selam verdi. "Girebilirsiniz."

Sakinleştirici büyüsünü de beraberinde götürerek salona girdiğinde arkasındaki kızlar hep birlikte gergin bir nefes çekti. Odanın uzak ucunda, naip prensin kendisi bekliyordu, bir kraliçe kadar hareketsiz ve heybetliydi.

Heykel. Her kanatta saray mensupları ve soylular omuz omuza vermiş, birbirlerine sessizce bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Niamh kirpiklerinin altından kalabalığı taradı. Hepsinin yüzünde endişe ve gururun farklı tonlarında ifadeler vardı. Hepsinin bugün Jack'e takdim edilecek kızları . Sayılarının çokluğu onu hayrete düşürmüştü. Machland'da her iki nesilde bir sihirli bir çocuk doğduğu için gerçekten şanslıydılar. Ancak Avaland'da aristokrasi, sihirli soylarının devam etmesini sağlamak için evlilikleri stratejik olarak ayarlıyordu.

"Bayan Niamh O'Connor," diye duyurdu müjdecî.

Hepsinin gözleri ona çevrildi. Fısıltılar odanın içinde dolaştı. Sinirleri, elbisesine işlenmiş büyüye karşı köreldi. *Machlishwoman* ve *terzi* kelimelerinin şekillerini duyabilse de, büyüsu onu zaptedilemez bir sükûnet cebinde güvende tutuyordu. Geriye kalan tek şey parlak bir şekilde yanan bir heyecandı.

Orta koridorda yürürken, gelinliğin korsajındaki kristaller durgun bir göldeki ay ışığı gibi parıldadı. O geçerken salondaki gerginlik dalgalandı, sessizleşti ve alevlendi ve onun ardından soylular aç gözlerle ona baktı. Bu iş tahmin ettiğinden çok daha iyi gidiyordu.

Sonra Kit'i gördü.

Adamın etkilenmemiş bakışları ona çarptı. Kadın ve öfke içinde sımsıkı sarıldı. Şu anda bile onu korkutmaya çalışıyordu. Çenesini dik tutarak Jack'in önünde durdu ve reverans yaptı.

"Bayan O'Connor," dedi Jack. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Alışılmadık bir durum olduğunun farkındayım ama burada hoş karşılandığınızı hissettiğinizden emin olmak istiyorum."

Onun bu nezaketi bir kez daha kendisini yanlış yönlendirilmiş hissetmesine neden oldu. Lovelace'ın onun hakkında anlattıklarıyla bunu bağdaştıramıyordu. Eğer onun halkını gerçekten küçümsüyorsa, neden ona karşı bu kadar nazik davransındı ki? "Teşekkür , Majesteleri. Beni onurlandırdınız."

Adam onun elbisesini içerken, her zamanki kaşları çatıldı, ama çok az. Bu öylesine şaşırtıcı bir değişimdi ki, onun normalde ne kadar yıpranmış görüldüğünü fark etti. Yanında bu kadar yük taşıyamayacak kadar gençti. "Kardeşime nasıl bir sihir yaptığınızdan emin değilim ama öyle görünüyor ki ..."

Niamh bakışlarını Kit'e kaydırды. Onu tanımlamak için hangi kelimeyi kullanırdı? Çarpıcı, evet. Regal, tartışmalı. Ama saygıdeğerdi -hedeflediği şey buydu

O lanet olası paltoyu yapmaya başladığında, kesinlikle . Öylesine önsezili bir hoşnutsuzluk yayıyordu ki, kimse ona yaklaşılamıyordu.

Bu onun hatası olabilirdi. Hayır,
kesinlikle onun .

Paltosuna diktiği büyü onu daha önce çok az kişinin rahatsız ettiği kadar rahatsız etmişti. Tüm incinmişliği ve kızgınlığı o kadar ısrarla ipliğin içine sızmıştı ki, zamanının yarısını kendi eserini sökmekle geçirmişti. Ona gereken saygıyı, belki de biraz huşu duygusunu aşılama istemişti.

Bunun yerine, aşırıya kaçmış ve doğrudan hainlik diyarına gibi görünüyordu. Gölge bir danışman gibi kardeşinin omzunda belirdi. Kuyruk paltoları dalgalanan bir karanlığa büründü, kumaş bir hayalet kadar şeffaftı.

Sonunda Jack, "Medeni" dedi.

"Ben, ehm . . . Böyle düşündüğünüze çok sevindim efendim."

"Sizi eşimle tanıştırmama izin verin, Prenses Sofia." "Sizin . . .
? Oh!"

Jack onu işaret etmeseydi Niamh nedense onu tamamen gözden kaçıracaktı. Yirmi yaşından büyük olmayan genç bir kadın, boşluğa doğru kayan hoş bir gülümsemeye onun yanında ağırbaşlı bir şekilde duruyordu. Sofia'nın güzel olması şaşırtıcı değildi. Ama kar yağışı kadar renksiz ve asılsızdı. Gözleri soluk, buz mavisi bir renkte parlıyordu ve yüzünün etrafına dağınık bukleler halinde dizilmiş saçları güneş ışığında bembeyaz parlıyordu. Bir prensesten çok bir balerine yakışan söğüt gibi bir zarafetle Niamh'ın üzerinde yükseliyordu.

"Sizinle tanışmak çok güzel, Bayan O'Connor." Sofia elini uzattı.

Niamh bileğinin narinliğine ve teninin soğukluğuna hayret ederek kabul etti. Başparmağında safir bir yüzük parıldıyordu. "O zevk bana ait, Majesteleri."

Bir an için, bir prensesin eli neredeyse şefkatle kendi elinde kenetlenmiş halde öylece durdu. Belli ki bu ritüelin bilmediği bir adımı vardı, çünkü Kit bu garip sessizlikten fevkalade (ve kötü niyetle) eğlenmiş görünüyordu. Ah, onun *huzur* içinde var olmasına izin veremez miydi?

Sofia yorum yapmadan onu serbest bıraktı. "Çok dengeli bir duruşun var. Eminim bu senin ilk sezonun değildir."

Niamh onun aksanını zar zor seçebiliyordu. Sofia kesik kesik, kesin bir Avlish'le konuşuyordu. Hafızam beni yanıltmıyorsa, iç savaştan yeni çıkmış bir krallık olan Saksa'dan geliyordu. Sofia'nın babası, önceki kraliyet ailesini tahttan indirdikten sonra,

zaferle çıkmıştı. Sonra da Sofia'nın Jack'le evlenmesiyle Avaland'la olan ittifakını satın almış ve mühürlemişti; tıpkı Jack'in şimdi Kit'le yapmak istediği gibi.

Jack ve Sofia sanki buzdan bir duvar onları ayırıyormuş gibi birbirlerinden belli bir mesafede duruyorlardı. Niamh aralarındaki ilişkiyi hemen anlamıştı: birbirlerini sevmiyorlardı. Jack'in kardeşi için farklı bir şeyi ne hayal edebilmesine ne de istemesine şaşmamalı.

"Bu sadece elbisemdeki büyü, Majesteleri, benim bir meziyetim yok."

"O halde yeteneğiniz gerçekten dikkate değer. Machland halkının el sanatları konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu okumuştum ve görüyorum ki bu abartı değilmiş. Eğer zaman bulabilerseniz, sizden kendi iğne işlerim için yardım istemeliyim."

"Memnuniyetle!" Niamh sırtıttı. "Nakış benim en büyük zevklerimden biri." Sofia'nın gülümsemesi utangaç bir umuda dönüştü.

"Bay Gabriel Sinclair," diye müjdecî.

Bay mı? Niamh ona babasının düğ olduğunu söylediğine yemin edebilirdi.

Odadaki mırıltılar hemen onaylamaz bir hal aldı. Odadaki her kafa ona doğru döndü, yüz ifadeleri tiksintiyle çarpıldı. Niamh'ın kalbi sıkıştı. Lovelace ona böyle bir ün kazandıracak ne yazmış olabilirdi ki?

Sinclair altın sarısı pamuklu ceketini şık bir şekilde giymiş, çenesi dik bir şekilde salona girdi. Onlara hiçbir şey vermedi; ne ikinci bir bakış, ne küçümseyici bir gülümseme, ne de bir selam. Bir eli tembelce cebinde duruyordu ama Niamh omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu.

Yanına geldi ve "Araya girmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Sinclair," dedi Jack, düz, açık bir hoşnutsuzlukla.

"Ekselansları." Gülümsemesi tamamen kayıtsızdı ama gözlerindeki parıltı Niamh'a bu hoşnutsuzluğun karşılıklı olduğunu söylüyordu. "Beni özlediniz mi?"

Jack zulüm görmüş gibi görünüyordu, Niamh bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündü. "Söylediklerim hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Gerçekten de çok fazla. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Bundan neden şüphe ediyorum ki?" Jack içini çekti. "Devam edin o zaman, ikiniz de. Arkanızda bekleyen başkaları da var."

"Evet, efendim." Sinclair elini dramatik bir şekilde sallayarak selam verdi. Kibarlıktan çok uzak bir resmiyetti bu.

Bu neyle ? Keşke cevaplanmasını istediği sorulardan herhangi birini sormak kibarca olsaydı.

Sinclair kalabalığın arasına dalmadan önce bir an bile kaybetmedi. Niamh onun arkasından geldi, omuzlarını diğer konukların arasına sıkıştırdı ve nefesinin altında özürlerini mırıldandı. Ama Kit'in kendilerine doğru geldiğini görünce, topuklarını yere vurma ya da kaçma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Birkaç gün önceki tartışmalarından sonra onunla konuşmak istemiyordu.

Ayrıca, Kit'in ceketindeki büyü cildinin kayganlaşmasına ve ensesindeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Sinclair bile onun yaklaşmasından ürpermişti. Bir yanı Kit'in o ucubeyi giymek zorunda kalmasından memnun olmak istiyordu ama bu kadar kötü yapılmış bir işten tatmin olamazdı. Hayatında hiç bir büyüü bu kadar berbat etmemişti.

"Kit," dedi Sinclair, açıkça zorlamaya kararlıydı. "Kendine iyi davranıyor musun?"

"Görünüşe göre terbiyeli olması gereken tek kişi ben değilim."

"Beni yaraladın," diye cevap verdi. "Ben de bu sezonu başımda sadece bir Carmine varken sanıyordum."

Kit kollarını kavuşturdu ama ifadesi yumuşadı. "Boş ver onu. Yine o köşe yazısını okuyor. Bu onu havaya soktu."

"Her zaman yerinde." Bir süre sonra ekledi: "Paltonu beğendim." "Öyle mi?" Kit sinirlenerek sordu.

"Oh, evet. Gücendirmek istemem ama her zamanki siyah ve sadece siyah gardırobunuz beni depresyona sokmaya başlamıştı. Bu ise sadece sana bakarken bile içimi ısıtıyor."

"Siktir git," diye karşılık verdi Kit, ama hiç ısırtık yoktu.

Niamh homurdandı. Bin yıl geçse de bir prensin ağzından böyle küfürlü bir söz çıkmasını beklemezdi. Kit ve Sinclair'in atışmaları, bardan eve dönerken tökezleyen iki Machlish delikanlısından farklı değildi. Bazı şeylerin evrensel olduğunu düşünüyordu.

Sinclair bir süre sonra, "Elbette size saygısızlık etmek istemem, Bayan O'Connor," dedi. "Çok hoş bir palto. Ona gerçekten çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim," dedi sefilce.

Sinclair onun ses tonu karşısında bir kaşını kaldırdı. Bakışları Kit ve Niamh arasında gidip geldi. "Öyle mi? Görüyorum ki ikiniz hâlâ gayet iyi anlaşıyorsunuz."

Kit ofladı. "Kendi işine bakmaktan aciz misin?"

"Şimdi, Christopher, benimle bu şekilde istediğine emin misin? Senin tüm sırlarını biliyorum." Sinclair Niamh'a yaklaştı ve sesini komplocu bir fısıltıya düşürdü. "Kit'in çok hassas bir çocuk olduğunu biliyor musunuz Bayan O'Connor? Aslında, onuncu yaş gününde-"

"Dur." Kit'in yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. "Bugün neyin var senin?"

"Ben mi? Neden, hiçbir şey." Sinclair Niamh'a sinsî bir gülümseme fırlattı.

Tam o sırada misafir odasının kapıları açıldı ve içeriye heyecanlı konuşmalar ve gergin kıkırdamalar doldu. Sosyeteye takdim töreni başlamıştı.

"Bayan Selby," diye duyurdu müjdecî, "yanında annesi Saygıdeğer Leydi Selby de var."

Bayan Selby çenesini büyük olasılıkla tehlikeli başlığını dengelemek için yüksekte tutarak odaya girdi. Saçındaki tüyler neredeyse bir metre havaya uzanıyor ve her adımında titriyordu. Bir elinde fildişinden yapılmış bir yelpaze tutuyordu. Diğer kolunun kıvrımında ise beyaz zambaklardan oluşan bir buket taşıyordu. Jack'e reverans yaptı ve Sofia'nın uzattığı eli kabul etti. Niamh şimdi hatasını anlamıştı. Bayan Selby, Sofia'nın yüzüğündeki safire bir öpücük kondurdu.

"Ekselansları," dedi ciddi bir ciddiyetle, "damarlarımda Aziz Isolde'nin kutsal kanını taşıyorum. Ne duymak istersiniz?"

soylular heyecanla konuşarak eğildiler. "Aziz Isolde'nin hediyesi neydi?" Niamh sordu. "Kehanet," dedi Kit.

Niamh daha önce hiç bir büyü görmemişti. Kâhinler yüzyıllardır Machlish topraklarında dolaşmamışlardı. Avlishler işgallerinin ilk günlerinde onları yok etme konusunda oldukça titiz davranmışlardı. "Bu inanılmaz."

Sinclair omuz silkti. "Çok heyecanlanmayın. Geçen yıl, ablası tahtın en az bir küçük varisinin ortalıkta dolaşacağını tahmin etmişti ve bakın nasıl sonuçlandı."

Kit ona iğrenmiş bir bakış fırlattı.

"Düğün günü uğurlu olacak mı?" Sofia sordu.

Bayan Selby'nin gözleri altın renginde parladı. Dramatik sessizlik o kadar uzadı ki garip bir hal aldı. Salonun derinliklerinde bir yerde biri öksürdü. Sonunda Bayan Selby gözlerini açtı.

"Infanta Rosa ve Prens Christopher'ın düğün gününde yüzde yirmi yağmur ihtimali var." Bir duraklama. "Erm . . . Büyük olasılıkla. Bunu yaklaşık yüzde yirmi beş kesinlikte söyleyebilirim."

"Teşekkür , Bayan Selby." Jack sanki baş ağrısıyla savaşıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Bu çok aydınlatıcı oldu."

Alkışlar onu salonun dışına kadar takip etti.

Bir sonraki genç kız koridorda ilerlemeye başladığında, Niamh Kit'e bir bakış fırlattı. Ona ne kadar katlanamasa da, ona karşı ne kadar tahammül edilemez derecede kaba davransa da, bu iğrenç ceketin yeteneklerinin tamamını temsil ettiğine inanmasına izin veremezdi. Böyle bir şey olamazdı.

Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Majesteleri."

"Bana öyle hitap etme demiştim." Sanki bu konuşma onu çoktan yormuş gibi ince bir iç çekti. "Ne istiyorsun?"

Bir prens nasıl olur da görgü kuralları hakkında tek bir şey bile öğrenmemişti? Gerçi soylu çocuklara ne öğrettiklerinden tam olarak emin değildi ama müfredatta en azından bir ya da üç tane temel görgü kuralı dersi olduğundan emindi. "Sizinle ceketiniz hakkında konuşmak istiyordum."

"Bu beni uğursuz gösteriyor," diye ekledi. "Farkındayım."

Söndü. "Tabii ki farkındasın."

"Benden nefret ediyormuş gibi hissediyorum."

Yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum."

"Bunun bir kutlama olması gerekiyordu. Bu durum için biraz uygunsuz."

Aşağılanmışlık ve öfke içinde . "*Biliyorum*. Bu bir kazaydı. Yaraya tuz basmana gerek yok."

Uzun bir süre durakladı. "Jack'in yüzünü görmeliydin."

Görüntü ona mükemmel bir netlikte geldi. Kit, karanlık ve tehditkâr bir aurayla imparatorluk merdivenlerinden iniyordu. Jack son derece mahcup ve bu konuda ikisine de tek kelime edemeyecek kadar kibardı. Elinde değildi. Bir kahkaha attı ve eliyle boğabildiği kadar boğdu. Kit'in dudakları onu şaşırtacak şekilde kıvrıldı, çok az bir farkla, alaycı bir yarım gülümsemeyle.

Gerçekten çok .

Ve bunu fark etmekten vazgeçmeliydi. Adil Olanlar'dan biri gibi, onun güzelliği de içindeki çürümüşlüğü gizleyen bir cazibeden başka bir şey değildi. Paylaşılan bir an onu aklamıyordu.

"Bayan Beaufort," diye seslendi , "halası Grosvenor Vikontesi tarafından takdim edildi."

Bayan Beaufort, kendi ifadesine göre, Avusturalya tarihinin en saygıdeğer figürlerinden biri olan Azize Jeanne'ın kutsal kanına sahipti. Parmaklarını birlikte odadaki tüm mumlar söndü. Kalabalık endişeli bir şekilde titredi, sonra tekrar canlandıklarında sevinçten nefesleri kesildi.

Niamh tekrar Kit'e doğru döndü. Etraflarında patlak veren heyecanlı konuşmalar onu cesaretlendirmişti. Kalabalığın sıcak baskısı altında yalnız sayılırlardı. "Biliyor musun, *aslında* nasıl bir palto istediğin konusundaki düşüncelerini öğrenemedim gittin."

"Düşüncelerim," diye tekrarladı kuşkuyla.

"Şey, evet. Sezon boyunca ve nihayetinde düğününüzde ne giymek istediğinizi konuşmamız gerekecek. Ama henüz düğün pelerini hakkında konuşmamıza gerek yok. Bana ne giymekten hoşlandığını anlatır mısın?"

"Hiçbir şey."

Kaprisli bir dürtü onu ele geçirmiş olmalı, çünkü daha iyi düşünemeden dehşete kapılmış gibi yaptı ve "Yine planlarını değiştirmiştin" dedi.

Kadının ne demek istediğini anlaması bir an aldı. Kaşlarını çatarak ifadesini kontrol altına almadan önce yüzü kıpkırmızı oldu, çok yavaş bir şekilde. Şimdiye kadar onun bu kadar çabuk kızardığını ya da her ne kadar soğuk davranırsa da duygularını saklamakta bu kadar kötü olduğunu fark etmemişti. "*Ne* istersen o zaman. Benim için hepsi aynı."

"Elbette *bazı* fikirleriniz vardır," diye kandırdı. "Sevdiğin ve sevmediğin renkler, hayran olduğun belirli bir takım elbise kesimi, insanlar sana baktığında hissetmek istediğin şey . . ."

"Daha az umursayamazdım," diye cevap verdi sertçe. "Hayatım boyunca renkler hakkında hiç düşünmedim. Eminim kardeşimin ikimize de yetecek kadar fikri vardır."

"Ama sunaktaki kişi kardeşin olmayacak. Sen olacaksın." Niamh ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Herhangi bir şey, ne olursa olsun, bana yardım edecek. Lütfen?"

"Senin için anlaması bu kadar zor olan ne? İnsanların bana bakmasını hiç istemiyorum." Kendini sert bir şekilde ondan uzaklaştırdı ve etrafı seyre daldı.

Öfkeden kuduran Niamh dikkatini tekrar sosyeteye yeni katılan kızlara çevirdi ama odaklanmakta zorlanıyordu. Yaklaşık bir saat sonra kızların izini tamamen kaybetti. Bir tanesi yerden sadece birkaç santim yükselmiş, saçları sanki suyun altındaymış gibi tavana doğru kıvrılmıştı. Bir diğeri Sofia'nın yüzüğünü öper öpmez bayıldı. Onu ayıltmak için annesi, bir şişe kokulu tuz ve iki görgü tanığı gerekti. Özellikle olağanüstü bir şey olmamış gibi görünüyordu ama yine de herkes alkışladı.

Niamh tam sıkıntıdan patlayacağını düşünürken, müjdecî "Majesteleri, Kral V. Felipe de Todos los Santos de Carrillo" diye seslendi.

İçinde bir heyecan kıvılcımı çaktı. Infanta Rosa'nın bu gece geleceğini neredeyse unutmuştu.

"Majesteleri kızına, Kraliyet Ekselanslarına, Infanta Rosa de Todos los Santos de Carrillo'ya ve Bayan Miriam Lacalle'ye eşlik ediyor."

Nihayet bütün gece beklediği şey gerçekleşmişti: Prensesi bir anlığına görebilmek. Tabii ki onu bir an olsun görebileceğini varsayarak. Bazen -çoğu zaman, gerçekten- Niamh kısa boylu olmaktan nefret ederdi.

Daha iyi görebilmek umuduyla parmak uçlarında durup boynunu büktü, ama ona yüksek bir saç ormanı gibi görünen şeyin arasından hiçbir şey göremedi. Kit, devrilmiş bir kaplumbağanın çırpınışını izleyen bir çocuğun zalim hayranlığıyla gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Niamh, bu sefer ona atmayı uygun gördüğü küçümsemeye hazırlandı.

"Sen," dedi önündeki adama.

Beyefendi kendisine bu kadar kaba bir şekilde hitap edilmesinden rahatsız olmuş gibi , ama Kit'in arkasında durduğunu, kollarını kavuşturduğunu ve yüzünün asık olduğunu görünce yüzünün rengi soldu. "Ekselansları? Sizin için ne yapabilirim?"

"Çekil. Yoluma çıkıyorsun."

Şok Niamh'ın midesini düğümledi.

"I-" Adam şaşkın görünüyordu, ama saygıyla başını salladı. "Elbette, Majesteleri. Fark etmemiştim. En içten özürlerimi sunarım."

Prensin sivri dilinden kaçınmak istedikleri her hallerinden belli olan birkaç saray mensubu, tedbir olsun diye ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Niamh Kit'e kuşkuyla baktı. Bunu yapmıştı ki? Muhtemelen o da buradan pek bir şey göremiyordu ama evlenmeye niyeti olmadığını söylediği kadını görmeye hevesli olduğunu düşünemiyordu.

Onun bakışlarını hisseden adam, bakışlarını ona çevirdi. "Ne?"

"Hiçbir şey!"

En azından minnettarlığını kabullenmesini kolaylaştırdı.

Topukların ahşap zeminde çıkardığı sabit tıkırtı, *tıkırtı, tıkırtı* yüzlerce konuşmanın uğultusunu kesiyordu. Ayak sesleri oda gergin bir sessizliğe gömüldü. Jack bile Niamh'ın daha önce onda görmediği bir ifadeyle kapıya baktı.

Dehşet.

Kral Felipe ve Infanta Rosa, bir yağlıboya tablonun özneleri gibi çerçevelenmiş, yaldızlı çift kapının eşiğinde duruyordu. Ayı gibi bir adam olan kral, geniş omuzlarıyla kapı aralığını dolduruyordu. Altın, ceketinin askeri tarzdaki apoletlerinde ve koyu renk buklelerinde duran halkada parılıyordu. Ama her nasılsa, görünürde tek bir altın zerresi ya da tek bir değerli taş yokken, odadaki tüm dikkatleri üzerinde toplayan kıızıydı.

Infanta Rosa'nın elbisesi, sulandırılmış siyah ipekten firfırlı katlar halinde yere düşüyordu. Açıkçası rengi şok ediciydi. Hiçbir Avlish soylusu yas tutmadığı sürece siyah giymezdi. Siyah dantel bir duvak yüz hatlarının çoğunu gizliyordu ama Niamh prensesin kasvetli bir şekilde aşağı doğru kıvrılmış ve somurtmuş dudaklarının siyaha boyanmış olduğunu görebiliyordu. Saçları da zeytin rengi tenine karşı siyah, parlak bukleler halinde duruyordu. Göz kapakları neredeyse uykulu bir şekilde aşağıya çekilmiş, tamamen ilgisiz bir havayla kalabalığı inceledi.

Hizmetçisi Carrillo'ların bir adım gerisinde kalmıştı. Rosa'yla karşılaştırıldığında, Bayan Lacalle kırmızı elbisesinin içinde güneş ışığının vücut bulmuş hali gibiydi. Yuvarlak yanakları, gülümsemeye hazır görünen bir ağzı ve yaramazlık vaat eden ela gözleri vardı. Kalın kahverengi bukleleri ensesinde abartısız bir bukle halinde toplanmıştı.

"Aman Tanrım," diye tısladı yakınındaki biri. "Yürüyen ölümlere benziyor."

"Daha da kötüsü," diye cevap verdi arkadaşı, "*halktan* birine benziyor."

Mırıltılar soğuk bir rüzgâr gibi odayı yardı. Bazı insanlar sevinmiş, bazıları ise skandala uğramış görünüyordu. Niamh ne düşüneceğinden emin değildi. Sadece Sootham'ın havasında tüm asillere asabi bir mizaç bulaştıran bir şey olması gerektiğini düşündü.

Kastilya prensesi Jack ve Sofia'ya doğru ilerlerken Niamh göz ucuyla Kit'e bir bakış attı. Kit, Rosa'ya sanki en kötü kâbuslarından çıkıp doğrudan salonuna gelmiş gibi baktı.

Sinclair cesaretle, "Kit," diye fısıldadı. "Kız çok yakışıklı."

Ama Kit bu kez karşılık vermedi. Jack onu ısrarla yanına çağırırken o sadece uyuşuk uyuşuk ilerledi.

Bu kesinlikle ilginç bir düğün olacaktı.

Niamh onların konuşmalarını dinlemeye çalıştı ama kraliyet ailesine ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, tüm bu konuşmaların arasında hiçbir şey duyamıyordu. Yine de Jack'in ince gülümsemesini ve alnındaki hastalıklı ter parıltısını seçebiliyordu. Kralın önünde o kadar derin eğilmişti ki, burnunun yere sürtünebileceğini düşündü. Kral Felipe asabi mizacıyla ve askeri cesaretiyle ün salmıştı. Yine de Jack Carmine gibi bir adamdan böyle bir hürmet gösterisi beklemiyordu.

Sinclair onun bakışlarını takip ederek, "Onu bu şekilde görmek beni neredeyse depresyona sokuyor," dedi. "Jack'i hayatım boyunca hiç bu kadar hırçın ve memnun etmeye hevesli görmemiştim."

"Neden, ?"

Sinclair, "Infanta Rosa kralın tek kızı ve kralın ona karşı aşırı korumacı olduğu biliniyor," diye cevap verdi. "Değerli küçük prensesini Avaland'a teslim etmesini sağlamak muhtemelen kolay olmamıştır. Bahse girerim fikrini değiştirmesi için fazla bir şey gerekmeyecektir. Ona bir bakın."

Felipe kızına öylesine açık bir hayranlıkla bakıyordu ki, Niamh'ın kalbi garip bir kendine acıma ve özlem karışımıyla çırpınıyordu. Ama Kit yaklaştıkça kralın tüm tavrı değişti. Bu sadece o iğrenç ceketin etkisi değildi. Hayır, Kit'in ölçüsünü bir bakışta almıştı ve Niamh yüzündeki sert onaylamama ifadesinden onu yetersiz bulduğunu anladı.

O zaman yeni bir korku dalgası onu vurdu. Kral düğünü iptal etmeye karar verirse ailesinin geçimini sağlayamazdı. Hayalleri, Avaland'daki en huysuz ve aykırı adamın, kızı için hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yeterince iyi olmayacağına çoktan karar vermiş birine kendini kanıtlamasına .

Bu da demek oluyor ki, Kit'i bir şey yapıyormuş gibi *göstermek* için elinden geleni yapmalıydı.

Bir prens gibi davranmasa bile bir prens gibi.

Altıncı Bölüm

Sezonun ilk balosu bu geceydi ve Niamh hâlâ Kit'in paltosunun üzerindeki büyüyü .

Son birkaç gecedir uykusuzluk onu yakalamaya başlamıştı ve şimdi parmakları solmuş ve uyuşmuştu. Bir uyarı. Kendini daha fazla zorlamanın sonunun iyi olmayacağını biliyordu. Semptomları onu gerçekten yavaşlatacak kadar alevlenmeyeli yıllar olmuştu ama yine de büyüsunü daha önce hiç bu kadar çok kullanmamıştı. Hayal kırıklığının endişesinden daha ağır basmasının onun hakkında ne söylediğini bilmiyordu. Ama bazen, vücudunun verebilecekleri ile zihninin ve koşulların talep ettikleri arasındaki uyumsuzluk onu çıldırtmakla tehdit ediyordu.

Niamh çoğu gün hayattaki kaderini kabul ettiğine inanıyordu: kendi bedeninin ona ihanet ettiğini. Tam olarak ne zaman öleceğini bilmesede nasıl öleceğini bilmenin acımasız bir rahatlığı vardı. O ve ölüm tanrısı Donn arasında zayıf bir anlayış vardı. Donn onu bir gece hırsız gibi çalmayacaktı. Bunun yerine, puding için sığırlarının kanını akıtan bir çiftçi gibi onu yavaşça kurutacaktı.

Ailesindeki pek çok kişi -kuşpalazı olan ve olmayan- aynı hastalığa yakalanmıştı: nedeni belli olmayan yorgunluk, ağrı ve şişlikler, kısalan yaşam süresi, soğukta ve stres altında kemik gibi beyazlaşan parmaklar. Bazıları altmış yaşına kadar yaşamıştı. Bazıları ise yirmi yaşında ölmüştü. Saçları dışında ne kadar uzun yaşadığını bilmenin kesin bir yolu yoktu. Sızan renk onun kum saatiydi, içinde daha ne kadar nefes olduğunu hatırlatıyordu.

Çok çalışmak için bir hatırlatma.

Eskiz defterine baktı, sabahın üçü civarında karaladığı birkaç fikri işleyemiyordu. Çizgiler, onlara baktıkça kendilerini yeniden düzenliyor ve çizdiği hiçbir şeyin mantıklı olduğuna kendini ikna edemiyordu. Keşke kalemni nerede bıraktığını hatırlayabilseydi.

Etrafında döndü ve doğrudan elbise formuna çarptı. Tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama Niamh düşmeden önce onu sabitledi. "Ah! Çok üzgünüm."

Elbise formunun gözleri yoktu, hatta kafası bile yoktu ama Niamh onun kendisine onaylamaz bir tavırla baktığına yemin edebilirdi. Belki de yatağa gitmesi gerekiyordu. En son *ne* zaman uyumuştı?

Önemli değil. Kit'in paltosundaki son nakışı da bitirecek ve sonra biraz kestirecekti. Çalışma masasının dağınık çekmecesinden birkaç iğne çıkardı, sonra uçlarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. O çalışırken, güneş ışığının eğimi bir saatin akrebi gibi zeminde ilerliyordu.

"Sen mi aradın?"

Kit.

Niamh irkilerek sandalyesinde döndü. Bakışları onunkilere kilitlendiğinde ağzındaki tüm iğneler bir takırtıyla yere düştü. Adamın dudakları aralandı ve yüzündeki ekşi ifade yumuşayarak şaşkınlığa dönüştü -muhtemelen Niamh'ın bir ağız dolusu metali tükürmesini izlemekten dolayı. Odanın diğer ucundan birbirlerine baktılar.

Son tartışmaları sırasında yetiştirdiği ısırgan otu, penceresinin dışında bir teslim bayrağı gibi dalgalanıyordu. Yaprakları ona doğru kıvrılmış, cama baskı yapıyordu ve kabul ettikleri benekli ışıktaki tüm oda parıltıyor gibiydi. Kalbi göğüs kafesine çarptı.

"Kapıyı yüksek sesle çalman konusunda sana ne demiştim?" diye ağzından kaçırdı. ". Etrafına dikkat etmeye başlamalısın."

Niamh sert bir cevap verdi. Şu anda onunla didişemeyecek kadar yorgundu. "Paltonu bana verir misin lütfen? Üzerinde çalıştığım paltonun sana uyduğundan emin olmak istiyorum."

Kit tek kelime etmeden paltosunu silkti ve ona uzattı. Kumaş ellerinde sıcak ve yumuşaktı, hafifçe toprak ve tütün kokuyordu. Kit'e elbise formundaki yeni paltosunu verdi ve onu giyerken çok yakından izlememeye çalıştı. İlk bakışta ona çok yakışmıştı. İçindeki gurur alevlendi. Sonunda, olması gerektiği gibi görünüyordu: bir prens gibi, muhteşem ve heybetli.

Niamh rengen hayran kalmıştı; o kadar derin bir lacivertti ki, gece yarısı gökyüzünden olabilirdi ve kararlı, keskin hatlara sahipti. Asistanları onu bir araya getirirken çok güzel bir iş çıkarmışlardı. Nakışlar tamamen

büyülü gümüş iplik, ölçmek isteyeceğinden daha fazla zaman ve sabır gerektirmişti. Arkada çiçek açan bir ısırgan otu çalılığı olan tasarımı, izleyicisinden kaçıyordu. Sadece başınızı tam olarak çevirdiğinizde ya da ışık tam olarak doğru şekilde vurduğunda görünür hale geliyordu.

Şimdiye kadar bir giysiye döktüğü en fazla şeydi bu.

Hiç görünmek istemiyorum, demişti ona, kızın itiraf olarak algıladığı iğnelemeyle.

Bu yüzden, ona ne kadar acı verse de, paltonun içine güvenlik anılarını örmüştü. Büyü onun göz önünde saklanmasını sağlayacaktı. Odağının , kendi gücünün aşinalığını görmezden gelmesine izin verirse, büyüün etkisini göstermeye başladığını görebilirdi. O paltonun içinde vücudunun hatları bulanıklaştı ve yüzü belirsizleşti. Sanki kalabalığın içinde bir yabancıymış ya da bir mobilya parçasından daha ilginç değilmiş gibi, gözlerin onu görmezden gelmesine neden oldu.

Kit onun aynadaki yansımasını inceledi. Onun kıpırdanmasını bekliyordu - çoğu insan beklentileriyle yaptığı şeyin gerçekliğini bağdaştırırken böyle yapar - ama onun yerine, gözlerinde uzaklara dalan bir parıltıyla kıpırdamadan durdu. Kendini onun iğrenmesine, tıpkı mendile yaptığı gibi ceketini de hışımla yere atmasına hazırladı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

İçinde belli belirsiz bir umut . Parmaklarını kalbinde birleştirdi. "Ne düşünüyorsunuz?"

Sesine sinen endişeden nefret ediyordu. Hâlâ onun ne düşündüğünü umursamaktan nefret ediyordu.

"Sorun değil, sanırım," dedi duraksayarak, neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Gidebilir miyim?"

İyi, diye düşündü. Hayal kırıklığına uğramış hissetmekten kendini alamıyordu. Ama onun çalışmalarına verdiği ilk iki tepkiyle karşılaştırıldığında, bu gerçekten de büyük bir övgüydü. "Henüz değil. Tasarımı bitirmem ve astarını dikmem gerekiyor. Dönün lütfen."

Kit ona ters ters baktı, *dönme* fikrine bile açıkça karşı çıkıyordu ama yine de onun kendisini bir o yana bir bu yana çevirmesine izin verdi. Buna şaşırtıcı bir zarafetle katlandı.

Yakasını düzeltti ve yaptığı işi inceledi. Başparmaklarının ucuyla nakışların izini sürdü, tam da köprücük kemiklerinin etrafındaki kesiklerin utangaç bir şekilde kıvrıldığı yerde. Adamın iri gözlü bakışları onunkilere kaydı ve

Niamhın aklına geç de olsa bu paltoyu giyenin bir elbise değil, bir erkek olduğu geldi. Ona bu kadar rahat dokunamazdı. Yüzü acıyla ısındı.

"Ehm," dedi aynı anda, "Ne-" dedi.

Kapı hızla açıldı. O kadar çabuk ayrıldılar ki Niamh neredeyse eteklerine takılıp düşecekti.

Jack, askeri bir komutanın acımasız duruşuyla odaya girdi. Bir anda Kit'in bütün duvarları yıkıldı. Az önce Jack'in yüzünde gördüğü tuhaf, ürkmüş kırılğanlık, sertleşerek tam bir aşağılama maskesine dönüştü. Ancak Jack bunu fark etmemiş gibiydi. Bakışları odayı bir kez taradı, sonra tekrar. Niamh'a baktı, derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kit sordu. "Ah,"

dedi Jack şaşkınlıkla. "İşte buradasın."

Jack gözlerini kırptırırken Kit'in kaşları belli belirsiz bir endişeyle . Sonra Niamh'ın ne yaptığının farkına varmasıyla gözleri parladı. Neredeyse minnettar görünüyordu.

gizli bir heyecan geçti. Büyü tam da umduğu gibi çalışıyordu. Ama şimdi Jack doğrudan kardeşine baktığı için büyü'nün etkisi azalmıştı. Kit'i, gözüne büyüteç takmış bir kuyumcu gibi değerlendiriyordu. Bu soğuk kişiliksizlik Niamh'ın neredeyse Kit adına öfkelenmesine neden oluyordu.

Birkaç dakika sonra Jack, "Mutlu musun?" diye sordu.

Kit kuru bir sesle, "Mest oldum," dedi.

"Mükemmel." Jack, Kit'in onu sadece bir bakışla öldürmeye çalıştığının farkında olsa da, bu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Belindeki köstekten cep saatini çıkardı. "Şimdi, o zaman. Hazırlan Kit. Fazla zamanımız yok. Kral Felipe ve Infanta Rosa birkaç saat içinde burada olacaklar."

"Bir dakika," diye araya girdi Niamh. Her iki Carmin de ona şaşkınlıkla baktı ama Niamh devam etti. "Palto henüz bitmedi."

Kit isteksizce ona teslim etti.

Jack ona nasıl çözeceğini tam olarak bir bulmacaymış gibi baktı.

"Pekâlâ o zaman. Balo için hazır olduğunda aşağı gel."

Niamh kalbinin teklemesine neden olan şeyin panik mi yoksa heyecan mı olduğundan emin olamadı. "Davetli olduğumu fark etmemiştim."

"Tabii ki öylesin," dedi Jack, sanki çok açılmış gibi. "Orada olmanı bekliyorum. Görülmelisiniz."

Gördün mü? diye düşündü. *Beni mi?*

Ama o hiç kimseydi. Elbette, tasarımlarının görülmesi gerektiğini kastetmişti. Belki de Kit ve Rosa'nın düğün kıyafetleri için beklenti yaratacaktı. O zaman kıyafetini akıllıca seçmeliydi.

"Elbette orada olacağım." Hazırlanmak için daha fazla zaman isterdi ama bunu yapabiliirdi. Şimdi tek yapması gereken Kit'in paltosunun astarını kesip dikmekti. Bu da ona o kalemi hiç bulamadığını hatırlattı.

Niamh nefesinin altında mırıldanarak masasının üzerindeki bir yığın şeyi karıştırdı. Keşke nerede olduğunu hatırlayabilse-

"Kulağının arkasına," dedi Kit.

"Ha?" Eli şakağına gitti ve kulağının arkasına sıkıştırılmış kalemi buldu. "Ah. Teşekkür ederim."

"Lafı bile ," diye mırıldandı. Ve sanki yeterince hızlı kaçamayacakmış gibi kapıya yöneldi.

* * *

O akşam Niamh Machland'dan getirdiği tüm elbiseleri yatağının üzerine serdi. Onlara dokunmamak için elinden geleni yaptı. Bir yığın -bu durumda gerçekten bir dağ- büyülü giysi söz konusu olduğunda insan çok dikkatli olamazdı. Onları ister istemez karıştırmak, göz açıp kapayıncaya kadar tüm duygu spektrumunda yuvarlanmanıza neden olabilirdi. Bunu daha önce bir ya da iki kez yapmıştı ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordu.

Niamh giderek artan bir dehşetle elbiselerine baktı. Bu, hayatı boyunca katıldığı ilk baloydu ve Jack bu daveti sanki onu aşırı düşünme sarmalına sokmayacakmış gibi soğukkanlılıkla yapmıştı. Zarif görünmesi gerekiyordu ama marmish değil, cesur ama tuhaf değil, klasik ama modası geçmiş değil. Küstahlaşmadan, *ben buraya aidim* diyen bir şey.

Sonunda seçeneklerini en sevdiği iki elbiseye indirgedi. İlki, pullarını eteklerine dikmek için haftalarını harcadığı beyaz bir muslindi. Her bir ilmeğine yaz sonu gecesinin baş döndürücü neşesini katmıştı ve şimdi kahkaha gibi parlıyordu. İkincisi şeftali rengine pamuklu bir kumaştı ve üzerine, giyeni büyüleyen bir efsun işlenmişti.

onlara bakanların gözünde iki kat daha güzel görünürdü. Şeftali kesinlikle göz alıcı olurdu ama Avaland'a kimseyi tuzağa düşürmek için gelmemiştir. Beyaz iş görürdü.

Giyindikten sonra, Kit'in yeni paltosunu kolunun üzerine düzgünce katlayarak aşağıya indi. İmparatorluk merdivenlerinin tepesindeki yarım inişte durakladı ve gördükleri karşısında sıırtmaya başladı. Kendisi odasında kilitli kaldığı süre boyunca görevliler meşgul olmuşlardı. Her basamakta beyaz zambaklar ve bebek nefesi çiçekleri açmış, yaseminler ferforje korkuluklara dolanmıştı. Havayı tatlı, narin nektarlarıyla kokulandırıyorlardı.

Sonra Jack, Sofia ve Kit'in merdivenin dibinde oyalandıklarını gördü. Kit öyle kasvetli bir hava yayıyordu ki, sanki o güne kadar gördüğü en güzel kabul odasının değil de bir savaş alanının ortasında duruyordu. Niamh onun üzerinde sadece gömlek kollarının olduğunu ve ellerini ceplerine soktuğunu fark etmemeye çalıştı. Onlara doğru aceleyle ilerledi ve üçü de onu görünce geri çekildi.

"Bayan O'Connor, aydınlık bir günde Saksian buzulları gibisiniz," dedi Sofia sıcak bir sesle. Solgun gözleri zevkle parlıyordu. "Küçük bir kızken orada oynar, kız kardeşlerimle birlikte don ruhlarının peşinden koşardım. Sizce de öyle değil mi, Majesteleri?"

Jack'in yüzünde oldukça tuhaf bir ifade vardı. Karısını sanki hiç tanıımıyormuş gibi inceledi. "Söyleyemem. Hiç gitmedim, hele böyle bir şeyden bahsettiğinizi hiç duymadım."

Sofia söndü, içindeki heyecan bir anda yok oldu. Niamh'ın midesi bulandı. Bu hayal kırıklığının acısını iyi tanıyordu: bir el uzandı ve görmezden geldi.

Ancak Jack'in hakkını yemeyelim, yanlış konuştuğunu hemen fark etti. "Ama çok tuhaf bir topluluk. Aslında bana Woodville Hall'daki yazları hatırlatıyor. Biz çocukken babam yazları bizi ziyarete gelirdi. Hatırlıyor musun, Kit?"

"Oh," dedi Kit karanlık bir sesle, "hatırlıyorum."

Jack'in ifadesi soğudu. Görünüşe göre o yazları oldukça farklı hatırlıyor olmalıydılar.

Bir an için dördü de garip bir sessizlik içinde durdular. Niamh, Sofia'nın yüzündeki o kız gibi şaşkınlığı tekrar görmeyi umutsuzca arzuluyordu. Böylesine sakın bir kadının, bir prensesin Sofia'nın yüzüne bakması onu garip bir şekilde yufka yürekli hissettiriyordu.

daha az, sevinç büyüsu karşısında çok kolay eridi. "Eğer isterseniz elbiseyi size verebilirim, Majesteleri."

Bu sefer daha bastırılmış olsa da gülümsemesi geri döndü. "Başka bir şey istemiyorum."

"Çok cömertsiniz," dedi Jack, açıkça rahatsız olmuştu.

"Hiç sorun değil ve beni bu etkinliklere davet etme nezaketini gösterdiğin için en azından bunu yapabilirim." Ceketini Kit'in ellerine bıraktı, Jack'in açtığı yarayı kapatmaya hevesliydi. "Şunu bir dene lütfen."

Şikâyet etmeden omuz silkti. Büyü etkisini hemen gösterdi. Kit'in dış hatları bulanıklaştı, şekli karakalemle çizilmiş bir taslak haline geldi. Jack şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra ağzı sert bir çizgiyle kapandı. Sonunda kadının tam olarak ne yaptığını anladı.

Niamh uysalca, "Biraz kontrol gerekir," dedi.

Jack kimseye belli etmeden, "Bir kaçış yolunun olması her zaman iyidir," dedi. Cep saatini kontrol etti ve endişeli bir ses çıkardı. "Bitir o zaman. Konuklar her an gelmeye başlayabilir. Gidelim mi Sofia?"

Sofia elini onun dirseğinin kıvrımına soktu ve ön kapıya kadar ona rehberlik etmesine izin verdi.

Vakit neredeyse gelmişti.

Ön pencerelerden, saray bahçelerinin hemen ötesindeki ormandan bir sıra arabanın çıkışını izledi. İri gövdeleri ve görkemli atlarıyla sanki küçük bir ordu üzerlerine doğru geliyordu. Kit'in son derece asık suratlı ifadesi bu izlenime hiç de yardımcı olmuyordu. Şu anda dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Elindeki göreve odaklanması gerekiyordu... tabii bulabilirse.

Niamh gözlerindeki büyüü temizlemek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kit belirsiz olsa da gözleri bir deniz feneri gibiydi: parlak ve kehribar rengi, sisle kaplı bir denizi aydınlatıyordu. Her geçen an daha da . Paltonun ona mükemmel bir şekilde uyduğuna karar verdi. Geriye kalan tek son birkaç dekoratif düğmeyi eklemektir.

"Oturun lütfen."

Öyle yaptı. Niamh merdivenlerde onun yanına yerleşti. İğnesini geçirdi ve sedef düğmeleri ceketine dikmeye başladı. Çalışırken, odaklanabildiği tek şey adamın nabzının tavşan hızındaki atışı ve elinin tersiyle vücudunun sabit ısıydı. İşini bitirdiğinde

son ipliği de kopardı ve makasını dikiş çantasına geri koydu.

"Bu iş görür," dedi memnun bir ifadeyle. "Bir kral bile sende hata bulamaz."

"Harika," diye yanıtladı sertçe.

Harika. Bir hafta boyunca neredeyse bütün gece ve bütün gün çalışmıştı ve adamın minnettarlığı bu kadardı. Ama ona dik dik bakarken, her şeyden çok dalgın görüldüğüne karar verdi. Bunu kişisel algılamamaya çalıştı. Bu kez, adamın asık suratı onun suçu gibi görünmüyordu.

Cebinden bir pipo ve bir vesta kutusu çıkardı ve Niamh kendini şaşırmış buldu.

"Prenslerin pipo içtiğini bilmiyordum," dedi alaycı bir tavırla. "kadar da sıradan birisin."

Adam kaskatı kesildi, kadının kendisiyle alay edip etmediğine karar vermeye çalıştığı belliydi. "Bunun var. Enfiye sevmiyorum, o yüzden elimde kalan son şey bu."

Niamh sessizliği içinde bocaladı. Ses tonu hiçbir soruyu davet etmiyordu. Yine de gitmek için herhangi bir çaba sarf etmedi ya da ona gitmesini söylemedi. Her nasılsa, tanrıların lütfuyla, aptalca bir tartışmaya dönüşmeden birbirlerine yakın bir şekilde var oluyorlardı. Niamh bunu mahvetmek istemiyordu ama sessizliği ya da durgunluğu da hazmedemiyordu. Çok fazla istenmeyen düşünce içeri sızdı. Piposunu ağzının köşesine sıkıştırmasını izlemenin ne kadar tuhaf bir şekilde büyüleyici olduğu gibi. Gözlerini ondan ayırmak için kendini zorladı ama piponun tahta ucunun alt dudağını usulca ısırıldığı görüntüsünü koymak biraz çaba gerektirdi.

"Sofia iyi birine benziyor," demeye çalıştı, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Bugün çok tanıdık geliyorsun."

Öz-bilinç onu ürpertti. "Adabı ilk bozan ben değildim. Ayrıca, aramızdaki yakınlaşmayı da engellemediniz."

"Denemediğim için değil." Bir kibrit çaktı ve piposunu yaktı. Tütün kokusu havayı kaplamıştı. "Onu en az senin kadar iyi tanıyorum."

Onun zayıf sohbet girişimine karşılık verdiğini fark etmesi bir anını aldı. İşte bu ilgisini çekmişti. Jack ve Sofia'nın yeni evli olduklarını sanmıyordu ama Jack, Kit'in uzun süredir saraya gelmediğinden bahsetmişti. Bu yazdan önce gerçekten tanışmamışlar mıydı?

Şu anda meraklı ya da Kit'in bir zamanlar söylediği gibi küstah olduğunun farkındaydı. Ama adamın dirseğine dayanarak merdivene yaslanışındaki tembellik onu neredeyse cesaretlendirmişti. Başını geriye eğmiş, kravatının düğümünün üstünden boğazının bir kısmını gösteriyordu. Onu tanıdığından beri ilk kez, sanki naip prensin süslü fuayesinde değil de açık bir alanda sigara içiyormuş gibi huzurlu görünüyordu.

Kendinden bu kadar emin olmak nasıl bir şey olurdu diye merak etti. Ya da belki, daha doğrusu, hiçbir şeyi umursamamak?

"Onların düğününde miydin?" diye sordu.

Bir duman bulutu çıkardı. "Görünüşe göre."

Niamh elinin tersiyle itti. "Uzun zaman önce miydi o zaman?"

"Belki bir buçuk yıl önce." Uzun bir nefes daha , sonra içini çekti. *İçeri, tut, dışarı.* Nefeslerinin her biri gelgit gibi yükselip alçalıyordu. "Beni sorgulamanız bitti mi?"

Niamh'ın yüzü ateşle doldu. Küstahça *davrandığını* düşünüyordu. Ama o bile gerçekten istediği soruları soramayacağını biliyordu. Mesela: *Kendi kardeşinin düğünü gibi bir şeyi nasıl unutabilirsin?*

"Şimdilik," dedi.

"Christopher, misafirler-" Jack sabırsız bir öfkeyle sözünü kesti. "Tanrı aşkına, kaldır şunu. Burası birahane değil."

Kit kendini ayağa kaldırdı ve pipoyu tekrar cebine koydu. Niamh'a şöyle bir bakarak, "Beladan uzak dur," dedi.

"*Bu* da ne demek oluyor?" diye sordu ama adam çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Bu onu rahatsız ediyordu ama en azından şimdi o kendisine ters ters bakmadan balonun tadını çıkarabilirdi.

Balo. Hayatının ilk balosu. Tabii ki. Nasıl unutabilirdi ki?

Niamh içten içe böyle bir şey için heyecanlanmasına izin verilmediğini biliyordu. Ama en çılgın, en aptalca hayalleri inatla kızlık döneminden kalmıştı. Herkesin adını bildiği bir balo salonuna girmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Bir avizenin ışıltısı altında bir yabancıyla dans etmek ne kadar heyecan verici olurdu.

Aşık olmak.

Bu kadar çok ya da bu kadar anlamsız şey istemesine izin vermemeliydi. Bu en yüksek bir bencillikti. Şu anda bile, bu bencilliğin

Büyükannenin onaylamayan bakışlarının ağırlığı. İşlerini hayal kırıklığı içinde bırakan hemşerilerini -Erin'i- düşündü. Bu kadar çok kişi onların ellerinde acı çekerken o kim oluyordu da Avlish sarayının konforunun tadını çıkaracaktı?

Sevdiklerinin güvende ve mutlu olmalarını sağlamak, ailesinin mirasını korumak için elinden geldiğince çok, olabildiğince uzun ve olabildiğince hızlı çalışması gerekiyordu. Eğer onların yüklerini onlar için omuzlayabilirse, bu onun hayatını -kendisine ne kadar az yıl verilirse verilsin- bir anlam ifade eder hale getirecekti.

Onun hayatının bir önemi yoktu. En azından şimdilik.

Ama ilk konuklar sarayın ön kapısından içeri süzülürken, Niamh kendi kendini yok etme arzusunu bastıramadı. Bugün yeterince dikiş dikmişti. Sadece bu seferlik, belki de eğlenmek için kendine izin verebilirdi.

Sadece bu gece için, biraz bencil olabilirdi.

Yedinci Bölüm

Balo salonuna girmek bir çayıra adım atmak gibiydi. Niamh sevinçten yüksek sesle ağlamamak için bir elini dudaklarına götürdü.

Çiçekler mermer sütunların üzerinde dengede duran saksılardan taşı, balkonlardan yuvarlandı ve ikram masasındaki kek tabaklarının arasından süzüldü. Hatta birkaç tanesi punç kâsesinin içinde yüzüyordu. Etrafında yüzlerce mum titreyerek balo salonunu samimi bir ışıltıya bürüyordu. Ateş ışığı alçak avizelerden göz kırpmıyor ve parke zemini nefes kesici bir parlaklığa kavuşturuyordu. Ve güneş alçalıp o görkemli pencerelerden içeri girdiğinde, her şey yaldızlı ve sıcak bir hal aldı.

"Bu dans pisti," dedi kapıdaki uşak ciddiyetle, "Majesteleri İnfanta Rosa geldiğinde açılacak."

Dans pistinin üzerinde kocaman beyaz bir örtü vardı. Niamh, Rosa gelene kadar ona bakamamalarının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Sanki bir rüyadaymış gibi dolaşıyordu. Etrafta dolaşan hizmetkârlar, daha önce hiç görmediği büyüklükte yemeklerle dolu gümüş tabaklar taşıyordu. Minik bardaklardaki kat kat pudingleri, çiğnemesine bile gerek kalmayacak kadar ince dilimlenmiş salatalıklı sandviçleri ve kristalize bir çiçek yaprağıyla süslenmiş reçel dolu üç bisküviyi tattı.

Niamh bir tane daha yerken, orta yaşlı bir kadın Niamh'ı kolundan yakaladı ve arkadaş grubunun içine sürükledi. Gözleri merakla parlıyordu. "Diyorum ki, elbisenizi kim tasarladı?"

Niamh bir lokma bisküvinin içinden, "," dedi. "Benim adım Niamh Ó Conchobhair."

Grupta eğlenen bir sessizlik dalgası yayıldı ve kadının yüzündeki gerçek neşenin bir kısmı kayboldu. Yerini zalim bir zevk aldı.

"Sen mi? Bir Machlish kızı mı?" diye bağırdı kadın. "Oh, Tanrım. Ne kadar tuhaf. Kızım için hemen bir elbise yapmanı istiyorum. Hayır, şimdi konuşmayın. Sizi çağıracağım, aman . Okuyabiliyor musun? Ne kadar düşüncesizim!"

Hakaret canını yaktı ama Niamh gülümsemek için elinden geleni yaptı. Burada daha iyi bir hayat yaşamayı ummuştı. Ama şimdi daha iyi hayatın binlerce küçük zorlukla birlikte geldiğini fark ediyordu. Balo salonunda ilerlerken, bir korkunç konuşmadan diğerine tökezledi.

"Ne utanç verici. Böylesine güçlü bir ilahi kan ama hiç para ya da statü yok," diye bir kadın. "Yine de, belli bir ailenin seni küçük oğullarından birine verebilecek kadar güzel olduğunu söyleyebilirim. Machlish kadınlarının çok çocuk doğurduğunu duymuştum."

Yaşlı bir adam ağlayarak ona, "Seni efendinden koparabilirsem, gelip bir süre benim mülkümde kalmalısın," dedi. "Elbiseniz Çocukluğumdan beri böyle bir kapris hissetmemiştim. Gördüğünüz gibi artık beni muhteşem atlarım dışında hiçbir şey mutlu etmiyor."

"Burayı ne kadar tuhaf bulmuş olmalısınız," dedi kızlarından biri. "Biz Avlishler sizin insanlarınızla karşılaştırıldığında çok düğmeliyiz. Machland'da, tepelerde çılgınca koştuğunuzu duydum. Ve ayinleriniz hakkında ne hikayeler duyuyoruz!"

Kimse ondan dans etmesini istemedi.

Son saldırganından da kurtulduktan sonra Niamh bir sandalyeye doğru ilerledi ve ayaklarının ağırlığını hafiflettiği için minnettar bir şekilde sandalyeye yığıldı. Etrafında biriken etekleri, mum ışığının altında gözlerini acıtacak kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Görünüşe göre balolar beklediğinden çok daha az romantik ve çok daha aşağılayıcıydı. Gözlerini üçe kadar sıkarak kapattı ve boğazındaki tanıdık gözyaşı yakıcılığını yuttu.

Gözlerini tekrar açtığında, Sinclair'in kanatlardan birinden tökezleyerek balo salonuna girdiğini gördü. Neyin peşinde olduğunu tahmin etmek için sarayın tecrübeli bir üyesi olmak gerekmiyordu. Ceketini şüpheli bir şekilde buruşmuştu ve kravatı boynuna gevşekçe bağlanmıştı, gerçi *bağlamak* ona yaptığı şey için cömert bir kelimeydi. Kuşkusuz, birlikte sıvışacak birini bulmasının bir saatten fazla sürmemiş olması onu etkilemişti.

Bakışları buluştu ve tüm yüzü aydınlandı. *Bekle* der gibi bir parmağını kaldırdı. İçecek masasından iki bardak punç aldı ve ona doğru ilerledi. Sonunda onun önünde durduğunda, gerçekten de çok güzel görünüyordu. Altın sarısı saçları alnına çılgınca dökülüyordu ve mum ışığında parlıyordu, bir Avlish kilisesindeki yaldızlı bir ikona kadar azizdi.

"Sen bir hayal değil misin? Gün ışığının kendisi gibisin."

Niamh onun iltifatıyla ısındı. "Merhaba, Sinclair."

Ona bir bardak uzattı ve kendi bardağını bardağa vurdu. Niamh punçtan bir yudum aldı ve neredeyse bardağa geri tükürüyordu. Alkol boğazını yakıyor ve midesini bulandırıyor. En az üç farklı alkollü içkinin ve ayrıca şarabın tadına baktı. Tanrım, bunlardan birden fazlasını içen biri bırakın *yürümeyi*, dans etmeyi bile nasıl başarıyordu?

Sinclair onun yanındaki duvara yaslandı ve belli belirsiz bir şekilde balo salonunu işaret etti. "Nasıl eğleniyorsun?"

Niamh bardağını yakındaki bir masaya bıraktı. "Bu, ehm ..ilginç oldu mu? Ama yemekler inanılmaz."

"Sana da inanılmaz yakışmış," dedi iyi huylu bir şekilde.

Yere bakınca eldivenlerinin parmaklarının reçelden parlak kırmızıya boyandığını gördü. En azından reçel olduğunu umuyordu. "Oh, Tanrım. Lütfen bunu görmemiş gibi davran."

"Söz vermiyorum. Çok sevimli." Sırıttı. "Dans kartında boş yer var mı? Seninle ayağa kalkma fırsatını kaçırırsam kendimi asla affetmem."

"Seçimini yapabilirsin." Ona boş kartını gösterdi. O inatçı, hüzünlü yalnızlık onu tekrar ele geçirmekle tehdit ediyordu, bu yüzden ekledi, "En iyisi bu. Burada yaptığınız gibi dans etmeyi hiç öğrenemedim."

Machland'da partiler daha samimi bir olaydı: daha az insan, daha hızlı danslar, daha az resmi kıyafetler. Burada, dansların da diğer her şey gibi ilkel ve düzenli olduğunu, tüm konukların bir müzik kutusundaki figürler gibi rotalarında döndüklerini hayal etti.

"O zaman sana vals yapmayı öğretmeme izin ver. Senin gibi güzel bir kız sezonun ilk balosunda dans etmeyecek mi? Buna izin vermeyeceğim."

İçinde belli belirsiz bir heyecan kıvılcımı alevlendi, ama elinden geldiğince bastırdı. "Yapamam! Seni utandıracağım."

"Eğlencenin yarısı da , değil mi?" Yüz ifadesi o kadar gergin ve acınası bir hal almıştı ki gülümsemekten kendini alamadı. "Lütfen evet de."

", ama ayağınıza bastığımda sizi uyarmadığımı söylemeyin." "Bunu dört gözle bekliyorum." Gözlerini kısarak dans pistine baktı. Dans pistinde Üzerine serilen muşamba, taze bir kar yığını gibi bozulmadan duruyordu. Konuklardan kenarda oyalanıyor, sabırsız bir ilgiyle ona bakıyorlardı. "Tabii fırsat bulabilirsek."

"Bana Infanta Rosa gelene kadar dans pistinin açılmayacağı söylendi. Bu alışılmış bir şey mi?"

Sinclair bir el salladı. "Bir bakıma. Jack her yıl sezonun açılış balosunda dans pistini süslemesi için bir sanatçı görevlendirir. Sanırım bu yıl, tasarımın Kastilyalı konuklarımıza saygı göstermesini istedi. Onlar görmeden pistin mahvolmasına izin veremeyiz."

Şimdi hayal edebiliyordu. Havada sihir parıldarken odada dönen çiftler. bulutlar halinde yükselen tebeşir tozları. Sanat eserleri vahşi, baş döndürücü çizgiler halinde yere yayılmıştı. Böylesine kırılgan, geçici bir güzelliğin acı tatlı düşüncesi kalbini özlemle sızlattı. "Kulağa muhteşem geliyor."

"Öyle. Açıldığı zaman görmelisin." Ona kolunu uzattı ve kolunu tuttuğunda gülümsedi. "Hadi daha iyi bir bakış açısı bulalım."

"Pekâlâ," dedi sesindeki heyecanı tutamayarak.

Onu kalabalığın arasından geçirirken fısıltılar da başlamıştı. Niamh ilk başta bunu görmezden gelebildi. Ama bakışlar onları yerde takip ettikçe - bazıları acıyarak, bazıları alay ederek, bazıları eğlenerek- bunu daha fazla inkâr edemedi. Utançtan midesi bulandı ve bakışlar altında teninin kaynadığını hissetti.

"Sinclair?" Niamh fısıldadı. "Neden herkes bize bakıyor?" "Hm?" Odayı kısaca taradı. "Ah. Bu benim hatam olurdu." Niamh, "Lütfen, duygularımı incitmeyin," diye bastırdı. "Bu gece herkes benim hakkımda ne düşündüklerini açıkça ortaya koydu. Size sorun çıkarmak istemiyorum."

Rahat yürüyüşü duraksadı, sonra yavaşlayarak durdu. Ona bakmaktan kararlılıkla kaçındı. "Senin yüzünden değil. Bunu nasıl bilmiyorum ama sana karşı tam olarak açık sözlü olamadım."

"Anlıyorum." Niamh onun ifadesini araştırdı, saçlarının dağınıklığının altında yarı gizlenmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu ana kadar size olan ilgim tamamen özverili değildi. Bu, arkadaşılığınızdan hoşlanmadığım anlamına gelmiyor. Biliyorum, ama ben " Boğuk bir kahkaha attı. "Biraz hava alabilirim. Ya sen?"

İtiraf etmesi gereken her neyse, belli ki ona ağır geliyordu. Güven verici bir şekilde onun kolunu sıktı. "Bana anlatabilirsin. Kızmayacağım."

"Sosyeteye takdim edilirken Jack'in söyledikleri üzerinde düşünüp düşünmediğimi sorduğunu hatırlıyor musun?" Kadın başıyla onaylayınca, Jack devam etti. "Bu sezon biriyle mahkemeye çıkmamı istedi. Daha doğrusu

Birine kur yapıyormuş *gibi davranmak*. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama iyi bir şöhretim yok ve o da bunun Kit'e zaten olduğundan daha fazla dokunmasını istemiyor. Elbette, Sezon'da yolunuzu bulmanıza yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. İsterseniz sizi hala sahip olduğum birkaç tanıdığım ile tanıştırayabilirim. Ama asla varsaymam-"

"Sinclair, ah . . . Böldüğüm için çok özür dilerim." Başını döndü. "Nedenini sorabilir ? Çok çekicisiniz. Eminim burada sizin sevginizi teşvik edecek bir kadın vardır-"

"Bir kadına kur yapmak istemiyorum." Bakışlarını sabit tuttu ve ne demek istediğinin anlaşılması sadece bir an aldı.

Machland'da hiçbir yasa onların istedikleri kişiyi sevmelerini ya da onunla evlenmelerini engellemiyordu. O ve Erin hiçbir zaman resmi olarak flört etmemişlerdi ama Erin geçen yıl Avaland'a gitmeden önceki gece Niamh'ı Caterlow'un hemen dışındaki kayalıklara götürmüştü. Güneş okyanusa alçalıp Erin'in kızıl saçlarını alev gibi parlatırken Niamh'ı öpmüştü. O anın durgun sıcaklığı, o anın fokurdayan, imkânsız mutluluğu, bir balo salonundaki tebeşir gibi uçup gitmişti. Niamh onu bekleyeceğine söz veremezdi, ne kadar vakti kaldığını bilmezken olmazdı. Onu takip de edemezdi.

Kötü maaşlı bir iş için değil. Kendi mutluluğu için bile değil.

Erin'in gözlerindeki yaralı şefkat neredeyse onu kıracaktı.

Ancak zenginlik ve büyüünün iç içe geçtiği, soyluların büyüülü soylarını şiddetle koruduğu Avaland'da, bu tür eşleşmeleri onaylamadıklarını öğrenmek onu şaşırtmadı.

"Biz bir türüz," dedi, bu da ona rahatlamış bir gülümseme kazandırdı.

"Ama neden ben? Senin için pek de uygun bir eş değilim."

"İşte tam da bu yüzden mükemmelsin! Buraya bir koca bulmak için gelmedin. Evlilik düşünen hiçbir anne beni kızının yanına yaklaştırmaz. Ayrıca, sen ve ben toplumun gözünde eşitiz diyebilirim. Hatta sen benden daha saygın olabilirsin. Benim kutsal bir kanım yok."

"Ama siz hâlâ bir soylusunuz," diye itiraz etti. Oysa müjdecisi onu *Bay Gabriel Sinclair* olarak ilan etmişti.

"Artık değil," dedi acı acı. "Ben Pelinor'un oğlu değilim, en azından kan bağı yok. Hem kendisini hem de annemi düşüncesizliğinin utancından korumak için beni evinde bir guguk kuşu gibi yetiştirdi. Ama birkaç yıl önce... Diyelim ki onun cömertliğini yıprattım. Kutsal kanı olmayan bir piç, elinden geldiğince tahammül etti. Böyle eğilimleri olan bir piç

Annemin kutsal kanını taşısaydım, görmezden gelebilirdi. Ama ikisini birden? Buna katlanamazdı."

"Seni evlatlıktan reddetti."

"Evet." Sinclair içini çekti ama onun acısını bir gülümsemenin arkasına saklamasını dikkatle izledi. "Ama Kit bana sağladı. Ondan harçlık alıyorum."

"Ne?" Hangisinin onu daha çok şaşırttığından emin değildi: Dük'ün bu kadar soğuk davranması mı, yoksa Kit'in bu kadar cömert olması mı? "Ama bu korkunç!"

"Benim için üzülmene gerek yok. Ben çok mutluyum. Kit'in benim için aldığı çok güzel bir şehir evi. Aslında bir ara gelip görmelisin." Adam göz kırptı, ama kız onun içi boş flörtlerine ayak uyduramadı. Bu kadar acı verici bir şeyi nasıl bu kadar kararlı bir şekilde geçiştirebiliyordu? Sinclair onun yüz ifadesini görünce ayıldı. "Seni üzdüm. En içten özürlerimi sunarım."

"Hayır, lütfen üzülmeyin. İnsan yükünü tek başına taşımak zorunda kalmamalı." Niamh onun iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Bana söylediğine çok sevindim. Ve ne kadar az olursa olsun, teklifinizi değerlendirmekten onur duyarım."

Gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Ah, Bayan O'Connor, sonunda kalbinizi kıracağım."

"Ve bunun için senden acı bir şekilde nefret edeceğim," diye yanıtladı sıcak bir şekilde. "Bana Niamh de."

"Niamh."

Adının böylesine hoş bir aşinalıkla söylenmesi onu içinden aydınlattı. Bu gece onun aptal hayallerine hiç benzemiyordu. Yine de, burada, ikisini de küçümseyen insanlarla dolu bir balo salonunda, sonunda bir arkadaş bulmuştu.

"Sinclair. İşte "

Gecesi ne kadar çabuk iyileştiyse, bir kez daha o kadar çabuk kötüleşti.

Kit sadece birkaç adım ötede duruyordu, ceketinin tüm ince iplikleri gümüşü ve serindi. Tüm mum ışığı onun etrafında toplanmış, yüz hatlarının en keskin kenarlarını yumuşatıyordu. Onu görünce ağzı sinir bozucu bir şekilde kurudu. İşte, sonunda, bir Jailleane masal kitabının sayfalarından fırlamış bir prensti. Ya da Adil Olan, zalim ve güzel, nasıl da zahmetsizce ve çıldırtıcı bir şekilde dikkatini çekmişti.

Sonra altın rengi gözlerini ona çevirdi ve ekledi: "Sen."

Sen. Sanki bunca zaman sonra onun adını bilmiyormuş gibi!

"Sonunda günün adamı ortaya çıktı," diye araya girdi Sinclair. Sesinde bir parça endişeyle, "Elinde ne var?" diye sordu.

"Limonata," diye cevap verdi Kit, "böylece bana öyle bakmayı kesebilirsin."

"Doğru. Tabii ki."

Niamh ilk kez aralarında bir gariplik olduğunu hissetti. Kit'in elindeki bardağı inceledi. Gerçekten de limonataydı, bir dal nane ve ince bir dilim salatalıkla süslenmişti. Garip bir şekilde, odada bir bardak punç içmeyen tek kişi oydu. Daha önce kabul salonunda dikkati dağılmış gibi görünüyordu ama şimdi düpedüz tedirgindi. Çenesi titriyor, gözleri balo salonunda geziniyor, hiçbir şeye ve hiç kimseye takılmıyordu.

Uzun bir süre sonra, gergin sessizliği bozmak için elinden geleni yaptığı her halinden belli olan bir sesle, "Jack belli ki bana nispet yapmaya kararlı," dedi. "O kadar tatlı ki içmeye bile zor dayanıyorum."

Ona doğru döndü. "Tatlı sevmez misin?" "Hayır," dedi adam, kadının dehşeti karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırılmıştı.

Bir insanın bu kadar canavarlaşması imkânsız görünüyordu. "Bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum," dedi savunmacı bir tavırla. Kadının sesindeki suçlama karşısında tamamen telaşlanmış görünüyordu, bu da onu daha da şaşırttı. "İşte."

Limonatayı tam olarak ona doğru itmedi, ama sanki kendi iradesine ya da daha iyi bir yargıya karşı zorlanmış gibi aceleyle ona sundu. İçindeki buz uğursuzca şingirdadı. Reddedemeyecek kadar şaşkın olan Niamh kabul etti. Bardak tenini soğuttu ve bir damla su kenarından aşağı kayarak eldiveninin içine işledi. Dudaklarının belli belirsiz bir iz bıraktığı bardağın kenarındaki buğulanmaya şaşkınlıkla baktı. Bir yudum almadan önce döndürmesi gerekecekti. Tanrım, şimdi telaşlanmıştı.

Sinclair şaşkınlık ve mide bulantısı arasında gidip gelen bir ifadeyle ikisine baktı. Sanki bir şey söylemekten kendini fiziksel olarak alıkoymak zorundaymış gibi çok yavaş bir şekilde punçundan bir yudum aldı.

Balo salonunu bir mırıltı kapladı. Niamh içeriğini anlayana kadar çoğaldı: *Infanta Rosa geldi.*

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Kit. "Güle güle."

Ve böylece gitmiş oldu. Ne tuhaf bir adam. Ama bunun üzerinde duramazdı. Şu anda adamın davranışını merak etmekten daha önemli işleri vardı. Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve boynunu bükerek kalabalığa ve anında onu fark etti.

Rosa bir kez daha yas tutan biri gibi simsiyah giyinmişti. Güzel hizmetçisiyle kol kola girmiş, babasının geniş, apoletli omuzlarının balo salonunda açtığı yolu takip ediyordu. Kalın siyah bir şerit elbisesinin belini sarıyor, eteğindeki jet boncuklar her adımda ışığı yakalıyordu.

Jack derme çatma bir onları karşılamak için bekliyordu, elleri önünde kenetlenmişti ve Sofia yanında sakin bir şekilde duruyordu. Kral ve naip prens Niamh'ın duyamayacağı kadar alçak sesle konuşurken, konuklar onun etrafında huzursuzca yer değiştirdiler. Herkes dans etmeye hevesliydi.

Sonunda Jack öne çıktı ve kalabalığa o görkemli temposuyla seslendi. "Sezonun açılış balosu için pisti açmaktan onur duyuyorum. Birçoğunuzun bildiği gibi, bu vesileyle dans pistine tebeşirle çizilmiş sanat eserleri koymak bir gelenek haline geldi. Bu yıl, yakında ailem deme onuruna erişeceğim konuklarımız için çok özel bir şey hazırladım. Daha fazla uzatmadan. . ."

Muşambanın köşelerini birlikte kaldıran bir çift uşağa eliyle işaret etti.

"Bu yıl ne olacak?" diye mırıldandı biri hevesle. "Geçen yılını geçmek zor olacak."

"Prensesin kendisinin bir portresi, ne ? Prenses Sofia'nın düğünlerinde yaptığı portre kesinlikle mükemmeldi."

Uşaklar, zemini ortaya çıkarmak için müşambayı santim santim geri sardılar. Kalabalığın baş döndürücü mırıltıları yoğunlaştı.

Ve Jack'in yüzündeki umut tamamen yok oldu.

Rosa titizlikle boş bir ifadeyle dans pistine baktı.

Yine de kara gözleri eğlenceyle parıltıyordu. Bu arada babası hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Beklentiyle Jack'e döndü ama naip prens onu hiç fark etmemiş gibiydi. Ten rengi hayalet gibi soluktan canlı bir kırmızıya dönüşmüştü.

Niamh, bulunduğu noktadan dans pistinin önüne serildiğini görebiliyordu. Birisi kalın ve öfkeli çizgilerle güneşi bir Machlish rune'u tarzında çizmişti: adalet tanrısının ve onun acımasızlığının sembolü,

aydınlatıcı ihtişam. Avlish'in bile tanıyabileceği bir amblemdi. Machlish Bağımsızlık Savaşı öncesinde binaların üzerine çizilmiş ve bayraklara asılmıştı. Bu tek başına yeterince açık bir mesajdı ama sanatçı güneşin altına Machlishçe kelimeler de karalamıştı. Her bir vuruş ve çizgi öfkeyle kılınıyor gibiydi.

Sinclair Niamh'a doğru eğildi ve fısıltıyla, "Ne yazıyor?" diye sordu.

Niamh kızardı. Ne yazdığını tekrarlayamazdı, özellikle de burada. "Bilmek istediğinizi sanmıyorum."

Bazen dillerinin beddua etmek için yaratıldığına inanırdı, çünkü Machlish dilinde bu beddualarda yedek bir zarafet vardı. Avlish'te gücünün bir kaybetmişti ama söylediği şey şuydu:

*Jack Carmine, cennetin kapıları sana hiç açılmasın.
Çocuğunun doğumunda gine kuşları ağlasın.
Neye dönüştüğünü görebilirsin.*

Sekizinci Bölüm

"Pekâlâ," diye seslendi Jack kaosun üstünden. "Keyfinize bakın."

Kastilya Kralı peşinde olduğu halde odadan kaçtı.

Sofia'nın sükûneti, buz gibi bir hoşnutsuzluk pırıltısını ortaya çıkaracak kadar azalmıştı. Kürsünün karşı taraflarına terk edilmiş olan Kit ve Rosa, ara sokaktaki iki kabarık kedi gibi birbirlerine bakıyorlardı. Niamh onun Rosa'yı aşağılamasını izlemeye dayanamıyordu, kaçınılmaz olarak bunu yapacaktı. Akşam zaten tam bir felaketti.

Sırtını duvara yaslayarak birkaç adım geri çekildi. Hava içki, parfüm ve ter kokusuyla yoğunlaşmıştı. Birkaç cesur çift dans pistine adım atmış, ayakkabıları ayaklarının altına tebeşirle çizilmiş lanetlerin puslu lekelerini çıkarmıştı. Niamh onların gücünü hâlâ gerçek bir sihirli gibi hissediyordu, kadim ve ham, havada şimşek gibi çakan bir sihir. Jack'in maiyetinden bazıları için bu olay, gülünüp geçilecek bir gösteriden başka bir şey değildi. Ama diğerlerinin bunu bir tehdit olarak gördü. İki kadın yakınlarda sürükleniyordu, yelpazeleri dalgalanıyordu ve başları komplocu bir şekilde birbirine eğilmişti.

İçlerinden biri, "Machlish'ler son zamanlarda çok cesur oldular," dedi. "Şu Carlile kadın başımıza bela olmaya karar verdiğinden beri çalışanlarım daha da tembelleşti. Daha az verirken daha fazlasını istemek ne cüret!"

Niamh'ın midesi ani ve keskin bir düşüş yaşadı.

Sinclair bir elini omzuna koyarak onu irkiltti. Parmaklarının güven verici ama sert baskısını açıkça : *Hadi gidelim, duymak istemeyeceğin bir şey duymadan önce.* "İlk dansınızı talep edecek kadar cesur olabilir miyim?"

Bunu kabullenmek, sıvışıp gitmek ve hiçbir şey duymamış gibi davranmak çok kolay olmalıydı. Yine de olduğu yere çakılıp kaldığını hissetti. Yaylı çalgılar dörtlüsünün donuk, parıltılı sesi ona binlerce kilometre öteden ulaşıyordu.

"İnanabiliyor musunuz?" diye devam etti başka bir kadın, "Prens naibi onlardan birine böylesine önemli bir görev verdi."

"Tabii ki . Ne de olsa yeni terzisini bir tür gösteri midillisi gibi her etkinlikte ortaya çıkarıyor. Ne yapmaya çalıştığı gülünecek kadar açık. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmak yerine ayaktakımını yatıştırmaya çalışıyor. Babası bu tür bir saygısızlığı asla kabul etmezdi."

"Kesinlikle hayır," diye onayladı arkadaşı. "Her taraftan, özellikle de o korkunç kardeşinden gelenlere tahammül ediyor. Genç prensin arkadaşları! Üçünü bir arada gördünüz mü? Korkunç bir şakanın kurgusu gibiydiler. Bir fakir, bir molly ve bir sarhoş balo salonuna giriyor ..."

Yüzlerce konuşmanın uğultusu kulaklarında donuk bir kükremeye dönüştü. Etrafında içen, dedikodu yapan, flört eden, gülen solgun yüzlerden oluşan bir deniz yüzüyordu. Dökülmemiş gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı. Bir an için bile olsa buraya ait olabileceğini nasıl düşünmüştü?

"Niamh," dedi Sinclair nazikçe. "Lütfen seni etkilemelerine izin verme." "Vermeyeceğim." Ama nasıl ki? Elinden geldiğince ona gülümsedi.

olabilir. "Bana bir dakika izin verir misiniz? Hemen döneceğim."

Hava almaya ihtiyacı vardı.

Balo salonunda hızla ilerlerken en az bir içkiyi devirdi ve acelesi yüzünden bir ya da üç çiçek aranjmanına çarptı. Sonunda bir kapıya ulaştı. Nereye açıldığı önemli değildi. Kapıyı iterek açtı ve bir balkona çıktı.

Dışarısı karanlıktı, sadece tepedeki yıldızlar ve birikintileri halinde yanan birkaç titrek mumla aydınlanıyordu. Cam kapılar müzik ve sohbet seslerini bastırıyordu. Niamh, gece havası teninin üzerinden geçerken kollarını ovuşturdu. Ter ensesinde soğumaya başladı.

Burada başka kimse yoktu.

Sonunda Niamh ağlamak için kendine izin verdi.

Yeni terzisini bir tür gösteri midillisi gibi her etkinlikte ortaya çıkardı. Buna inanmak istemiyordu. Yine de bunu daha önce fark etmediğine inanamıyordu. Jack'in misafirperverliğinin ve ilgisinin başka bir açıklaması olamazdı. Onu yeteneği ya da zanaatı için , kendini *aydınlanmış* göstermek için seçmişti. Herhangi bir sorumluluktan sıyrılmak için. O, hemşerilerine gösterilecek ve "*Bakın, burada hepiniz acı çekmiyorsunuz*" denilecek bir yenilikten başka bir şey değildi.

Bu ona çok iyi gelmişti.

Machlish'in hizmetkârları bu yola başvurmuşlardı, yani onun başına en kötü felaketlerin gelmesini . Böyle bir gösteriden sonra, Jack

taleplerini dinlemekten başka çaresi kalmayacaktır.

Bu kadarıyla yetinmeliydi ama yine de kendi içinde ne kadar derine inerse insanda sadece umutsuzluk buluyordu. Değerli zamanını aptalca, kızlara özgü bir fantezinin peşinde koşarak harcayacak kadar nasıl bu kadar aptal, bu kadar *bencil* olabilmmişti? Buraya ailesinin iyiliği için çalışmaya gelmişti, başka bir şey için değil. Bu acı da saçındaki beyaz tutam kadar hatırlatıcıydı: Böyle bir hayal kırıklığıyla tekrar yüzleşmektense kendini inkâr etmek daha iyiydi.

Arkasındaki kapı açıldı ve içeri turuncu bir ışık süzmesi girdi. Birisi balkona adım attı.

Niamh gözyaşlarını aceleyle yüzünden sildi. Sessiz kaldığı sürece onu rahatsız etmeyeceklerdir. Şanslıysa, onu hiç fark etmezlerdi. Ama saçlarının gevşek dallarının arasından başını kaldırıp baktığında ne bir şey ne de kimse gördü. Serin yaz havası bir anda buz gibi oldu.

Bir hayalet. Onu buraya kadar takip etmiş, kederinin kokusuyla cezbedilmişti.

Erin batıl inançları yüzünden onunla hep alay etmişti. Şimdi, çılgın uğultusu arasında Niamh, hayatı boyunca tam da bu an için hazırlandığı konusunda haklı olduğunu hissediyordu. Gitmesini emrederse, güneşin aydınlattığı tepelerin üzerindeki sis gibi kaybolacaktı.

Ve sonra, bir kibrit sesi duydu.

Küçük bir alev, bir figürün puslu dış hatlarını aydınlattı. Göz açıp kapayınca kadar odaklandığında, duyduğu utanç tüm korkusunu kovdu. Bu sadece Kit'ti, paltosuna diktği büyü tarafından gizlenmişti.

Mermerin soğuk beyazına karşı karanlığın bir çizgisi olan korkuluklara doğru eğildi. Bu haliyle, kırık ay ışığı parçalarının arasında tek başına dururken çok ıssız görünüyordu. Niamh özel bir ana izinsiz girdiği hissine kapılmıştı ama adam fark etmeden sıvışıp gidebilecek gibi de değildi. Belki de sadece-

"Bana baktığını hissedebiliyorum."

"Majesteleri." Kendi sesinin ağırlıklı kalınlığı karşısında irkildi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Aniden ona doğru döndü, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Sanki batmakta olan bir gemiye adım attığını çok geç fark etmiş gibi, giderek artan bir telaşla ona baktı. "Ağlıyor musun? . *ağlıyor* musun?"

"Hayır, tabii ki !" Burnunu çekti ama elinden geldiğince ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

O kadar çaresiz ve rahatsız görünüyordu ki, bu onu neredeyse güldürecekti. Kit Carmine'in birini teselli etmeye çalıştığı düşüncesi bile yeterince saçmaydı, ama bunu yapmak için belli belirsiz bir zorunluluk hissettiğinin farkına varması Bu onu neredeyse ona sevdiriyordu.

Neredeyse.

"Ben de." Durakladı. "Gitmeliyim."

"zorunda değilsin," diye kaçırdı. Kendi düşünceleriyle bir saniye daha baş başa kalma ihtimali bile dayanılmaz geliyordu. "Yani, senin de burada olman benim için sorun değil. Konuşmak zorunda değiliz eğer ..."

"Ben gitmeliyim," diye açıkladı, "çünkü insanlar bizi burada birlikte görürlerse dedikodulara başlarlar."

"Ne demek istiyorsun?"

Karanlıkta bile adamın burnunun kızarıklığının açıldığını görebiliyordu. "Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

Oh. *Oh.* Parti, cam kapının hemen diğer tarafında devam ediyordu ama tutkulu bir anda, sarayın meraklı gözlerinden sadece birkaç dakika çalmayı uman aşıklar için böyle تنها bir balkonun yeterince iyi hizmet edeceğini düşündü. İkisini burada yalnız yakalayan biri, bir tür buluşma ayarladıklarını düşünebilirdi. Keşke zemin *ayaklarının* altından kayıp gitse, üzerlerine çöken korkunç gariplikten kaçmak için her şeyi yapardı.

"Dedikodularla ilgilendiğimden değil," diye devam etti, açıkça devam hevesliydi, "ama benimle ilişki kurmak sadece başınıza bela açar."

Dedikodunun düşüncesi bile iyileşmiş olan neşesini söndürdü. "Belki de yapmalısın," dedi sessizce. "Infanta Rosa'nın babası senden memnun değil ve memnun olmayan tek kişi de o değil."

korkunç kardeşi.

O kadının sesindeki mutlak tiksintiyi hatırlayınca yeniden ateş bastı ve yediği tüm tatlılar midesine taş gibi oturdu. Bu onun için önemli olmamalıydı, ona da aynı şekilde küstahça davranmışken. Kit'ten *hoşlanmıyordu* bile. Onun neden sosyetenin kötü düşüncelerini kazanmış olabileceğine dair binlerce gerekçe uydurabilirdi: huysuz tavırları, çatık kaşları, iğrenç davranışları. Ama o onların prensiydi. Ve bu gece katlandığı onca alaydan sonra, neden asilzadeligi bu kadar küçümsediğini şimdi anlayabiliyordu.

Gerçekten de bir engerek çukuru.

Piposundan dalgınca üfleyerek alay etti. "Farkındayım."

"Bu seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Başkalarının hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım. Saygı bile duymadığım insanları memnun etmek için kendimi zorlamak istemiyorum." Kaşlarını çatmış, dalgın dalgın altlarındaki çimenliğe bakıyordu.

Sesine hayal kırıklığı karıştı. "Yine de Sinclair ve kardeşimi rahatsız ediyor. Ve seni de rahatsız ettiğini söyleyebilirim."

"Evet. Olduğum şeyden dolayı nefret edilmek ve alay edilmek beni rahatsız ediyor."

Kendi savunmasızlığı onu utandırmıştı. Niamh başını eğdi, saçlarının yüzünü örtecek şekilde düşmesine izin verdi, ama onun kendisini araştıran bir yoğunlukla izlediğini hissedebiliyordu. Tekrar başını kaldırmaya cesaret ettiğinde, adamın gözlerindeki tanıma parıltısı onu içten dışa ısıttı. "*Sen ve ben aynıyız*" diyordu.

"Hepsi dar görüşlü aptallar. Senin gözyaşlarına değmezler," dedi. "Onların standartlarına asla ulaşamayacaksın, da istemezsin. Kendi iyiliğiniz için fazla dürüstsünüz ve bu konuda fazla iyisiniz."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Majesteleri, bu bir *İltifat* mı?"

"Aklını kaçırmama izin verme," diye homurdandı ama öfkesi alevlendiği kadar çabuk söndü. "Bu kadar uzun süre kalmana şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Neden kaldın?"

"Herkesle aynı sebepten. Aileme daha iyi bir hayat sunmak için." Onları o kulübede tek başına düşünmek ona ağır geliyor ve evini özliyordu. Yarın sabah ilk iş olarak onlara mektup yazacak ve ilk ödemesinin bir kısmını geri gönderecekti. Bunun suçluluk duygusunu en azından biraz hafifletmesi için dua etti. "Machland'da bizim için çok az şey kaldı. Bu işi bitirdiğimde, bir dükkân açıp annemle büyükannemi buraya getirecek kadar param olacak."

"Hepsi bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne yani, balolar ve talipler yok mu?" diye sordu kuşkuyla. "Bu planına pek dahil değilsin."

Kendinden emin bir şekilde, beyaz saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Ailesine hayatlarının geri kalanında sağladıktan sonra, kendisiyle ne yapacağını pek bilmiyordu. Ama daha fazlasının mümkün olduğunu hayal etmek bile onu umutlandırmazdı. Sahip olabileceği her şeyin hayalini kurmak, sağlığı kaçınılmaz olarak bozulduğunda bunu daha da zorlaştıracaktı. Bu gece ona taşakların ona göre olmadığını göstermişti.

talipleri. Ona aşık olan her aptala sadece acı ektirirdi. Her ne kadar görmeyi arzulasa da, o kadar bencil değildi. Kırılğan şeyleri sevmekten hayır gelmezdi.

"alışmak benim için yeterli bir ödöl," dedi.

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Sen garip bir kızsın."

"Siz biraz tuhafsiniz, Majesteleri." Adam kaşlarını çattığında usulca gülümsedi. "Her , yakında partilere sanıyorum. Daha fazlasını nasıl umabilirim?"

Omuzları gerildi. "Doğru."

"Görüyorum ki sezonun geri kalanını iple ekmiyorsun."

"Hayır. Buradan nefret ediyorum. Asla geri dönmek istemedim."

Niamh şaşkınlığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Sonunda onu uzakta tutmaktan vazgeçmiş miydi? Yoksa bu onun Jailleane masallarından biri gibi, ortak acılarıyla örölmüş bu büyüünün gece yarısı olur olmaz bozulacağı bir masal mıydı? Artık bunun pek önemi yoktu. Aralarındaki bu bağa, sürdüğü müddetçe tutunacaktı.

"Bir süre sonra, "Son birkaç yıldır gerçekten büyük bir tura ıkmadınız, değil mi?" diye sordu.

Piposundan uzun bir nefes çekti. Nefesini verirken duman dudaklarının arasından süzöldü ve keskin, gri bir çizgi halinde yükseldi. "Bunu herkes bilir. O odadaki herhangi birine sorun, size tüm hikâyeyi memnuniyetle anlatacaktır."

"Bilmiyordum. Ayrıca, bunu sizden duymayı tercih ederim."

"O zaman, hayır. ." Soğuk ses tonuna bakılırsa Niamh, bu gece ondan alabileceklerinin bu kadar olduğunu anlamıştı. Ama adam şüphelerini doğrulamıştı.

Kit ve nedenini tahmin etmek için yeterince şey görmüşü.

O korkunç kadınların dedikoduları, Sinclair'in içkisi konusundaki endişesi, Kit'in sigaranın kötü alışkanlıklarının sonuncusu olduğu konusundaki ısrarı . . . O da hastaydı. Bunun için bir kelime bilmiyordu ama bir hastalığı gördüğünde tanırdı - özellikle de Caterlow'u defalarca parçaladığını izlediğinde. Kargaşa'nın ardından, kronik açlık ve keder birçok kişiyi evde damıtılan poitinle teselli aramaya itmişti. Alkol bağımlılığının bir insan üzerinde yaratabileceği yıkıma tanık olmuştu. Bir süre için kendilerini yeterince iyi bir şekilde bir arada tutmuşlardı, ama sonunda her zaman onları yakalamıştı. Önce ilişkilerine, sonra da hayatlarına zarar veriyordu.

Elinden gelenin en iyisini yaptığı için Kit'i takdir etmek zorundaydı. Çok çekingen bir tavırla aralarındaki boşluğu geçti. Onunla bu kadar sık konuşmak, bir odaya gözleri bağlı girip keskin kenarlar bulmamak için dua etmeye benziyordu ama denemek zorundaydı. "İlk görüşmemizde söylediklerim için asla özür dilemedim. Demek istediğim, olumsuz ve çekingensin ama, eh . . . Bekle.

Bu doğru . Tekrar deneyeyim."

"," dedi kuru bir sesle. "Bu iyi olmalı."

"Bir şeyleri kendi başına değiştirmenin o kadar kolay olmadığını biliyorum. Ve seni babanla kıyaslamak adil değildi. Machland Avlish yönetimi altındayken ikimiz de henüz doğmamıştık." Ellerini birbirine düğümledi. "Seni tamamen anladığımı iddia edemem. Ama hayatının bir önemi yokmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sanki belirli bir rotada ilerliyor ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yokmuş gibi."

Duyguları göğsünde fokurdadı ve gözlerinin arkasında karıncalandı. Kendisinden ne söylemesini bekliyorsa, o değildi.

Yer değiştirdi, açıkça onun bakışlarından kaçınıyordu. "Özür dilemene gerek yok. Benim hakkımda yanılmadın."

Niamh birden ne kadar yalnız olduklarının farkına vardı. Dirsekleri korkulukta yan yana duruyordu, o kadar yakınlardı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Ay ışığı aralarına bir bıçak gibi düşüyordu. Etraflarında açan çiçeklerin beyaz yapraklarını gümüşleştiriyordu. Yüz hatlarının sertliğini yumuşattı.

"Hayatımın bu şekilde devam etmemesi gerekiyordu," diyerek onu şaşırttı. "Kardeşim gerçekten çaresiz olmasaydı beni asla buraya geri çağırmazdı. Bazen tam bir pislik olabiliyor ama bana verdiği sözleri hep tuttu."

Niamh onun hangi sözü kastettiğini merak ediyordu ama sorarak onun yine çenesini kapatması riskini almak istemiyordu. "Belki de değişmiştir."

Kit başını salladı. "Kimse o değişmez. Adam bir sorunun beş dakika bile çözümsüz kalmasına tahammül edemiyor ve az önce gördüğün gibi, şu anda tüm sorunlarından kaçıyor. Bir nedeni olmalı."

Bunun ne gibi bir sebebi ki? Naip prensi Kit kadar tanımıyordu ama barış zamanında yapılan bir düğünde haince bir şey olduğunu ya da bir Avlish lordunun Machlish hizmetkârlarını ihmal etmesinde olağandışı bir şey olduğunu düşünemiyordu. "Sence bir şeyler mi saklıyor?"

Yüz ifadesi gevşedi, sanki tam olarak konuştuğunu ya da yüksek sesle konuştuğunu unutmuş gibiydi. Kendini sonra kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bütün bunları sana neden açıkladığımı bilmiyorum. Bu konuşmayı yaptığımızı unut."

"I . . ." Onun ani tavır değişikliği karşısında irkildi. Demek büyü sonunda bozulmuştu. "Öylece *unutamam!* Unutmak istediğimden emin değilim."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Şşş."

Niamh'ın ağzı açık kaldı. "*Affedersiniz?*" "Sessiz ol," diye tersledi. "Biri var-"

Kapı açıldı ve balonun sesi balkona yayıldı. Kapı aralığında siluet halinde bir kadın duruyordu, kollarını sanki kaçıışlarını engellemek istercesine kapıya dayamıştı.

"Aman Tanrım," dedi. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Niamh'ın nefesi panik içinde . Kadın adamın paltosundaki büyüü görmüştü - tam da iki kişi görmeyi beklediği için. Onunla burada kalmakla nasıl bu kadar aptallık etmiş olabilirdi? Eğer tanınmışsa, o zaman ...

"Öylesin," dedi Kit, sesi alçak ve ama ağzının sert çizgisi tamamen acımasız bir teslimiyetti. Adamın büyüünün ışığı kızın görüşünü altın rengine boyadı ve etraflarındaki bitkiler kaynaşmaya başladı. Sarmaşık kendini duvardan ayırdı ve çarkıfelek sarmaşıkları korkuluklardan çözüldü. Yapraklar bir dalga gibi zemine yayıldı.

"Git," diye mırıldandı nefesinin altında.

Niamh cevap veremeden, adam öne atıldı, kadının tökezleyerek geri çekilmesine neden olacak kadar hızlıydı, yüzü korkudan solmuştu. Balo salonuna doğru tehditkâr bir adım attı ve kendini balkon kapısına çıkan üç sığ merdivenden aşağı atarken hiç tereddüt etmedi.

Kalabalıktan şok olmuş nefes sesleri yükseldi. Hatta biri çığlık attı.

Niamh dehşet içinde baktı. Ne *yapıyordu* bu adam?

Ve tam olarak nereye gitmesini bekliyordu? Birkaç metre ötede, balo salonunun terk edilmiş bir köşesine açılan başka bir kapı görene kadar bakışlarını umutsuzca etrafta dolaştırdı. *Mükemmeldi*. Çenesini aşağıya doğru eğerek içeri süzüldü. Birkaç cesur ruh, Kit onlara homurdanırken onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu ve birkaç sadist ruh da sahneyi zevkle izliyordu.

Kimse ona aldırış bile etmedi.

Çıkışa doğru yöneldiğinde, Kit Carmine'ın onun itibarını korumak için kendini gösterdiğini geç de olsa fark etti.

Dokuzuncu Bölüm

Bilinç Niamh'ı bir kova soğuk su gibi ıslattı. Yatağında çırpınarak uyandı, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu ve esneyen karanlığa doğru soluk soluğa kaldı.

Hayır. Bütün günü uyuyarak geçirmişti.

Boğucu çarşaflarını tekmeleyip yataktan fırladı ve perdeleri açtı. Nemli hava pencereden fısıldayarak yüzünün etrafındaki saç tellerini karıştırdı. Ne yazık ki hâlâ sabahtı ve güneşin gölü örten sisi henüz dağıtmadığı kadar erken bir saatti. Tanrılara şükürler olsun ki uyuyakalmamıştı. Alnını serin cama yasladı ve derin bir nefes alarak son kalan sinirlerini de dağıtmaya çalıştı. Dün gece çok fazla zaman kaybetmişti.

Dün gece. Anıları örümcek ağları gibi üzerine yapışmıştı.

Balkonun hülyalı yarı aydınlığında Kit'le konuşmuştu. Kendi onu rahatlatmıştı. Ve sonra, onu kendi mahvoluşundan kurtarmıştı. Kalbi ne ile çırpındı, utançla mı? Minnettarlık mı? olduğunu tam olarak çıkaramıyordu, çıkarmak da istemiyordu. Onunla ilgili karmaşık duygularına bir an bile daha fazla zaman ayırmayı reddetti. Adam onun müşterisiydi ve bir prensti, üstelik *nişanlı* bir prensti, ayılıp bayılacağı güzel bir köy delikanlısı değildi.

Odaklanması gerekiyordu.

Niamh kendini makyaj masasına oturmaya zorladı. Saçlarının görüntüsü onu dehşete düşürdü. Saçlarının yarısı başının üstünde düğümlenmişti. Dün gece yatağa yığılmadan önce bırakmayı unutmuştu ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundaydı. Küçük bir sürahi suyla ıslattı. Sonra dağınıklıktan geniş dişli bir tarak seçerek, uçlardan köklere doğru düğümleri çözmeye başladı. Bunun akılsız ritmi, düşüncelerini sıralayabilecek kadar . Önce yazışmalarıyla ilgilenecekti.

Saçıyla işi bittiğinde Niamh yazı masasına doğru ilerledi ve dağınıklığa bakarak iç geçirdi. Erin'den hâlâ bir yanıt alamamıştı.

-postanın durumu göz önüne alındığında şaşırtıcı olmayan bir şekilde- ama annesine ve büyükannesine para göndermesi gerekiyordu. İkisini o evde yalnız düşünmekten nefret ediyordu.

Çatlak pencereli ve sarkık çatılı kulübe: Yazın bile battaniyelere sarınan büyükanne; şişmiş, ağrıyan elleriyle bahçeyi ayıklayan anne. Her şeyden çok, çaydanlığı yakmak için orada olmayı, annesini içeri kışkışlamayı ve onun yerine toprağa diz çökmeyi, akşamı loş mum ışığında tamir ederek geçirmeyi diledi.

Ama yakında, bir daha asla onlar için endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Ev hizmetlilerine genellikle üç ayda bir ödeme yapılırdı ama Jack - oldukça cömertçe, diye düşündü- iki haftada bir ödeme yapılmasını kabul etmişti. Sarayda iki haftadan biraz fazla bir çalışıyordu, bu yüzden ödemesi burada bir yerde gömülü olmalıydı . . . bir yerde gömülü olmalıydı. Ah, neden bütün bunları daha önce organize etmemiştii?

Bir iniltiyle kâğıtları karıştırdı; bir haftalık gazete, atılmış sayısız eskiz, başlayıp da bitiremediği bir mektup. Yığının dibine ulaştığında, içinde donuk bir panik yükselmeye başladı. *Hiçbir şey yoktu*. Elbette maaşını kaybetmemiştii; o bile bu kadar dikkatsiz olamazdı.

Kapısı çalındı.

Tuttuğu nefes ondan kaçtı. Artık bu kadar olmalıydı.

"Bir dakika," diye seslendi.

Aceleyle tekrar aynanın karşısına geçti ve koluyla gözlerini sildi. Gözleri hâlâ biraz cam gibiydi ama bu, dışarıdan neşeli görünmenin düzeltemeyeceği bir şey değildi. Sade beyaz bir sabah elbisesi giydi ve saçlarını gevşek bir at kuyruğu yaptı. İşte böyle. Mükemmel bir şekilde prezentabl.

Olabildiğince parlak bir sesle, "Günaydın," dedi ve kapıyı açtı.

Ama orada kimse yoktu.

Ürkütücü sessizlikteki koridora bakmak için boynunu bükte. Pencerelerden sızan ince güneş ışığı huzmeleri bir toz zerresi bile dönmüyordu. "Alo?"

Kaşlarını çatarak yere baktı ve ayaklarının dibinde *The Daily Chronicle*'ın bugünkü sayısıyl birlikte bir zarf gördü. Niamh kâğıtları . Zarfın ön yüzünde kasıtlı bir el yazısıyla adı yazılıydı. İnanamayarak zarfı ters çevirdi ve neredeyse yere fırlatacaktı.

Arkasındaki mühür ona göz kırptı: siyah balmumuna damgalanmış süslü bir *L* harfi.

Lovelace.

The Tattler'ın yazarı ona mektup yazmıştı. Parşömen parmaklarının altında neredeyse yangın çıkaracakmış gibi duruyordu. Yazılarını okuduktan sonra-

Jack'in bundan ne kadar nefret ettiğini bildiği için bunun ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyordu. Yine de okumadan edemedi. Mührü soydu ve mektubu çıkarmak için el yordamıyla uğraştı.

*Sevgili Bayan Niamh Ó Conchobhair,
Umarım size kendimi tanıtmak konusundaki cüretimi bağışlarsınız -
çünkü kim olduğumu bildiğinizi varsayacak kadar cüretkâr
olmayacağım. Kendime Lovelace diyorum ve The Tattler adlı bir
köşenin yazarıyım. İlk ve en önemli amacım, mahkemeye anladıkları
dilden konuşarak güçsüzleri güçlülere karşı korumaktır.
İyi ya da kötü, bu bir dedikodu.*

*Burada uzun süredir bulunmadığınızı anlıyorum, ancak dün geceki
baloya katıldığınıza göre, Machlish'lerin Sootham'daki durumundan
haberdar olduğunuzu varsayıyorum. Uzun yıllar süren hayal
kırıklığının ardından nihayet çatışma doruğa ulaştı; bu hayal kırıklığı,
naip prensin kendi hanesinin dar alanının ötesinde herhangi bir şeyle
ilgilenmeyi inatla reddetmesinden kaynaklanıyordu.*

*Naip olarak atandığından beri kendini tamamen soyutlamış,
dinleyicilerden ve Parlamento oturumlarından uzak durmuştur.
Sadece babasının geçmiş mevsimlerde düzenlediği sosyal etkinliklere
ev sahipliği yapmak için yeniden ortaya çıkıyor. Ancak son
zamanlarda, kardeşinin yaklaşan düğününe kendini adanmış durumda.
Prens Christopher ile uzun yıllardır aralarının iyi olmadığı
düşünüldüğünde, bunu son derece garip buluyorum.*

*Belki de bunların hepsi temelsiz spekülasyonlardır, ancak siyasete
göründüğü kadar kayıtsız olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.
Etrafında patlak veren huzursuzluğu görmezden gelmekte ısrar
etmesinin bir nedeni olmalı ve ben bunu ortaya çıkarmaya niyetliyim.
Ve eğer Carlile ile görüşmeyi ve Parlamento'da tazminatı savunmayı
kabul etmezse, bunu ona karşı kullanacağım. Elimde pek çok kaynak
var ama naip prens yıllar geçtikçe yöntemlerimi daha iyi anladı. Tüm
casuslarım onun ekibine girdikten birkaç gün sonra görevden alındı.*

*Bu yüzden size yazıyorum. Avaland'da Machlish'lerin hakları
için savaşırken yardımınızı rica ediyorum. Bu uğurda
yapmayacağım şey yoktur ve umarım siz de aynı şekilde
hissedersiniz. Prens naibi sizi görevden alamaz. Sizi kendisi tuttu,
hem de*

yeteneğiniz ve -sanırım- mirasınız için. Machlish personeline kötü davrandığına dair söylentilere dayanamadığını biliyorum, bu yüzden sizi mutlu etmek isteyecektir. Onun güvenini kazanmasan bile kulağına sahipsin.

Naip prensin kötü bir adam olduğuna inanmıyorum, sadece kaçınan biri. Eğer bana yardım etmek istiyorsanız, gece yarısı saray bahçesinin hemen dışındaki yanmış ağaca cevap bırakabilirsiniz. Bu gece bir karar vermenize gerek yok. Ben izliyor olacağım.

*Sevgiler,
Lovelace*

Belki de hâlâ rüya görüyordu.

Çünkü eğer öyle değilse, bir tür gizli şantaj operasyonunun içine düşmüş gibi görünüyordu. Bu neredeyse canlandırıcıydı. Hayatında hiç bu kadar sıra dışı bir şeyin başına gelmesini beklememişti. Caterlow gibi bir köyden gelen bir kızın naip prence karşı komplo kurmak için işe alınacağı kimin aklına gelirdi?

Oh, Tanrım. Naip prence karşı komplo kurmak için işe alınmıştı.

Ama Lovelace ona bir seçenek sunmuştu ve kabul etmek zorunda değildi. Kraliyet'in hatasını kabul etmesini ne kadar istese de, halkının yanında savaşmayı ne kadar istese de, bunu riske atamazdı. Kendisi ve ailesi Jack'in iyiliğine ve himayesine muhtaçtı. Ayrıca, bir tavus kuşu sürüsünün tüm kurnazlığına sahipti. Kraliyet ailesi hakkında casusluk için ciddi bir çaba sarf ederse, neredeyse kesinlikle başarısız olurdu. Keşfedilmesi ölüm cezası anlamına gelirdi.

Kit'in dün gece ona söylediğine göre, *adam bir sorunun beş dakika bile çözümsüz kalmasına dayanamıyor ve az önce gördüğünüz gibi, şu anda tüm sorunlarından kaçıyor. Bir nedeni olmalı.*

Hayır, hayır, hayır. Ne kadar meraklı olsa da Carmine'ların işlerine karışamazdı. Jack kendi evinde aptal yerine konulduğuna göre, toplumsal baskı onu protestocuların taleplerini kabul etmeye zorlayacaktı. Lovelace bugünkü köşesinde neredeyse kesin olarak onu yerden yere vurmuştu. *The Tattler*'ı bulana kadar gazeteyi karıştırdı.

Ne açılış gecesi ama. Görünen o ki, hiç kimseyi şekilde, bizim Wayward Oğlumuz bu sezonun tartışmasız yıldızı olacak. Söyleyin

Onun hakkında ne düşünürseniz düşünün, ama o kardeşinin asla olamayacağı kadar iyi bir şovmen. Bütün gece sinirli bir tavır sergiledikten ve nişanlısına bakmayı bile reddettikten sonra merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Nedenine ilişkin her türlü spekülasyonu duydum. Bazılarınız, hiç şüphesiz, o kötü alışkanlığından kurtulamadığını söyleyecektir. Diğerleri -eğer Lady E'nin ağzından çıkan tek bir kelimeye inanacak kadar aptalsanız- onun dikkat dağıttığını iddia edecektir. Belli ki onu balkonda genç bir kadınla yalnız bulmuştu. Bir metres, müstakbel eşine ilgisizliğini kesinlikle açıklar. Yine de ben, onun belli birisinin üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmak istediğini düşünmeye meyilliyim.

Bir dahaki sefere Dans - Pist - Döndü - Protesto - Sanat Eseri ile yarışmak için daha fazla çaba göstermesi gerekecek. Kastilyalı konuğumuz Şanlı Beyefendi'nin bu yılki tebeşir tasarımı onur duymadığını bildirmekten üzüntü duyuyorum. Eğer balo salonunun kuzeydoğu köşesinde bulunuyorsanız, Saygıdeğer Beyefendinin CS'yi sevgili, itaatkâr kızını utandırdığı için azarladığını duymuş olabilirsiniz.

-Hayatında hiçbir şey istemedi.

Eğer bu CS'yi Leydi HC ile görüşmeye ikna etmezse, bunun çok gergin bir Sezonun sadece başlangıcı tahmin ediyorum. Hiçbir parti güvende olmayacak - seninki bile, sevgili okuyucu. Kendinizi küçük düşürülmekten kurtarmak istiyorsanız, belki hizmetçilerinize geçinebilecekleri bir ücret ödemeyi düşünebilir ya da Parlamento'nun bir sonraki oturumunda Machland'a tazminat ödenmesi fikrini ortaya atabilirsiniz. Ama ben kimim ki tavsiye vereyim? Ben mütevazı bir köşe yazarıyım, politikacı değil.

Tattler'daki oydu.

Bu Leydi E, her kimse, onu görmüştü. Prens "kaza" geçirdiği saatlerde balo salonundan çıkan gümüş rengi saçları olan bir kızı hatırlayan biri varsa, bağlantıyı kurabilirdi. İşte böyle, tüm hayatı gevşek bir dikiş gibi çözüldü ve sonuna kadar çekildi. Saraydan utanç içinde ayrılacaktı. Bir daha asla iş bulamayacaktı. Caterlow'a dönecek, daha fazla arkadaşının gidişini izleyecekti, ta ki ailesi yavaş yavaş açlıktan ölürken o dükkânda solup gidene kadar.

Hayır, henüz spiral yapamadı.

Lovelace genç kadının kendisi olduğunu bilmiyor gibiydi, yoksa mektuplarında bundan söz ederlerdi. Yine de kalbi heyecan verici bir dehşetle boğazında çılgınca çarpıyordu. İfşa olmaya ne kadar yaklaştımlardı. Bundan sonra daha dikkatli olmalıydı, bu da casusluk yapmaması ve *kesinlikle* bir daha kendini Kit Carmine ile balkonda yalnız bulmaması anlamına geliyordu.

Yeterince kolay, diye düşündü.

Ancak eksik ödeme sorunu devam ediyordu. Son birkaç günün karmaşası içinde gözden kaçmış olmalıydı. Bayan Knight'ı aramayı düşündü ama şimdiye kadar buradaki tüm işlerini Jack halletmişti. Prens naibini çalışma odasında davetsiz ziyaret etme düşüncesi bile onu utandırıyordu ama başka ne yapabilirdi ki?

Sinclair ona Jack'in işleri kendi başına halletmeyi tercih ettiğini söylemişti.

Bir hizmetçinin ona acıması ve Jack'in çalışma odasının yolunu göstermesi için sadece birkaç yanlış dönüş ve yardım için birkaç umutsuz yakarış gerekti. Niamh imparatorluk merdivenlerini tırmanırken hizmetçi arkasından seslendi, "Bana sorarsanız, onunla konuşmak için yarına kadar beklerdim. Prens şu anda içeride."

Bu pek alamet değildi.

Sonunda çalışma odasını bulduğunda, Jack'in boğuk sesi içeriden süzüldü. "Bu tür saçmalıklar için zamanım yok, Christopher. Mahkemem, müstakbel kayınpederin Carlile, o çekilmez köşe yazarı -hatta Tanrı aşkına, *personelim* bile- ensemde soluyor. Şimdi de sen sorun çıkarmaya karar verdin. Bu olağanüstü muhakeme hatasını neye bağlayabilirim?"

Kit'in cevabı duyulamayacak kadar sessiz geldi. Merakı onu ele geçirmişti. Niamh yaklaştı ve konuşmalarını dikkatle dinledi.

"Senden mazeret duymak istemiyorum." Jack derin bir nefes aldı ve öfkesini dizginler gibi elinde topladı. "Bunun sizin için kolay bir geçiş olmadığını biliyorum. Ancak-"

"Peki bu kimin hatası?"

Jack acı acı güldü. "Kim o?"

"Hiç kimse." Kit'in sesine huysuz, telaşlı bir nota karıştı. Başka bir durumda Niamh gülebilirdi. Tanrım, yalan söyleme konusunda *berbattı*. Her zaman bu kadar açık sözlü olmasına şaşmamalı. Sonra, daha acımasız bir ısırıkla, "Kadın olduğunu kim söyleyebilir?" dedi.

"Benimle oyun oynama," diye cevap verdi Jack buz gibi bir sesle. Ama ardından gelen uzun, düşünceli duraklama Kit'in onu hazırlıksız yakaladığını gösteriyordu.

"Infanta Rosa ve babasının gözleri önünde istediğin kişiyle gezip tozamazsın. Senin için güvence altına aldığım her şeyi tehlikeye atacaksın *ve hem* kendi adını hem de benim adımları çamura bulayacaksın. Aklından ne geçiyordu?"

"Ben değildim," diye mırıldandı Kit. "Gerçi dün gece gördüklerime bakılırsa, adımızın çamura bulaşması konusunda endişelenmesi gereken tek kişi ben ."

"Yeter." Jack'in sesi artık tehlikeliydi, alçak perdeden konuşuyordu. "Castilia Prensesi'yle nişanlandın ki bu umduğundan çok daha iyi bir şey. Kendisi güçlü bir büyülü kanı olan saygın bir kız. Kıtadaki tüm uygun genç bayanların bir listesini yaptım ve o kriterlerimin her birini karşıladı."

"Peki 'Kit onunla iyi geçinecek mi?' de listenizde var mıydı?"

"Bu önemli değil - imkansız bir görevden bahsetmiyorum bile! Size dünyanın en güzel, en terbiyeli, en uysal kadını getirsem, yine de onda bir kusur bulursunuz."

"Onunla evleniyorum. Sorun ne ki? Ben de mi mutluymuşum gibi davranmalıyım?"

"Sorun ne?" Sert bir yüzeye sertçe vurulan avuçların keskin sesi geldi. "Sorun senin tavrın. Böyle bir kibir ve hırçınlık sizin konumunuzdaki bir adama yakışmıyor."

"Umurumda değil." Kit her kelimeyi telaffuz etti.

"Uzakta geçirdiğin zamanın sana biraz perspektif kazandıracağını düşünmüştüm ama görüyorum ki bu benim saflığımmış. İkimiz de gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Seçimlerin seni buraya getirdi Christopher ve artık seni sonuçlarından koruyamam. Sen bir yetişkinsin ve Tanrı adına, sen bir Carmine'sın. Şimdi görevini yap."

Kapı hızla açıldı ve Niamh şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Kit odadan çıktı, yüzü öfkeyle kızarmış ve elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Bu kız bulamayacağımı bir an bile düşünme," diye arkasından seslendi Jack, "eğer bu şekilde devam etmekte ısrar edersen."

Jack boş kapı aralığında belirdi, gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. Ama Kit gözden kaybolur kaybolmaz, içindeki tüm mücadele kan kaybetti. Bıkkınlıkla içini çekti ve bir elini yüzüne götürdü. Elini tekrar yüzüne götürdü ve Niamh'ı acıma duygusuyla çarpan bir ifade ortaya çıktı: bir

Buruşuk, pişmanlık dolu bir yorgunluk. Jack'e uğraşması gereken bir sorun daha vermemek için geri dönmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Ama o geri çekilmeden önce Jack onun orada durduğunu fark etti ve gözle görülür bir şekilde irkildi. Yavaş yavaş uyanan bir dehşetle ona baktı.

Niamh, sadece ikisini de bu rahatsızlıktan kurtarmak için bile olsa ortadan kaybolabilmeyi diledi. Onu tekrar görmek tuhaf bir şekilde huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Başına gelen talihsizliğin bir kefen gibi üzerine örtülmesini beklerdi ama adam onunla ilk tanıştığı günkü gibi görünüyordu: telaşlı ve sakin arasında bıçak sırtında dengede duruyordu.

Adam boğazını temizledi ve kadın, adamın yüzüne yayılan her duyguyu özenle dosyalamasını izledi. "Bayan O'Connor, sizin için ne yapabilirim?"

Her şey düşünüldüğünde, sesi şaşırtıcı derecede hoş geliyordu. İçindeki mazoşist bir parça onu neden işe aldığını sormak istiyordu - bu onuru gerçekten hak edip etmediğini ya da sadece onun göstermelik Machlischwoman'ı olup olmadığını öğrenmek için. Ama soracak kadar cesur olsa bile, neden daha fazla acı çektirsin ki? "Önemli bir şey değil, Majesteleri. Başka zaman geleyim mi?"

"Saçmalık," diye cevap verdi hızlıca. "Artık buradasınız. İçeri girin."

Niamh çekingen bir tavırla onu içeri kadar takip etti. Masasının üzerinde korkutucu derecede yüksek kitaplar ve kâğıtlar yığılıydı, pencere kenarlarında da saplarına kadar yanmış bir mum koleksiyonu vardı. Odanın ortasında filigranlı altınla çerçevelenmiş bir portre asılıydı. Ona dik dik bakan adam, yeşil gözleri dışında Kit ve Jack'e tekinsiz bir şekilde benziyordu. Ağzında zalim bir ifade vardı ve yüzünde sonsuza dek onaylamayan bir ifade sabitlenmişti.

Çerçevenin altındaki levhada KING ALBERT III yazıyordu. Niamh ürperdi. Jack'in bütün gün babasının bakışlarının ağırlığına nasıl dayanabildiğini bilmiyordu.

Arkasındaki kilit sessizlikte uğursuz bir şekilde tıkladı. Boğazı düğümlendi. Acı verici derecede kuru.

"Lütfen," dedi Jack. "Otur."

Kadın itaat etti.

Jack masasının arkasındaki sandalyeye yerleşti ve ona soğukkanlılıkla baktı. Güneş ışığı ceketindeki tüm altın iplikleri yakaladı ve başparmağındaki mühür yüzüğünde parıldadı. Kit'in dikenlerle kaplı olduğu yerde Jack

bir taş kadar pürüzsüz ve ulaşılmazdı. Bu, kendini korkunç derecede bilinçli hissetmesine neden oldu. Lovelace'ın köşe yazısı yüzünden o kadar sarsılmıştı ki saçını düzgün bir şekilde toplamayı unutmuştu. Gümüş saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Seni rahatsız eden nedir?" diye sordu.

Terli avuçlarını eteğine sildi. "Sizi böyle önemsiz bir şeyle rahatsız ettiğim için çok özür dilerim efendim, ama bu hafta maaşımı alamadım."

Bir an için Machlish dilinde konuştuğunu ya da belki de hiç konuşmadığını düşündü, çünkü adam ona tamamen boş bir ifadeyle baktı. Sonra başını sallayarak kendini toparladı. "Bu hiç de önemsiz değil. Olanlar için çok üzgünüm ve Bayan Knight'la bu dikkatsizlik hakkında derhal konuşacağım."

Niamh yaşadığı şoku yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Gerçekten de tüm gereken bu ? Takdire şayan bir beceriklilikle bir zarf ve bir tüy kalem aldı. "Hesap?"

"Nakit, lütfen." Bir süre sonra ekledi, "Majesteleri." "Elbette." Kendi bozuk para cüzdanını çıkardı, parlayan bir tane aldı ve avucunun içine koydu. Elini paranın etrafına kapattı ama paranın parlaklığını parmaklarındaki olukların arasından gördüğüne yemin etti.

"Teşekkür ederim efendim," dedi nefes nefese.

"Hayır, bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim." Bir şekilde sesi hem içten hem de kişisel değildi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi bu kadar. Tekrar teşekkür ederim, efendim." Kadın ayağa kalkmak üzereyken, "Bir dakika bekleyin." dedi. Kadın neredeyse sandalyesine yığılacaktı. "Efendim?"

"Daha önce kulak misafiri olduğunuz şey için özür dilemek istiyorum."

Oh. Gerçekten özür dilemek istemediğine eminim. Bu bir çeşit test olmalıydı. "Özür dileyen bir şeyiniz olmadığına eminim. Ben bir şey duymadım."

"Bunun etrafında dans etmenin bir anlamı yok." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Anladığım kadarıyla işinizin doğası size ve kardeşime tanışma fırsatı vermiş. Onun üzerinde belli bir etkiniz olduğunu fark ettim. -ve karım, bu konuda."

"Oh, hayır, bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim."

"Alçakgönüllülüğün sana yakışıyor," dedi dalgınca. "Bundan sadece Kit'in iyi görünüp görünmediğini sormak için bahsediyorum."

Niamh dudağını sıktı. Adamın ne demek istediğini yeterince iyi biliyordu ama sormaya cesaret edemedi: "Ne demek istiyorsunuz efendim?"

"Sanırım bu alışılmadık bir soru." Aniden sıkıntılı, neredeyse utanmış görünüyor. Bu garip bir şekilde sevimliydi. "Sizi bu duruma sokmaktan nefret ediyorum ama onun *gerçekte* nasıl olduğunu öğrenmek için başka çarem olmadığını fark ettim."

"Yeterince iyi görünüyor." Saray hayatıyla ilgili hayal kırıklığı bir yana, bildiği kadarıyla gerçek buydu. Ve küçük, bencil bir yanı Kit'in kendisiyle paylaştığı küçük şeyi elinde tutmak . Naip Prens'e bile verecek gibi görünmüyordu. "Bir sorun mu var?"

Jack alayla gülümsedi. "Babamın başına gelenlerden haberiniz var mı Bayan O'Connor?"

"Belli belirsiz, evet." Yıllar önce kral hastalanmış ve bir daha iyileşememişti. Ancak sarayın duvarlarından çok az ayrıntı kaçabilmişti ve Jack'in yüzündeki temkinli ifadeye bakılırsa, şimdi bunları paylaşmaya niyeti yoktu.

"O zaman yeterince biliyorsun." Avuçlarını masasının üzerine koyarak görünmez bir kırıksıklığı düzeltti. "Eğer babamdan önce ölecek olsaydım, Parlamento Kit'i naip olarak atamazdı. Onda babamızdan çok fazla şey var. Ama evlilik bir erkeği sarayın gözünde daha saygın kılar. Başında dikilmeme içerlediğini biliyorum ama onun iyiliği için ve ailemizin mirasının devamlılığını sağlamak için yapmam gerekeni yapıyorum."

Jack, mirasının üzerine inşa edildiği taşlar kadar yıpranmış ve sağlam bir şekilde önünde oturuyordu. Herkesin sorunlarını tek başına çözmekte ısrar etmenin ne kadar yorucu olduğunu düşündü. Görevin ağırlığını ve sevdiklerini koruma baskısını taşımak. Bunun nasıl bir şey olduğunu az çok biliyordu.

Omzunun üzerinden, babasının küçümseyen, boyalı bakışları onu delip geçti. Kral sekiz yıl önce emekliye ayrıldıysa, Parlamento onu naip prens olarak atadığında Jack yirmi iki yaşından büyük olamazdı. Jack'in gözlerinin altındaki gölgeleri ve alnına kazınmış belli belirsiz çizgileri seyretti ve inanılmaz bir şekilde onunla arasında bir akrabalık duygusu hissetti.

"Anlıyorum, efendim."

"Sevindim," diye cevap verdi sertçe. "Seni yeterince oyaladım. Bundan sonra kardeşimin kaprislerine çok fazla müsamaha gösterme. Ne de olsa onu düğün gününde görmemiz gerekecek."

Niamh endişeyle güldü. "Evet, efendim. Onun görünür olduğundan emin olacağım. En azından."

"Teşekkür , Bayan O'Connor. İçim rahatladı." Dalgınlıkla cep saatini kontrol etti ve kaşlarını çattı. "Hazır sizi bulmuşken, bugün Infanta Rosa ile bir görüşme yapacağınızı bildirmeliyim. Sizi onun konağına göndermeyi kabul ettim. Saat on uygun mu?"

Olurdu ve böylece kovuldu.

Niamh, sikkeyi hâlâ avucunda sıkıca tutarak odasına yürürken, öğrendikleriyle düşünceleri dalgalanıyordu. Jack'in bu düşünle ilgili tüm saplantılı tek fikirliliği, çalışanlarına ve protestolara karşı kayıtsızlığı, ailesine olan görevinden kaynaklanıyordu. Elbette ona inanıyordu, hatta bu tür bir bağlılığa hayranlık duyuyordu. Ama tüm gerçek bu olabilir miydi? Eğer Lovelace yıllardır onun hakkında yazıyorsa, o zaman Jack, Kit'in Infanta Rosa'yla nişanlanmasından çok önce krallığındaki adaletsizliği görmezden .

Hayır. Hiç şüphesi yoktu. O bir terziydi, casus değil. Infanta Rosa'yla görüşmesinden döndükten sonra Lovelace'a mektup yazacak ve onlara yardım edemeyeceğini söyleyecekti. Kit sağ salim evlendiğinde, Jack işleri yoluna koyacaktı.

Buna inanmak zorundaydı.

Onuncu Bölüm

Infanta Rosa'nın kiraladığı şehir evi Niamh'a bir pastayı hatırlatıyordu: zarif alınlıklarla süslenmiş ve mis kokulu salkımlarla süslenmiş beyaz tuğladan dar bir dilim. Sootham'ın en şık, en çekici bölgelerinden biri olan Bard Row'un batı ucunda yer alıyordu; bakımlı çimler, rengârenk bahçeler ve yaz yapraklarıyla yemyeşil ağaçlar. Kesme çiçeklerle dolu hasır sepetler gaz lambalarından sarkan kolyeler gibiydi. Tüm bunlar Niamh'ı şaşırttığı kadar sevindirmişti de, ama sinirlerine hiçbir şey yapmamıştı.

Ön kapıya yaklaşırken yürüyüş elbisesinin eteklerini kaldırdı. Başlığının geniş kenarı güneşi gözlerinden uzak tutuyordu ama çenesinin altından bağlanan kurdele korkunç bir şekilde kaşındırıyordu. Saç çizgisinde rahatsız edici bir şekilde ter boncukları oluşmuştu. Kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Ama bir kız Castilia Prensesi'yle tanıştığında, aksanı için yapılacak bir şey olmasa bile, yüksek sosyeteden bir hanımefendi gibi görünmeliydi.

Halihazırda verandada beklemekte olan hizmetçi, onu derhal ikinci kattaki misafir odasına götürdü ve "Su Alteza Real "in birazdan onunla birlikte olacağını söyledi. Çay servisi, masallardaki cadı kulübelerindeki bir tabak bisküvi kadar zalimce davetkâr bir şekilde burada bekliyordu. Midesi guruldadı ve ev sahibi olmadan yemek yemenin dayanılmaz bir kabalık olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Sergi ne Avaland'da ne de Machland'da gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Seramik çaydanlıktan acı, keskin bir koku yayılıyordu. Burnunu kırıttırdı. Etrafına cilalı taşlar kadar koyu ve parlak çikolata kareleri, kalın taze ekmek dilimleri, bir dilim sert peynir ve kurutulmuş et parçaları serpiştirilmişti. Tanrım, yine yemek yemeyi unutmamış olmayı diledi. Zaman ondan uzaklaşmaya devam ediyordu. Ama küçücük bir parça çikolata alsa kimsenin fark etmeyeceğinden emindi. Çikolatayı ağzına attı ve dilinin üzerinde erirken neredeyse yüksek sesle inliyordu.

Rosa'nın yatak odasının kapısı açıldı.

Niamh ayağa fırladı, neredeyse çikolatadan boğuluyordu. Ama bu Infanta Rosa değil, onun hizmetçisi Bayan Miriam Lacalle'di.

kapı aralığından. Miriam kapıyı arkasından çarparak kapattı, sonra da sanki içerideki bir canavarı hapsediyormuş gibi kapıya yaslandı.

"Günaydın! Sizin için ne yapabilirim?"

"Merhaba." Niamh omzunun üzerinden dikkat çekici bir şekilde bakmamak için elinden geleni yaptı. "Infanta Rosa burada mı? Bu sabah elbisesi için ölçü gerekiyordu."

Miriam'ın gözleri yuvarlaklaştı ve adeta parladı. Gün ışığında yüzü, Niamh'ın dün gece balo salonunun avizesinin ışıltısı altında hatırladığı kadar kıbardı. "Ah, demek hakkında çok şey duyduğum terzi *sensin*. Dedikodu sütunları dün gece giydiğiniz elbiseyle çalkalanıyor. Kendim görmediğim için üzgünüm."

"Sadece iyi şeyler, umarım." Niamh mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sizinle tanışmak bir onurdur leydim. Niamh O'Connor."

"Beni pohpohluyorsunuz Bayan O'Connor, ama ben değilim." Güldü. "Miriam Lacalle."

Infanta Rosa'nın hizmetçisi olarak sıradan bir kızı seçmiş olması ne kadar ilginçti. "Memnun oldum, Bayan Lacalle."

"Korkarım şu anda evde değil." Yatak odasının derinliklerinde bir yerde bir şey çarptı. Miriam irkildi. "Prensesin rahatsız olduğunu söylemek istemiştin."

Kapının arkasından hüzünlü bir ses yankılandı. "Miriam, con quién estás hablando?"

Miriam gözlerini kapattı, sanki sabır için dua ediyormuş gibi görünüyordu. "Bir daha düşündüm de, neden içeri gelmiyorsun?"

Niamh'ı içeri soktu. Kapıyı arkalarından kapattığında, onları tamamen karanlığa gömdü. Niamh mezar kasvetine alışmak için gözlerini kırptırdı. Tüm kadife perdeler çekilmişti; perdelerin arasından sadece ince bir güneş ışığı sızıyordu. Zeminin açıkçası şok edici durumunu aydınlattı. Elbiseler üst üste yığılmıştı, bir gardırobun altından başıboş bir kolye çıkmıştı ve bir ayakkabı koleksiyonu -bazıları ikizleri olmadan

-Odanın içinde haince bir yol açtı. Pencerenin yanına bir satranç tahtası yerleştirilmişti, taşlar hâlâ oyun sonu için dizilmişti. Gizemli bir şekilde sandalyelerden biri devrilmişti. Niamh'ın soylulukla ilgili önyargılarının her biri şimdi Infanta Rosa'nın soyunma odasının enkazı arasında dağılmıştı.

"Dağınıklık için çok özür dilerim," dedi Miriam gergin bir kahkahayla ve perdeleri açtı. Aniden gelen ışık seli Niamh'ın gözlerini yaşarttı. "Rosa sabah insanı değildir. Seni buna maruz bırakmak istemedim ama sanırım artık bundan kaçış yok."

"Ne demek istediğinizi pek anlamadım," diye yalan söyledi Niamh. "Benim odama kıyasla burası tertemiz görünüyor!"

Miriam bir başka kapalı kapıya hafifçe vurdu. "Rosa, burada seni görmek isteyen biri var." Birkaç saniye süren sessizliğin ardından boğazını temizledi ve "Rosa!" diye bağırdı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Infanta Rosa ortaya çıktı, güzel ve korkunçtu. Niamh keskin bir nefes aldı, prensesi görünce yüzü ısındı. Böyle bir güzelliğe karşı kendini korumazsa, nasıl konuşacağını unutacaktı. Prenses şaşırtıcı derecede uzun boyluydu ama omuzlarının kamburluğu ilk bakışta onu daha küçük gösteriyordu. Üzerinde yine siyah bir elbise vardı ama bugün dantel duvağından vazgeçmişti. Saçları mükemmel bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ama donuk gözlerinin altında gölgeler uçuşuyordu - ya da belki de bu sadece makyajıydı, sanki makyajıyla uyumuş gibi bulaşmıştı. Rosa onu savaş boyası gibi sürüyordu. Bakışları Niamh'ın yüzünü taradı.

"Bu kim?" Rosa sordu. Miriam gibi onun da ince ama belirgin bir aksanı vardı. Ancak sesi düzdü. Tam olarak soğuk değil, ama sıkılmıştı. "Umarım bir suikastçıdır?"

"Rosa," diye azarladı Miriam, belli ki yorum yapmadan devam etmeyi umuyordu. "Bu Bayan O'Connor, terziniz."

"Anlıyorum." Rosa, sanki kendi ağırlığını taşımak artık kaldıramayacağı bir yük haline gelmiş gibi bir koltuğa çöktü. Geniş etekleri mürekkep dökülmüş gibi yere döküldü. "Ne büyük hayal kırıklığı."

"Söylediği hiçbir şeyi ciddiye alma," diye fısıldadı Miriam Niamh'a. "Berbat bir espri anlayışı var ve kendinden başka kimseyi eğlendirmeyi amaçlamıyor."

Niamh reverans yaparken gülümsemesinin dağılmasına izin vermemeye çalıştı. "Sizinle tanışmak bir , Majesteleri."

Entrika Rosa'nın yüz ifadesini aydınlattı ve keskin, değerlendirci bakışları Niamh'ınkilere kilitlendi. Ani ilgi onu neredeyse bıktıracaktı. Söylediği hiçbir şey dikkat çekici değildi. En azından o öyle *düşünmüyordu*.

"Ve sen." Rosa esnedi. "Özür dilerim. Tam on iki saat uyumayı tercih ederim ama yatağa umduğumdan çok daha geç gittim. Çok fazla heyecan vardı."

"Rosa," diye mırıldandı Miriam öfkeyle.

"Ne?" Kaşlarını kaldırdı. "Nişanlım çekiciydi, değil mi?" O kadar kuru konuşmuştu ki Niamh onun şaka yapmak istediğinden emin olamadı.

Miriam uzun süre acı çeken sessizliğini korudu.

Niamh kabul mü edeceğini, güleceğini mi yoksa ağlayacağını mı bilemedi. "Tamamen anlıyorum, Majesteleri. Bunu sizin için hızlı tutmaya çalışacağım."

"Mükemmel." Miriam ellerini birbirine vurdu. "Bitirmem gereken bir mektup var, o yüzden sizi tartışmanız için yalnız bırakayım."

Böylece Niamh, Castilia Prensesi ile yalnız kaldı. Midesi endişeyle çırpınıyordu.

Rosa eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti ve içini çekti. "Öyleyse emrinizdeyim, Bayan O'Connor. Nereden başlayalım?"

"İstedığınız herhangi bir yer, Majesteleri. Önce ölçülerinizi alabilirim ya da elbiseniz için ne düşündüğünüzü bana anlatabilirsiniz. Castilia'da hangi tarzların popüler olduğunu bilmek isterim ya da ... Oh! Yapabiliriz-"

"Yavaş , . Kahve içmedim ve daha önce hiç seninki gibi bir aksan duymamıştım." Rosa şakaklarını ovuşturdu. "Belki de ölçülerle başlayabiliriz."

"Evet, tabii ki. Kulağa akıllıca geliyor."

Niamh yerde bir alan açarak giysi yığınlarını itti ve işe koyuldu. Rosa, onu rahatlatacak şekilde, Kit'ten çok daha pratikti. Niamh terzi bandını belinin ve kalçalarının etrafına, göğüs çizgisine, kollarının uzunluğuna çekerken ne yapması gerektiğinin söylenmesine neredeyse hiç ihtiyaç duymadı.

Niamh son ölçümleri kaydetmeyi bitirmek için bir masanın üzerine eğildiğinde Rosa, "Sen Machland'dansın," dedi.

Niamh yüzleşmek için döndü ve neredeyse yanındaki sandalyeyi deviriyordu. Onu ve kendisini sabitlemek için sırtını tuttu. Bir prensesin kendisi hakkında sorular sorması hâlâ sarsıcıydı. "Benim, Majesteleri."

"Anlıyorum." Gözlerinde yine o hesapçı ilgi parladı ama ses tonu donuk bir kibarlıktan ibaretti. "Avaland'da kaldığınız süreyi nasıl buldunuz?"

"Çok hoş," diye cevap verdi elinden geldiğince neşeyle. "Naip Prens çok cömert bir ev sahibi."

Rosa dalgın dalgın mırıldandı. "Evet, sanırım öyle, değil mi?"

"Ya siz, Ekselansları? Sootham'a ilk gelişiniz mi?"

"Evet, öyle. Oldukça büyüleyici buluyorum. Avlish'lerin boğucu tavırları ve kayıtsız dansları, sıkıcı havaları, sanat zevkleri ..." Sözüünü yarıda kesti.

"Ah, ama sanırım buraya benim gevezeliğimi dinlemeye . Elbisenin tasarımını tartışalım mı?"

"Tabii ki! Herhangi bir fikrin var mı?"

"Gelinliğin siyah dantel olmasını istiyorum."

İçinde bir ışık söndü. Bu soyluların *renklerle* ne alıp veremediği vardı? Ve o kadar dantel yapma düşüncesi ... Niamh ürperdi. Infanta Rosa'nın moda anlayışı, onun seviyesindeki bir kadın için -en azından Avlish standartlarına göre- alışılmadık bir şeydi. Niamh'a biraz evini hatırlatıyordu. Machland'da çok az insan düğün günü için yeni elbiseler satın alırdı. Genellikle en güzel koyu renkli elbiselerini giyerlerdi. Bu şekilde lekeleri saklamak daha kolay olurdu. Ama Infanta Rosa isterse haftanın her günü için yeni bir elbise satın alabilirdi.

"Daha eğlenceli bir şeye ne dersin?"

"Eğlenceli," diye tekrarladı Rosa.

"Bilmiyorum." Niamh odanın dört bir yanına dağılmış siyah kumaş yığınlarını inceledi. "Belki renkli bir şeyler?"

Rosa yüzünü buruşturdu. "Ben renkli şeyler yapmam."

"Ne demek istiyorsun? Çok güzel görünürdün-" Niamh'ın "Aslında siyah bir elbise kulağa çok modaya uygun geliyor" demekten başka çaresi kalmayana kadar Rosa ona baktı.

"Castilia'da yeni moda bu," diye onayladı. "Etkileyeceğini tahmin . Buradaki herkes çok parlak."

Bu kadarı doğrudu. Mahkemedekilerin Rosa'yı siyah bir elbise içinde gördüklerinde yüzlerinde belirecek ifadeyi düşünmek onu itiraf etmek istemeyeceği kadar sevindirmişti. Niamh kahkahasını gizlemek için bir elini ağzına götürdü. "*Kesinlikle* öyle olacak."

Rosa gülümsedi, dudaklarında belli belirsiz bir kıvrılma vardı. "Eğer zahmet olmayacaksa, benim de peçe takmam babamı memnun edecektir."

Niamh onun yüz ifadesini okuyamadı. Niamh'ın Rosa'nın babasını gördüğü kadarıyla, zorba bir adama benziyordu. *Onu* memnun edip etmeyeceğini sormak istedi ama vazgeçti. Asilzadelerle çok kez yersiz konuşmuştu zaten. "Peki büyü konusunda size ne uygun olur?"

"Büyü mü?"

"Anılarınızı ya da duygularınızı elbisenize işleyebilirim. Eğer belli bir şekilde görünmek ya da hissetmek istiyorsanız..."

"O zaman bu senin kutsaman mı? Seni neden tuttuklarını anlıyorum." Rosa arkasına yaslandı ve Niamh'ı gözleri kapalı bir şekilde değerlendirdi. "Görelim bakalım. Bana bakan herkesin kalbine korku salabilir misin?"

Umutsuzluğu sesinden uzak tutmak için mücadele etti. "Şey, ben ..."

"Hayır, haklısın. Belki başka zaman," diye yumuşadı Rosa. "Babamın hoşuna gitmez. Bunu düşüneceğim. Bu düğün gerçekten de çok ilginç olacak gibi görünüyor."

Merak içini yakıyordu. Kit onun küstahlığını yeterince hoş görse de Rosa'nın hoş görüp görmeyeceğini bilmiyordu. Ama Miriam'la aralarındaki mevki farkına rağmen arkadaş gibi görünüyorlardı, o yüzden Niamh'ı soru sorduğu için fazla tersleyemezdi. "Nasıl yani?"

Rosa odayı geçti ve satranç tahtasının önüne yerleşti. Dalgın bir şekilde parçaları yeniden yerleştirmeye başladı. "İtiraf ediyorum, dün geceki baloda gördüklerim ilgimi çekti. Siyasi huzursuzluklara yabancı değilim. Ben çocukken amcam babamı gasp etti ve ailemi Castilia'dan sürgün etti.

Babam geri dönüp yıldırım ve kan dökerek tahtını geri alana kadar yaklaşık bir yıl sürgünde yaşadık."

Niamh bu görüntü karşısında ürperdi. Şiddet içeren devrim hikâyeleriyle büyümüştü ama Rosa bunu yaşamıştı. Nasıl bir hayat olmalıydı. "O zaman bu seni korkutmuyor mu?"

"Artık değil." Kirpiklerinin arasından Niamh'ı izledi, gözleri bir amaca benzer bir şeyle parlıyordu. "Hayatım boyunca üç rejim değişikliği gördüm. Atalarımın hatalarını gördüm. Politikayı bu cehennemî *işlemlerden* daha az korkunç buluyorum. Avlishler düğünleri çok abartıyor. Bana kalırsa, sözleşmeyi imzalayıp bu işi bitirmek daha iyi olur."

"Ama ..." Niamh kendini durduramadan ağzından kaçırıldı. "Bu hiç romantik değil!"

"Düğünler romantik değildir. Asiller için değil."

Niamh'ın omuzları çöktü.

"O kadar da korkunç değil, Bayan O'Connor, sizi temin ederim. Bu düzenleme bana çok uygun. Ne de olsa satrancı seviyorum."

"Satranç mı? Anlamıyorum."

"Hepimiz bu hayatta bir rol oynuyoruz. Örneğin beni ele alalım. Ben babamın tek kızıyım ve bu yüzden de bir piyonum. Benden ne beklendiğini çok iyi biliyorum: onun amaçları için feda edilmek." Bir satranç taşını parmaklarının arasında çevirerek inceledi. Güneş ışığı cam piyona vurdu ve bir gökkuşağı parçalara ayrılarak tahtaya saçıldı. "Prensi umursamadığım için bu evlilik bana cazip geliyor."

Niamh hâlâ takip etmiyordu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Rosa bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti.

"Mutluluk basit bir şeydir. Hayattaki payınızı kabul ettiğinizde, ne ezici alçalmalar ne de yükselen yükselmeler . Kararsızlıklar yorucudur ve objektif kararlar vermenizi engeller." Rosa piyonu yankılanan bir *takırtıyla* tahtaya geri koydu. "Bana sık sık soğukkanlı derler, ama bu soğukkanlılık yapılması gerekeni yapmamı sağlar.

Bu birliktelik Castilia ve Avaland'ın ilişkisine fayda sağlayacak ve daha da önemlisi bana fayda sağlayacak. Evlilik mutluluğum, eğer böyle bir şey varsa bile, önemsizdir. Bunu yapmalıyım."

Yani hem o hem de Kit korkunç görevlerinden başka bir şey için evlenmeyeceklerdi. Rosa'nın da Kit kadar pratik düşünmesi Niamh'ı bir rahatlatmıştı. Yine de, bir insanın böylesine neşesiz, monoton bir hayata bu kadar mükemmel bir şekilde boyun eğebileceğinden kuşkuluydu.

Ben bile.

Bu düşünceyi geldiği yere geri itmek için çabaladı ve "Onu önemsemiyorsan böyle bir anlaşmanın sana nasıl bir faydası olabilir?" diye sordu.

"Saray oyunlarına uygunum ve oynamaya hevesliyim." Kaşlarını çattı ve Niamh'ın yüz hatlarından okuyamadığı bir duygu geçti. "Kendimce sebeplerim var."

Miriam kapı aralığında yeniden belirdi. "Rosa, zavallıya eziyet mi ediyorsun? Onu seninle satranç oynamaya zorlama. Hiç eğlenceli değil."

Rosa sırtıttı. "Eğlenceli. Sen sadece kötü bir oyuncusun ve acılı bir kaybeden."

Niamh aralarındaki kolay uyum karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Miriam'ın, Rosa'nın kasvetini delip geçen bir güneş ışığı olduğunu gördü. "Siz ikiniz ne zamandır arkadaşsınız?"

"Arkadaş mı?" Rosa sordu. "Oh, hayır. . Bayan Lacalle benim hapisane müdürüm."

"Oh, sus, sen." Miriam güldüğünde gözleri neşeyle kırıştı.

Rosa'nın ifadesi sadece bir anlığına yumuşadı, sonra donuk maskesi tekrar yerine oturdu ve yine soğukkanlı bir politikacıya dönüştü. Niamh insanların içlerinde sakladıkları şeylere her zaman hayret etmişti. Duygularını gizleme yeteneğine hiçbir zaman sahip olmamıştı. Düşündüğü ya da hissettiği her şey yüzünden okunuyordu. Kırık bir vazodan akan su gibi akıp gidiyordu.

Rosa ona, kendimce *nedenlerim olduğunu* söylemişti.

Kendi mutluluğunu umursamaması için yeterli sebepler vardı. Belki bir gün Niamh bunun nedenini ortaya çıkaracaktı.

* * *

O gece, Niamh Infanta Rosa'nın elbisesinin eskizlerini bitirdikten sonra, mumlar sönüp saatin ibreleri gece yarısına doğru ilerlediğinde, nihayet dikkatini Lovelace'ın mektubuna verdi. Masasının köşesinde duruyordu, yaklaşan karanlığa karşı bir krem rengi. Parmağının ucuyla balmumu mühürdeki olukların üzerinde gezindi. Mum ışığında yeni basılmış bir madeni para gibi parlıyordu. Yeni bir kâğıt çıkardı, bir kap mürekkep açtı ve hemen yarısını masasının üzerine döktü. Bunun iyi bir şeye işaret etmediğine karar verdi. Dağınıklığı temizledikten ve yeni bir kâğıt daha aldıktan sonra, duraklayan kalem darbeleriyle cevabını yazdı.

Sevgili Lovelace,

Mektubunuz ve Avaland'da biz Machlish'lere olan bağlılığınız için çok teşekkür ederim. Davanıza büyük hayranlık duyuyorum ama size yardım edemem.

Yazdıkça suçluluk duygusu daha da içine kapanıyordu. Onları inkâr etmek bencillik ya da belki de korkaklık gibi bir şeydi. Ama eğer Jack gerçekten bir şeyler saklıyorsa, bunu ortaya çıkaracak kişi o olamazdı.

Gece yarısına çeyrek saat kala Niamh odasından çıkıp saray bahçesinin karanlığına karıştı. Lovelace ona mektubunu bulabilecekleri bir yere bırakmasını söylemişti: göle bakan yıldırım düşmüş ağaca. Önünde beliren ağacın çıplak dalları, gökyüzünün zengin moruna karşı kara kalemle kazınmıştı.

Bir eliyle pardösüsünü sımsıkı sarmış, diğer eliyle de fenerin demir sapını tutmuş, çimenlerin üzerinde yürüyordu. Serin bir geceydi ve çiyden nemlenmiş çimenler, fenerin ışığının sıcak parıltısında belli belirsiz parlıyordu. Başka koşullar altında olsa oldukça güzel olurdu ama buluşma noktasına vardığında korkudan tir tir titriyordu. Lovelace'la yazıştığı haberi Jack'e ulaşırsa, yardım taleplerini reddetmek için bile olsa . . .

Düşünmeye bile değmezdi.

Ağaç oluklar ve kabarcıklı siyah damarlarla dokuluydu ama parmaklarının altındaki kabuk kemik kadar sertti. Mektubunu ağacın gövdesindeki oyuya yerleştirdi ve ellerini salladı. İşte. kötüsünü yapmıştı. Şimdi geriye kalan tek şey, görünmeden ve bir hayalet ya da Adil Olanlar tarafından rahatsız edilmodasına dönmektir. İnsan asla çok dikkatli olamazdı. Saraya doğru döndüğünde Niamh kısa bir süre durdu.

Bir hayalet.

Tek bir ışık loş bir şekilde yanıyor, ikinci kat balkonundaki bir figürü aydınlatıyordu. Geceliğinin etekleri ayak bileklerinin etrafından sis gibi süzülüyordu. Ay sarısı saçları bir ip gibi omuzlarına ve açık havaya dökülüyordu.

Hayır, hayalet olmadığını fark etti. Sofia.

Sofia parmaklıkların üzerine eğilmiş, bakışlarını ufka dikmiş, özlem omuzlarına çökmüştü. Yukarıda kadar yalnız görünüyordu ki Niamh'ın kalbi acımdan sızladı. Sofia'nın tarif ettiği o buz ovalarına dönmek için üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Kız kardeşlerini görmeyeli ne kadar olmuştu?

Niamh kendini topladı. Orada öylece durup prens naibinin karısına acımayı göze alamazdı. Sofia er ya da geç çimenlikte yüzen hayalet feneri fark edecekti. Niamh fenerin alevini bir nefeste söndürerek kendini karanlığa bıraktı. Yavaşça, ay ışığında saraya doğru yol aldı. İçeride, kabul salonu bir mezar kadar sessiz ve hareketsizdi. İmparatorluk merdivenlerinden yukarı süzüldü, sonra koridoru dönerek odasına çıktı. Aralık bırakılmış bir kapıdan koridora ışık sızıyordu. Hemen dışarıda durakladı. Bu saatte hâlâ uyanık olan başka kim vardı?

"Uyuyamadın mı?"

Niamh neredeyse havaya sıçrayacaktı. Avucunu göğsüne dayadı, kalbinin hâlâ attığını hissederek rahatladı ve kısa süre sonra kütüphane olduğunu gördüğü yerin kapı çerçevesine yaslandı. Raflar ve raflar dolusu deri-

Ciltli kitaplar duvarlarda nöbet tutuyor, altın varaklı başlıkları içerideki loş mum ışığında parlıyordu. Kit pencere kenarındaki berjer koltukta oturuyordu, bir ayak bileği dizine asılmıştı. Ceketini çıkarmış ve sandalyesinin arkasına asmıştı, Niamh bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Adamın parmaklarının arasında bir puro yanıyor olmasını bekliyordu ama adam sadece avucunda açık bir kitap tutuyordu. Adamın görüntüsü midesini bulandırırken, minnettarlık ve aşağılanma huzursuz daireler çizerek birbirini kovaladı.

Bakışları sönmüş fenerine takıldı. "Yakarsan faydası olur."

Bu onu kurtardı. "Majesteleri," diye fısıldayarak itiraz etti. "Burada olmamalısınız."

"Kitap okuyorum," dedi şaşkınlıkla, "bir kütüphanede."

"Evet, şey ..." Bocaladı. "istediğim, birlikte yalnız kalmamalıyız."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Neden olmasın?"

"Sen . . . !" Ofladı, sonra sözünü kesti. Odanın öbür ucundan fısıldayarak bağırmak gibi bir aptallık yapmamak için yaklaştı. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Gecenin bir yarısı," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. *Kesinlikle*, diye araya girebilirdi ama o devam etti, "Kimse dedikodu yapmak için burada değil. Seninle konuşmak istersem, neden konuşmayayım?"

Birden kendini oldukça sıcak hissetti. "Benimle konuşmak mı istiyorsun?" "Bu bir sorun mu?" Kendinden bir şeyler sezdiğini düşündü.

cevabının aceleciliğinin bilincindeydi.

Evet. Elbette öyleydi. Bir dedikodu yazarı onlar hakkında yazmıştı bile - belirsiz bir şekilde ve söylentinin kaynağını sorgulamak için, evet, ama mesele devam ediyordu. Rosa'nın babası onu zaten onaylamıyordu. Kardeşi, Kit'in baloda birlikte görüldüğü kızı yakalamakla tehdit etmişti. Artık Lovelace'ın planından ellerini temizlediğine göre, tek istediği huzur içinde işini bitirmekti. Daha fazla karışıklık, daha fazla dikkat dağıtıcı şey yoktu.

Ama ona uzun uzun baktıkça, yüzündeki neredeyse çocuksu tereddüt mum ışığında ortaya çıktıkça, burada oldukça yalnız olması gerektiği aklına geldi. Yoksa neden onun gibi biri, onun gibi biriyle konuşmak istesin ki? Kendi iyiliği için, ona Sinclair'i aramasını ve kendisini yalnız bırakmasını söylemeliydi. Ama, şey ...

Belki o da biraz yalnızdı.

Farkına vardığı şey üzerine ağır bir şekilde çöktü. Caterlow'daki son arkadaşı Erin bir yıl önce gitmişti. O kadar uzun süredir kendi yaşında biriyle konuşmamış olması kafasına dank etmemişti. *Çalışmaktan* başka ne yapmıştı ki?

"Madem ısrar ediyorsun," dedi şakacı bir ses tonuyla, "o zaman özür dilemeliyim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne için?"

"Dün gece konuştuğumuzu unutmamı istediğini biliyorum ama unutamam. Yaptığın şeyi yapmamış olsaydın muhtemelen bu işi kaybedecektim -ya da daha kötüsünü-."

Utanç, kalbine saplanan bir ok kadar ani ve keskin bir şekilde içine saplandı. Eğer mahkemenin küçük zalimliğini görmezden gelebilecek kadar güçlü olsaydı, onu korumak için küçümsediği insanların önünde kendini küçük düşürmek zorunda kalmazdı. Kardeşinin ofisinde asla bir çocuk gibi aşağılanmazdı. Ah, o zayıflık anı için, Kit'e tüm o aptalca incinmiş duygularını yüklediği için kendinden nasıl da nefret ediyordu. O başkalarıyla ilgilenirdi; kendisiyle ilgilenilmesini istemezdi. Yoksa ne işe yarardı?

"Başınıza dert çok özür dilerim," dedi. "Size sıkıntı vermemeliydim. -"

"Neye sahip olmamalıydım?" Ses tonu alaycı değildi ama keskindi kesecek kadar. "Balkonda mı duruyordun? Nefes mi alıyordun?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Niamh bakışlarını yerden ayırarak onunkilerle buluştu. Bakışlarının yoğunluğu onu şaşkına çevirdi. Kütüphanenin karanlığında parlayan gözleri onu şafak gibi yakıyordu.

"Özürlerini gerçekten önemli oldukları zamana sakla," dedi. "Bana hiçbir şey yaptırmadın."

Bir özrün bu kadar çabuk reddedilmesi onu tedirgin etmişti. Niamh hayatı boyunca yer kapladığı için üzülmüş, duyguları ya da ihtiyaçlarıyla birilerini rahatsız ettiği için suçluluk duymuştu. Nefes aldığı için sık sık özür dilemek istemişti ama hiç kimse ona kendini bu kadar saçma hissettirmemişti. Bu onu rahatlatmıştı kadar canını da yakıyordu ama kibar toplum tarafından bu kadar hoş karşılanmayan bir adamdan da farklı bir şey beklememeliydi. Kit'in, olduğu gibi var olduğu için bir kez bile özür dilemediğini düşündü.

"O zaman bunun yerine size teşekkür etmem gerekecek," dedi sessizce, "nezaketiniz için."

"*Nezaket mi?*" Bu öneriden iyice rahatsız olmuş, hatta iğrenmiş görünüyordu. "Öyle bir şey değil. Bedenim zihnimden daha hızlı çalışıyor."

Kendisindeki en küçük iyi özelliği bile inkâr etmeye ne kadar hevesliydi. Bu Niamh'ı gülümsetti. kızdırma dürtüsü içinde bastırabileceğinden daha hızlı yükseldi. "Bu oldukça asil bir içgüdünüz var, Majesteleri."

Çoğu düşüncesiz adam kendi iştahlarını doyurmak için hareket eder, zevklerinin peşinden koşar ya da zalimliklere göz yumardı. Oysa Kit buradaydı, bir başkasını zarardan korumak için düşüncesizce kendini yok ediyordu. Çünkü mesele *buydu*, değil mi? Dün gece takındığı o acımasız, teslim olmuş bakış -o umursamaz terk ediş- kendinden başka kimseyi umursamayan birine ait değildi.

"değil, inan bana." O kadar soğuk konuşmuştu ki, kadın onu gücendirdiğini hissetti.

"Majesteleri, ben ..." "Ben yatmaya gidiyorum."

Sandalyesinden kalktı ve yanından geçip gitti. Niamh onu kovduğu için pişmanlık duymaması gerektiğini biliyordu, tıpkı onun ne demek istediğini merak etmemesi gerektiği gibi. Aralarındaki her türlü tanışıklığa son vermek, profesyonellik perdesinin arkasına çekilmek akıllıca bir seçimdi. Doğru seçim. Ve yine de . . .

Sinclair bir keresinde ona, *tüm o dikenleri çıkardığında o kadar da kötü olmadığını* söylemişti. Ona inanmadan önce hayat çok daha basitti.

On Birinci Bölüm

Niamh Lovelace'ı düşünmeden edemiyordu.

Ona henüz cevap vermemişlerdi. On iki saatten biraz fazla olmuştu ama zihni dönüp duruyordu. Belki de mektubunu almamışlardı. Belki de reddetmesi cevap verilmemesini gerektiriyordu. Ya da belki de Sofia onu dışarıda görmüştü ve Kral Muhafızları'ndan bir birlik yakında onu isyandan tutuklamaya gelecekti. Elbette, muhtemelen bunu çoktan yapmışlardı, ama-

"Aklında ne var?"

Niamh irkildi ve nakış iğnesini parmağına batırdı. "Gah!" Miriam'ın gözleri endişeyle büyüdü. "Aman Tanrım. Özür dilerim."

Parmağını ağzına götürdü ve dilinde parlak ve metalik bir kan tadı belirdi. Gerçekten de daha hoş bir arkadaş olmaya odaklanmalıydı, özellikle de burada olması gerektiğinden şüphe duyduğu için. Bugün Kit ve Rosa'nın birbirlerini tanımaları için gelmişti ama Kit Sinclair'i, Sinclair de *onu* davet etmişti (en göz alıcı kırmızı gül demetinin içine sıkıştırılmış kartvizitiyle -aldığı tek kırmızı gül demetiydi) ve Rosa da sayıca üstün olmak istemediğinden Miriam'ı davet etti. Böylece beşi, kendi rengarenk ekiplerini oluşturdular.

"Hayır, hayır. Özür dilerim," dedi Niamh. "Birkaç dakikalığına başka bir yerdeydim."

"Anlaşılabilir," dedi Miriam alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "Acımasız bir gün."

Aslında muhteşem bir gündü, durgun yaz hayalleri için yaratılmış türden bir gün. Niamh durgunluğa tahammül edemezdi ama ille de durgun olmak gerekiyorsa, buna katlanmak için çok daha kötü yerler vardı.

Eye Park uzanıyordu, görkemli, yeşil ve tamamen insanlarla doluydu. Niamh buna bayılıyordu; kır çiçeklerinin üzerinde arılar gibi uğuldayan çılgın enerjiye, yakında sona erecek bir mevsimin nefes kesen aciliyetine. Bunu bir iplikle yakalamayı arzuluyordu.

At arabaları ve atlar çakıllı yollarda ilerliyordu. Arkadaş grupları pırıl pırıl giysiler içinde, burunları skandal çarşaflarına gömülmüş, dudakları su buzlarıyla lekelenmiş, kahkahaları güneşli tarlalarda yuvarlanarak arazide dolaşıyordu. Bir ağacın dalları onun üzerinde bir tezgâh gibi yayılıyor, ıhlamurlarla ağırlaşıyor ve havayı parlak, narenciye kokusuyla parfümlüyordu. Ve hemen yanı başlarında, Norling Nehri öğleden sonra ışığında pırıl pırıl ve büyümlü bir şekilde akıyordu.

Miriam onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Bayan O'Connor, hâlâ kanamanız var mı?"

"Ha?" Yere baktı. Parmağının ucunda altın rengi bir kan damlası belirdi. "Oh! Sanırım öyle."

"Bir bakayım." Miriam Niamh'ın elini kendi elinin içine almadan önce kelimeler ağzından zorlukla çıkmıştı. Gözleri sıcak bir ışıkla parladı ve aralarından sihirli bir geçti. Elinde ısı titreşti ve anda Niamh'ın yarasının taze acısı dağıldı. "İşte oldu."

Niamh şaşkınlıkla avucunu çevirdi. "Senin bir ceird'ün mü var? Yani ilahi kan mı? Hay Allah, Castilia'da buna ne diyorsunuz?"

"Mucize iş." Gözleri parladı. "Rosa'yı hayatıma sokan bu büyü olduğunu biliyor muydun? Annem kraliçenin ve Rosa'nın hayatını kurtardı. -Doğumda. Ondan sonra kraliyet doktoru olarak sarayda bir pozisyon verildi ve ben de soylular arasında büyüdüm. Bu da başlı başına bir mucize."

"Halktan biri olarak mı?" Niamh hayret etti. "Ve bir Siradi olarak," diye ekledi.

Machland'da çok fazla Siradim yoktu ama bir aile, Pereiralar, Caterlow'a yerleşmişti. Niamh doğmadan yıllar önce Castilia'daki dini zulümden kaçarak gelmişlerdi. Bazı Machlishler çocuklarını sokakta onlardan ama Niamh'a iyilikten başka bir şey göstermemişlerdi. Havalar soğuduğunda ve geceler uzadığında, Niamh haftada bir kez, çalışmadıkları gün, o güne kadar yediği en lezzetli ekmek karşılığında ocaklarını yakardı. Pencerelelerinde usulca yanan mumları ve en çok da altın işlemeli, zarif, kuşaklı cüppelerini düşündü.

"Siradim daha önce birçok kez Castilia'dan kovuldu ve Rosa'nın babası bize her zaman hoşgörü göstermedi. Beni korkutuyor. Rosa bile onu hayal kırıklığına uğratmaktan ya da itaatsizlik etmekten korkuyor. Onu ayakta dururken gördüğüm tek zaman

benim adıma." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. "Bana karşı her zaman korumacı olmuştur. Beni yanında getirmesinin gerçek sebebinin bu olduğundan şüpheleniyorum. Tabii ki böyle bir duygusallığı asla kabul etmez."

Niamh'ın kalbi beklenmedik bir şefkatle sıkıştı. "Seni yakınında tutmak istiyor."

"İstediği şey beni bir Avlishman'la evlendirmek," diye yanıtladı Miriam, hem sevecen hem de kızgın bir ifadeyle. "Ona evlilikle ilgilenmediğimi söyledim ama bir şeyi kafasına koyduğunda oldukça inatçı olabiliyor."

"Bunu görmekte zorlanmıyorum." Niamh usulca güldü. "Yani bir Avlishman'ın karısı olmak istemiyorsun. Bunun yerine ne yapmak istersin?"

"Bir klinik açmak ve ihtiyacı olanlara tıbbi bakım sağlamak istiyorum." "Bunun harika bir şey olacağını düşünüyorum."

"Bu benim görevim." Miriam bir avuç ot topladı ve tekrar toprağa düşmesine izin verdi. "Tanrı, Rosa'yı kurtardığı gün annem aracılığıyla harekete geçti ve o günden beri bizi koruyor. Her gün bunun suçluluğuyla, benim acıları pek çok kişinin çektiğini bilerek yaşıyorum. Yine de, makamımı daha fazlasını yapmak için kullanmam gerektiği için yaşadığımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Eğer bir soyluyu bir şeyler yapması için etkileyebilseydim ..."

Evet, söylemek istedi. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Niamh uzandı ve onun kolunu sıktı. "Halkınızı bu kadar derinden incitmiş olanların arasında yaşamamanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama sırf başkaları acı diye sen de acı çekmek zorunda değilsin. Hayalin bana çok asil geliyor."

"Bence hayal etmekten daha fazlasını yapabilirsiniz, Bayan O'Connor." Miriam hüzünle gülümsedi. "Sen ve ben birlikte hareket etmeliyiz."

Niamh ona gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi."

Üzerlerine bir gölge düştü. Niamh boynunu bükerek Sinclair'in orada durduğunu ve güneşe karşı gözlerini kapattığını gördü. Yanakları sıcaktan melek gibi kızarmıştı. "Kötü haberler getirdim. Hiç limonata bulamadım."

"Ve elin boş dönmeye cüret ediyorsun?" Miriam alaycı bir tavırla sordu. "Çok özür dilerim leydim." Sinclair bir elini kalbine götürdü.

"Ancak benim başka bir fikrim var. Bir kurtarma operasyonu düzenlemeye ne dersiniz?"

Başını nehre bakan bir bankta yan yana oturan Kit ve Rosa'ya doğru salladı. Kit, Rosa'nın mısır yapraklarına sarılmış tütün dediği şeyi parmaklarının arasında tutarak onunla arasındaki dikenli mesafeyi korumayı başarıyordu. Rosa onu memnun etmek için biraz çaba sarf etmişti ve memnun etmekten ve memnun edilmekten hoşlanan Kit en azından hediyesini telaşlanmadan kabul etmiş görünüyordu. Rosa, kuğuların kedi kuyrukları arasında kürek çekişini izleyecek kadar mutlu görünüyordu. Siyah şemsiyesi yüzüne dantelli gölgeler düşürüyordu.

Miriam'ın gülümsemesi yaramazlığa dönüştü. " hangisinin kurtarılmaya ihtiyacı var?"

Sinclair bastonunu yere vurdu. "İkisi de, kesinlikle." "Muhtemelen doğru," diye düşündü. "Hadi gidelim."

"Lütfen, bensiz devam edin." Niamh nakış kasnağını çimlerin üzerine koyduğu yerden aldı. Bu sabah asistanlarından kendisi dışarıdayken Rosa'nın elbisesinin dantellerine başlamalarını istemişti ama her şey için onlara güvenemezdi. "Bu deseni gerçekten bitirmeliyim."

Sinclair çemberi onun elinden aldı.

Niamh nefesini tuttu ve ayağa fırladı. "Sinclair!"

Başının üzerinde tutuyordu, böylece ayak parmaklarının üzerinde durup zıplasa bile ona ulaşamayacaktı. *Yine* boyu tarafından engellendi. Kendinden çok memnun görünüyordu. "Korkarım bu acil bir durum Niamh. Böyle bir gün kendi kendine eğlenemez."

Niamh inleyerek onları banka kadar takip etti. Nehrin sığ sularında, hizmetçiler testilere su doldururken çocuklar birbirlerine su sıçratıyordu. Daha aşağıda bir kadın bir kuğuyu eliyle besliyordu ve kuğu onu ısırıldığında çığlık atıyordu. Kit ve Rosa ise çevrelerindeki parlak kaosa karşı ikiz gölgeler gibi oturuyorlardı.

"Merhaba, Ekselansları," dedi Sinclair. "Sizi bir tur atmaya ikna edebilir miyiz, yoksa güneş ışığı sizi yakacak mı prenses?"

"Birkaç dakika güneş ışığı iyi gelecektir." Rosa oturduğu yerden kalktı. Bugün saçlarına siyah dantel parçaları ve kuzgun tüyleri takmıştı. Yelpazesini ağırbaşlı bir tavırla yüzünde dalgalandırdı ama Niamh onun kara gözlerinde parıldayan hoşnutsuzluğu görebiliyordu. "Nehir korkunç derecede sıkıcı olmaya başlamıştı."

Miriam kollarını birbirine bağladı. "O zaman bir oyun oynamalı ve senin o meşgul zihnini çalıştırmalıyız."

Piknik battaniyelerine döndüklerinde Rosa hemen minderlerden birinin üzerine çöktü ve uyuklayan bir kedi gibi yayıldı. Kit elindeki son papelatı da yakıp kül etti ve hemen bir tane daha yaktı.

Duman bulutunun ardında çenesi tıkırdıyordu. Niamh kirpiklerinin altından onu izliyor, aslında onu izlemiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Bütün gün onunla konuşmamıştı, bu yüzden sadece kütüphanede ona kibarca seslendiği için ona hâlâ kızgın olduğunu varsayabilirdi. Bazen çok kafa karıştırıcı olabiliyordu.

Neyse ki sessizliği ilk bozan Sinclair oldu. "Peki, siz muhabbet kuşları ne hakkında konuşuyordunuz?"

Rosa gözlerini çoktan kapatmıştı. Bir dirseğini yüzüne attı ve kayıtsızca, "Son Parlamento referandumları ve yaklaşan seçimler hakkındaki görüşlerini soruyordum," dedi.

"Ah?" Sinclair'in gülümsemesi durakladı.

"Şaşırtıcı derecede kısa bir konuşmaydı."

Kit'in omuzları kulaklarına doğru çöktü, yüz ifadesi ihanete uğramış ve öfkeliydi. "Politikayı takip etmedim."

"Benim hatamdı." Rosa sakın konuşuyordu ama konuşmalarının onu sinirlendirdiği belliydi. "Birkaç hafta önce eve döndüğünü unutmuşum. Ağabeyin sana bu kadar uzun bir tur izni verdiği için çok nazık. Dört yıl, değil mi?"

"Eminim çok daha uzun olmasını isterdi," diye cevap verdi Kit kuru bir sesle. "Castilia'daki yedeklerin bu kadar kapsamlı siyasi görevleri olduğunu bilmiyordum."

Rosa gerindi, tembelliğin resmiydi, ama her kelimesini ölümcül bir noktaya kadar keskinleştirdi. "Yedekler mi? Hayır, kesinlikle. Veliaht Prens hariç, sevgili kardeşlerim asker, din adamı ve şairdir. Ancak benim yönetimle ilgili konularda yardımcı olmam gerekmesi de, gerektiğinde ne zaman ve nerede baskı uygulayacağımı bilmek isterim."

Kit ters ters baktı. Kızın kastettiği hakaretin her zerresini hissettiği belliydi. Sesinden alaycılık sızıyordu. "Peki bu adanmışlık senin işine nasıl yarıyor? Sen ve ben aynı yerde duruyoruz."

"Peki ya alaycılığınız, efendim?" diye karşı çıktı. "Bu kadar küçümsediğiniz dünyadan kaçamamışsınız."

"Geceleri uyumana yardımcı olacaksa dürüst davranmaya devam et," dedi soğuk bir sesle, "ama fedakârlık ve görev gibi saçma idealleri yüceltmeyi reddediyorum."

Rosa ağzını açtı ve tekrar kapattı. Yüzünden korkunç bir ürperti geçti. Niamh bir an daha izlemeye dayanamadı.

"Yani!" Sinclair ellerini çırpı. "Şu oyun hakkında."

"Evet," diye kabul etti Miriam. "Ne tür bir oyun oynayalım?" "Ben körebe oynamayı düşünüyordum."

Kit canlandı, gözlerinde isteksiz bir ilgi parlıyordu. Ama söylediği şeydi: "Gerçekten mi? Ne kadar çocukça."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," dedi Sinclair. "Bu oyunu *çok sever*. Eskiden Jack ve kız kardeşimle hep oynardık. O kadar hırslanmıştın ki bileğini yuvarladığın zamanı hâlâ hatırlıyorum. Jack seni içeri taşımak zorunda kalmıştı.

"İkinizin de sevimli olduğu zamanlardı." Rosa'ya göz kırptı. "Hayal edebiliyor musun?"

"Gün gibi ortada," dedi küstahça.

"Bu uzun zaman önceydi." Kit oldu ve ince bir duman çıkardı. "Göle düştüğünü hatırlıyor gibiyim. Hak ettiğini buldun."

"ama," diye kandırdı Sinclair. "Sadece kaybedeceğinden korkuyorsun." Alay etti. "Hayır, değilim."

"Pekâlâ o zaman." Sinclair ileri doğru adım atarak Kit'e doğru yaklaştı. "Kanıtla."

Sırıışı çapkıncaydı, bir meydan okumaydı. Hedefine ulaşmıştı, çünkü Kit'in tüm tavrı değişmişti. Niamh onun gözlerindeki parıltıdan eskiden olduğu gibi rekabetçi bir çocuk olduğunu açıkça görebiliyordu. Elindeki papelatı yere bıraktı, sonra da ayaklarının altına aldı. Duman aralarından kıvrıla kıvrıla geçti.

"Peki," dedi teslimiyetle. "Madem senin için bu kadar önemli."

Niamh elini kaldırdı. "Affedersiniz. Bir sorum var."

"Hayır," dedi Sinclair, "oyun oynamak yerine çalışamazsınız. Başka sorunuz var mı?"

Öfkeyle ofladı. "Kör adamın blöfü *nedir*?" Miriam,

"Ben de bilmek istiyorum," diye söze karıştı.

Sinclair onlara dehşet içinde baktı. "İzin verin de siz hanımları Avlish kültürünün incelikleriyle tanıştırayım."

Niamh bunun basit bir elim sende oyunu olduğunu öğrendi. Bir kişinin gözleri bağlıydı, sadece ses ve sihirle yönlendiriliyor ya da yanıltılıyordu. Birini yakaladıklarında, tutsaklarının kimliğini tahmin ediyorlardı. Eğer yanılırlarsa, oyun devam ediyordu. Doğru tahmin ederlerse, esir bir sonraki kör adam oluyordu.

"Ah," dedi Rosa. "Bu gallina ciega. Bu ilginç olmalı." "Ne kadar eğlenceli!" Niamh ellerini göğsünde birleştirdi.

Gerçekten de öyleydi ve tam bir kaostu. En son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

İlk turda Sinclair ve Miriam bir araya gelerek Rosa'yı beş dakika boyunca sadece kendi sesleriyle daireler çizdirdiler ve kadar yüksek sesle bağırdılar ki Rosa sonunda "sonik yorgunluk" nedeniyle teslim oldu.

İkinci rauntta Kit tüm raunt boyunca Sinclair'in bir kol mesafesinde durdu, Miriam ona tezahürat yaparken bir eskrimci gibi dönüp kaçtı. Sonunda Sinclair'i doğrudan Niamh'ın içine çekti. Niamh, Kit'i onun öfke çığlığına sırtırken yakaladığına yemin etti.

Ama sonunda sıra ona gelmişti.

Sinclair gözbağını gözlerinin üzerine bağladı. Kumaş burnunu tırmaladı ve hapşırığını tuttu. Kız sakinleşince, Sinclair onu omuzlarından tutup yavaşça bir daire şeklinde çevirdi. Baş dönene ve ayakları üzerinde biraz dengesiz hissedene kadar döndü, döndü. Gözlerinin önündeki karanlık sıralanıyor ve dönüyordu. Tüm duyuları keskinleşti. Yaprakların hışırtısı okyanusun sesi kadar gürültülüydü. Alnındaki güneşin sıcaklığının, ıhlamur ve nehir suyunun kokusunun tadını çıkardı.

"İşte geliyorum," diye seslendi.

Ellerini uzattı ve ileriye doğru belirsiz bir adım attı. Ayağı yere değdiği anda bir rüzgâr onu neredeyse deviriyordu. Örgüsü omzuna doğru savruldu. Niamh ona doğru tökezlerken, Miriam'ın kahkahası yumuşaktı ve sylph gibi kayıp gitti. Havada statik bir çıtırtı duyuldu ve boynundaki kolyeden keskin bir çekiş onu geldiği yöne geri götürdü. Etrafında parıldayan büyü, gözbağının arkasında bile altın rengindeydi.

Sinclair, Kit'in sesinin gerçekten korkunç bir taklidini yaparak, "Bu taraftan," diye alay etti.

Gülerek ona doğru hamle yaptı. Ayağı devrilmiş bir köke takıldı.

Yere doğru savrulurken midesi mide bulandırıcı bir şekilde bulandı. Kendini destekledi, gözlerini sıkarak kapattı. Ama çarpma hiç gerçekleşmedi. Onun yerine sıcak ve katı bir şeye çarptı. Elleri kollarının üst kısmına sıkıca kenetlenmiş, onu sabitliyordu.

"Oof!"

Avucunun altında birinin kalbinin vahşi gümbürtüsünü hissetti. Nefes fısıltısı şakaklarının etrafındaki gevşek saç tellerini karıştırdı ve

Tütün ve ısırğan otunun topraksl kokuları onu sarmıştı. Her hiçbir şey söylemediler. Ama Niamh'ın *bilmek* için konuşmalarına ihtiyacı yoktu.

"Ekselansları?" Göz bağının köşesini kaldırdı. Kit onun önünde duruyordu. "İyi misiniz?"

Gözlerini kırıştırdıkça görüşü düzeldi. Ona baktığını fark ettiğinde, adamın temkinli tavrı eriyerek çözemediği bir şeye dönüşmüştü. Güneş ışığı gözlerini eritmişti. Yüzünü altın sarısı bir ışıltıya bürümüştü.

"Ehm . . ." Yüzü . "Evet. Sanırım öyle."

"Doğru," dedi huysuzca. Hâlâ onu şaşırtıcı bir yumuşaklıkla tutuyordu, sanki bıraktığı anda devrilmesini bekliyormuş gibi. Kızın görüşünün hâlâ mide bulandırıcı bir şekilde bulanık olduğunu düşünürsek, haklı da olabilirdi. "Yemin ederim, bela için bir mıknatıs gibisin. Beş kilometrelik bir yarıçap içinde tek bir tehlike bulmayı nasıl başardın?"

"Bu doğru değil!" Omzunun üzerinden Rosa'nın çok tuhaf bir ifadeyle onlara baktığını fark etti. Bu tam olarak öfke değildi -en azından ona karşı değildi.

Sinclair bile kaşlarını çatarak baktı. Daha dikkatli olacağına yemin etmemiş miydi? Niamh kendini onun elinden çekip aldı ve gözbağını ona doğru itti. "Sıra sende."

Kit bunu ondan kabul etti. Yüz ifadesi, rahatsızlığı kesin olarak ortaya çıkana kadar en az beş farklı kez değişti. Sonra iç çekerek çemberin ortasına doğru yürüdü ve gözbağını gözlerinin üzerine çekti. "Bu çok saçma."

Dışarıdan bakıldığında oldukça gülünçtü. Kit, Sinclair'in onu etrafında döndürmesine izin verdi ve bu sırada kaşlarını çattı. Ve oyun başladığında, Rosa'nın kana susamış olduğu açıkça ortaya çıktı.

Ellerinin arasında kıvılcımlanan elektrik, yüzünü ürkütücü mavi bir ışıkla yıkadı. Hava sihirle çatırdıyor ve Niamh'ın teninde uğulduyordu. Bulutlar karardı ve uğursuz bir şekilde şişerek güneşi kapattı. Kulakları patladı ve etekleri ayak bileklerine dolandı. Parkın karşısında, şemsiyeler yağmurda mantar gibi çiçek açmıştı. İnsanların konuşmaları, yaklaşmakta olan fırtınayı işaret ederken daha da arttı.

Eğer Carmineler yeryüzüne hükmediyorsa, Carrillolar da gökyüzüne hükmediyor gibi görünüyordu.

Rosa'nın alev alev yanan gözleri ve sert rüzgârda uçuşan saçlarıyla, bir tanrıça gibi vahşi ve tehlikeli derecede güzel görünüyordu. Kolundan aşağı kıvılcımlar sıçradı ve uzattığı elinden bir şimşek çaktı. Yırtıldı

Kit'in başının hemen üzerinden havaya uçtu. Refleks olarak kendini yere attı.

Rosa'ya doğru döndü, dudakları aptalca aralanmıştı. Niamh onun gözlerini göremese de, isteksizce etkilenmiş görünüyordu. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Dudaklarının köşesinde kendinden memnun bir sırıtış belirdi. Parmak uçlarında hâlâ statik bir çıtırtı vardı ve ozon kokusu devam ediyordu ama rüzgâr etraflarında azalmıştı. Gevşek, yabancı bukleler alnına döküldü. "Evet, hem de çok. Her şey affedildi."

Böylece oyun yeniden başladı. Sinclair kendini ıhlamur ağacının en alt dalına attı ve uzun bacaklarını altına sıkıştırarak yaprakların arasında gözden kayboldu. Birkaç kez Kit'e seslendi; Kit, Sinclair'in kendini nereye sakladığını anlayana kadar şaşkın şaşkın baktı.

"oyununda hile mi yapıyorsun? Hiç utanman yok."

"Hile mi? Lütfen, beni yaralıyorsun. Buna stratejik düşünme denir." Bir elini kibarca göğsüne götürdü. "Sen sadece dokunuşunu kaybettin."

Kit ofladı ama ağzı bir sırıtışa dönüştü. Kolunun bir hareketiyle topraktan bir sarmaşık fıskırdı ve Sinclair'i bileğinden yakaladı. Sarmaşık onu tünediği yerden sürüklerken gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir çığlıkla yere yığıldı.

Kit gözbağını yırttı ve ona fırlattı. "Sıra sende." "Yeterince adil."

Sinclair sırtarak yuvarlandı. Ama gözlerini açmaya çalıştığı anda ayağa kalktı, irkildi. Kit'in ortaya çıkardığı asma otların arasında bir yılan gibi yatıyor, her tarafı dikenlerle kaplıydı. Sinclair'in pantolonunun paçasından bir parça koparmıştı. Beyaz çoraplarına ürkütücü, sihirsiz bir kırmızı olan kan bulaşmıştı. Dişlerinin arasından bir nefes çekti.

Miriam onun yanına çömeldi. "İyi misiniz Bay Sinclair?" "İyi, iyi," dedi iyi huylu bir şekilde, ama gülümsemesi gergindi. "Ben balo salonunda kesinlikle daha kötüsü yapıldı."

"Siktir." Kit'in yüzündeki tüm renk uçup gitti. "Özür dilerim."

"Sadece bir sıyrık, Kit," dedi Sinclair. "Gerçekten. Bunun için endişelenme." "Gerçekten de. Oldukça cesurca bir davranıştı," diye ekledi Rosa diplomatik bir tavırla,

Sinclair'in yanına yerleşti. "Bir tur daha atacak enerjim yoktu." Ancak sözleri Kit'e ulaşmadı. "Öyle demek istemedim."

"Hey," dedi Sinclair. Niamh onun sesini hiç böyle duymamıştı. Sanki ürkmüş bir atı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibiydi. Daha da kötüsü, sanki korkmuş gibiydi. "Biliyorum. Neden oturmuyorsun?"

"Evet." Kit bir elini saçlarında gezdirdi, sesi sertti. "Evet, tamam."

Piknik battaniyelerine geri döndü ve ağacın gövdesinin dibine . Çizgili yüzünde gölgeler dalgalandı ve esinti koyu renk saçlarını geriye savurdu. Hiç kıpırdamadan oturuyor, sürekli bir pişmanlık ve kendinden nefret etme havası yayıyordu.

". . . bazen böyle oluyor . . ." Sinclair'in alçak sesi Niamh'ın odağına girip çıkıyor, rüzgârla hafifçe taşınıyordu. "... sakinleşmek için birkaç dakika ..."

İyilik mi? Öyle bir şey değil, demişti Kit ona. Bedenim zihnimden daha hızlı çalışıyor.

Kastettiği şey *bu muydu?* O gece balkonda konuşmaları kesildiğinde, büyüğü sanki bir tehdit için hazırlanmış , şaşkınlığına hemen tepki vermişti. Endişe ve hayal kırıklığı içini . Kit açıkça kendisi hakkında en kötüsüne inanıyordu. Ama gönderilmeden önce her ne yaptıysa, şimdi onu rahatsız eden her neyse, yakalanıyor olamazdı.

Çekingen bir tavırla ona yaklaştı. "Buraya oturabilir miyim?"

Kit cevap vermedi, o da bunu izin olarak kabul etmeye karar verdi.

Nakış kasnağını aldı ve onun yanına, çimlerin üzerine yerleşti.

Bu kadar yakinken, omuzları neredeyse birbirine değecekken, onun titrediğini hissedebiliyordu. Eğer yüzyılın skandalına açmayacaksa, elini onun elinin üzerine koyabilirdi. Ama belki de yapabileceği başka bir şey vardı.

Baloya hazırlanırken o kadar zanaatını bugün kullanmak istememişti. Ama ihtiyacı olan biri için her zaman ayıracak bir şey bulabilirdi. Her zaman kendinden verecek daha çok şey vardı.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve kendi içinde derinlere uzandı. Büyüğü kıvrılmış, uyukluyordu ama seslendiğinde sadık bir tazı gibi ona doğru döndü. Yavaş ve yorgun pençeleriyle ona doğru geldi. Anılar içinde kıpırdandı. Ateşler içindeki alnına serin bir el dokundu. Uzun bir günün sonunda ellerine bastırılan çay. Soğuk bir kış sabahında battaniyesinin sıcaklığı. Ezici bir hayal kırıklığının ardından bir arkadaşının kollarının onu sarması.

Bu küçük rahatlıklara duyduğu özlemle boğazı ve bu duyguyu ipliğe dönüştürdü. Altın ışığıyla parlıyordu

Ellerini. Kit'in nefes alışları onunkilerle sessizce aynı ritme girene kadar nakış işledi.

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah, Niamh daha yataktan kalkmadan çay ve Sootham'daki tüm popüler dedikodu köşelerinin birer kopyasını istedi. Yakında öleceğine dair herhangi bir işaret bulmak için her birini baştan sona taradı ama kraliyet çiftinin pikniğiyle ilgili bugünkü haberler merhametli bir şekilde ilham vermiyordu.

Dün öğleden sonra Eye Park üzerinde gizemli bir fırtına koptu, kalabalıktı. Uğursuzluk işareti olabilir mi?

Taşra Güzelimiz bundan sonra ne tür bir elbise tasarlayacak? diye sordu bir başkası. Gözden düşmüş bir Bay S'nin dikkat dağıtıcı mı yoksa ilham perisi mi olacağını merak etmek gerekir. Bunu sadece zaman gösterecek ama ben her zaman bir kurtuluş hikayesi umuyorum.

Kimse onun ve Kit'in arkadaşlığını fark etmemişti - tabii buna arkadaşlık denebilirse. Lovelace bile onu görmezden gelmişti. Bugün dikkatlerini *Leydi HC -Helen Carlile* tahmin ediyordu- bu yılın başlarında Machlish'i şiddetle savunmaya başlayan bir Avlish kadını üzerinde yoğunlaştırmışlardı. Dün, görünüşe göre Jack'e sabah gezintisinde saldırmıştı.

Açılış balosundaki gösterilere, Lovelace'ın baskısına ve Carlile'in tüm çabalarına rağmen, protestocuların taleplerini dikkate almaya bile niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Onu harekete geçirmek için ne gerektiğini merak ediyordu.

Niamh endişeyle içini çekti. Gazeteyi bir kenara bıraktığında, sayfaların arasından bir zarf çıktı. Siyah balmumu mührü hemen tanıdı. Sonunda Lovelace cevap vermişti. Niamh titreyen parmaklarıyla zarfı yırtarak açtı.

Bayan Ó Conchobhair,

Tamamen anlıyorum. Ne de olsa ben anonim olarak yazıyorum.

Hepimizin riske atmak istemediği şeyler vardır. Ancak fikrinizi değiştirirseniz, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz.

L

Neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktı. Ne beklediğini bilmiyordu. Zulüm mü? Misilleme mi? Şantaj mı? Ne kadar saçma olsa da, olabilecek en kötü sonuca atlamaktan kendini alamadı. Ama artık özgürdü. Üzerindeki ağırlık kalktığına ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Dün parkta kendini çok zorlamıştı ama bundan pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Nakışını bitirdiğinde başını kaldırıp Kit'in onu saygıyla izlediğini gördü.

Niamh kendini yataktan dışarı sürükledi ve makyaj masasına gitti. Ama yansımasına bir an için baktığında, bir sonraki nefesi gelmedi. Çilleri solgun teninde acı verici bir şekilde göze çarpıyordu ve gözleri, irislerini çevreleyen uykusuz kırmızıya karşı daha parlak bir mavi parlıyordu. Ama onu rahatsız eden şey bu değildi.

Titreyen parmaklarıyla şakağındaki gümüş tutamı çekti, saçlarının siyahına karşı şok edici derecede solgundu. Görünüşe göre bir gecede beyaz, çok erken gelen ayazın soğuk parmakları gibi daha da yaklaşıp gitti. Yine de nefes alamıyordu. Hayatının kum saatindeki bir kum tanesi daha gitmişti ve o bunu çim oyunları oynayarak boşa harcamıştı. Bir *çocuk* gibi koşturup durmuştu. Bir daha zamanını bu kadar dikkatsiz kullanamazdı.

Semptomları başladığı andan itibaren, kendi hayaleti ona musallat olmaya başladı. Uzun, karanlık bir koridorun sonunda kaçınılmaz bir figür olarak onu bekliyordu. O kadar uzun kaçırıyordu ki, durursa ne korkuyordu. Onu yakalayacak olan şeylerle yüzleşemiyordu.

Ne yaparsa yapsın, asla yeterli olmayacaktı.

Niamh yansımasına doğru sertçe döndü. Odasının kapalı havası üzerine baskı yapıyordu. Burada daha fazla kapalı kalırsa, günün yarısını üzümlerle geçirecekti. Ne zaman öleceğini kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu ve olsa bile, endişelenerek hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Tek yapabildiği günden güne ilerlemektir.

Niamh kara kalemini ve eskiz defterini topladı ve yatak odasının kapısından içeri süzüldü. Gezintileri onu bahçe terasına açılan kapıları bulana kadar koridorların labirentinde dolaştırdı. Renk uyumlu çiçek tarhları keskin, geometrik desenler oluşturunca. Çakıllarla kaplı bir yol, çitlerden oluşan bir labirente doğru düz, sert açılarla kesiliyordu. Daha geride, mükemmel simetrik bir ağaç sırası, mülk sınırının ötesindeki asi ormana karşı nöbet tutuyordu. Ve tüm bunların merkezinde, gürül gürül akan sudan bir heykel yükseliyordu.

bir su perisi gibi. Görmeyen mermer gözleriyle ona bakıyordu. Her şey ölçülü, kırılmış, evcilleştirilmişti - tıpkı sahibi . Tüm yeşile rağmen, ona cansız gibi geldi.

"Sen."

Niamh'ın nefesi kesildi. "Ekselansları."

Kit teras merdivenlerinin dibinde durmuş, bir eliyle soluk taş korkulukları sıkıca tutuyordu. Yüzündeki ifade onu hassas bir yerinden vurdu. Tüm o gergin saldırganlığın altında bir belirsizlik kıvılcımı gördü. Şimdiye kadar, onun bakışlarının tüm dokularını öğrenmeye başlamıştı. Bu bakışın, zalimliğe ya da şefkate hazır bir adama ait olduğunu düşündü.

"Beni takip ediyorsun."

İçinde öfke kıvılcımları çaktı. Adam sadece onu zor durumda bırakmaya çalışıyordu ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Belki de öyleyimdir."

Onu etkisiz hale getirdiğini anlayabiliyordu. Kendini daha da yukarı çekti. "Ne dedin? Neden?"

"Hangi soylu öğleden önce kalkar?" diye sordu. "Korkunç bir sır saklayıp saklamadığınızı görmek istedim."

Yüzündeki temkinli ifade kayboldu, onun yerine kendisiyle dalga geçilmesinden hoşnutsuzluk belirdi. "Oh? Ne gibi?"

"Şey . . . Örneğin, belki sabah güneşinin altında bir kurda dönüşürsünüz. Ya da belki saklayacak bir bedeniniz vardı."

Hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Gerçekten böyle bir şey için mi endişeleniyorsun?"

"Bunlar meşru endişeler!" Belki Avaland'da durum farklıydı ama Machland bir adamın gerçekten canavar olabileceği türden bir yerdi. "Her neyse, *hayır*, sizi takip etmiyorum. Sadece seninle aynı yolda yürüyorum ve bu hiç de aynı şey değil."

Sanki onu hiç dinlemiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Hasta mısın?"

Tüm hassas duyguları bir anda yok oldu. Aklına gelen her şeyi her zaman mümkün olan en açık şekilde söylemek *zorunda mıydı*? Sootham'a geleli iki haftadan biraz fazla olmuştu ama ona ne kadar bitkin görüldüğünü hatırlatmasına gerek yoktu. "*O kadar* da kötü görünmüyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Kit aceleyle. "Sen ... görünüyorsun. Saçların farklı."

Eli beyaz çizgiye doğru uçtu. "Ne garip. Onunla farklı bir şey yapmadım." Bir süre sonra, "Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Kabaca şöyle dedi: "Öyleyim. Teşekkür ."

"Güzel." Tereddüt etti. "Ve, ehm . . . Geçen gün kütüphanede olanlar için özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

" değil. Bahsetmeye değmez."

birkaç vuruşluk bir sessizlik geçti. Esen rüzgâr güllerin kokusunu ve siyah ceketinin eteklerini karıştırıyordu.

"Buraya gelmenizin bir nedeni olduğunu varsayıyorum," dedi. "Benimle yürü ya da yürüme."

Yapma, dedi sağduyusu ama çok geçti. "Ah, çok iyi," sözcükleri ağzından yuvarlanmaya başlamıştı bile.

Onunla birlikte olmak istemeye devam ederse, onu reddedemezdi. Daha iyi düşünmesine rağmen, tüm risklere rağmen, onunla vakit geçirmekten neredeyse zevk almaya başlamıştı. Onu ne kadar yıpratsa da, melankolisini unutturmanın bir yolunu bulmuştu.

Adam onu bahçelerde dolaştırırken ona ayak uydurmak için koşar adımlarla ilerledi, çizim defterini göğsüne sıkıca bastırmıştı. Yorgun eklemeleri itiraz etmekten ağrıyordu ama yine de ilerlemeye devam etti. Kit sıradan bir gezintiden acizdi. Hiçbir şey onu daha az şaşırtmıyordu. Yine de kendisinin de öyle olduğunu sanıyordu. Ağzının kenarından bir gülümseme geçti. Ancak, Kit onları ormana doğru yönlendirdiğinde bu hoşnutluk yerini şaşkınlığa bıraktı. "Nereye gidiyoruz?"

". Sana bir şey göstermek istiyorum."

İşte bu uğursuzluktu. "*Ormanda* mı? Kusura bakmayın ama efendim, bu çok kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Ne istiyorsan onu yap. Beni takip etsen de de ben bu tarafa gidiyorum."

Buna başka bir itirazı yoktu.

geçmeden ağaçların arkasından bir seranın çıktığını gördü. Her tarafı yosunlarla kaplanmış ve kalın sarmaşık perdeleriyle boğulmuş bir harabeye benziyordu. Cam duvarları güneşte bir elmasın yüzleri gibi parlıyordu. Onlar yaklaşırken Kit hiçbir şey söylemedi. Tek ses, kulağının kabuğuna hafifçe vuran rüzgâr ve diz boyu çimenlerin üzerindeki ayak sesleriydi.

Kapıyı açtı ve onu içeri aldı. İlk fark ettiği şey sıcaklık oldu. Neredeyse onu boğuyordu. Duvarlarda boncuk boncuk yoğunlaşma vardı ve

Saçları bir anda kabarık bir buluta dönüştü. Ama üzerine çöken havanın verdiği rahatsızlığı bir kenara bırakıp çevresini tamamen içine çekti.

Çok güzel.

Sera ışık ve renkle doluydu, büyülmüş bir orman kadar tuhaf ve yemyeşildi. Yeşilin her tonu kılanıyor, birbirine dolanıyor ve önünde çiçek açıyordu. Etraflarında toprak, tatlı nektar ve *hayat* kokan yoğun bir hava vardı. Duyguları göğsünde gerildi. Bu vahşi ihtişam ona Machland'ı hatırlatıyordu. Burası sihirle dolup taşan bir yerdi.

Kapı arkalarından kapandığı anda Kit içini çekti ve üzerinden bir ağırlık kalktığını hissetti. Seraya giden kaldırım taşlı takip ederken çiçekler ona doğru açılmış ve sanki onun ilgisini çekmek istercesine polenlerini sallıyorlardı. Memnuniyetin ondaki görüntüsü hoşuna gitmişti. Niamh onun ne kadar rahatladığının farkında olup olmadığından bile emin değildi ve bunu ona söyleyerek onu tekrar kızdırmak istemiyordu.

"Bu muhteşem," dedi. "Bahçeyle uğraşmayı sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmiyorum. Çok sıkıcı. Ama ben yokken çok yaptım ve Jack kendimi meşgul tutmamı istiyor."

"Ne tür bir bahçeniz vardı?"

Kendini küçümser bir tavırla, "Helles'te bir adada zeytin bahçesinde çalıştım," dedi.

"Oh. Vay canına!" Yıllarca halk arasında yaşamış bir prens gibi davranmadığını şimdi daha iyi anlıyordu. Davranışları -hatta konuşması- tanıştığı diğer soylulardan çok daha kabaydı. Başboş bırakılmış ve vahşi doğada hayatta kalması öğretilmiş safkan bir kedi gibiydi. "Kulağa zor geliyor."

"," diye yanıtladı. "Kabul ediyorum, yaklaşık bir yıl öncesine kadar çoğu zaman sarhoştum. Bu işleri biraz daha zorlaştırıyor." Onu izledi, açıkça geri çekilmesini bekliyordu.

"Tebrikler," dedi ve ciddiye. "Bir yıl inanılmaz bir başarı."

"Bana patronluk taslama." Çok da ateşli değildi. Aksine, onun övgülerinden tedirgin olmuş, hatta belki de utanmış görünüyordu. "Her neyse, burayı idare etmek çok daha kolay. Annemin serasıydı. Her şeyi tohumdan kendisi yetiştirirdi, bu yüzden babam burayı hep pahalı bir yer olarak görürdü."

Zaman kaybı. Herhangi birimiz birkaç saat içinde onun için üç kat fazla yetiştirebilirdik. Ama o bu konuda inatçıydı."

Demek oradan almıştı. Bu düşünceye gülümsedi.

biriydi'den en sevdiğin çiçek nedir'e kadar pek çok soru aklına geldi *ama* onu korkutmak istemedi. Daha önce ona ailesinden hiç bahsetmemişti. Yine de ses tonu, sanki ölmüş annesi ve hasta babasından değil de hava durumundan bahsediyormuş gibi gerçekçi ve tarafsızdı. Niamh ona bakmamak için bir orkidenin narin yapraklarını okşadı. "Burada olmak anılarını canlandırıyor olmalı."

"Sanırım." Daha önce sempatiden bu kadar nefret eden biriyle hiç karşılaşmamıştı. "Birinin çiçekleri canlı tutması gerekiyor ve bahçıvanların bunu yapacağına güvenmiyorum. Eve geldiğimde burası harabeye dönmüştü."

Niamh bir saksının üzerine eğildi ve burnunu çivit rengi yapraklardan oluşan bir çiçeğe dayadı. Hafif bir biber kokusu yayıyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bir şeye takılıp düşmeni istemiyorum." Ona tuhaf bir bakış attı. "Eğer gerçek kokusu olan bir şey istiyorsan leylakları daha çok sevebilirsin. Onlar iki sıra aşağıda."

"Ah." Yüzü kızardı, hızla doğruldu ve tam boyuna ulaştı. "Teşekkür ederim."

Sertçe başını salladı, sonra da kapının yanındaki kancadan bir sulama kabı almaya gitti. O çiçeklerle meşgul olurken, Niamh da bu fırsatı değerlendirerek dolaşmaya başladı. Çizim defterini dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak ve parmakları en davetkâr çiçeklerin üzerinde gezinerek çiçek sıraları arasında dolaştı ve sonunda kendini yerleştirebileceği bir yer buldu: ağzına kadar toprakla dolu bir çuval yığınının üstünde. Yeterince rahat olduğuna karar verdi. O kadar yorgundu ki, her şey ayakta durmaktan daha iyiydi.

Çenesini yumruklarının üzerine dayadı ve Kit'i izledi. Sera çok büyüktü ve açıkçası Kit'in bu kadar zaman alan bir iğ için sabrı olmasına GağırımıĞtı. Ama Kit rahat bir ritim tutturmuş, her bir bitkiyi alıştırılmış bir güvenle suluyor ve buduyordu. Pencerelerden süzülen güneş ışığı havayı şuruplu ve sıcak bir hale getiriyordu. Gözlerini bir an için bile kapatsa, uyuyakalacaktı. *Her sabahı bu şekilde geçirmek ne kadar tuhaf olurdu*, diye düşündü.

Kit ceketinin düğmelerini çözdü ve bir küreğin yıpranmış sapına bıraktı. Işıktaki inci gibi parlayan bir düğme daha attı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamaya başladı. Ensesindeki topuzun hemen altında, teni ince bir ter pırıltısıyla parlıyordu. Nemli hava parmaklarını sinsice yakasının altından geçirdi ve ağzı tamamen kurudu.

Birdenbire burası gerçekten de çok sıcak oldu.

Niamh bakışlarını tekrar boş eskiz defterlerine çevirdi, yüzü öfkeyle yanıyordu. Tanrım, odaklanmaya yemin ettikten hemen sonra burada oturarak ne kadar zaman kaybetmişti? Yine de, kendinden çaldığı o birkaç dakika içinde ... hoşnutluk hissetmişti.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve fikirlerini çizmeye koyuldu. Kit'in gölgesi üzerine düştüğünde, olası bir düğün pelerini için en az beş tasarım bitirmişti.

"Üstünüz başınız kir içinde," dedi.

"Ha?" Elbisesine baktı. Gerçekten de kir, dikkatsiz boya lekeleri gibi eteklerine bulaşmıştı. *Bu nasıl olabilirdi?* ? Ellerini çevirdiğinde avuç içlerinin de toprak ve polenle kaplı olduğunu gördü. Tüm çiçeklere ile gerçek bir toprak dağının üzerine oturması arasında bir zamanda olmuş olmalıydı.

"Oh. Oh hayır."

Kit bir elini kalçasına dayadı. Gözlerinde alışılmadık bir şey parlıyordu. Küçümseme ya da kızgınlık değil. Ama *eğlence*. Öfkesi isyankâr bir şekilde alevlendi. "Sadece burada oturarak bunu nasıl başardın? Neredeyse etkileyici."

"Burada *tonlarca* toprak var! O kadar da zor değil."

"Var," diye kabul etti. "Çoğu saksıların içinde."

"Yeter," diye bağırdı kızgınca, "Anladım zaten!"

Sırıttı. "Sanki-"

"Kes şunu, K-" diye sözünü kesti.

Yüz ifadesi yine keskin ve değerlendirci bir ifadeye büründü. "Neden bana adıyla hitap etmiyorsun?"

Çünkü ona kendi ismiyle hitap etmek Avaland'da sadece arkadaşlara mahsus bir samimiyetti. Bu, geri alamayacakları bir çizgiyi aşmak demekti. Kalbi boğazına doğru fırladı. "Çünkü! Sen de bana benim adıyla hitap etmiyorsun. Bana *senden* başka bir şey demiyorsun. Adımı bile biliyor musun?"

Kızın patlamasından rahatsız olmamış görünüyordu. "Ben Niamh."

Adını dudaklarında duyunca tüm yüzü ısındı. Yine mi? Belki de ısyı teninden söküp atabilirdi ya da en azından

görmesini engelledi. Ellerini yüzüne kapattı. O zaman yanaklarına sadece iki toprak el izi bırakmayı başardığını fark etti.

"Durumu daha da kötüleştirdin. Dur." Yumuşak bir ses çıkardı -yarı eğlence, yarı protesto- ve göğüs cebinden bir mendil çıkardı. "Al."

Ondan gelen şaşırtıcı derecede centilmence bir jestti. Adamın elindeki hoyratça ona uzatmasını ya da belki de ona doğru fırlatmasını bekliyordu ama bunun yerine adam önünde diz çöktü. Adam elmacık kemiğindeki kiri temizlemek için öne doğru uzanırken kadın dışarıdan onu .

Nefes almayı bıraktı.

Aralarındaki ince kumaş parçasından bile teni haşlanmıştı. Cam duvarlar görüş alanının bir köşesinde parıldıyordu, ta ki tüm dünya sihirle etraflarında parıldıyormuş gibi görünene kadar. Görebildiği tek şey adamın konsantrasyonla çatılmış kaşları ve kirpiklerinin isli saçaklarıydı. Tek görebildiği oydu. Olması gerekenden çok ama çok daha yakındaydı. Nefesini dudaklarına değen bir okşayış gibi hissedebiliyordu.

"İşte," dedi. Ve sonra, tam olarak ne yaptığının farkına varmış gibi, yanmış gibi geri çekildi. Mendilinin buruşuk dağınıklığını aniden cebine geri itti.

"Teşekkür ." Kelimeler hırıltılı bir şekilde ağzından kaçtı. Başka korkunç kazaları önlemek için eldivenlerini çıkardı. Sonunda kendini toparladığını hissettiğinde, "Sana *gerçekten* kendi adınla mı hitap etmemi istiyorsun? Biz arkadaş değiliz."

Ona boş boş baktı.

"Öyle ?" Sesi endişe verici bir şekilde .

"Bilmiyorum. Hiç arkadaşım yok." "Bu doğru değil. Peki ya Sinclair?"

"O mu?" Kit dudağını büktü. "Sinclair kendine zarar veren, kendini küçümseyen bir işe yaramaz. O bir arkadaştan çok bir gardiyan gibi. Birinin onu beladan uzak tutması gerekiyor."

Tıpkı birinin çiçeklerle ilgilenmesi gerektiği gibi. Tıpkı birilerinin onun daha fazla ortalığı dağıtmasını engellemesi gibi. Çenesini ona doğru eğdi. Sinclair'i küçümsemişti ama onu yaraladığına inandığında nasıl tepki verdiğini de görmüştü. Sinclair ona Kit'in evinin masraflarını karşıladığını ve ona harçlık verdiğini söylemişti.

Şimdi onu daha net görmeye başlamıştı. Sanki gerçekte ne olduğunu gizleyebiliyormuş gibi, tüm endişeli şefkati asitle kaplanmıştı.

"Artık beni kandıramazsın," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Kimsenin görmesini istemiyorsun ya da belki kendin inanmak istemiyorsun ama insanları önemsiyorsun. Nazıksın."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Seradaki her çiçek onun inkârının şiddetiyle titredi. Her tarafı kıllanmıştı: narin bir çiçeğin etrafındaki dikenler.

İçinden baş döndürücü bir zevk geçti ve kıkırdamasını elinin arkasına gizledi. "Haklısın. Elbette."

"Böyle gülümsemeyi kes," dedi Kit hışımla.

"Özür dilerim." Sırıtmamak için dudağını ısırdı. "Ne kadar az olursa olsun, Sinclair'in iyi bir adam olduğunu düşünüyorum."

"Pek sayılmaz. Ama nadiren de olsa zeki olmayı seçebiliyor." Tereddüt etti. "Ve biz birbirimizi anlıyoruz."

"Nasıl yani?"

"Kibar toplumda konuşulmayan şeyler vardır," dedi yavaşça. "O ve ben hiçbir zaman birbirimize karşı rol yapmak ya da olmadığımız bir şey gibi davranmak zorunda kalmadık."

Sinclair ona *iyi bir şöhretim olmadığını ve Jack'in bunun Kit'e daha fazla dokunmasını istemediğini* söyledi.

Niamh ani farkındalıkla daha dik oturdu. Varsayımında bulunmak istemiyordu ama parçalar birbirine uyuyordu ve adamın etrafında dans ettiği itirafı yeterince iyi anlıyordu. "Birlikte miydiniz?"

Kit şaşırmış görünüyordu. "Zaten biliyordun."

"Bana anlattı, evet -kendisi hakkında, senin hakkında değil." Merakını dizginlemeye çalıştı ama başaramadı. "Yani, öyle miydin?"

"Hayır," dedi ihtiyatla. Bir süre sonra yüz ifadesi alaycı bir ifadeyle biraz yumuşadı. "öldürebilirdik. On beş yaşındayken daha da kötüydü. Ben de öyleydim."

Niamh gülümsedi. "Sanırım şehirdeki arkadaşlarından daha fazla seçeneğin var. Caterlow'da kızlardan hoşlanan benim bildiğim sadece dört kız daha vardı. İşler oldukça karmaşık bir hal alabilir."

"Sen de benim gibisin o zaman."

Benim gibi. Bu kadar rahat bir şekilde sahiplenilmek onu sıcak bir aidiyet duygusuyla doldurdu.

Onun bakışlarını daha fazla üzerinde tutmaya dayanamayarak çizim defterine baktı. "Ehm Kit?"

Adının söylenmesine bedensel bir tepki verdi. Göz ucuyla onun kendisine doğru eğildiğini gördü. Onun konumundaki birinin kraliyet ailesinin bir üyesine ilk ismiyle hitap etmesi inkar edilemeyecek kadar yanılttı ama bu adabı uzun zaman önce terk ettiklerini düşünüyordu. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve kendini aniden utangaç buldu.

"Eskizleri görmek ister misin?"

"Pekâlâ."

Çizim defterini ondan aldı. Yavaşça sayfaları karıştırdı, ifadesi tamamen okunamaz haldeydi. Endişe midesini sıkıca düğümledi. Bunca zaman, onun kendisi ve zanaatı hakkında yanıltıldığını kanıtlamak istemişti. Ama şu anda, bu küçük tartışmanın, incinmiş gururunun ötesine geçmişti.

Onu mutlu etmek istiyordu.

Ona geri verdiğinde, "Bunlar ... güzel" dedi. Niamh hemen kendi tükürüğüyle boğuldu. "Ne dedin sen?"

"Kendimi tekrar etmeyeceğim," dedi ekşiyerek. "Beni duyduğunu biliyorum." İfadesinde bir bilinç kaybı belirdi ve bir anda kayboldu.

"Tasarımla ilgili ne istersen yap. Sana güveniyorum."

Bu, herhangi bir müşterinin ona verdiği en cömert şey olabilirdi. Tam bir güven. Kalbi heyecanla kabardı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Ayağa fırladı. "Kesinlikle emin misin?" Bir adım geri çekildi. "Evet. Kesinlikle eminim." "Çünkü eğer *gerçekten* dizginleri tamamen ele geçirmeme izin verirsen-"

"Emin olduğumu söyledim. Fikrimi değiştirtme bana."

"Artık geri almak yok," diye şarkı söyledi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Yeter. Sen kazandın."

Bununla birlikte, seranın uzak köşesine çekildi ve daha önce en az bir kez suladığından emin olduğu bir bitkiyi suladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Çuval bezinden yapılmış derme çatma şezlonga uzandı ve tavana doğru sırtıttı, yüzü kızarmış, kir içinde ve zafer sarhoşuydu. Sonunda onun onayını almıştı. Görünüşe göre arkadaşlığını da.

Bu gerçekten böyle bir şey ?

Kit. Adının şeklini ağzında tuttu, dili yumuşakça dişlerinin arkasına bastırdı. Teni hâlâ onun dokunuşunun, ona şefkatle anısıyla karıncalanıyordu. Çıplak tenleri arasında ipeğin en ince katmanından başka bir şey yoktu. Adam *eldiven* bile giymemişti. İçinde bir sıcaklık birikti. Parmak uçları alt dudağına dokundu ve hayal ettiği gibi usulca çekti.

Birden ayağa fırladı. *Oh, hayır.* Bugün sadece bir çizgiyi geçmemişti. Bunun üzerinden atlamış ve kilometrelerce geride bırakmıştı. Onun gibi bir kızın Kit Carmine'ı istemesinin sonu iyi olmazdı, olamazdı.

On Üçüncü Bölüm

Niamh stüdyosunun kapısını açtığında, iki figür açık pencerenin yanında pusuya bekliyordu. Neredeyse çılgılık atacaktı ama herhangi bir ses çıkmadan önce ellerini ağzına kapattı.

"Ah," dedi Sinclair. "Gergin derken bunu kastediyordun demek."

Kadın gözlerini kırpıştırarak lekeleri silerken, Sinclair ve Kit puslu bir şekilde belirdi; ikisi de ata binmek için giyinmişti: Sinclair mavi kadife bir yelek ve ona uygun bir silindir şapka giymiş, boyunbağı kurdeleyle bağlanmıştı; Kit zeytin yeşili bir palto ve siyah bir şapka giymiş, binici kırbacını sabırsızca botlarının derisine vuruyordu. Güneş ışığı bir su tabakası gibi üzerine düşüyor, koyu renk saçlarındaki kızıl tonlarını ortaya çıkarıyordu. Niamh neredeyse yüksek sesle inliyordu.

Onu serada gördüğünden bu yana iki gün geçmişti ve zaman onun isteklerini azaltmamıştı. Şimdiye kadar bunun kolay olacağını düşünmüştü. Kolay *olmalıydı*. Ne de olsa onu ilk gördüğü anda yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Sefil kişiliği onu bir süre için ciddi bir çekimden uzaklaştırmıştı. Ancak şimdi, onun her bir duygusunun düşmanlık ya da alaycılık olarak tezahür ettiğini anlamıştı ve daha da kötüsü, bu kalitesiz savunmanın altında ne kadar umutsuzca beceriksiz ve telaşlı olduğunu görmüştü. Kit Carmine'den hoşlanıyordu, ne kadar çekingen olsa da, bu bir sorun olmaya başlamıştı.

Niamh kapıyı çarparak kapattı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum," diye yanıtladı Kit. Adamın sesinin sıcak, tanıdık tınısı Kit'in her tarafının diken diken olduğunu hissetmesine neden oldu.

"Bir randevuyu mu kaçırdım?"

"Şimdiden unuttun mu?" Sinclair şapkasını çıkardı ve önünde tuttu.

"Buraya sizi ziyarete geldim."

Oh. Tanrım, bugün müydü o? Yine zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

"Oh, Sinclair, çok üzgünüm!"

"değil," diye cevap verdi. "Eğer hâlâ uygunsan, bir gezintide bana eşlik . Kit şaperonluk edecek tabii ki. O pek

Bu iş için yeterince saygın, ama dedikleri gibi umutsuz zamanlar. Sizi görmek için bir dakika daha bekleyemedim."

Kit kuru bir sesle, "Refakatçiniz olarak," dedi, "benim yanımda bu tür konuşmalara karışmam çıkıyorum."

"Sorun , Kit." Sinclair sırtıttı. "İşe yaradığını kabul edebilirsin." Kit gözlerini devirdi. "Dayanılmazsın."

Parkta aralarında hissetmiş olduğu gerginliğin dağıldığını görmek onu rahatlatmıştı. Sinclair'in teklifi cazipti ama yapacak çok fazla işi vardı. Dün, Niamh'ın beklediğinden çok daha titiz bir vizyona sahip olan Rosa ile eskizlerini gözden geçirmişti. Kendisinin ve asistanlarının yapması gereken dantel miktarı, en hafif tabirle, şaşırtıcıydı.

Sinclair, "Zihninizde dönen çarkları görebiliyorum," dedi. "Üzülme. Nakışın seni özlediğini bile anlamadan seni eve götüreceğiz."

", " diye yumuşadı. "Ama bilmelisiniz ki ben çok başarılı bir binici değilim."

Kit nefesinin altından kulağa şüpheli bir şekilde *şok edici* gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Niamh bu seferlik görmezden gelmeye karar verdi. Arkadaşı Erin dışında Caterlow'da çok az insanın at sahibi olmaya gücü yetiyordu. Kızken, şafak vakti bir çift kısrak alıp sahil boyunca gezintiye çıkarlardı. Aradan uzun yıllar geçmişti ama bunun kolayca unutulacak türden bir şey olmadığını tahmin ediyordu.

Sinclair, "Eminim harika bir iş çıkaracaksın," dedi.

"O halde birazdan size katılacağım. Üstümü değiştirmem için bana biraz zaman verin." "Koyu renk bir şeyler giymeni öneririm," dedi Kit. "Kir daha az görünecektir."

Adamın aptalca, kendinden memnun sırıtişını görünce kulakları yandı. Adam açıkça onun seradaki küçük talihsizliğine gönderme yapıyordu. Onun kendisiyle alay ettiğini söyleyebilirdi ama ... Hayır, alternatif üzerinde duramazdı. Sahte bir masumiyetle, "Elbette tercihinizi yerine getireceğim, Majesteleri," dedi.

"Değil-" diye hiddetlendi, sonra mağlup bir iç çekişle sözünü kesti. "Ahırda olacağız. Hadi, Sinclair."

Sinclair kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadan Kit'in peşinden gitti.

Niamh cumbalı pencerenin yanında oyalandı. Isırgan otları hâlâ saçakları süslüyor ve esintide hafifçe dalgalanıyordu. Kit bir kısmını temizlemiş olmalıydı, çünkü artık dışarıdaki çimenleri engelsiz bir şekilde görebiliyordu. Gözlerini

ikisi ahırlara doğru yürüyorlardı. Açıkçası Kit bağılıyor gibi görünse de hararetli bir şekilde konuşuyorlardı ama Kit, Sinclair'i bir bahçe yatağının sınırında inatla büyüyen karaçalı çalılığının içine itince konuşma aniden sona erdi.

Yüzünü buruşturdu. Haftalarca o güzel kürkten diken çıkaracaktı.

Ama buradan bile Sinclair'in kahkahalarla uluduğunu duyabiliyordu. Buradan bile Kit'in yüzünün parlak, kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu.

* * *

Niamh, Avlish kadınlarının ata binmediğini öğrenmişti. Sinclair, Kit ve bir dua onu yan eyere kaldırmaya yetecekti.

Seyisin ona söylediğine göre atının adı Ferdinand'dı ve ahırdaki en güvenilir, en nazık iğdiş olma şerefine sahip bir doru taydı. Niamh elini kaldırıp burnunu okşadığında iyi huylu bir şekilde homurdandı. Kadının pudra mavisî eldivenleri atın kestane rengi kürküyle büyüleyici bir tezat oluşturuyordu.

Sinclair, Ferdinand'ı dizginlerinden tutarak, "Hayatı boyunca tek bir düşüncesi bile olmadı," güvence verdi.

Kit tek dizinin üzerine çöktü ve parmaklarını birbirine geçirdi. Her zamanki çekiciliği ve zarafetiyle, "Atla," dedi.

Ellerini basamak olarak kullanmasını istediğini anlaması birkaç dakikasını aldı. "Emin misiniz, Majesteleri? Sizi incitmek istemiyorum."

O kadar bıkkın bir şekilde iç çekti ki, saçlarının gevşek telleri dalgalandı. Resmîyete geri dönmesinin mi yoksa tereddüt etmesinin mi onu daha çok kızdırdığından emin değildi. "Bana zarar vermeyeceksin. Güçlü bir rüzgâr seni alıp götürebilir."

Aynı şey sizin için de söylenebilir. Çok asil bir şekilde bunu yüksek sesle söylemekten kaçındı. Ancak, önünde diz çökmüşken onunla tartışmak garip bir şekilde zor geliyordu. Hüzünlü bir iniltiyle bir eliyle eyeri kavradı ve diğerini onun omzuna koydu. Kit altında şaşırtıcı derecede sağlamdı ve aralarındaki binici eldivenlerinin derisiyle bile şaşırtıcı derecede sıcaktı. Sırf adamın ona bir tüfek gibi yönelttiği sabırsız bakışlar yüzünden olduğu yerde donup kaldığının farkındaydı. Sonra, çok isteksiz bir şekilde, onun ellerine doğru adım attı.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Yukarı çık."

Bununla birlikte onu havaya kaldırdı. Niamh ayakları yerden kesilince irkildi. Ferdinand kocaman başını çevirerek sakin bir şaşkınlıkla onu izledi. Eyerin en ucuna tündüğü anda Kit onu belinden tutarak sabitledi. Onun dokunuşuyla içini bir sıcaklık kapladı. Aceleyle dizini eyerin kulpunun boynuzlarına geçirdi. Eteği baldırından yukarı kayarak çıplak tenini ortaya çıkardı. Kit'in gözleri bir an için aşağıya kayd, sonra aniden ondan uzaklaştı.

"İyi mi?" diye sordu.

"Şimdi ," diye yutkunarak kumaşın düşüşünü ayarladı. "Yardımlarınız için teşekkür ."

Eğilip ahırın yaslanmış bir kırbacı aldı. Paltosunun yakasının üstünden boynu pembenin hoş bir tonuyla kızardı.

", Niamh." Sinclair doru atın boynunu şefkatle okşadı. "Doğuştan yetenekli görünüyorsun."

Kit kırbacı onun ellerine bastırdı ama bırakmadı. Hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. "Pervasız olma. Ve hayatında bir kez olsun aklını başına topla. Düşersen eyerden kolay kolay kalkamazsın. Bineğinin altında takla atar ve toynaklarının altında ezilirsin."

Bu görüntü karşısında içini bir ürperti kapladı ama onunla tartışmak için duyduğu huysuz dürtüye karşı koyamadı. "Ben iyi olacağım. Sen üzülmeden on sekiz yıl geçirdim, biliyorsun."

"Sinirlenmek mi?" diye öfkeyle tekrarladı. Sonunda kırbacı tutmaktan . "Üzülmiyorum. Sadece kendini sıkıntıya sokma."

Sinclair ona düz, etkilenmemiş bir bakış attı. "Gidelim mi?"

Yolculuklarının beşinci dakikasında Niamh, Kit'in kendisini uyarmakta haklı olabileceğini fark etti. Ferdinand'ın ağır aksak yürüyüşü dengede durmasını kolaylaştırırsa da, Niamh koltuğunda iki büklüm olmuş bir halde hâlâ kendini güvende hissetmiyordu. En azından kaputunun altından kayan rüzgârın verdiği hoş his, neredeyse mide bulantısından daha ağır basıyordu. Neredeyse.

Bugün hava serindi, tarlalar boyunca kalın sis çileleri sürükleniyordu. Altın iplikle güllerle işlenmiş spencer ceketi sabah soğğunun çoğunu dışarıda tutuyordu. Ama hava hâlâ burnunu ve yanaklarını ısıırıyor, onları pembeleştiriyordu. Ancak Eye Park'ın beyaz kapılarına vardıklarında Niamh bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Sis in içinden görebiliyordu

Hiçbir şey. Ama çeşitli seslerin donuk uğultusu karanlığın içinden ona ulaştı. Hayalet bir ordu gibi mırıldanan, ilahi söyleyen bir kalabalık silahlanmaya çağırıyordu. Kit ve Sinclair birbirlerine acımasızca baktılar.

"Geri dönmeliyiz," dedi Kit.

"Bu kadar sıkıcı olma," diye karşı çıktı Sinclair. "Bakalım bu yaygara neymiş."

Kapılardan geçip gitmeden önce cevap beklemedi. Kit sabırsız bir iç çekti. Ama aygırının koşmaya hevesli olduğu belliydi, binicisinin altında hoplayıp zıplıyordu. Kit'in sormasına bile gerek kalmadan Sinclair'in peşinden koşmaya başladı, Niamh'ın park yollarında yapmaları gerektiğini söylediği kibar ve sakın tırıslardan çok daha hızlıydı. Sis onları karanlık bir kuyuya düşen bozuk para gibi yuttu.

", Ferdinand." Niamh atının boynuna eğildi ve kulağı dikkatle ona doğru kaydı. "Ayak uydurabiliriz, değil mi?"

Üçü birlikte kargaşanın kaynağına doğru at sürdüler. Niamh'ın onları görmesi için fazla uzaklaşmaları gerekmedi: Eye Park'ın kalbinde binlerce insan . Bu onun nabzını heyecan ve belki biraz da korku gibi bir şeyle hızlandırdı. Daha önce hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. Uzakta, daha da fazlası yamaçtan dökülüyordu: şehrin her köşesinden gelen gerçek bir geçit töreni. Bazıları çadır kurmakla meşguldü. Görünüşe bakılırsa, yüksek sosyetenin sosyal hayatının kalbine yerleşerek bir süre kalmayı planlıyorlardı.

Sinclair atını, küçük bir grupla birlikte gelişmeleri izlemek üzere durmuş bir başka beyefendinin yanına çekti. "Affedersiniz efendim. Bütün bunlar da ne?"

"Helen Carlile," diye cevap verdi. "O kadın burada kamp kuracak küstah. O ve Lovelace açıkça Machlish'leri yeni bir isyana teşvik etmek istiyorlar! Şunlara bak, bir ordu gibi toplanmışlar."

Machlish mi? Demek büyük evlerdeki işlerini bırakıp giden hepsi bunlardı. Niamh toplanan kalabalığa baktığında kalbi vatan hasretiyle sıkıştı. Hepsi de Caterlow'daki gibi giyinmişlerdi, giysileri ev kumaşıydı ve yolculuktan kirlenmişti. Çalışmaktan sertleşmiş ve kahverengileşmiş derileri onları sanki topraktan çıkmış gibi gösteriyordu. Hiçbiri silah taşımıyordu.

Beyefendinin gözleri Kit'i buldu ve yüzü hayretle açıldı. "Ekselansları. En içten özürlerimi sunarım. Sizi görmemiştim.

Orada. Burada olduğunuzu bilmek beni rahatlattı efendim. Umarım Carlile'in aklını başına getirirsiniz. Eğer , sanırım Kral Muhafızları bunun için var. Bu tür terbiyesizliklere katlanılmaz."

Kit cevap veremeden adam şapkasını çıkarıp atını sürerek uzaklaştı.

Kit dizginleri sıkıca kavradı. Aygırı kalkık otları eşeliyordu. "Eğer Kral Muhafızları'nı çağırırsam, ellerimiz kana bulanır."

Niamh'ın kalbi boğazına kaçtı. Yapamazdı. Kamuya açık bir alanda toplanmak kesinlikle suç olamazdı.

Sinclair kaşlarını çattı. "Carlile'e biraz hak vereceğim. Cesur biri." "Kit karanlık bir sesle, Bunun iyi biteceğini sanıyorsa aptalın teki," dedi.

"Çaresiz durumda. Jack'e söz dinletmenin nasıl bir şey olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. O da en az senin kadar inatçı. Asıl soru, sen de onun kadar kaçınan mısın?"

Eski bir tartışmanın havası vardı. Kit'in ağzı cevap verecekmiş gibi seğirdi ama dilini ısırıldı.

Sinclair, "Bu iş uzadıkça soylular daha da huzursuz olacak," diye devam etti. "İşler çirkinleşmeden önce birilerinin bir şeyler yapması gerekiyor."

Tepenin üzerinde durmuş, büyüyen kalabalığa bakıyorlardı. Üst üste yığılmış kerestelerden ve nakliye kasalarından yapılmış derme çatma bir sahnenin etrafına sıkışmışlardı. Sis yüzünden Niamh'ın net olarak seçemediği bir üçlü sahnenin tırmanmıştı. Organizatörler olduğunu tahmin etti. Bayraklar rüzgârda dalgalanıyor ve şaklıyordu.

düz, siyah iplikle beyan edilmiştir. GÜÇ. Diğerleri ise Jack'in dans pistine tebeşirle çizilmiş olan devrimin amblemini taşıyordu: yakıcı ışınlarıyla güneş. Kitleler arasında çatırdayan enerji açıktı. Öfke ve daha da güçlü bir umut.

Niamh başını kaldırıp Kit'e baktı. "Ne ?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Niamh elinden geldiğince Ferdinand'ın etrafında manevra yaparak onunla yüz yüze geldi. "Sen bir *prens*sin."

"Bu unvan bana çok iyi geldi." Sonunda onun gözleriyle karşılaştı. "Bana ne yaptıracaksın? Ben ikinci oğlum. Mahkemede ne müttelikim ne de saygım var. Bu sorunu Jack yarattı ve belli ki kendi uygun gördüğü şekilde halletmeye niyetli. Ona hiçbir şey borçlu değilim."

"Belki de değil." Bugün onun alaycılığına tahammül edemiyordu. Belki de kalabalığın enerjisinden ya da uzun zaman sonra tekrar halkının arasında olmaktan kaynaklanıyordu, ama o

geri çekilmesine ya da bundan vazgeçmesine izin veremezdi. Parmağını kalabalığa doğru uzattı. "Ama birinin *onlara* bir borcu yok mu?"

Otuz beş yıl önce, Kit'in babası yüzünden yüz binlerce vatandaşı ölmüştü. Bir şeyler yapabilecek güce sahip olan ve bunu reddeden bir adamın ellerinde çok fazla ölüm olmuştu. Tüm o hayaletlerin yanında büyümüştü. Ve Lovelace'ın yardım talebini reddetmiş olsa da, Kit Carmine'da halkı için savaşmak için başka bir fırsat bulmuştu.

Kaderin garip bir cilvesi ona bir prensin ilgisini bahşetmişse, onun bunu görmesini sağlamaya çalışmalıydı. Bir şiddet mirası taşıyordu, evet, ama kan kandı. Bu bir peri masalı laneti değildi, kendini defalarca tekrarlaması garantiydi.

Eğer isteseydi, Kit farklı olabilirdi.

"Soylulardan nefret ettiğini biliyorum," diye üsteledi Niamh. "Ama onlar da öyle. Şu anda, tam da sen gittiğin için, bildiğinden çok daha fazla güce sahipsin. Halkım kardeşini ve akranlarını hor görse bile, *seni* tanımıyorlar. hâlâ bir çocuktun. Şimdi onlara neye dönüştüğünü gösterme şansın var."

Kit şaşırmış görünüyordu. "Peki ya dönüştüğüm şeyi beğenmezsem?" "Hayat senin hayatın. Değişmek için asla çok geç değildir."

Dişlerinin arasından uzun bir nefes tısladı. Gözlerindeki kızgınlık -hayır, *korku*- görebiliyordu. "Lanet olsun sana."

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, aygırını doğrudan kalabalığa doğru itti.

"Az önce ne yaptın?" Sinclair hayranlıkla sordu. "Birini böyle dinlediğini hiç görmemiştim."

Niamh gözlerini Kit'ten alamadı. "I . . . Aslında bilmiyorum." Burnunun kenarını sıktı. "Sen bir belasın. Gel hadi."

İkisi Kit'i tepeden aşağıya doğru takip etti, Niamh can havliyle Ferdinand'ın yelesine yapıştı. Tam kalabalığın kenarlarında yavaşladığı sırada ona yetiştiler. Burada, kalabalığın ortasında, binlerce sesin gürültüsünden düşündüklerini zorlukla duyabiliyordu. Neredeyse hepsi Maçince konuşuyordu ve bu tanıdık, rahatlatıcı ses göğsünü ağrıttı.

"Helen Carlile nerede?" Kit'in sesi konuşmaların bir kısmını böldü.

Bir prionsa. Unvanı kalabalığın içinde dalgalandı.

Sıra sıra kafalar ona doğru döndü. Çoğu ona soğuk ve sert bir güvensizlikle bakıyordu. Diğerleri merakla, bazıları da umut kıvılcımlarıyla yanıp tutuşuyordu. Kit'in omuzları bu ilgiden duyduğu rahatsızlıkla gerildi. Mırıltılar yayıldıkça, kalabalık dolanmaya başladı ve ön tarafa doğru bir yol açılana kadar ayrıldı. Derme çatma sahnede duran kadın onlara bakmak için boynunu büktü ve Niamh o anın farkına varmasıyla dimdik durduğunu gördü. Hiç tereddüt etmeden sahneden indi ve hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü.

Bu, diye düşündü Niamh, Helen Carlile olmalı.

Halktan biri olarak muhtemelen ilahi bir kana sahip değildi ama daha sıradan bir büyü türünde ustalaştığı açıktı. Kalabalığın içinde Rosa'nın şimşegi kullanması kadar becerikli, Kit'in toprağı çiçeklendirmesi kadar kolay ilerledi. Destekçileri onu hayranlıkla izliyordu. Orada burada durup insanları selamladı. Sanki her biri eski bir arkadaşymış gibi ellerini sıktı ve omuzlarına sıcak bir şekilde vurdu.

Sonunda Carlile gruplarına katılmaya geldi. Niamh'ın beklediğinden daha sıradan görünüyordu. Yaşlılık çizgileri taşıyan yüzü ciddi ve açıktı; faremsi kahverengi saçları dikkatsizce arkaya taranmıştı. Yine de bir beyefendinin paltosunu giymişti ve elindeki bastonu bir sopa gibi tutuyordu.

"Bu ne sürpriz, değil mi?" dedi ve anda canlandı.

Dikkat çeken bir sesi, çelik grisi bakışlarında dehşet verici bir çekicilik vardı. "Siz Prens Christopher olmalısınız."

Şu anda olduğu kişi olduğu için onu gerçekten yanlış tanımak mümkün değildi. Görkemli atının üzerinde buyurgan bir şekilde oturuyor, siyah eldivenli elleri dizginleri sıkıca kavıyor, çenesini kaldırarak burnunun yamacından ona bakıyordu. Aristokrat zarafetinin, heybetinin ve erişilmezliğinin resmiydi. Bir süre durakladıktan sonra bacağını eyerin üzerinden salladı ve sessizce çimenlere indi.

"Evet," dedi sertçe. "O benim."

Adamın kaba tavrı karşısında yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi.

"Sizinle tanışmak bir onur, Ekselansları." Bakışları Niamh'ın üzerindeydi. Aksanlı Machlish dilinde, "Ve siz de Niamh Ó Conchobhair olmalısınız," dedi.

"Memnun oldum," diye cevap verdi Niamh, şaşırdığı kadar büyülenmişti de. Eğer Carlile onun kim olduğunu biliyorsa -ve eğer kendini tamamen Machlish davasına adanmışsa- o Lovelace olabilir miydi?

"Ben de Gabriel Sinclair," diye söze Sinclair. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum Bay Sinclair," diye cevap verdi Avlish dilinde. Sinclair'in yüz ifadesi sertleşti. "Hepinizden en içten özürlerimi sunmalıyım.

Yolculuğunuzu böldük mü?"

"Bu kadar havadan sudan konuşma yeter," dedi Kit. "Ne istiyorsun, Carlile?" Bunun üzerine kadın güldü. "Kardeşinle konuşmak istiyorum."

"Ben de öyle duydum." Omzunun üzerinden kalabalığı inceledi. "Peki bunu böyle mi yapmayı planlıyorsunuz? Bazıları buna isyan diyebilir."

"Sizi temin ederim efendim, hayatım üzerine yemin ederim ki niyetim bu değil." Protestocuların düzenli birliklerini işaret . Yoğun bir şekilde toplanmışlardı, ancak hiçbir panik, hiçbir ateşli coşku onları kızdırmamıştı. "Bunlar iyi, çalışkan insanlar ve sadece seslerini duyurmak istiyorlar. Buraya onlar adına Kraliyet'le konuşmaya geldim. Tek istedikleri bu ülkede adil muamele görmek ve Kraliyet'in onları buraya sürükleyen Blight'taki rolünün kabul edilmesi."

"Yanlış prensle konuşuyorsun," dedi Kit huysuzca, ama duygusuzca değil.

"Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum." Bakışları anlamlı bir şekilde adamın omzunun üzerinden geçti ve Niamh bakışlarındaki yoğunluğun yüzüne yansıdığını hissetti. "Eğer isterseniz, efendim, benim için bir mesaj iletebilirsiniz. Naip prense, konuşmak istediğine karar verene kadar burada bekleyeceğimi ."

* * *

Kit ve Niamh saraya döner dönmez Jack onları karşıladı.

Normalde titizlikle yapılmış olan saçları, sanki öfkeyle ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi dağınıktı. Sofia solgun bir gölge gibi peşinden gidiyor, elini endişeyle dudaklarına bastırıyordu. Niamh onun geçen gece balkonda, korkulukta bir hayalet gibi durduğunu düşündü. O gece olduğu gibi şimdi de silik görünüyor, Jack'in öfkesinin içinde kayboluyordu.

Jack'in bakışları Kit ve Niamh arasında gidip geliyordu. Ama içinde barındırdığı hayal kırıklığı ya da şüphe, endişesine yenik düşmüştü.

"Nerelerdeydin?"

"Helen Carlile ile toplantı."

Jack durakladı, belli ki . "Şaka yapıyorsun."

"Ben asla *şaka* yapmam," dedi Kit küçümseyerek. "Eye Park'ta seni bekleyen bir kalabalık var. Sanırım farkındasınız."

Sofia yatıştırıcı bir tavırla, "Belki de bunu konuşmak için misafir odasına çekilmeliyiz," dedi. "Birilerini gönderebilirim-"

Jack elini kaldırdı. "Şimdi olmaz, Sofia."

Sofia'nın bakışları yere düştü. Niamh onun adına incindiğini hissetti. Hem de kendi kocası tarafından böyle kovulmak. Bu gerçekten de acımasız bir kader gibi görünüyordu. Ona cesaret verici bir gülümseme sunabilmeyi diledi ama Sofia başını kararlılıkla eğmiş, beyaz-sarı saçlarının birkaç tutamı yüz hatlarını gizliyordu.

"O kadın," diye devam etti Jack, "bu hızla bana günde on mektup gönderiyor. Sanırım bana tekrar dilekçe vermeye geldi, ama bu onun da benim de zamanımızı boşa harcamak demek. Bu insanlar için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Sesindeki küçümseme Niamh'ı kısa bir süre durdurdu. Büyüsü atalarınıninki kadar güçlü olmasa bile, o Avaland'ın Naip Prensi'ydi. Yapılacak bir şey olmadığı konusunda nasıl ısrar edebilirdi? İsteseydi, bugün babasının Machlish Blight'ın yaratılmasındaki rolünün sorumluluğunu kabul eden bir bildiri yayınlayabilirdi. Tazminat ödemeyi kabul edebilir, çalışanlarını daha mutlu etmek için çalışabilir ya da ... Niamh ihanete uğramış gibi hissetmenin aptalca olduğunu biliyordu ama doğru şeyi yapacağına güvenmişti.

"Görüşmeyi kabul edene kadar gitmeyeceğini söylemem istendi. Cevabın gerçekten bu mu Jack? Kendini sonsuza dek saklamak niyetinde misin?"

"İdealizmin tehlikeli." Jack'in sesi gergindi, çaresizliğe doğru gidiyordu. "Sana yalvarıyorum, Christopher. Söyleyeceğim tek bir şeyi dinleyeceksen, o da şu olsun. Onunla bir daha görüşme. Bu hassas bir durum ve sana yemin ederim ki üstesinden geliyorum. Senin için her şeyi hallettiğim gibi bunu da halledeceğime güven."

Niamh onun sesindeki yalvarmayı açıkça duydu: *Seni korumama izin ver.*

Bütün sorunlarından kaçıyor, demişti Kit ona bir keresinde. *Bir nedeni .*

Savunmasızlığın parıltısı onu sersemletti. Bu Kit'in de gardını düşürmüştü olmalıydı, çünkü yüzündeki düşmanlığın bir kısmını silip süpürmüştü. Tekrar konuştuğunda, hem ona hem de Sinclair'e karşı kullandığı aynı alaycı tonu takındı. "Sen bana güvenmezken ben sana nasıl ? Tartışmıyorum

Sağlığım için seninle çalışıyorum. Günün birinde bu kadar ağırlığı tek başına taşımaktan çökeceksin."

Kardeşler avlunun karşısından birbirlerini izliyordu, binlerce küçük yaranın ağırlığı üzerlerine çökmüştü.

"Benim adıma kendini üzme." Jack'in sesi hâlâ korunaksızdı ama Niamh onun hilesinin yine iş başında olduğunu görebiliyordu: tüm duygularını düzgünce katlayıp ait oldukları yere geri koyuyordu. Sonra, sanki aklına bir şey gelmiş gibi, "Bir fikrim var. Bir sonraki balomuzu dört gün sonra Woodville Hall'da düzenleyeceğiz."

Odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

"Ciddi olamazsın," dedi Kit. "Oraya geri dönmeyeceğim."

"Annemin ölümünden beri dönmedik. Artık dönme zamanımız geldi.

yeniden açtı. Ayrıca, bakımı için daha az hizmetkâr gerekiyor. Machlish hizmetkârlarını geride bırakacağız." Jack Niamh'a döndü. "Tabii siz hariç, Bayan O'Connor. Siz de bize katılacaksınız."

O soylu kadınların zalim sesleri zihninde taptaze yankılanıyordu. *Yeni terzisini bir tür gösteri midillisi gibi her etkinlikte ortaya çıkardı.*

"Benim için onurdur," diye mırıldandı.

Sofia irkildi. "Sanırım-"

"Demek saklanamazsan kaçmaya niyetlisin," dedi Kit. "Öyle mi?"

Jack cevap vermeyince Kit, "İnanılmaz," diye alay etti ve hışımına odadan çıktı.

Sofia, Jack'e doğru döndü ve hissedilir bir onaylamama ifadesi takındı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Evet, şimdi anlıyorum. Bana vereceğin başka bir öğüt var mı?" Jack yorgun bir şekilde sordu. "Ya da sizin, Bayan O'Connor? Siz de bir şeyler söylemek ister misiniz?"

Niamh kekeleyerek bir cevap veremedi Sofia'nın duruşu kutupsal bir hal aldı. Odadaki sıcaklık kelimenin tam anlamıyla düştü. Niamh'ın nefesi önündeki havada buğulandı ve kollarında tüyler diken diken oldu. Jack bile bu ani güç gösterisi karşısında soluklaştı.

"Onunla alay etme. Sana karşı kendini savunamayacağını çok iyi biliyorsun," dedi Sofia sessizce. "Ve benim de düşüncelerim var, evet, eğer onları duyacaksan."

"Bu bana yakışmazdı," diye itiraf etti utanç içinde. "En içten özürlerimi sunarım, Bayan O'Connor."

"Sorun değil," diye mırıldandı Niamh. "İzninizle, Ekselansları."

Uzaklaşırken Sofia'nın sesinin donuk mırıltısını duydu. "... ikiniz de ... ile yüzleşin..."

Stüdyosunun güvenli ortamında Niamh bir sandalyeye kıvrıldı ve artık soğuktan titredi. Kendisini küçük ve zavallı hissetmesine neden olan bir şey vardı ve bir anlığına, o kalabalığı gördüğünden beri aklını kurcalayan düşünceye kapıldı.

Eve gitmek istedi.

Ama orada onu hiçbir teselli ya da umut beklemiyordu. Ne kadar kasvetli olursa olsun, onları küçümseyen bir ülkede hayatta kalmak, gururla açlıktan ölmekten daha iyiydi. Burada kalmak zorundaydı.

Günün birinde Jack mutlaka . Tek düşünebildiğı Jack'in soğuk yüzünde yayılan çatlaklardı. O yorgunluk ifadesini çok iyi tanıyordu.

Günün birinde bu kadar ağırlığı tek başına taşımaktan çökeceksin.

Geçen her günle birlikte Niamh, Jack'in omuzlarına bir yük daha bindiğini gördü. Ona meydan okuyan bir kardeş. Sevgisiz bir evlilik. Hoşnutsuz hizmetçiler. Onu ezecek kadar ağır bir miras. Ne kadar yiğit olursa olsun, hiçbir erkek sonsuza dek dayanamazdı. Eylemsizliği yüzünden ondan ne kadar nefret etse de, Jack Carmine sendelediğı anda başlarına yağıacakları hayal etmekten hâlâ korkuyordu.

Bölüm On Dört

Şehirden uzaklaştıkça Niamh kendini daha çok evinde hissediyordu.

Bir saatlik yol içinde Sootham'ın katı grisi yerini geniş, yayılan yeşile bıraktı. Tepeler arabanın penceresinin dışındaki deniz gibi dalgalanıyor, güneş ışığı ilahi bir kan gibi nehirlerle dökülüyor, parlıyor ve altın rengini alıyordu. Niamh tekerlek şakırtıları ve toynakların ritmik arasında kuşların ötüşünü, saksaganların yumuşak, vıraklayan yuva çığlıklarını ve saka kuşlarının tiz, metalik vızıltılarını duyabiliyordu. Etrafındaki süslü püslü şeyleri görmezden gelse, neredeyse Machland'a geri döndüğüne inanabilirdi. Ancak bunu görmezden gelmek inanılmaz derecede zordu. Ezilmiş kadife minderlerden oluşan bir yığının içine oturtulmuş ve kendisine bir tabak bademli kek sunulmuştu. Her birinin üzerinde şekerlenmiş menekşe yaprakları parıldıyordu. En az beş tanesini mideye indirmiş olmasına rağmen, Niamh'a biraz abartılı gelmişti. Arabada sadece o vardı.

O ve yirmi küsur bobini.

Rosa'nın elbisesi Niamh'ın umduğundan çok daha fazla iş çıkarmıştı. Bir Kastilya azizinin sabrını ve takip edilmesi gereken gerçekten endişe verici sayıda keskin nesneyi için dantel yapmak Niamh'ın uzmanlık alanı değildi. Kucağında bir dantelci yastığı duruyordu ve yüzlerce inci uçlu iğne Niamh'ın çizdiği deseni şişliyordu. Bir kaplamanın başlangıcından çok bir doğa bilimcinin diseksiyon masasına benziyordu. Her bir iğnenin etrafına narin siyah iplik telleri sarılmıştı ve gözlerini kısarak baktığında neredeyse bir gül kafesini andırıyordu. Rosa, elbisesinin bedenini süslemek için Kastilya tarzında narin, çiçekli danteller istemişti. Niamh "Kastilya tarzı "nın ne olduğunu biliyordu çünkü bütün gecesini Kastilya dantelinin tarihini okuyarak geçirmişti. Avlish'in sevdiği gibi tatlı ve ince değil, Rosa'nın sevmediği şekilde abartılı ve cesurdu. Niamh bitirdiğinde mükemmel olacaktı: şimdiye kadar yaptığı en ince, en karmaşık iş.

Kraliyet ailesine layık olurdu.

Niamh iç çekerek her bir iğnenin etrafına ipleri doladı ve sihrini parmaklarının arasında eğrilmemiş yün gibi topladı. Arabanın mide bulandırıcı çalkantısı işi olması gerekenden iki kat daha zorlaştırdı ve gözleri sarktı ve ağrıdı. Belki bu gece daha sonra devam ederdi. Arabanın bir tepeyi aşması için tam zamanında gözlerini desenden ayırdı.

Woodville Malikânesi altındaki vadide beşik gibi uzanıyordu. görünce nefesi kesildi. Kraliyet sarayına hiç benzemiyordu. Sarayın sert, heybetli sertliğiyle kendini zırhlıyordu. Yerde, Woodville Konağı sıcaklık ve yaşamla dolup taşıyordu. Yasemin ve mor salkımlardan oluşan sarmaşıklar tuğladan yapılmış yüzüne tırmanıyor ve esintide yavaşça dans ediyordu. Niamh çiçeklerin tatlı, baş döndürücü kokusunu içine çekti. En az kendi arabası kadar güzel bir dizi araba, içindekileri evin ön merdivenlerine döktü. Buradan bakıldığında, konuklar sulandırılmış ipekleri içinde renk cümbüşünden başka bir şey değildi. Tesis, öğleden sonra ışığında canlı ve rüya gibi bir yağlı boya çalışması gibi görünüyordu.

Arabası nihayet sıranın önüne geldiğinde, kıpkırmızı giysili bir uşak kapıyı açtı ve inmesine yardım etti. "Hoş geldiniz, hanımefendi. Naip Prens sizi kabul etmek için sabırsızlanıyor."

"mi?" Ne kadar nazik. Belki de uşak bunu tüm konuklara söylemeliydi. Boğazını temizledi. "Yani, tabii ki. Teşekkür ederim."

Dengesiz bacakları üzerinde merdiveni çıktı ve ön kapıdan geçti. Bal rengi ışık ön pencerelerden düşüyor, yıpranmış döşeme tahtaları üzerinde altın mozaikler oluşturuyordu. Jack ve Sofia antrede onu bekliyorlardı, yıpranmış yüz ifadeleriyle yan yana duruyorlardı. Gümüş rengi elbisesi içinde ruhani bir havası olan Sofia bile dalgın görünüyordu. Belli ki kır havası ikisine de pek iyi gelmiyordu.

Sofia selamlamak için ellerini kavuşturdu. "Hoş geldiniz, Bayan O'Connor. Sizi için çok mutluyuz."

Niamh gözlerindeki yıldızları kırıştırmaya çalışarak, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten de hiçbir masraftan kaçınmamışsınız, Majesteleri. Muhteşem bir yer."

Jack daha dik durdu ve Sofia'nın endişeli kaşları daha da çatıldı. Ama kocası cevap vermeden önce, "Teşekkür . Odanıza çay servisi gönderelim mi?"

"Çok nazıksınız, ama uzun yolculuktan sonra biraz egzersiz yapabilirim. Evi keşfetmemin bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi Sofia, sesi parlayarak. "Aslında sizi teşvik isterim. Oldukça dikkat çekici bir ev. Jack'i on sekiz yıl boyunca barındırmak için öyle olması gerekiyordu sanırım."

Jack onun alaylarından sadece biraz etkilenmiş görünüyordu. "Keyfine bak. Hoş geldiniz."

Ve böylece Niamh dolaşmaya başladı. Büyük merdivenleri tırmanırken ensesinde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı. Woodville Malikânesi gerçekten de tuhaf ve güzeldi. Uzun yıllar boyunca ihmal edildiği için çıplak kalmıştı ama etrafında kıpırdanmalar olduğunu hissediyordu. Sıcak hava açık pencerelerden içeri süzülüyordu, kalın ve tül gibi. Neredeyse tüm kapıları denediğinde tıkırdadı, kilitlendi ve koridorlarda neredeyse hiç kimseyle karşılaşmadı. Büyük olasılıkla -ve akıllıca bir şekilde -Yolculuklarının ardından şurup gibi öğleden sonra sıcağında uyukluyorlardı.

Koridorlar gölgeli bir ormandaki patikalar gibi kıvrılıyor, onu daha derinlere çağırıyordu. Yeni odalara dallanıyor ya da büyüleyici ve gizemli köşelerde aniden sona eriyorlardı. Soluk bir duvar resminden başka bir şeye çıkmayan bir merdivene rastladı, bu duvar uyuyan bir büyüyle belli belirsiz parlıyordu. Bir balo salonuna bakan gizli bir balkon buldu, bir avizenin boncukları onu dikkatli gözlerden gizliyordu, ayrıca merdivendeki bir kıvrımın altına gizlenmiş bir oyuk buldu. İçeride, tozla kaplanmış ve yaprak şekilleriyle buzlanmış bir pencere güneş ışığının içeri girmesine izin veriyordu.

Birisi *KC* harflerini ahşap pervaza kabaca .

Her şey çok tuhaftı. Carmine kardeşlerin burada oynamayı bırakın, burada yaşadıklarını bile hayal edemiyordu. Jack'in çocukluğundan bile şüphe ediyordu.

Niamh bir koridorda dolaştı. Salonun her iki yanında, geçmiş nesillerden kalma Carmine portreleri ürkütücü yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Muhtemelen atalarının evine, yok etmeyi başaramadıkları bir halkın inatçı kalıntılarına, alçakgönüllü bir Machlish kızının ayak basmasına üzölmüşlerdi. En sonunda, kendisi kadar uzun bir portrenin önünde durdu.

Bu, diye düşündü, *kraliyet ailesi olmalı*. Kraliyet ailesi neydi ki zaten?

Ortada şimdi Kit ve Jack'in babası Kral Albert III olduğunu tanıdığı bir adam vardı. Yanında koyu kahverengi saçları ve Niamh'ın çok iyi tanıdığı o kurt gibi kehribar gözleriyle merhum kraliçe duruyordu. Arkasında yumuşak, gizemli

Gülümsüyordu, çok mutsuz görünüyordu. Aralarında, yeni doğmuş bir bebeği kucağına almış, on yaşından büyük olmayan bir çocuk oturuyordu. Tuvalde eski bir yara izi gibi uzanan bir çatlak, parlak yağlı boyaların altından zar zor görülebiliyordu. İncelemek için yaklaştı, ancak koridorda ayak sesleri yankılanırken neredeyse üzerine devrilecekti.

Niamh'ın nefesi kesildi. Eğer biri onu gözetlediğini anlarsa... Burnunu sokuyor muydu? Önemli değildi. Bunu göze alamazdı. Ama burada saklanacak hiçbir yer yoktu; açık pencereden içeri sızan esintiyle dalgalanan perdelerin arkasından başka hiçbir yer yoktu. Perdelerin arkasına daldı ve onları sıkıca etrafına çekti. Topuk sesleri yavaşladı ama ses boş odada kaldı.

"Huh," dedi Sinclair. "Son geldiğimden beri perdelerinizin ayakları uzamış gibi görünüyor."

"Saklanıyor musun?" Kit kuşkuyla sordu.

Niamh aşağıya baktı. Perdeler modaya uygun bir elbisenin etekleri gibi ayak bileklerine kadar iniyordu. Perdeleri araladı. "Hayır, tabii ki ! Ben ... ah, manzarayı seyrediyordum."

Kit'in gözlerindeki o çıldırtıcı, alaycı parıltı geri döndü. "İlgi çekici bir şey var mı?"

Sarmaşıklardan oluşan bir duvara ve onun ötesindeki birkaç parça gökyüzüne açılan pencereye doğru döndü. Sarmaşıklar cama yapışmış, en inatçı ışık çubukları dışında her şeyi karartıyordu. "Evet, gerçekten! Her neyse. İkinizi buraya getiren nedir?"

Kit başka bir şey söyleyemeden Sinclair araya girdi. "Akşam yemeği servis edilecek. Kit, yemek salonuna giden yolu güvenli bir şekilde bulduğunuzdan emin olmamız gerektiğini düşündü, çünkü bu koridorlar kendilerini yeniden düzenlemenin bir yolunu buluyor." Sırıttı. "Çok düşünceli biri. Ve garip, çünkü hiçbir zaman bilerek yardımcı olmak için yolundan çıkmadı."

Kit ona doğru döndü. "Bu da ne demek şimdi?"

"Oh, hiçbir şey." Bakışları nazlı nazlı Niamh'a kaydı. " şey." "O zaman hayatında bir kez olsun konuşmayı kes."

Sinclair mecbur kaldı, ama kendinden çok memnun görünüyordu.

Ancak Niamh bu sessizliğe zorlukla dayanabildi. Aklına gelen ilk konuyu bulmaya çalışarak portreyi işaret etti. "Çarpıcı bir benzerlik."

Kit kaşlarını çatarak baktı. "Benimle yaşlı adam arasında mı?"

Avaland Kralı'na yapılan böylesine bariz bir saygısızlığa *evet demenin* doğru bir cevap olduğunu düşünmüyordu ama Niamh başını salladı.

"Gözlerin dışında, sen de kardeşin de babanızın tıpatıp aynısısınız."

Sinclair irkildi. Hava, şimşeğin ilk çakmasından önceki an kadar ağırlaştı. Niamh yanlış bir şey söylediği izlenimine kapıldı.

"Bazıları öyle diyor." Kit'in düz tonu onların değerlendirmeleri hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Kollarını kavuşturdu. "O adi bir orospu çocuğuydu."

Sinclair nefes nefese güldü, belli ki rahatlamıştı. "Bu hafif bir ifade oldu."

"Çok özür dilerim." Niamh Kit'in yüz ifadesini inceledi ama hiçbir şey belli etmiyordu.

"Acı dolu anıları gündeme getirmek istememiştim."

"değil," dedi umursamaz bir tavırla. "O artık gitti."

"Gitti mi?"

"Bedeni hariç her şeyiyle," diye açıkladı. "Sefil varlığının geri kalanını yaşaması için şatolarından birine sürgün edildi. Onu ziyaret etmeyi düşündüm. Bugünlerde onu oldukça uysal tuttuklarını duydum."

Niamh, "Tuhaf olacağını tahmin ediyorum," diye önerdi. "Müthiş bir adammış gibi görünüyor."

"Öyle de denebilir." Kit gözlerini tablodan ayırmadı. Sesi gerçekçiydi ama omuzları gerginlikle kıvrılmıştı. "Disiplin konusunda her zaman eli ağırdı. Göreve, onura ve itibara her şeyden çok değer verirdi. Herhangi bir zayıflık belirtisine tahammül edemezdi."

Adam öyle bir ağırlıkla söylemişti ki, Niamh onun ne demek istediğini anlayamamıştı. İtaatsizlik ya da arsızlık yüzünden dayak yemek alışılmadık bir şey değildi ama Niamh gelse annesini ya da büyükannesini asla kızdırmazdı. Ancak Kit ve onun inatçı çizgisi ...

Biliyor musunuz Bayan O'Connor, Sinclair ona Kit'in çok hassas bir çocuk olduğunu söylemişti. Buna hiç inanamamıştı. Şimdi, neden değiştiğinin çok mantıklı olduğunu düşünüyordu.

"Hastalandıktan sonra bile mi?" diye sordu sessizce.

"Özellikle de o zamanlar. Bazen ağrıdan yatalak olurdu ve o günler iyi günlerdi. Ama ben on yaşıma geldiğimde, iyi günleri kötü günlerinden daha azdı. geldiği sürece aşırı mutluydu, işine gelmediğinde ise saatlerce konuşur, her türlü iğrenç saçmalığı kusardı. Asla kabul etmese de Jack benim iyiliğim için bunun yükünü çekti." Kit dalgın görünüyor. "Bu onu kötü yönde değiştirdi. Ama sanırım her gün böyle bir canavarla uğraşıyorsanız, hayatta kalmak için neye dönüşeceğinizi bilemezsiniz."

Bu duygunun bu kadar açık bir şekilde dile getirildiğini duymak Niamh'a tuhaf bir şekilde tuhaf hissettirdi. Korkunç bir tanıma duygusuyla göğsü sıkıştı. Büyükannesi ve annesi onun bağıllığını hiç istememişlerdi ama o hiç düşünmeden bunu onlara vermişti. Başka ne ki? Yıllarca, bahçeleri iyi ürün verdiğinde bile yemeklerini azar azar yemelerini izlemişti. Yardımsever olmayı, hasat mevsiminde onların karanlık ruh hallerinin etrafında şekillenmeyi öğrenmişti. Büyükanne ona ailenin zanaatını, Avlish'in neredeyse yok ettiği bir büyüü mükemmelleştirmeyi öğretirken, her iğne batışına ve her keskin eleştiri sözüne katlanmıştı. Bazen, sanki ailesinin tüm yaralarını bir ipe geçirip kendi boynuna asmış gibi hissediyordu.

Ama ne şikâyet edebiliyor ne de kendini Kit'le kıyaslayabiliyordu. Ayrıca, artık rahat bir ağırlıktaydı. O kim taşıy?

"Bana öyle geliyor ki," dedi Sinclair, "Kit ve ben sorunlarımızı senin üzerine yıktık. Yine de sen bir gizem olarak kalmaya devam ediyorsun."

Niamh irkildi. "Ben mi? Oh, sizi temin ederim, hayatım son derece sıkıcı. Yarısını dikiş dikerek geçirdim."

Doğrusu, kendisiyle ilgili çok az şeyi onlarla paylaştığı pek aklına gelmiyordu. Mümkün olduğunca kendi üzerine çok fazla düşünmekten kaçınırdı. Bu onu her zaman tehlikeli yerlere götürürdü, tıpkı birkaç saniye önce kenarından geçtiği gibi ve o kadar uzun süredir ileriye doğru savruluyordu ki artık duramazdı. O kadar sert düşecekti ki, bir daha asla kalkamayacaktı. Kendine acıma ve nankörlük gibi şeyler üzerinde durmayı göze alamazdı ve aptalca endişelerinden herhangi birini ikisine de yüklemeyi düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu. Kit açılış balosunun yapıldığı gece onu ağlarken gördüğünde neredeyse yanacaktı ve onu tekrar utandırmak istemiyordu. Başkalarını dinlemenin, başkalarının yükünü hafifletmek için elinden geleni yapmanın verdiği tatmini tercih ediyordu. Bu dünyada, yeterince zaman ve sabır verildiğinde insanların onun için bir iplik yumağı gibi çözülmesinden daha sihirli çok az şey vardı.

"Alçakgönüllü olma," dedi Kit. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Baban var mı?" Kit'in yüz ifadesine bakılırsa samimiyeti hedeflemişti ama sonunda kulağa oldukça alaycı gelmişti. Niamh bunu ciddiye almaması gerektiğini artık daha iyi biliyordu. "Ondan hiç bahsetmedin."

"Eminim öyleydi, ama onu hiç tanımadım."

"Ah," dedi Sinclair. Sesi o tanıdık, fazla şakacı notayı aldı. "Gördün mü? Babalar evrensel olarak hiçbir işe yaramazlar."

Kit gözlerini devirdi. "Ciddi ol."

"Ben ciddiylim. Eskiden her gün bizimkilerin ölmesini dilerdik, yoksa unuttunuz mu?"

"İçimizden biri hâlâ şanslı olabilir."

"Bu kadar kara düşünmek yeter." Sinclair bir kolunu ikisine de doladı ve onları kendine çekti. "Böyle iyi arkadaşlarınız varken kimin kan bağı olan bir aileye ihtiyacı var ki?"

İçinde bir duygu kabardı. Gözlerinin arkasına battı.

Aidiyet.

"Şansını zorlama," dedi Kit. Ama bütün homurdanmalarına rağmen, kendini kurtarmak için hiçbir çaba göstermedi. "Akşam yemeğine geç kalacağız."

* * *

Niamh bir yemeğin bitmesi için hiç bu kadar istekli olmamıştı.

Bütün akşamı, elbiseleri, doğuştan Machlish'e özgü tembellikten nasıl kurtulduğu ve protestolar hakkındaki görüşleri hakkında sorular soran iki kadının arasında sıkışarak geçirmişti. cevaplarından sıkıldıklarında, diğer komşularına dönüp yemeklerden şikâyet etmeye başladılar.

"Ekselansları her zamanki aşçısını geride bırakmış olmalı," dedi biri, dalgın bir şekilde pırasa çorbasını kaşıkla iterek.

"istifa etmediğini varsayarsak," diye yanıtladı diğeri. "Onun Machlish olduğunu duymuştum."

"Bu şok edici derecede kötü."

Şok edici derecede kötü. Elbette, hepsi bu kadar olamazdı. Niamh merakla birazını kaşıkla ağzına attı ve ürperdi. Soğuk, gevşek pırasa boğazından aşağı süzüldü. Tadı tarif edilemezdi. Kasesini kısa bir mesafe öteye itti.

Bunun yerine Castilia Kralı ve Rosa'yı izlemekle meşguldü. Rosa daha ağzını açmadan ona yöneltilen her soruya cevap veriyor, tabağındaki bir şeyi beğenmemiş gibi görüldüğünde onun adına şikâyet ediyor ve Kit'i az üç kez ona iltifat etmeye teşvik ediyordu. Rosa bir şekilde mahcup, sinirli ve üzgün görünmeyi başarıyordu.

bir istifa etti. Yine de onu yalanlayacak hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Ben babamın tek kızıyım, demişti Rosa ona bir keresinde *ve bu yüzden ben bir piyonum.*

Kit ve Rosa arasında, kraliyet görevinin gerçekte ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu: kendini ve arzularını o kadar küçültmek, önemsiz kılmak. Niamh onları daha fazla izlemeye dayanamadı.

Gece boyunca otuzdan fazla yemek sunuldu: yarı pişmiş hamur işine sarılmış aşırı pişmiş somon, haşlanmış dana dili, Niamh'ın lezzet olarak olmasa da görünüş olarak havuca benzettiğini düşündüğü bir turta, ıspanak ve patatesten oluşan bütünleşmemiş bir kek ve her biri bir öncekinden daha az dikkat çekici olan bir tatlı filosu. Hepsinin tarzı ve lezzeti yoktu ve hepsi en az yarısı kadar küçük bir personel tarafından garip, çok uzun aralıklarla servis ediliyordu.

Hepsi yorgun görünüyordu ve bu yaptıkları işe de yansiyordu. Bir ara uşaklardan biri karşısındaki baronun üzerine şarap döktü ve servis yapan kız bir tabak bisküviyi öyle bir şangırtıyla yere bıraktı ki tüm konuşma aniden sessizliğe gömüldü. Yine de mahcup görünmüyordu. Kral Felipe'ye rakip olacak kadar öfkeli görünüyordu. İkisi de Jack'i çelik gibi, etkilenmemiş bakışlarla süzdü.

Sonunda bittiğinde, Niamh kadınların peşinden salona girdi. Halı toplanmış ve piyanoforte ortaya serilmişti. Genç bir kadın tabureye tünemiş, odaya süzülenler gibi akortsuz bir şekilde çalıyor, parmakları beceriksizce tuşlara takılıyordu. Ancak sesi Niamh'ın zihnine bir olta kancası gibi takıldı. Kendini kıza doğru sürüklenirken buldu, daha yakın olmaya açtı, onun inkar edilemez güzelliği karşısında büyülenmişti. Niamh kendini büyüden kurtardı. Kız kesinlikle ilahi kanlıydı. Niamh'ın annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadın omzunun üzerinde durmuş, bir şekilde aynı anda hem gururlu hem de umutsuz görünüyordu.

Odanın öbür ucunda Rosa, ocağın titrek ve sıcak ışığına yakın, odadaki en rahat görünen koltuğa kıvrılmıştı. Niamh onu selamlamayı düşündü ama birkaç dakika içinde en az on genç hanım daha onun üzerine çullandı. Kısa bir mesafe ötede Sofia çay servisini hazırlıyordu. Boğazında keskin elmas mızraklar parlıyordu. Bir kutup yıldızı kadar güzel ve soğuk görünüyordu ve bir o kadar da yalnızdı. İşini bitirdiğinde, ellerini birbirine kenetlemiş, garip bir şekilde kadınların oluşturduğu düğümün dışında durdu.

önünde gevşekçe dururken, yüzündeki endişe derinleşiyordu. Belli ki onları çay içmeye davet etmek istiyordu ama kimse ona aldırış etmedi. Birkaç dakika sonra Sofia döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Niamh'ın kalbini keskin bir şekilde sızlattı. Sofia'nın yarım kalmış nakış projelerinden oluşan bir sepet ayaklarının dibinde duruyordu. Hiç düşünmeden bir tanesini kaptı ve karanlık koridorda onu takip etti. "Ekselansları?"

Sofia sertçe ona doğru döndü. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Bayan O'Connor. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Hayır, hiçbir şey." Tereddüt etti, birden kendini aptal gibi hissetti. Bakışlarını kaçırdı ve elindeki deseni inceledi. Sofia'nın kendisi kadar kesin ve ölçülüydü. "Ama eğer benimle oturmak istersen, iğne işlerinde sana yardım edeceğime söz verdim. Yine de dikişlerinizin çok güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Yardıma ihtiyacınız olduğunu hiç sanmıyorum."

"Hatırlamanız ne büyük incelik," dedi Sofia. "Ve böyle harika şeyler yaparken bunu söylemen daha da nazikçe. Duygularınızı böylesine özgürce bir şeye dönüştürmek Bu çok güzel bir hediye."

Ses tonundaki bir şey Niamh'ı duraksattı. Kendini Sofia'nın gözlerine bakmaya zorladı ve orada korkunç bir hüznü gördü. "Ekselansları... İyi misiniz?"

"Evet, ben ..." Sofia sözlerini yarıda kesti. Yavaşça imparatorluk merdiveninin en alt basamağına oturdu. Uzun bir süre konuşmadı ve konuştuğunda da sesi kesildi. "Sadece çok yorgunum."

Niamh birkaç deneme adımı atarak yaklaştı. "Bir şey mi oldu?" "Bu akşam tam bir felaketti. Bu geceyi nasıl atlatacağımızı bilmiyorum. Önümüzdeki üç gün boyunca bunu başaracağız," dedi, o kadar hızlı ve sessiz konuşuyordu ki Niamh onu anlamak için zorlandı. "Eminim personel sayımızın az olduğunu fark etmişsinizdir. Hizmetkârlarımızın çoğu ayrıldı ve kalanlar da aşırı çalışıyor. Ve bu olay ters gittiğinde, saray kocama karşı daha sabırsız olacak."

Duyguları içinden aktıkça, büyüğü de aktı. Altın ışık Sofia'nın teninin altında belli belirsiz dans ediyordu. Sıcaklık giderek düşüyordu ve Niamh dişlerinin takırdamasını engellemek için çenesini sıktı. Sofia'nın sözünü şimdi keserse, ona bir daha asla açılmayacağından korkuyordu.

"Bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum," diye devam etti Sofia. "Evimizi yönetmeme izin vermiyor ve canını sıkkan şeyleri bana anlatmıyor. Onun için işe yaramaz biriyim. Mahkemedeki diğer kadınlar da bunu biliyor. Onların hiçbir

Kocası üzerinde hiçbir etkisi olmayan bir kadınla arkadaşlığa ilgi duymak. Bir dönem vardı ama Jack hepsini kovdu. Şimdi ise güvenebileceğim kimsem yok ve gülümseyip hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan başka bir şey yapamıyorum."

Sessizlik üzerlerine ağır bir şekilde çöktü ve zeminde ince bir kırağı tozu parıldadı. Sofia başını demir korkuluğa yasladı ve gözlerini kırpıştırarak kapattı. Büyüsünün ışığı elmas kolyesinin yüzeylerinde parıldadı ve ışıldadı.

Niamh'ın boğazı düğümlendi. O anda Sofia'nın ne kadar genç olduğunu fark etti. -Kendisinden en fazla bir ya da iki yaş büyüktü. Niamh, kendisine değer vermeyen bir adam dışında kimseyi tanımadığı bir yerde mahsur kalmanın ne kadar korkunç hayal bile edemiyordu. Onu sevmesi gereken bir adam, kendini izole etme sürecinde onu izole etmemeliydi.

Sofia'nın yanındaki basamağa usulca tünedi ve elini dizine . "İstersen benimle konuşabilirsin."

Sofia ya şaşkınlıktan ya da Niamh'ın teninin soğukluğundan irkildi. Solgun gözlerinin içi dehşetle parlıyordu. "Lütfen beni affet. Seni yarı ölüme kadar dondurdum ve ben Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil."

"Özür dilemenize gerek yok." Oldukça şiddetli bir şekilde titriyordu ama ısırgan bir kısmı havadan dağılmıştı. "Tüm bunları içinde tutman senin için iyi değil. Öyle ya da böyle ortaya çıkar."

"Evet, sanırım öyle." İç çekti ve nefesi soğukta buğulandı. Yavaş yavaş soğukkanlılığını geri kazandı. "Makamları ne olursa olsun herkese öylesine kurlsız bir yakınlıkla davranıyorsunuz ki, insanın kendini unutması kolaylaşıyor. Büyüleyici olduğu kadar sıra dışı da."

"Başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten hayran olunacak bir şey değil, Majesteleri. Sanırım geldiğimden beri başıma daha fazla bela açtı."

"Bu kötü bir şey değil. İnsanların içinden bir şeyler çıkarma, saklı tutmak istediklerini gün ışığına çıkarma gibi bir huyunuz var." Sofia soğuk, değerlendirci gri gözleriyle onu olduğu yerde sabitledi ve elini Niamh'ın elinin üzerine koydu. "Bunun senin gerçek yeteneğin olduğuna inanıyorum, dikişin değil."

Bu tatlı bir duyguydu - belki de birinin onun hakkında söylediği en cömert şeydi. "Teşekkür ederim."

"Aslında size sorun çıkaran biziz," diye devam etti Sofia. "Yine de Christopher'a göz kulak olmanız büyük incelik. Mahkemede pek arkadaşı yok."

"Ben-"

Bilinçli bir şekilde gülümsedi. "Bizim için endişelenmeyin. Naip prens sadece babası kadar yetenekli olduğunu kanıtlamak istiyor, bu yüzden işleri kendi başına halletmeye çalışıyor. Bana ihtiyacı olmasa bile burada bana ihtiyaç var. Varlığım babamın hükümdarlığını desteklemesini sağlıyor. Bunun için mutluyum, yaptığım fedakarlıkların önemli olduğunu biliyorum. Önemli olmaya devam etmelerini sağlamak için her şeyi yaparım. Anlıyorsun, değil mi?"

Elbette biliyordu. Bunu her şeyden çok anlıyordu. Yine de Sofia'nın sesindeki yoğunluk ve bakışlarındaki kararlılık.....Her şey Bir şekilde tanıdık geliyordu ve Niamh'ın içini içinden atamadığı bir huzursuzlukla dolduruyordu.

On Beşinci Bölüm

Hava yağmur nemli taş ve zengin toprak gibi kokuyordu. Uzakta, gri bulutlar tepelerin üzerinden bir elbisenin kirlenmiş kuyruğu gibi süzülüyordu. Niamh, Woodville Malikânesi'nin çimlerine doğru beş adım atmıştı ki bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Bir *kasvet*. Sorun sadece hava değildi, gerçi bir çim partisi için gerçekten de berbat bir gündü. Herkes çimlerin üzerinde can sıkıntısı ve kafa karışıklığıyla oyalanıyordu.

Niamh daha önce hiç çim partisine gitmemişti ama Sinclair onun için yeterince canlı bir resim çizmişti. Konuklar kırlarda battledore oynuyor ya da masaların etrafına kümelenmiş, kâğıt dağıtıyor, yelpazelerinin ve eldivenli ellerinin arkasından gülüyor ya da punç içerek aptallaşıyor olmalıydılar. Ama çimenler bomboştu. Ne masa, ne oyun, ne punç, ne de hizmetçiler vardı. Sadece bir şeyler olmasını bekleyen bir grup aristokrat vardı.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü.

Bakışlarını tekrar evin üzerinde gezdirdiğinde, Jack'in verandada yüzünde asık bir ifadeyle durduğunu ve Rosa'nın babasının onu açıkça azarladığını gördü. Parmağını suçlayıcı bir şekilde naip prence, sonra da Niamh bunu yoluna devam etmesi için bir işaret olarak algıladı. Tanıdık bir yüz görmeyi umarak kalabalığın arasında sürüklendi. O geçerken insanlar mırıldanıyordu. Elbisesi yine dikkat çekiyor gibiydi.

Kıpırdamadan durduğunda bile etekleri, bir nehrin durgun akıntısına kapılmış gibi yavaşça dalgalanıyordu. Yıllar önce bir hüsrân anında yapmıştı. Dantel kaplamasını yapmak günlerini almıştı ve büyükannesinin *yavaşlaması* için yaptığı tüm telkinleri işlemesi daha da günlerini almıştı. Teoride, büyü ve tasarımı sabrın kendisini somutlaştırmak içindi. Pratikte ise ona sadece bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissettiriyordu. *Yavaşlamaya* odaklanmasının bazı kasıtsız etkilere neden olmuş olabileceğini düşündü. Bugün, bu ona iyi geldi. Dün gece hiç uyumamıştı. Kit'in bu etkinlik için hazırladığı yeni ceket, şafak yatak odasının penceresinden içeri bakarken bitirmişti. Vücudundaki sızı ve gözlerinin ağarması onu şimdiden yarı rüya görüyor gibi hissettiriyordu.

Sonunda bir meşe ağacının gölgesinde arkadaşlarına rastladı. *Arkadaşları.* Bu ne zaman olmuştu? Bu kelime içini ısıtmıştı.

Rosa kalın bir dala asılı salıncağa oturmuş, ayaklarını açık havada sallıyordu. Miriam onu itiyor, Rosa'nın ağırlığı altında inleyen iplere ara bakıyordu. Kit ve Sinclair dalın gövdesine yaslanmış, derin bir sohbete dalmışlardı. Kit onu günlerdir görmediği rahat görünüyordu. Ceketine yaptığı büyü, kumaş üzerinde büyüleyici bir etki yaratmıştı. Her tarafı kaplamalı bir zırh gibi parlıyordu. Ona bakmak bile kendini biraz daha cesur hissetmesini sağlıyordu. Dün gece cesaret anılarını bir kalkan gibi etrafında toplamıştı: kayalıklardan okyanusa atlamak, Avlish toprağına ilk adımlarını atmak, Kit'e haftalar önce onu nasıl incittiğini tam olarak anlatmak.

Ona olduğunu ancak göz göze geldiklerinde fark etti. Adam bir kaşını kaldırdı, sanki "Eee?" der gibiydi. Midesine çok garip şeyler yaptı. Belki de aklını daha fazla başına toplamak için başka bir elbise seçmeliydi.

Kızarak reverans yaptı. "Merhaba Ekselansları, Bayan Lacalle, Sinclair."

"Sonunda geldiniz," dedi Sinclair sıcak bir ifadeyle, şapkasının ucuyla. "Sezonun en canlı partisinin tadını çıkarıyor musunuz?"

"Bu konuda," dedi Niamh. "Neler oluyor?"

"Son personel de işten ayrıldı," dedi Rosa. "İtiraf etmeliyim ki rahatladım. Babam naip prenze bağırıp çağırarak meşgul olduğu için benimle ilgilenemiyor." "Ne? Ama ..."

Geriye kalan tek personel Avlish'ti. Yine de dün gece Sofia, çoktan ayrılmış olan Machlish hizmetkârlarının tüm görevlerini üstlendikleri için aşırı ve hayal kırıklığına uğradıklarından endişelenmişti. Bu durum soyluları tamamen zor durumda bırakmıştı. Niamh gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğini bilmiyordu. Tek hayal edebildiği, bu partinin dedikodu sütunlarında Sezonun en kötüsü olarak yer almasını sağlamak için gökyüzünün şimdi açılmasıydı. Tam bir felaket olurdu. Tüm o parlak gündüz elbiseleri çamura bulanmış, tüm o ipek terlikler sırlıklam olmuş, tüm o zor kazanılmış kâğıt bukleler sırlıklam olmuş ve mahvolmuştu. Islak ipekleri düşündükçe ürperiyordu.

Sinclair, "Biz de tam kroketleri kendimiz getirmek üzereydik," dedi. "Bize katılmak ister misiniz?"

Rosa parmaklarını şakaklarına gömdü ve derin bir iç çekti. "Oh, . Ciddiymişsin."

Miriam, "Hiçbir şey yapmadan oturmak çok sıkıcı," diye .

Kendini daha fazla zorlama ihtimali kulağa geliyordu ama alternatifi - hiçbir şey yapmamak- çok daha kötüydü. "Ne kadar eğlenceli!"

Birlikte çimlerin üzerinde yürümeye başladılar. Uzak uçta, ince bir sis perdesinin ardında Niamh bir kulübenin belli belirsiz şeklini seçebiliyordu.

Bulutlar tepelerinde kalınlaşmaya devam etti. Bir rüzgâr şapkasını neredeyse yırtacakken Sinclair güldü. "Bu konuda bir şey yapabileceğini düşünüyor musun prenses?"

"Mükemmelliği neden değiştireyim ki?" Rosa sakince sordu.

Miriam Niamh'ın yanına geldi ve koluna girdi. Yüzü havanın serinliğiyle parlıyordu ve nemin bukleleri gevşeyerek etrafında bir hale oluşturmuştu. "Sanki geldiğimizden beri seni hiç görmemişim gibi hissediyorum. Bugün bir rüya gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim!" Niamh ışıltı ışıltı parladı. "Sen nasılsın?"

"Yeterince iyi, sanırım." İç çekti. "Yine de burada kendimi biraz yersiz hissettiğimi söylemeliyim. Dürüst olmak gerekirse, külfetli."

"Kim senin bir yük olduğunu düşünebilir ki?"

Miriam bir omzunu kaldırdı. "Hiç kimse bu kadarını söylemedi. Ama bu duygu hiç geçmedi. Castilia'da Rosa'nın benimle ilişki kurma kararı, mahkemedeki hayatını kolaylaştırabilecek ilişkiler kurmasını engelledi. Burada da onun yoluna çıkmama izin veremem."

"Seninle vakit geçirmek herkese nasip olur." Niamh bir elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı. "Ayrıca ... Kralın, Infanta Rosa'nın burada arkadaş edinmesini engellemede sizden çok daha etkili olduğunu söyleyebilirim. Dün akşam yemekte onu gördün mü?"

Miriam homurdandı. "Yeterince doğru."

"Yine de," diye devam etti Niamh, "ayak bağı olmak istememek konusunda ne hissettiğini anlıyorum."

Önlerinde Kit ve Rosa kol kola çimlerin arasında yürüyorlardı. Her şey bir yana, kıskançlık onu çekiştiriyordu. *Aptalca*, diye kendini azarlardı. Onun durumunu ve kendi konumunu her zaman biliyordu.

Miriam cevap vermedi. Gözlerinde tuhaf, hüzünlü bir parıltıyla kraliyet çiftini izlemekle meşguldü. Niamh'la bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra aceleyle gözlerini kaçırıldı.

Beşi kulübenin önünde durdu. Temelinin etrafında yabancı otlar büyümüşü ve paslanmış bir asma kilit çürümeye yüz tutmuş kapısında asılıydı. Yarım asırdır hiç açılmamış gibi görünüyordu. Sinclair kilidi tıkırdattı ve Rosa'ya sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Bu şeyi zaplamanız gerekebilir, Majesteleri."

Kit yerden bir taş aldı ve kilidin üzerinde parçaladı. Taş bir pas ve sertleşmiş çamur yağmuru halinde yere düştü.

"Pekala," dedi Sinclair. "Bu da işe yarar."

Rosa düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Kesinlikle daha az yangın tehlikesi var." "Ve daha şık." Miriam da aynı fikirdeydi.

Kit kapıları açtı. İçeride, uzun zamandır terk edilmiş aletlerden oluşan bir koleksiyon, tokmaklarla dolu eski bir kroket sehpasıyla birlikte yere saçılmıştı. Her birinin sapı bir renk şeridiyle bantlanmıştı. Onu dışarı çıkardı ve geri çekildi, böylece diğerleri renklerini seçebildi. Rosa imrenerek siyah olanı kaptı. Niamh zevkle pembe olanı seçti. Güzel şeyler, ne kadar küçük olursa olsun, onu memnun etmekte asla başarısız olmazdı. Sinclair demir halkaları toprağa çakmaya başlarken Niamh da tokmağını kaldırdı. Geniş bir kavis çizerek savurdu ve havada tırpan gibi ilerlerken ağırlığını test etti.

"Dikkatli ol," diye uyardı Kit. "O şeyle biraz zarar verebilirsin." "O zaman dikkatli olması gereken kişi sensin gibi görünüyor," dedi Alaycı bir şekilde.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu, onun ses tonuna uyararak.

Midesi bir kez daha hınzırca düğümlendi. Buna verecek bir cevabı yoktu. Neyse ki, sisin içinden çıkan bir figür gözüne bocalamadan kurtuldu. Kuyrukları rüzgârda dalgalanıyor, fısıldayan çimenlerin üzerinde karanlık bir sancak açılıyordu.

"Kim o?" Niamh sordu.

Sinclair gözlerini gölgeledi ve yüzünü buruşturdu. "Pekala. Bu çok garip."

Birkaç dakika içinde Jack net bir şekilde ortaya çıktı. Rüzgâr saçlarını darmadağın etmişti ve yürüyüşü alışılmadık derecede gevşek, neredeyse düzensiz görünüyordu. Hatta yaklaşırken onlara gülümsedi ve bu Niamh'a, nadir bir kozmolojik olayın yaratacağını hayal ettiği izlenimi verdi. Rosa ve Miriam hemen ona reverans yaptılar. Niamh görgü kurallarını bir an geç hatırladı ve nefesinin altında *Majesteleri* diye mırıldandı.

"Böyle formalitelere gerek yok," dedi. "Oyununuza katılabilir miyim?"

Kit, sanki tamamen başka bir dil konuşuyormuş gibi ona baktı. Hayatında ilk kez tamamen suskun kalmış gibiydi.

Ancak Sinclair cevap verecek kadar kendini toparlamıştı. Jack'in omzuna, dostça olamayacak kadar sert bir şekilde vurdu. "Elbette, Jackie. Bir tokmak kap."

Bununla birlikte, her biri ilk atışlarını yaptı - Niamh'ın yanlış bir vuruşla neredeyse kendi ayak bileği kemiğini kırması dışında, tamamen dikkat çekici olmayan bir tur. Bu arada Rosa, efor sarf etmekten tamamen kaçındı. Topu havada tembelce süzüldü ve en fazla birkaç metre ötede yere *çarptı*. Ama Jack kendi topunu Kit'inkine vurup her ikisini de sahanın çok uzağına uçurduğunda hava kırılganlaştı.

Öfkeden kuduran Kit kardeşinin üzerine yürüdü. "Ne yapıyorsun?" "Oyun oynuyorum. Görüyorum ki hâlâ berbat bir sporcusun."

Kit yavaşça, "Hayır," diye cevap verdi. "*Burada* ne işin var senin? Eğlendirmen ya da yatıştırman gereken konukların yok mu? Ya da belki de önce çalışanlarına odaklanmalısın."

Bunun üzerine Jack'in olağandışı durgunluğu sinirlenerek dağıldı. Ama ona cevap vermek yerine Rosa'ya döndü. "Ne diyorsunuz, Infanta Rosa? Avaland'ın yeterince gördünüz. Fikrinizi almak isterim."

Kibarca kulak misafiri olmamış gibi davranan Rosa, dalgın bir ifadeyle onlara baktı. Tokmağına yaslandı. "Gerçekten fikrimi mi almak istiyorsunuz, efendim?"

"Gerçekten de öyle."

"Bana öyle geliyor ki kuşatma altındasınız ve dezavantajlı bir savunma pozisyonundasınız. Machlish'e vererseniz, en kötüsüne son vermiş ."

Jack acı bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Peki ya sarayım bu kadar zayıf bir pozisyon benimsediğim ve sevgili babamın mirasına hakaret ettiğim için bana karşı harekete geçtiğinde? Ya da işçi sınıfı, Machlish'eşitleri gibi davrandığım için bana karşı çıktığında?"

"Sizin değiştirilmeniz durumunda, yeni naip muhtemelen gücü kendi ellerine veren insanları - muhaliflerinizi - yatıştırmak için onlara karşı güç kullanacaktır. Bu sadece durumu daha da kötüleştirecek ve potansiyel olarak topyekûn bir isyana yol açacaktır. Böyle bir kötü yönetim, babanız vefat eder etmez göreve iade edilmenizin önünü açacaktır. En kötü senaryoda, babanızın

babamdan ya da güzel ." Durakladı. "Bu benim naçizane görüşüm elbette, Majesteleri."

"İşte bu kadar," dedi Jack. "Tanrım, bütün sorunlarımı saniyeler içinde çözdü."

Rosa gözlerini hoşnutsuzlukla kıstı, adamın kendisiyle dalga geçtiğinin açıkça farkındaydı. Nefesinin altında Kastilya dilinde bir şeyler mırıldanarak topa vurdu ve uzaktaki demir direğe doğru uçurdu.

Kız kulak kesilir kesilmez Kit, Jack'i yakaladı. "*Sarhoş* musun sen?" "Çok uzun birkaç hafta oldu," diye yanıtladı Jack alaycı bir tavırla. "Neden? Kendi özel topraklarımda eğlenmeyeyim mi? Annem evinin yeniden açılışını kutlamak için sarhoş olmayı kesinlikle onaylardı."

"Çünkü kendini tamamen aptal yerine koyuyorsun," diye tısladı, "ve her şeyin düşüp seni altında ezmesine izin vermek üzeresin."

Jack uzun bir süre, buğulu gözlerle ona baktı. Sonra öyle bir güldü ki yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Oh, bu çok zengin."

. Niamh birkaç adım geri çekildi. Bunun sonunun iyi bitmeyeceğini bilecek kadar kavgalarına tanık olmuştu.

Kit geri çekildi ama acısını kaşlarını çatarak gizledi. "Annem senin bu halinden utanırdı. Sanki senin için bir anlamı varmış gibi aileden bahsediyorsun ama bıraktığın aileden çok bizim zehirli mirasımızı önemsiyorsun, kendi tebaanı bile."

"Anne? Benden utanıyor musun?" Jack başını öne eğdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kit'in öfkesi belirsizliğin etkisiyle söndü.

"Annemin şu anki durumumuz için, hangi elbiseleri giyeceği ya da hangi iştahının doyurulacağı dışında tek bir düşünce bile ayıracağına inanıyorsanız, tamamen hayal görüyorsunuz demektir." Jack alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yine de sanırım mantıklı. Sen her zaman onun küçük evcil hayvanıydın."

Niamh nefesini içine çekti. Rüzgâr bile kıpırdamayı bıraktı.

Şimdiye kadar bu, Kit'in dalgalarının Jack'in kıpırtısız kıyısına asi bir şekilde çarpmasıydı. Jack'in ne bir prens ne de bir vekil ebeveyn olarak rollerinin soğuk kişiliğinden hiç görmemişti. Onun kendini küçüklük ya da kırgınlık gibi ölümcül şeylere bulaştırdığını hiç görmemişti. İşler çirkinleşmeden birinin müdahale etmesi gerekiyordu. Ama Rosa ve Miriam sessizce

ve Sinclair Niamh'ı acilen yanına çağırdı. Niamh kendini tamamen olduğu yere yapışmış hissetti.

Kit'in gözleri karardı, bir uyarı gibiydi. "Jack."

"Sana ne oldu bilmiyorum, görev kavramlarını taklit ediyorsun." Jack alay etti. "Sanki senin için bir anlamı varmış gibi. Sende babamın disiplininden ve asaletinden zerre kadar yoktu."

"Senin gibi değil elbette." Kit öfkesini zorlukla dizginleyerek titredi. "Sanki şimdi ona bakıyormuşum gibi. Sen bunu gizlemeye çalışıyorsun ama ben onun öfkesini içine hapsettiğini görüyorum."

Jack'in ifadesi tehlikeli bir hal aldı.

Niamh topraktan bitkiler fışkırırken nefesini tuttu. Kit'in tarafında, ayaklarının etrafına dolanan çalılar bir siper gibi yükseliyor, her biri kötü niyetle Jack'e yöneltilmiş keskin dikenlerdi. Jack'in tarafında, korkunç, sivri şekilli çalılar yükseldi. Ağır, kan kırmızısı meyvelerle çiçek açmışlardı. Renkleri *zehir* saçıyordu.

Niamh, eteğinin kenarına bir diken battığında yoldan çekildi. "Ehm . . . Ekselansları?"

Onu duymadılar.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan," dedi Jack sessizce, "dilini ısıracaksın."

"Ne, bana vurmak mı istiyorsun?" Kit ona doğru yaklaştı. "Devam et. Yap hadi."

"Pek bir şey fark etmezdi, çünkü size minnettarlığımı hissettiremem! Son birkaç yıldır her şeyi *mükemmel* bir şekilde ayarladım. Şimdi tek yapman gereken uslu durmak, ama o kadar bencil ve şımarıksın ki bunu bile beceremiyorsun. En ufak bir provokasyonda dağılıyorsun ve işler zorlaştığı anda tıpkı annemin yaptığı gibi kaçıp gidiyorsun.

İkinizin de bana ne faydası oldu?" Tokmağını yere attı. Kendine hâkim olmadan önce dudağının kenarı titredi, bir kez daha heybetli, aşılmaz bir mermere dönüştü. "Sen ikimizin de ebeveynlerinin en kötüsüsün, Kit. Doğduğun günden beri çözmem gereken sorunlar yaratmaktan başka bir şey yapmadın."

toprak gümbürdedi. Bir çalı sarmaşığı Jack'e doğru fırladı, sivri uçları pençe gibi uzanıyordu. Jack irkilmedi bile. Yumruğunu sıkı ve sarmaşık soldu, yaprakları gözlerinin önünde kuruyup gitti. Kardeşler birbirlerine baktılar, tüm zırhları soyulmuştu. Jack'in yüzünden bir şey geçti. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Sinclair koşarak Kit'e yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Kit, iyi misin?"
"Yapma." Kit onun elini . Nefesleri kısa geliyordu. "Sakın bana dokunma."

Sinclair cevap veremedi, hışımla çekip gitti. Onun ardından, huysuz bitkiler küme küme çiçek açtı: zehirli meşe, itüzümü, kurtboğan. Toprakta fişkırdılar, ancak aynı hızla birbirlerini boğmak için.

"Kit!" Sinclair bir yumruğunu dudaklarına bastırdı. Eli tekrar yanına düştüğünde yüzü çizilmiş ve solgundu. "Lanet olsun."

Niamh aceleyle Sinclair'e gitti. "O da *neydi*?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Jack'in bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim." "Kit'in peşinden gitmeli miyiz?"

"Evet, muhtemelen," dedi, sesi boğuk ve mesafeliydi. "En son böyle olduğu zaman Bilmiyorum. Ne yapacağını bilmiyorum."

Sesi korkmuş gibiydi, tıpkı Kit'in büyü parkta ona saldırdığında olduğu gibi. "Ne demek istiyorsun?"

Sinclair bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu onun suçu değil ama böyle davrandığında büyü tehlikeli olabiliyor, hem kendisi hem de diğer insanlar için.

Belki bir korkağım ama bunu tekrar yapamam. Geçen sefer bana biraz daha bencil olmayı öğretti."

bir tedirginlik geçti. "O zaman *ben* giderim. Birinin onun iyi olduğundan emin olması gerek."

"Hayır. Jack'i almamız gerek."

"Jack'in bununla başa çıkabilecek durumda olduğunu sanmıyorum!"

Kız onun yanından geçerken, Sinclair dirseğini yakaladı. Kız adamın elinden kurtulmak için hamle yaptı ama Sinclair onu geri döndürdü. "Pekâlâ, bekle. Endişelendiğini anlıyorum ama belki de bunu birlikte düşünmeliyiz. Her şeyden önce, yere yığılacak gibi görünüyorsun. Ölüm kadar solgunsun."

"Ben *iyiyim*."

"Daha bitirmedim." Ona sert bir bakış attı, sonra içini . "Dinle. Bu konuyu bu şekilde açmak istemezdim ama başka bir yol göremiyorum. Kit'i seviyorum ve sen de benim için iyi bir arkadaş oldun, bu yüzden dolandırmayacağım. Ben aptal ."

Niamh gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Nefesi boğazında düğümlendi ve serbest düşüş hissine kapıldı. "I . . . Affedersiniz?"

"Gel artık, Niamh." Sinclair kederli görünüyordu. Aralarında neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar ona yaklaştı. Onu omuzlarından tuttu ve sanki daha yüksek sesle konuşmak onları ele verecekmiş gibi sesini alçalttı. "Bana biraz kredi ver. Siz ikiniz birbirinizle göz göze geldiğiniz her seferinde koca bir operanın sahnelenmesini izliyor gibiyim. Eğer ben fark ettiysem, yanlış kişinin de fark etmesi uzun sürmeyecektir. Kaderi kışkırtmayın."

Binlerce duygu aynı anda içinde yırtıldı. Aşağılanma, korku, öfke, üzüntü. Bu karmaşaya bir anlam veremiyordu. Adamın kalbini çıkarıp hâlâ atmakta olan kalbini ayaklarının dibine fırlatmış olması gerçeğiyle başa çıkamıyordu. Şu anda önemli olan tek şey Kit'in zarar görmemiş olmasıydı. "O zaman bana yardım et, Sinclair. İkimiz birden olursak o kadar da kötü görünmez. Gerçekten bu riski alacak mısın?"

"Bunu yapamam."

"Bununla başa çıkabilirim." Gözlerini adamın gözlerine dikti. "Ondan korkmuyorum." Gök gürültüsü tepede yuvarlandı. İlk yağmur yağmaya başladı.

"Siktir," diye mırıldandı. Sinclair ceketini silkti ve omuzlarına doladı. "Tamam. Seninle ormanın kenarına kadar yürüyeceğim. Herkes içeri girdi ama her yerde pencereler var. Yani sadece . . . Dikkatli ol. Ve sakın birlikte geri dönmeyin, Tanrı aşkına."

Yakalarını boğazında sıktı. "Teşekkür ederim, Sinclair."

Başıyla onayladı. Ve büyük olasılıkla hayatının en kötü kararını verdiğinde, o da hemen arkasındaydı.

* * *

Gökyüzü düpedüz uğursuzdu, kara bulutlardan oluşan yarıklar güneşi . Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, saçlarını tenine yapıştırıyordu. Birkaç dakika içinde hem Sinclair'in paltosunu hem de elbisesini tamamen ıslatacaktı. Şimdiden parmakları uyuşmuş ve soğuktan kemik gibi bembeyaz olmuştu. Her zaman olduğu gibi şimdi de semptomlarının alevlenmesini göze alamazdı.

Ağaç sınırının ötesinde, Woodville Malikânesi'nin arazisi yabani ve evcilleşmemişti. Önünde, soluk lavanta tarlası ani bir rüzgârla titriyordu. Niamh eteklerini yukarı kaldırdı ve suya girdi. Her adımda lavanta ve hayvan kokusunun iğrenç kokusu aşağıdaki topraktan yükseliyordu. Eski bir ferforje kapıya yaklaşırken ayakkabıları çamurun derinliklerine battı.

Mandal paslanmıştı ve açmaya çalıştığında öfkeyle . Bunun yerine ağırlığını kapiya verdi ve kalçası zonklayarak protesto edince hemen pişman oldu.

O zaman ölçeklendirmesi gerekecekti.

Niamh bir nefes aldı ve parşömen işçiliğinde tutunacak bir yer bulmak için çabalayarak kendini yukarı kaldırdı. Parmakları yumruk gibi kıvrılmıştı. Şişmiş eklemeleri protesto edercesine bağırdı ve kısa mesafeyi tırmanmak neredeyse tüm gücünü aldı. Sivri uçlar bağırsaklarına batıyor ve elbisesinin birkaç ipliğini çekiştiriyordu. Diğer tarafa geçtiğinde, elbisesinin ön kısmında büyük turuncu lekeler oluşmuştu. Bir yığın halinde yere düştü ve üzerine çamur sıçradı.

Kendini yerden kaldırdı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Belki bir zamanlar burada bir bahçe vardı. Ama şimdi her yer büyümüş ve harap olmuştu. Bahçe yataklarında mor yoncalar gürültüyle çiçek açmıştı ve nane, açgözlü şey, arazinin yarısını kendine mal etmişti. Karahindibalar basamak taşlarındaki çatlaklardan kararlılıkla itiliyordu. Etrafta burayla ilgilenen biri varken burası ne kadar da muhteşem olmalıydı. Yine de her şeyde hoş bir şeyler vardı. Koyu toprak, kokulu ve canlı. Tüm bu inatçı, asi şeyler, ihmal edilmişlikleriyle gelişiyorlardı.

Yabani otların arasından dikkatle adım , yeşil dallar elbisesinin eteklerine takıldı ve ayak bileklerinin etrafında kıvrıldı. Başka bir sarmaşık neredeyse özlemle bileğine dolandı. Onu olduğu yerde tutmaya çalışıyorlardı ama yeterince ince olduklarından kendini kurtarmak için çaba harcamasına gerek kalmıyordu.

Kit'in onu burada istemediği açıktı. Her bir yaprağın ve taç yaprağının damarlarında akan altın rengi olmasa bile, onun iradesinin bitki örtüsünde hissedebiliyordu. Gözleri yorgunluktan kayıyor ve soğuktan titriyordu. Ama onu acı çekerken yalnız bırakmayı reddetti.

"Kit!" diye seslendi ama fırtınanın uğultusu sesini bastırdı.

Budaklı elma ağaçlarının gölgesinin altından ve çürümeye yüz tutmuş sebze tarlalarının arasından geçti. Sonunda, ağaçlar seyrelerken, yere yığılmış bir figür gördü: Kit, gümüş rengi yağmur suyuna bulanmış. Ceketini ve kravattı çamurlu bir yığın halinde yanında duruyordu ve gömleği nemden saydamlaşmıştı. Bu haliyle çok zayıf görünüyordu.

"Kit?" Niamh arkasından çamur sıçratarak ona doğru koştu.

Kafasını kaldırıp bakmadı. "Git buradan."

Çekinerek yaklaştı. "Şu anda beni görmek istemeyebileceğini biliyorum, ama ben ..."

Ona doğru döndü. Gevşek, ıslak saçları yüzünün keskin düzlemlerine yapışmıştı. toprağa yağın yağmurun arasından, onun altın sarısı gözlerinin parladığını gördü. "*Sana git* dedim."

Dikenler topraktan fışkırarak etrafında mükemmel bir daire oluşturdu. Niamh irkilerek geriye doğru tökezledi. Şans eseri, ayaklarının üzerinde durmayı başardı. O daha ne olduğunu anlayamadan, salkım söğüt sarmaşıkları etrafını sararak onu bir çalılığın içine hapsetti. Sarmaşıklar beyaz çiçekler ve kırmızı meyvelerle süslenmişti ve her bir narin yaprağın üzerinde ilahi kan damlacıkları gibi su damlacıkları vardı.

Niamh'ın nabızı, bileklerinde, her parmağının ucunda hissedeceği kadar hızlı atıyordu. Daha önce hiç böyle bir büyü görmemişti. Adil Olanlar'ın hâlâ aralarında dolaştığına inanabileceği kadar güçlüydü. Aynı anda hem müthiş hem de korkunçtu.

Kit dikenlerin ve yabani güllerin arasında, kabuğunun içinde güvende tutulan bir tohum gibi yuvalanmıştı. Omuzları titriyordu ve ona baktığında, aynı anda iki yerde olduğunu gördü: burada ve burada değil. Bu Niamh'ı kendine getirdi. Bu ne bir tanrı ne de bir prensti. Korkmuş bir çocuğa benziyordu. Etrafındaki sarmaşıklar sıkılaştıkça derisini kesiyordu. Güneş ışığı gibi altın sarısı kan gömleğine sızdı.

Ses tonuna biraz sertlik katmaya çalışarak, "Beni içeri alın," dedi. "Hemen şimdi!"

Cevap vermedi.

Rüzgâr örgüsünü sırtına vuruyordu. Niamh'ın aklının bir köşesinde çitin üzerinden tırmanmak ve çürümeye yüz tutmuş barakadan bir çift bahçe makası almak vardı. Sırılsıklamdı ve korku ile soğğun karışımından titriyordu ama onu burada terk etmeyecekti. Bu sadece onun istediğine inandığı şeydi.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Çok ısrarcı olabilirim, bunu bilmenizi isterim."

Onu zorlukla tanıyor gibiydi. Gözleri karanlık bir ormandaki fener gibi parlıyordu. "Yapamam."

"Ne demek yapamam?"

"Kontrol edemiyorum." Dikenler etrafını sardı ve bir başka sarmaşık ona doğru savruldu. Niamh tökezleyerek geri döndü. Bu sefer küçük bir ses çıkardı

çığlık attı ve çamura düz bir şekilde indi. Çamur üzerine ve çarpmanın etkisiyle omuzları sarsıldı.

Duyguları da her zaman sihrini yönetmişti. Ona erişmek sadece *bir his* meselesiydi. Ama bu onu hiç bu kadar incitmemişti. Üzgün olduğunda bile, kızgın olduğunda bile, büyü onu içinden aydınlatıyordu. Işık gibiydi, yağmurdaki yapraklar gibi içinde çiçek açıyordu. Kit içinse bu tamamen başka bir canavardı.

Tüm o dikenleri çıkardığınızda, o kadar da kötü değil. Bu gerçeği uzun zaman önce fark etmişti. Tüm öfkesi ve saldırganlığı, korkusunun elindeki kılıç ve kalkandı.

"Lütfen, Kit." Kendini ve dikenlerin ulaşamayacağı bir yere diz çöktü. "Konuş benimle."

"Neden? Önemli değil," diye homurdandı. Toprakta bir sarmaşık daha fıskırdı ve kolunun etrafına acımasızca dolandı. Alnını dizlerine bastırdı. "Tek yaptığım etrafımdaki herkesin hayatını mahvetmek."

"Bu önemli!" Niamh çenesini dikleştirdi. "Kardeşinin söylediği şey çok acımasızcaydı. Bu kendinizi cezalandırmanız gerektiği anlamına gelmez ve herkesi kendinizden uzaklaştırmanız gerektiği anlamına da gelmez."

Sessizdi.

"Kendini buna tek başına katlanmaya zorlama," diye bastırdı. "Lütfen."

Sarmaşıklar yavaşça, zırhın kat kat dökülmesi gibi dökülmeye başladı. Gözleri tekrar kehribar rengine döndü. Her nasılsa, hâlâ o güne kadar gördüğü en parlak şeylerdi. Kaçtığından beri ilk kez ona baktı. Gerçekten ona baktı.

Tanınmışlık gözlerini aydınlattı. "Seni."

"Kit." Ayağa kalkar kalkmaz, daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir yorgunluk çöktü üzerine. Görüşünün kenarlarına siyahlık çöktü.

Uzaktan, tekrar bütün gece ayakta kalmanın kötü bir fikir olduğuna karar verdi. "İyi olacaksın."

Kit'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Niamh?"

Dizlerinin bağı çözüldü. Şimdi kendini bedensiz hissediyor, kendinden çok yukarıda bir yerde süzülüyordu. Ağırlık merkezi altından kayıp gitmişti, boğazının kesilmesi kadar hızlı bir şekilde.

"Niamh!"

Yere düşmeden önce sert bir şeye çarptı. *Kit.* Başını adamın boynuna ve omzuna yasladı. Bir parçası biliyordu ki

utanmalıydı, ama onun kollarında çok sıcaktı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Yaralandın mı?" Yaklaşan karanlığa kayarken, gördüğü son şey adamın geniş, paniklemiş gözleriydi ve bu gözlerde, zayıflıklarının en kötüsünün kendi dışında yaşadığını nihayet fark etmiş bir adamın bakışı vardı. "Cevap ver bana. Lütfen. Canını yaktım mı-?"

On Altıncı Bölüm

Gözlerini tekrar açtığında içerideydi ve sıcaktı. Yağmur durmadan çatıya vuruyordu. Pencere camını çiziyor ve komodinin üzerinde alçakta yanan mumun ışığında parlıyordu. Başka bir ateş ızgarada neşeyle çıtırdıyor, odun dumanının baş döndürücü kokusunu yayıyordu. Gölgeler tavanı kaplıyor, yavaşça dönüyordu. Her şey kadar rahattı ki, tekrar uykuya dalmayı düşündü. Ama sonra hatırladı.

Kit.

Birisi onu yün bir battaniyeyle kundaklamıştı. Niamh kıvranarak battanieden kurtuldu ve kendini dik oturmaya zorladı. Hemen pişman oldu. Baş ağrıyordu. *Her yeri* ağrıyordu. Göğsünün içi sanki çok derine inilmiş bir kuyu gibi oyulmuş gibi hissediyordu. Kendini bu kadar sefil hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hafızası onu yanıltmıyorsa, bir ya da iki gün yataktan çıkamayacaktı. Kulesine hapsedilmiş bir bakire gibi yaşayacak, kırık bir aynadan hayatın geçip gidişini izleyecekti.

Ama düşün iki hafta içindeydi.

Bu yatakta, bu hain bedeninde sıkışıp kaldığı her saniyeyi boşa harcayamazdı. Gözlerinin arkası dökülmemiş yaşlarla yanıyordu. En azından aynaya koşup saçlarının ne kadar beyazladığını kontrol edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Hasta olana kadar hasta değilsindir, diye hatırlattı kendine. Yine de kendini iyi olduğuna ikna etmek giderek zorlaşıyordu. Keşke kendini bu kadar pervasızca zorlamasaydı. Keşke kendini zorlama konusunda endişelenmesine hiç gerek olmasaydı.

Kapının arkasından gelen belli belirsiz sesler ona ulaştı. İki kişiydiler, gergin ve sessiz. Nefesini tutarsa ne dediklerini neredeyse anlayabilirdi.

". . gerçekten her berbat etti." *Miriam*, diye düşündü Niamh. "Git uyu. O iyi olacak."

"Önce onu bir göreyim." Niamh'ın kalbi yerinden fırladı. Kit'in sesini nerede olsa tanırdı.

Garip ayak duyuldu, ardından kapının yumuşak tıkırtısı geldi. "Bir gece için yeterince şey yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Başka bir alçak sesle mırıldanma.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi Miriam ekşiyerek. "Sizin için onu tekrar kontrol edeceğim."

Kapı kolu büküldü. *Olamaz*. Miriam Niamh'ı uyanık yakalarsa, kulak misafiri olduğunu anlayacaktı. Niamh battaniyeyi almak için çabaladı ama artık çok geçti. Kapı açılmış ve Miriam'ın çok sinirli olduğu ortaya çıkmıştı. Ağzı yumuşak bir şaşkınlıkla aralandı. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra kapıyı arkasından kilitledi. "Uyanmışsın."

"Uzun zamandır burada değildim."

Miriam okunamayan bir ifadeyle onu inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "İyi hissediyorum."

"Benim hatırım için cesur olma." Sesi sertleşti. "İstilacı olmak istemem - içimdeki şifacı bu- ama dinlenmen gerek. Seninki gibi durumları daha önce de gördüm."

Niamh ailesinin benzersiz bir hastalığa sahip olmamasının mantıklı olduğunu düşünüyordu ama hastalığının yaygın olabileceğini düşünmemişti. "Öyle mi?"

"Ailenizdeki diğer kişilerde de aynı belirtiler var mı?" Niamh başıyla onaylayınca Miriam devam etti. "O zaman evet. Bazı hastalıklar nesilden nesile geçer. İlahi kana sahip ailelerde bu hastalıkların daha sık ortaya çıktığını görüyoruz - ille de bağlantılı oldukları için değil, stres semptomları kötüleştiriyor gibi görüldüğü için. Büyü kullanımı vücut üzerinde oldukça yorucu olabiliyor. Ne yazık ki henüz bir tedavisi yok, ancak iyi bir şifacı semptomlarınızı yönetmenize yardımcı olabilir."

Düşünceleri dalgalanıyordu. Şu anda bir şifacı bulmayı düşünemiyordu. Bu iş bitene ve ailesi güvende olana kadar yavaşlamayı düşünemez ya da hayatının beklediğinden daha uzun ya da daha az acı verici dair en ufak bir umut kırıntısı bile besleyemezdi.

"Özür dilerim," dedi Miriam mahcup bir ifadeyle, Niamh'ın bunaldığını açıkça hissetmişti. "Uyanır uyanmaz duymak istediğin bu olmadığını tahmin ediyorum. Prens sizi salonda bekliyor."

"Öyle mi?"

"Seni eve kadar taşıdı."

"Ne?"

Miriam'ın ona söyleyebileceği onca şey arasında bu belki de en son bekleyeceği şeydi. Bunu anlayamadı. Hayal bile edemiyordu. Kit Carmine kesinlikle cesur bir tip değildi. Ama buraya başka nasıl gelebilirdi ki? Şimdi hatırlıyordu: görüşünü kaplayan karanlık, adamın gözlerindeki dayanılmaz endişe, kollarındaki güven .

Bu düşünceyi bir kenara itti.

"Mm. Oldukça ilginç bir şeydi. Fırtınadan çıktı, vahşi gözlü, hayalet görmüş gibi ." Etkili olması için kendi gözlerini de büyüttü. "Ve sen de bez bebek gibi görünüyordun. İlk başta öldüğünü sandım. Seni bırakması için onu ikna etmek biraz zaman aldı."

Bundan sonra boşlukları doldurmak çok kolaydı. Onu tamamen gevşek ve sıırıslıklam bir halde malikâneye kadar taşıma düşüncesi ... Katlanılamayacak kadar aşığılayıcıydı. Bir daha asla ama asla onun gözlerinin içine bakamayacaktı. Adam ona sonsuza dek hükmedecekti.

Ama yaptığı şey iyice kafasına dank ettiğinde, midesi dehşetle bulandı. Böyle bir şeyi alenen yaparken ne *düşünüyordu*? Sinclair onu tam da bu durum hakkında uyarmıştı. Miriam'dan daha fazla insan onun bir hortlak gibi sisin ve yağmurun içinden çıktığını görmüş olmalıydı.

En çok korktuğı soruyu sormaya kendini zor tutuyordu. Ama bilmek zorundaydı. "Infanta Rosa gördü mü?"

"Hayır," dedi Miriam hızla, "şükürler olsun."

"Ama eminim duyması uzun sürmeyecektir. Eğer onu gördüyseniz, herkes görmüş olabilir." Kadın yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Oh, hayır... Bu bir felaket. Şimdi ülkeden kaçmalıyım. Yapmam gerek-"

"Her seferinde bir şey." Miriam yatağın en ucuna oturdu ve onun kolunu güven verici bir şekilde sıktı. "Öyle görünmeyebilir ama Rosa oldukça anlayışlı bir insandır. Eğer bu konu açılırsa, ona açıklaım. O sadece seni yağmurdan kurtarmaya çalışıyordu, başka bir şey değil. Değil mi?"

Niamh yumuşak bir sesle, "Doğru," dedi.

"Şu anda hâlâ koridorda. Sanırım volta ata ata döşeme tahtalarında bir oyuk açmıştır. Onu göndermemi ister misiniz? Çok isterim. Dışarısı leş gibi kokuyor. Adam stresli olduğunda baca gibi tütüyor."

"Onu göreceğim."

Miriam içini çekti. ". Bir dakika."

Kapıdan geri sıvıştı. Dışarıda boğuk bir ses duyuldu. Sonra kapı uçarak açıldı. Çok yüksek bir gürültüyle duvara çarptı. Kit kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, sonra da omuzlarının duruşundaki acımasız amaçla yatağının yanına doğru yürüdü. Üzerinde hâlâ çamur sıçramış, nemli giysileri vardı. Saçları gevşek ve nemli bir şekilde omuzlarına dökülüyor, uçlarından hafifçe kıvrılıyordu. Ne kadar uzun olduğunu hiç fark etmemişti.

Ve gözleri . . .

Miriam'ın söylediği kadar vahşiydiler; ateş ışığında adeta alev alev yanıyorlardı. Yüzünden bir anda binlerce duygu geçti, Miriam'ın izleyemeyeceği kadar hızlıydılar, sonra da kararlı bir şekilde öfkenin üzerine düştüler.

"Merhaba," diye mırıldandı.

"Seni aptal. Aklından ne geçiyordu?"

Niamh'ın tek yapabildiği aval aval ona bakmaktı. Sonra, haklı bir öfke tüm endişelerini bastırdı. "Ne düşünüyordum ki? Oh, sen çok- Ugh! Senden farklı bir şey beklememeliydim. Bana söyleyeceğin tek şey buysa, o zaman gidebilirsin!"

"Beni bir yağmur fırtınası boyunca takip ettin." Her kelimesi bir suçlamaydı, fırlatılmış bir hançer kadar keskin. "Ve sonra yere yığıldın. Sakarsın ama hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir anda devrilmiş bir ağaç gibi yere düştün. Bu da neydi böyle?"

"I . . ." Boğazı daraldı. Hayır, bunu ona açıklayamazdı. Onun acımasına katlanamazdı. "Yorulmuştum. Hepsi bu."

"O zaman neden bu kadar dikkatsizsin?" Saçları yüzüne döküldüğünde bir elini saçlarında gezdirdi. "Belli ki ölmek istiyorsun. Bunun başka mantıklı bir açıklaması yok."

"Demek istediğinizi anladım, efendim!" Şimdi kendini tamamen utanmış hissediyordu. Kit Carmine'e karşı tek bir şefkat duygusu beslemekle ne büyük bir şaka yapıyordu. "Bilmen gerekiyorsa, senin için endişelendim."

"*Benim için* endişeleniyor musun? Ben iyiyim."

"Hayır, kesinlikle iyi değilsin. Gördüğüm şey *iyi* değildi, Kit."

Aralarındaki gerilim patlamaya hazır bir fırtına bulutu gibi kabarmıştı. Ama sonra, onun savunmasının tam olarak çöktüğü anı gördü. Sanki bir nefes bile dursa cesaretini kaybedecekmiş gibi aceleyle konuştu. "Peki ya sen? Maruz kalmaktan ya da bir çakıl taşına takılıp düşmekten ölecek olan *sendin*. Dahası, burnunu sürekli bir yerlere sokuyorsun.

ve iyi bir sebep olmaksızın kendini aşırı zorlamak." Bir duraklama, sonra: "Bu beni ilgilendirmez."

Adam tam bir yalancıydı, hem de zavallı bir yalancı. Bütün bu palavraların ne olduğunu anlamıştı ve adamın bahçede ona bakışını kesinlikle özlememişti. Korku dolu ve ... gibi bir şeyle doluydu. Hayır, en iyisi onu daha fazla incitecek şeyler üzerinde durmamaktı.

Suçlayıcı bir tavırla, "O zaman neden benimle uğraşıyorsun?" dedi.

Adam hakarete uğramış bir halde geri döndü. "*Telaşlanmıyorum*. Sadece umurumda olmadığını söyledim." "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. "Beni bir yağmur fırtınasında taşıyamazsın.

ve sonra da umursamadığını söyle. Bu işler yürümez!"

"Ama ben yaptım."

İlk başta toplayabildiği tek tepki "Arghhh!" oldu. Ellerini havaya kaldırdı. Adam gözünü bile kırpmadı. Çelik gibiydi ve -ve ... *kızarmıştı*? Soğuktan ya da öfkeden olmalı. Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ondan bıkmıştı. En kötü, en çocuksu dürtülerini ortaya çıkarıyordu. "O zaman benim de umurumda değil! Ve bu arada bir nedenim var."

Gözbebekleri titrek mum ışığında bile çıplak siyah iğne uçlarıydı. Oda birdenbire çok küçük gelmişti. Kalbi göğsünde hızlı atıyordu. "Öyleyse açıkla bana."

"Çünkü ..." Niamh son direnci de önce bir an tereddüt etti. Bu bir sır değildi ve Kit de acıma duygusuna kapılacak biri . Gri saç tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Çünkü ölüyorum."

Yüz ifadesi şaşkınlıktan donuklaştı. "Ne demek istiyorsun?" "Ben hastayım ve bunun tedavisi yok. Bir gün beni öldürecek." Kadın ellerini kucağında birbirine düğümledi. "Sanırım haklısın. Kendimi çok . Bu kadar dikkatsiz olmamalıydım. Yine de daha azını yapamam. Her şey bu işi iyi yapmama bağlı."

"Ailen yüzünden."

"Evet." Gözlerini sıkıca kapattı. "Büyükannem ve ben bu sürdüren son kişileriz. Eğer bu işi tamamlayamazsam. Binlerce yıllık Ó Conchobhairs soyunun benimle, hayatının fırsatını tepen aptal bir kızla sona ermesine dayanamam. Onların fedakarlıklarının hiçbir anlamı olmayacak."

"Elbette bir anlamları var." Her sözünün altında bir öfke yatıyordu - ona değil, görebiliyordu, ama onun adına. Adamın koruyucu bakışı

şimdi bahçede ona verdiği çok yaklaştı. "Sana yaşattığımız her şeye rağmen hayattasın. Senden daha fazlasını istemeye hakları yok."

Öyle değil mi? Nefesleri kesik kesik, titreyerek geliyordu. Gözyaşları, durduramayacağı kadar ani bir şekilde yanaklarından aşağı döküldü. Her nasılsa, onun önünde yine bir çocuk gibi ağlıyor olmasını pek umursamıyordu. "Elbette . Var olmak yeterli değil. Mükemmel olmak benim görevim. Ben mükemmel olmadım, hem de hiç."

Yüzündeki yoğunluğun bir kısmı tamamen kayboldu ve şaşkınlık içinde umutsuz görünüyordu. "Şimdi ne diye ağlıyorsun?"

"Elimden geleni yaptım ama bunu bitirmek için daha fazlasını yapmalıyım. Daha fazlasını yapabilirim."

"Kendini dinle. Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Sahip olduğundan daha fazlasını veremezsin."

"Evet, yapabilirim." Adam eski bir yarayı deşmişti ve uzun zamandır içine attığı duygular içinden fırlayıp çıkmıştı. "Çok korkuyorum, Kit. Çektiğim onca acıya rağmen başarısız olacağımdan korkuyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum. Ve derinlerde bir yerde, korkunç, olmaz derecede bencil olduğumdan korkuyorum çünkü kendimi hiç yaşatmadan öleceğimden çok korkuyorum."

Bu hem bir itiraf hem de bir farkındalıktı. Burada, Woodville Malikânesi'nin yakın karanlığında, şimdiye kadar istemesine izin verdiği kadar daha fazlasını istiyordu. İyiyi, kötüyü ve aradaki her şeyi: hayatın tümünü ve sizi kesmenin on bin yolunu. Kendisi için asla hayal etmediği her şeyi. Yaşlanmak. İncinmek. Aşık olmak.

"Belki de bencilsin," dedi uzun bir süre sonra. "Ya da sadece bilgisiz."

İçine acı ve öfke karışımı bir duygu çöktü. Niamh kollarını onun ortasına doladı. "Her zaman tam olarak ne düşündüğünü söylemek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Özür dilerim. Duygularını incitmeye çalışmıyorum. Ben sadece ..." İçini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. "Değer verdiğin insanlar için hayal edebileceğin tek mutluluk kendi pahasına geliyor. Kendini mutsuz ediyorsun ve bunu inkâr etmeye çalışma. Hayatım boyunca tanıdığım en açık, en şeffaf insansın."

Gözyaşları arasında boğuk bir kahkaha attı. "Öyle miyim?"

"Bana göre, belki. Annem gibi gülümsüyorsun. Gözlerin ..." Sözünü yarıda kesti, sonra bu düşünceyi bitirmenin daha iyi olacağını düşünür gibi oldu. Daha nazik bir şekilde devam etti, "Unut gitsin. istediğim, ailen seni gerçekten seviyorsa, senin mutlu olmanı isterler. Onlar için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini ya da ne kadar yetenekli olduğunu görmezden gelirlerse aptallık etmiş olurlar. O yüzden kes şunu. Kemiklerine kadar çalışmana gerek yok. Kendiniz için bir şey yapmayı düşünmeden önce insanlar için bir şeyler yapmanıza gerek yok. Kanıtlamanız ya da kazanmanız gerektiğini düşündüğünüz her ne varsa, hepsi kafanızın içinde. Varlığınız tek başına yeterlidir. Ve eğer hiç kimse için hiçbir fark yaratmadığınıza inanıyorsanız, düşündüğümde daha da cahilsiniz demektir."

Ama buna nasıl inanacağını bilmiyordu ve nasıl duracağını da bilmiyordu. "Deneyeceğim."

"Güzel," dedi huysuzca. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Nefes alış veriş düzenine girene kadar birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Kendini berbat hissediyordu. Yine de bir şekilde arınmıştı. Kit ona nazik davranmamıştı ama bunu yapmasını da beklemiyordu. Onun açık sözlülüğünde garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Ona olduğu kadar kendisine karşı da dürüst olmaya zorluyordu onu. Sanırım ona da aynı şeyi borçluydu. "Bana orada neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Adil olan bu," dedi hafifçe.

"Birkaç yıldır sihrimi kontrol etmekte zorlanıyorum, özellikle de duygusal olduğum zamanlarda," dedi biraz da isteksizce. "Ve özellikle de sarhoşken. Teknik olarak, *bu* yüzden gönderildim."

Bunu ona söylemenin ona çok pahalıya mal söyleyebilirdi; bunu ona söylemesi bile onu şaşırtmıştı. Bir şey ona sempati istemediğini söylüyordu.

"Anlıyorum."

"Bu evde olmak, Jack'in söyledikleri ... Beni zorladı." Kaşlarını çatı.

"Bunu tarif etmek zor. Kontrolümü kaybettiğimde, başka bir yerdeymişim gibi hissediyorum. Dört yıl önceki halime geri dönüyorum. Birini tekrar böyle incitmek istemiyorum."

"Bana zarar vermedin." Niamh tereddüt etti. "Kit . . . Tam olarak ne *oldu*? dört yıl önce?"

"Gerçekten bilmiyorsun." Bu bir sorudan ziyade bir inançsızlık ifadesiydi.

Vardı ve yoktu. Annesi ölmüştü ama başka bir şey daha vardı. Jack'in tahammül edemediği bir şey. Jack'i korkutan bir şey.

Sinclair. Kit'in derinden bir şey. Sinclair'in tüm duvarlarının -tüm dikenlerinin- yeniden yükselmesi için kendini hazırladı.

Ama bir süre sonra uzun bir iç çekti ve yatağının kenarına oturdu. Yatak onun ağırlığının altında gıcırdadı. "Annem hakkında ne biliyorsun?"

"Bana söylediklerinden başka bir şey yok."

"Karmaşık biriydi." *Karmaşık* derken, Niamh onun *sorunlu* demek istediğini sezmişti. "Hayatımın büyük bölümünde sanki camdan bir duvarın arkasında yaşadım. Ona hiç ulaşamazdınız. Babamın sağlığı bozulmaya başlayana kadar cam duvarın arkasından çıkmadı. Onu hiç bu kadar mutlu ya da canlı görmemiştim." Sözleri acıyla renklenmişti. "Sezonun her etkinliğine gitti ve çok geçmeden dedikodu sütunları ona aşık oldu. Her hareketini izlediler, her sözünü incelediler, yediği ve giydiği her küçük şey hakkında yorum yaptılar."

Birkaç dakika sessiz kaldı ve Niamh onun kendi kırılganlığını sonuna kadar takip ettiğini düşündü. Ama Niamh'ın şaşkınlığı karşısında adam bir nefes aldı ve devam etti. "Bir gece, bir balodan erken ayrıldı. Karanlık ve yağmurlu bir geceydi, tıpkı bunun gibi. Arabası kapıların hemen ötesinde devrildi."

Çenesini pencereden dışarı doğru salladı. Niamh yağmur tabakalarının ötesindeki ferforje çitlere bakarken bir ürperti içinden geçip gitti.

"Baloya gitmek için çok küçüktüm, o yüzden buradaydım. Gürültüyü duyduğumda gök gürültüsü sandım. Ama pencereye gittiğimde gördüm ki ..." Gözlerini kapattı ve sesinde hayal kırıklığı arttı. "Tam olarak ne gördüğümü hatırlayamıyorum. Onu neyin öldürdüğünü bile hatırlayamıyorum, şimdi bile, bana yüzlerce kez *söylemelerine* rağmen. Onu ezen at mıydı, yoksa kafası kaldırım taşlarına mı çarptı, ya da ... Hatırlayamıyorum."

"Kit, bu korkunç. Çok üzüldüm."

"Onun ölümüyle başıma başa çıkabilirdim. Ama sonrası tam bir karmaşaydı. Köşe yazıları ayrıntılar için yanıp tutuşuyordu. Onlar ve mahkememizin geri kalanı akbaba gibiydiler ve ben onların iştahını asla tatmin edemedim. Neler düşünmeden edemiyordum. Hatırlayamıyordum ama kimse de unutmama izin vermiyordu. Sanki bu krater hayatımı parçaladı ve bir gün artık etraftan dolaşamadım. İçine düştüm. Ve bir kez düştüğümde, artık düşünmek istemeyene kadar düşmeye ve düşünmeye devam ettim. Onlar gibi hissettim

farklı bir şekilde yas tutmamı istediler. Sanki tamamen kopmamı bekliyorlarmış gibi hissettim. Ben de onlara istediklerini verdim."

Niamh bu anıların acısını bir şey yapabilmeyi, bir şey söyleyebilmeyi diledi. Ama bazen zehri akıtmanın tek yolu kan akıtmaktı. Uzandı ve elini adamın bileğinin üzerine koydu. Nabızı onun dokunuşuna karşı titredi ama ondan uzaklaşmadı.

"Hayatımın kötü bir dönemiymi, dedi, kalbini sızlatan acı bir alaycılıkla. "Jack çok endişeleniyordu ve ben de bu yüzden ona kızıyordum. Sinclair beni bir arada tutmak için elinden geleni yaptı ama sonra köşe yazıları ikimizin bir ilişkisi olduğunu yazmaya başladı. Kendi itibarımı o kadar zedelemiştim ki, unvanım bile herkesin zaten bildiği şeyleri yüksek sesle söylemelerini engelleyemiyordu. Kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi ama Sinclair yeterince insan konuşursa babasının ne yapacağını biliyordu."

"İkinize de bunu yapmaya hakları yoktu." Niamh böyle bir ihlale akıl erdiremiyordu. Boş dedikodular ve dar görüşlü nefretten başka hiçbir şeyin Sinclair'e bu kadar pahalıya mal olmadığını bilmek öfkeyle kaynıyordu. "Sonra ne oldu?"

"Görünüşe göre, bir baloda babası duyduğunda birisi hakkımızda bir imada bulunmuş. Çok fazla içmiştim ve kendimi kaybettim. Sonra da sihrimin kontrolünü kaybettim. Sinclair beni çalıştı. Neredeyse . . . Neredeyse ..." Alay etti. "İşin kötüsü, ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Bunu köşe yazılarından öğrenmek zorunda kaldım."

Niamh'ın bunu söylemesine gerek yoktu. Bugün Sinclair'in gözlerindeki korku ona zaten bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Niyeti olsun ya da olmasın, Kit onda yara izleri bırakacak kadar öfkelenmişti. Bunların sadece yarısının görünür olduğunu hayal ediyordu.

Kit başını salladı ve mırıldandı, "Aptal. Güvenilmezmiş gibi davranıyor ama aptalca sadık."

"O seni affetti." Bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bana sana çok şey borçlu olduğunu hissettiğini söyledi."

"Hayır, *ona* borçluyum. Benden binlerce kez uzaklaşabilirdi. Bırakmalıydı, çünkü o geceden çok önce onu öldürüyordum ve bunu umursamayacak kadar kendime düşkündüm. Ondan sonra Jack beni Helles'e giden bir sonraki gemiye bindirdi. Bunu yapmakta haklıydı." Yüz ifadesi sertleşti. "Bugün benim hakkımda da haklıydı. İkimizin de ebeveynlerinin en kötüsü. Ya delirmeye ya da yol kenarında ölmeye mahkum."

"Ah, Kit," diye fısıldadı, yeni bir gözyaşı dalgasını kırıştıtararak. "Zor olduğunu biliyorum."

Kendini korkunç derecede yetersiz hissediyordu. Yine de, Kit onu Gağirtacak Çekilde öne doğru eğildi ve bağıını onun omzuna yasladı. Ona iyice yaslandı, ama elleriyle ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyordu. Sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini kucağında gevşekçe kavuşturmuştu. Kadın çekingen bir tavırla parmaklarını adamın ensesindeki saçlara doladı ve onu kendine yasladı. Adam kaskatı kesildi ama nefes nefes gevşerken, sonunda bir kolunu ona dolamaya cesaret edebildi.

"Sinclair için geri geldim." Kit derin bir iç çekti. "Jack, Rosa'yla evlenmezsem hesabımı keseceğini söyledi."

"Ne?" Nefesi kesildi. "Yani sen . . ? Bu-"

Aniden geri çekildi, tüm sıcaklığını da götürdü. "Yemin ederim, eğer ona söylersen-"

"Yapmayacağım!"

"Ciddiyim. Bunu yaparsan sonunu duymayacağım. İlk etapta yardımımı kabul etmesini sağlamak neredeyse imkansızdı."

"Sizi zaten üzgün olduğunuzdan daha fazla üzmem, bu yüzden iyi bir adam olduğunuzu hatırlatmaktan kaçınacağım." Durakladı. "Ve ayrıca bana başkalarının iyiliği için kendini mutsuz etmemen gerektiğini söyleyen kişinin de *sen* olduğunu."

Ona ters ters baktı. "Bunun için teşekkürler." "Yine de ona söylemeyeceğime söz veriyorum."

Onun güvencesi karşısında biraz rahatlamış görünüyordu. Küçük, bencil bir yanı onu tekrar kendine çekmek ve doğru kıvrılmasına izin vermek istiyordu. Bir parça şefkat ve rahatlıktan daha fazlasını kabul etmesi için onu ikna etmek istiyordu. Çünkü ona güvendiği o sırda, onun gerçekte kim olduğunu görmüştü. Balkondaki o geceden beri bunu bilmiyor muydu?

Önemli olan her açıdan Kit Carmine tıpkı onun gibiydi.

"Ama bilmen gerektiğini düşünüyorum ..." Boğazını temizledi, aniden utandı. "Geçen gün söylediklerimde ciddiydim. Kaderlerimiz mühürlü değil. Dilediğin gibi yaşamak için asla geç değildir ve hiçbir şeye mahkûm değilsin. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak istememenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Ama siz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Hayat çok kısa ve bu hayat *senin*."

"Seni ikiye bölü." Sesi sevecendi, hakaret bir evcil hayvan ismi gibi şefkatle söylenmişti. Bu onun içinde bir sıcaklık yarattı.

Bakışlarını onunkilere dikti, sonra sanki yüzünü ezberliyormuş gibi aşağıya doğru kaydırıldı. Beklentiyle ayrılan dudaklarının kıvrımında oyalandı. Şu anda dışında hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Hiçbir beklenti, adamın gözlerindeki parlaklıkta yansıyan arzudan başka hiçbir şey yoktu. Hiç bu kadar az ölüyormuş gibi hissetmemişti.

Yüzündeki bir şey değişmiş olmalıydı, çünkü bedeni farkındalıkla doldu. Parmaklarını kadının gevşek saçlarına doladı ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Eli, kızın soğuk tenini bir dağ gibi yaktı. İliklerine kadar öpülmek üzere olduğunu biliyordu. Baş dönüyordu. Bir rüya, bir peri masalı gibi hissetti. Bu kadar çok istediği bir şeye sahip olmasına izin verilmesi mümkün değilmiş gibi geliyordu.

"Emin misin?" diye ağzından . "Yaşanan onca şeyden sonra yorgun olmanı anlıyorum ya da-"

"Konuşmayı
kes." Onu öptü.

İlk başta inanılmaz derecede nazikti, dudakları onunkilere değiyordu. Niamh onu karşılamak için elinden geldiğince doğruldu ve altındaki gerçek yastık dağına gömüldü. Parmak uçları onun çenesini sıyırdı. Adamın nefesi Niamh'ın ağzını titretti. Tüm gereken buydu. Saf, sıvı bir ateş ışığı vücudunu yırttı. Onu içine çekerken gözleri karardı.

Belki de bu, onun öfkesini ilk uyandırdığı andan itibaren kaçınılmazdı.

Onu tekrar öptüğünde tek düşünebildiği, "*Tabii ki*," oldu. Tüm yoğunluğu Kit'e aitti. Elini kızın boynunun kenarına dolayarak çenesini kendisine doğru çevirdi. Kendinden emin ve tavizsizdi, tüm acımasızlığıyla, tek bir noktaya odaklanarak kızın aklına gelen tüm tutarlı düşünceleri yok etmeye *çalışıyordu*. Dili kızın ağzını araladığında, kız tamamen onun ellerinin içinde eridi.

İkisinde de bir gram bile sabır yoktu. Ona doğru eğildi, bir eliyle belinin kıvrımlarına dokunarak onu kendine yaklaştırdı. Yeleğinin pirinç gevşetirken parmakları serin ve sertti. Onu son düğmeden kurtardığında ve ellerini ıslak gömleğinin altından geçirdiğinde hazzın heyecanını tekrar yaşadı. Adamın nefesi kesildi ve kasları avuçlarına doğru gerildi.

tadı duman gibiydi, yağmur ve nemli yün gibi kokuyordu ve kendisini bu kadar iyi hissettirdiği için delirebilirdi. Zevk ve yorgunluktan oluşan bir sisin içinde süzülüyordu. "Bu bir rüya mı?"

"Bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle, gözleri parlıyordu. "Şafak sökene kadar seni öpmeme izin ver, sonra öğreniriz sanırım."

Belki de yarın, gerçeklik çökecekti. Ama burada, şu anda, yağmurun ve etraflarındaki ateşin fısıltısı varken, endişelenecek, kendini düşündüğü tek bir andan bile pişmanlık duyacak bir şey bulamıyordu.

On Yedinci Bölüm

Niamh zifiri karanlığa uyandı. Yağmur dinmişti ama ocaktaki ateş küle dönmüş, mumlar demir sehparalarında sönmeye yüz tutmuştu. Ağrıyan başını kucaklayarak yavaşça doğruldu. Saat kaçtı?

Yorgunluk gazlı bez gibi üzerine yapışmıştı, içinden çıkılamayacak kadar kalındı ve sanki bir asırdır yemek yememiş gibi hissediyordu. Bu da bütün gün uyuduğu anlamına geliyordu.

Birden ayağa fırladı, midesi düğümlendi. Bunun olmasına nasıl izin verebildi? O kadar çok şeyi boşa harcıyordu ki-

Kit'in sesi zihninde keskin bir şekilde yankılandı. *Kemiklerine kadar çalışmana gerek yok. Kanıtlaman ya da kazanman gerektiğini düşündüğün her ne varsa, hepsi kafanın içinde.*

Doğru. İmkânsız olsa da buna inanmaya çalışacağına dair ona söz vermişti.

Ve sonra onu öpmüştü.

Bu anıyı hatırlayınca midesi tekrar bulandı ve ısıltılı, baş döndürücü bir his belirdi. *Bu bir rüya mı?* diye sormuştu ona. Şimdi bile bunların gerçek olduğuna kendini ikna edemiyordu. Ona tüm kalbiyle güvenmişti. Ve o puslu, sayıklamalı saatler boyunca, onu kendisi için bir şeyler alabilecek kadar önemli olduğuna ikna etmişti.

O anda korkunç bir acı-tatlılık kapladı içini. Bir kez olsun böyle hisseceğine, sağduyusuna rağmen tutkuyla tüketileceğine, tam olarak kim olduğu için görüleceğine ve arzulanaacağına inanmamıştı. Kendisi gibi bir kızın bir *prensi* bir tür ateşli, kötü tavsiye edilen bir ilişkiye sürükleyebileceğine hiç inanmamıştı. Elbette bu bir daha asla gerçekleşemezdi. Ama bir geceliğine gerçekten uyanık ve canlıydı, neredeyse göz kamaştırıcı bir neşe içindeydi. Bu sırrı sonsuza dek yanında taşıyacaktı, avuçlarının içindeki bir alev kadar sıcak ve parlak. Hepsi onundu ve hayatının geri kalanında onu ayakta tutkadar sıcak yanacaktı. Öyle de olmalıydı. Her ne kadar daha fazlasını arzulasa da Kit'in yoluna çıkamazdı. Bu işi bitirecek ve her şey sona erecekti.

Ruhu çiğ gibi hissediyordu.

Ama hiç değilse güvendedeydi. Ne olduğunu gerçekten bilen biri olsaydı, onu saçlarından tutup bu odadan dışarı sürüklemek ve ... Avlish'in konumlarının ötesine geçmek isteyen kadınlara yaptığı şeyi yapmak için beklemezlerdi.

İnleyerek yatağa uzandı ve gözlerini tavana dikti. Parmakları çatlamış dudaklarının dış hatlarında gezindi. Gözlerini kapatırsa onu neredeyse orada hissedebiliyordu.

"Bayan?"

Niamh irkildi. Kapıda bir kız duruyordu; üniformasına bakılırsa bir hizmetçiydi ama üzerinde başka bir soylu ailenin renkleri vardı. Kapının çalındığını hiç duymamıştı ama kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki. Tüm dünya ona sanki camdan bir duvarın arkasındaymış gibi görünüyordu. Tanrım, tekrar uyuması gerekiyordu.

"Oh," dedi Niamh nefes nefese. "Merhaba."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, "ama Ekselansları hazırlanmanızı istedi. Arabası yarım saat içinde kalkacak."

Şimdiden gidiyor. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Kendi personeli olmadığı için Jack doğru düzgün eğlenemiyordu. Gururu kesinlikle incinmişti.

Yataktan kalkmak ve kendini hazırlamak için çok az enerjisi vardı. Son eşyalarını da toplayıp aşağıya indirdikten sonra Woodville'in koridorlarında bir rüyanın içinde tökezler gibi dolaştı. Kendini ön kapıdan içeri sürükledi ve malikânenin dışındaki ay ışığıyla aydınlanmış tarlalarla yüz yüze geldi. Durgun, derin çamur ve yağmur suyu birikintileriyle parlıyor ve cırcır böceklerinin şarkılarıyla mırıldanıyorlardı. Esinti serin ve tatlı bir tada sahipti ve saçlarının gevşek tellerine dolanıyordu. Niamh kollarını terasın granit korkuluklarının üzerinde kavuşturdu ve ağırlığını desteklemesine izin verdi. Eğer başını öne eğerse, burada dalıp gidebilirdi.

Birisi terasa çıktı. "Bayan O'Connor."

Niamh nefes nefese sese doğru döndü. Jack onun yanında duruyordu, kollarını arkasında kavuşturmuş ve bakışlarını ufka dikmişti. Karanlıkta bile kehribar rengi gözleri tıpkı ağabeyininki gibi parlıyordu. Solgun yüzü ve sert omuzları kadının üzerine bir sempati dalgası düşürdü. Şimdi onun son beş yılın dokusunu görebiliyordu. Babasız, annesiz ve kendi yıkımına doğru sürüklenen bir kardeş. Çok şey kaybetmişti ama

Kendisine yas tutma izni verdiğinden şüpheliydi. Sadece geride kalan boşlukları doldurmak için hemen işe koyulmuştu.

Kaşlarını çattı. "görünüyorsun. Kardeşim hastalandığınızı mı söyledi?"

"Korkarım öyle." Ona hastalığıyla ilgili gerçeği söyleyemezdi, yoksa işi bitiremeyeceğini düşündü. Bu yüzden, bacakları bükülmekle tehdit etse de rahat bir yatışa razı oldu. "Yağmurda üşüttüm."

"Bir araba ödünç alıyoruz, bu yüzden sizi tek başınıza geri gönderemem. Şimdi anlıyorum ki bu en iyisi olabilir." Kolunu ona uzattı. "İzin verin."

"Çok nazıksınız efendim. Size zaten çok şey dayattım." "Bahsetmeye değmez." Jack onun kendisine yaslanmasına izin verdi.

onu taş patikadan aşağıya ve başka bir büyümüş bahçeye doğru götürdü. Onlar geçerken çimler rüzgârda titreyerek huzursuzca iç çekti. "Dünkü davranışım için özür dilemek istiyorum."

Ayak parmağı gevşek bir kaldırım taşına takıldı ve adam telaşlı bir sesle onu hemen sabitledi. Özür dilemesi hiç bu kadar tuhaf ve şaşırtıcı olmamıştı. "Ekselansları, benden özür dilemenize gerek yok."

"Ama ben biliyorum." Jack arabanın kapısının önünde durdu, kaşları endişeli bir şekilde çatılmıştı. "Çok fazla aile kavgasına maruz kalmışsın."

"Her şey affedildi. Hiçbirimiz sonsuz sabırlı olamayız, efendim." Ona küçük bir gülümseme sundu. "Ama sormamı bağışlarsanız, kardeşinizden özür dilediniz mi?"

Dışarı kaydı. Jack gözlerini kırptırdı, afallamıştı. Niamh elini ağzına götürdü. Neden, ah *neden*, sorularını kendine saklayamıyordu? Hezeyanının da bir faydası olmamıştı.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama bu ..." Boğazını temizledi. "Bu akıllıca bir tavsiye. Bunu dikkate alacağım."

Onu arabaya . Sofia çoktan içeride onları bekliyordu.

-Ve orada, son derece kompakt bir şekle bürünmüş olan Kit duruyordu. Onu geçti ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hayatında hiç bu kadar umutsuzca birine dokunmak, biriyle konuşmak istememişti.

Pencereden yansıyan bakışlarıyla karşılaştı ve tüm hava derhal ciğerlerinden kaçtı. Adamın gözlerindeki sıcaklık tüm bilinçli düşüncelerini yok etti. Sadece bir geceyle yetinmenin kolay olacağına inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

"," diye kekeledi.

Boynuna büyüleyici bir kırmızı tonu yayıldı. "Bayan O'Connor."

Tepki vermemek için kendini zor tuttu. Birbirlerini tanıdıkları haftalar boyunca ona bir kez bile böyle hitap etmemiştir ve bunun yapmacık resmiyeti onu olması gerekenden çok daha fazla memnun etti. Yüzünün kızarmasından bahsetmiyorum bile - ona karşı ne kadar cesur olduğundan sonra.

Sofia'nın bakışları aralarında gidip geliyor, Niamh'ın hoşuna gitmeyecek kadar kurnaz görünüyordu. Bu konuda bir fikri varsa bile bunu paylaşmıyordu.

Jack dikkatle boğazını temizledi. İşte o zaman, bunca zamandır kapı aralığında durduğunu fark etti. Kit'in yanındaki koltuğa tırmandı. Adamın tüm kasları onun farkındalığıyla gerilmişti ve aralarındaki çıplak boşluk gerginlikle çatırdıyordu. Elini onunkinin yanına koymak basit bir şey olacaktı. Küçük parmaklarını birbirine dolamak, onun omzuna sokulmak ya da kolunun rahatlatıcı ağırlığına gömülmek gibi gündelik yakınlıkların özlemini çekiyordu. Ama sahip olamayacağı şeylerin özlemini çekmekle sonsuza dek lanetlendiğini düşünüyordu.

Kit'in izinden giderek kendi penceresinden dışarı baktı. Birkaç dakika içinde Woodville Malikânesi'nin perdeli cephesi tepelerin ardında kayboldu. Onu bir daha asla göremeyecek olması ne kadar üzücüydü. geçmeden, koyu sessizlik ve arabanın sabit sallantısı onu yavaşça, usulca uyuttu. Göz kapakları sarktı ve alnı cama dayandı.

"Kit," dedi Jack sessizce. "Dün söylediklerimin tek kelimesini bile kastetmedim. Özür dilerim."

Bir an için tekerleklerin yola başka bir şey duymadı. Sonra, sonunda, isteksizce: "Ben de öyle."

"Pek çok şey için üzgünüm," diye devam etti Jack. "Benden nasıl da nefret ediyor olmalısınız."

"Şimdi gerçekten zamanı mı?" Kit bir iç çekti. Yorgunluğu onu aşağıya, karanlığa doğru sürükledikçe her kelimesi daha da uzaklaşıyordu. "Senden nefret etmiyorum. Ama bütün bunlar için iyi bir nedenin olsa iyi olur."

* * *

Kit onu çılgına çevirmişti. Başka bir açıklama getiremiyordu. Bahçedeki o günden beri ondan başka pek az şey düşünmüştü. Şimdi bile,

Bir koltukta oturmuş, onun düğün pelerinini işlerken, kendini tüm özlemine ve hayal kırıklığını ona dickerken buldu. Bu duruma yeterince uygun olduğunu düşünüyordu.

Düğün. Celladın bıçağı gibi hepsinin tepesinde sallanıyordu, bir hafta kadar kalmıştı. Jack son hazırlıkları için Kit'i alıp gitmişti. Niamh onun yokluğunun içini kemirmesine izin vermemeye çalıştı. At arabasıyla eve döndüklerinden beri birbirlerini görmemeleri en iyisiydi. Onun ne kadar ulaşılmaz olduğunu hatırlamanın kendisine hiçbir faydası olmayacaktı.

İşini ancak hizmetçi çayını, mektuplarını ve sabah gazetelerini getirdiğinde bıraktı. Çayına şeker atarak dedikodu sütunlarına göz gezdirdi. Hâlâ kimse onlar hakkında yazmamıştı. Görünüşe göre bu gerçekten onun sırrı olacak, içinde güvenle saklanacaktı. Yumruğunu o küçük ışık kıvılcımının etrafına kapattığını hayal etti.

Lovelace, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Sootham'da ortaya çıkan durumu tartışıyordu. Carlile ve diğer protestocular Eye Park'ta kaldılar ve sayıları gün geçtikçe arttı. Jack'in yokluğunda at binme yollarını kapatmışlar, slogan atmışlar ve konuşmalar yapmışlardı. Artık geri döndüğüne göre, durumu "izlemesi" için gönderdiği Kral Muhafızlarıyla yüzleşmek zorundaydılar.

Niamh bunun onu tedirgin ettiğini inkâr edemezdi. Şüphesiz Jack onlara karşı güç kullanmak niyetinde değildi; şiddet içeren ya da yasadışı hiçbir şey yapmamışlardı. Göz kapaklarının arkasında yanan her korkunç olasılığı görebiliyordu. Kral Muhafızları'nın süvarileri silahsız kalabalığın arasından geçiyordu, avuçlarında büyü çatırdıyordu, kılıçları çekilmiş ve parlıyordu. Çılgınlık ve tüfek ateşi geceyi yarıyordu. Halkının kanı sokakları kırmızı ve altın rengine boyuyordu.

Kendini oldukça hasta hissederek sütunu aniden yere bıraktı.

Yığının en altında Erin'den gelen bir mektup buldu. "Ah!"

Mektubu göğsüne bastırdı.

Heyecan tedirginliğini bastırdı. Arkadaşına mektup yazdığını neredeyse unutmuştu. Niamh mektubu yırtarak açtı ve Erin'in her zamanki gibi uzun soluklu olduğunu sevgiyle fark etti. Aile üyelerinin her biri (Tanrılara şükür dokuzu da sağlıklı) ve Machland'a dönüşünü nasıl bulduğu (kasvetli) hakkında birkaç paragraf harcadı. Sonunda Niamh'ın sorularına geldi.

Ama bana sarayda neler yaptığınızı, düğün ve kraliyet çifti hakkında her şeyi anlatmalısınız. Prens tam bir baş belası olduğunu duydum. Bu doğru mu?

Sizi kaçırdığım için çok üzgünüm. Birlikte çalışmak çok eğlenceli olurdu ama sarayda daha fazla kalamazdım. Umarım sana iyi davranıyorlardır Niamh. İyi bir işti, çok iyi insanlarla çalışıyordum ama maaşım gittikçe daha geç geliyordu, sonunda hiç gelmemeye başladı. İlk başta, kahya Bayan Knight'tan şüphelenmiştim. Ne korkunç bir kadındı! Bize özellikle kötü davranıyor ve naip prensi bir köpek gibi koruyordu.

Ancak bazı Avlish hizmetkârlarının da aynı şeyi yaşadığını öğrendim Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Belki de naip prens zalim bir adamdır.

Bununla birlikte, birçoğumuzun istifa etmesinin bir şeyleri uyandırmış gibi görünmesinden gurur duyuyorum. Avaland'da bize çok kötü davranılıyor ve buna mücadele ettiğimizi görmekten memnunum. Protestoculara katılmayı düşünmüştüm ama neredeyse iki yıl sonra eve dönmeye can atıyordum.

Herkes size en içten dileklerini gönderiyor!

Oh, bu bana hatırlattı . . .

Jack çalışanlarına ödeme yapmıyordu.

Niamh şaşırması gerektiğini düşündü. Kendi ödemesi de gecikmişti ve adam özür dilemiş olsa da bunu biliyor olmalıydı. Personelinin işe alınmasını, etkinlik planlamasını ve her türlü harcamayı o denetliyordu. Hiçbir şey onun gözünden . Belki de Erin haklıydı. Zalim bir adamdı, en az babası kadar nefret doluydu.

Ama hepsi bu olamazdı. Çabuk öfkelenmesine rağmen, onun zalimlik yapabileceğine hiç inanmamıştı. Devamsız bir koca ve kaçınan bir yöneticiydi, evet. Ama hiçbir şey değilse bile, şöhret sunağında tapınırdı. Eğer akranlarından biri personeline böylesine küstahça kötü davrandığını öğrenirse, bu en büyük utanç kaynağı olurdu. Düzeltmek onun elinde olsaydı, şimdiye kadar mutlaka yapardı.

O insanlar için yapabileceğim hiçbir şey yok, demişti.

Kit ona, *ağabeyim gerçekten çaresiz olmasaydı beni asla buraya geri çağırmazdı, demişti.*

O halde Jack bir şeyler saklıyordu. Kit de Lovelace da bundan şüpheleniyordu. Ama bunun küçük bir yanlış yönetim kadar sıradan bir şey olmadığı kesindi. Niamh'ın düşünmekten başı ağrıyordu. Keşke zeki ya da stratejik olsaydı, keşke dikiş dikmenin ötesinde işe yarar bir becerisi olsaydı...

Kapı çalındı.

Sinclair dün onu aramış ve bugün onunla bahçede yürüyüp yürüyemeyeceğini sormuştu. Beklediğinden biraz erken gelmişti ama hava almak kendi endişelerine gömülmekten çok daha iyi gelmişti.

Odayı geçti ve kapıyı açtı. "Seni beklemiyordum. Kit!"

"Başka birini mi bekliyordun?" Gözlerinde alaycı bir eğlence parlıyordu. "Kiminle düello yapmam gerekiyor?"

Niamh bir an için sadece ona bakabildi. Her soru; her saçma, iniltili bildiri; her bilinçli şüphe, zihninin ön saflarına tırmandı.

Sonuçta bu bir rüya mıydı?

Sana baktığımda sen de benim gibi hissediyor musun? Bunu bir daha asla yapmamalıyız, değil mi?

Onun yerine fısıldadı, " gel. Çabuk," diye fısıldadı ve onu içeri soktu. Kapı kilitlendi. "Burada ne yapıyorsun?" Adam kadının bakışlarından kaçındı. "Bilmiyorum."

Tüm kızlık sinirleri alevler içinde kaldı. Onu boğabilirdi. Onu her şeyi unutturmak istercesine öpmüş, sonra da kafası karışmış, telaşlı, aşk acısı çeken *bir aptal* olarak bırakmıştı. Her şeyin sonunda, çektiği sıkıntılar için mırıldandığı bir *bilmiyorum* cevabı . Kit tamamen *tahmin edilebilir* biriydi. O zaman neden hâlâ özlemle yanıp tutuşuyordu?

Ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters bakmak için elinden geleni yaptı. "Bilmiyor musun?"

"Belki de gerçekten düşünmüyordum," dedi savunmacı bir tavırla. "Senden hoşlanıyorum. Senin etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Bu sabah programımda bir şey yoktu, o yüzden buradayım."

Senden hoşlanıyorum. Böylesine gerçekçi bir basitlik, evrenin yeni bir yasası. Ona, eğer hoşuna giderse onunla konuşacağını, dünyadaki diğer herkesin lanetleneceğini söylediği zamanki gibi hissettiriyordu. Ama bu o kadar basit değildi. Olamazdı da.

"Ama sen . . . I . . ." Zihni tek bir tutarlı düşünce oluşturmamaya kadar hızlı çalışıyordu. "Birbirimizden uzak durmamız akıllıca olur. Dügün çok yakında ve ondan sonra muhtemelen birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz. Yeniden yabancı olmamız bizim için daha iyi olur."

Daha az risk. Daha az acı.

Bunu düşünüyor gibiydi. Ona bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, ta ki üzerine çıkana kadar ve kadın ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Gözlerindeki meydan okuyan parıltı kadının nabzının hızlanmasına neden oldu. "İstediğin bu mu?"

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı, şaşkıındı. Ne istediğinin bir önemi olmamalıydı. "Hayır . . . ?"

Ama demek istemişti. Gerçekten öyleydi. Ama adamın ona bakışı -Sanki onu bir büyüünün etkisi altına almış gibi kendinden geçmişti.

"Güzel," dedi. "Ben de öyle."

Adam onu öptü ve kadın çıkardığı boğuk sese engel olamadı - kısmen şok, kısmen rahatlama, kısmen de sevinç. Ağzı onunkine karşı kasıtlı ve aceleci bir şekilde hareket etti. Sırtı duvara çarpana kadar onu ileriye doğru götürdü. Niamh önce dengesini sağlamak, sonra da onu kendine daha da yaklaştırmak için adamın yakalarına yapışırken, adam kolunu başının yanında tutarak onu hapsetti. Bu, ilk öpüşmelerindeki anlık ateş yoğunluğu ya da saatler ilerledikçe içine yerleştikleri amaçsız durgunluk değildi. Hayır, bu saf bir niyetti. İzin verirse onu tamamen parçalara ayıracaktı.

Uzaktan, ne yaptıklarını bir an önce tartışmaları gerektiği *aklına* geldi. Bunun ne anlama geldiğini, nasıl bir anlaşmaya varmaları gerektiğini, ne gibi önlemler almaları gerektiğini... Ama adam kalçalarını onunkilere doğru yaklaştırdığında, adamın arzusunun kendisinininkiyle ne kadar örtüştüğünü hissetti ve damarlarındaki ateş daha da alevlendi. Kendini sonsuza dek inkâr etmeye hazırdı, ama şimdi ona tekrar sahip olduğuna göre, şimdi ondan küçük yudumlar almayı reddediyordu.

Kapı bir kez daha çalındı. Sarsılarak ayrıldılar. "Benim," diye seslendi Sinclair.

Kit ölümcül bir aura yayıyordu. "Ona gitmesini söyleyeceğim."

"Hayır!" Sinclair onu Kit'le ne kadar *açık* oldukları konusunda özellikle uyarmıştı ve eğer onları bu şekilde birlikte yakalarsa bu hiç de güven vermeyecekti. Onun onaylamamasına dayanamadı. Onun bileğini kavradı.

ve bir çözüm bulmak için çılgınca odanın etrafına bakındı. "Dolaba gir."

"Ne?" Yüzü kızarmış görünüyordu.

"Hayır." "Sadece yap!"

Sinclair neşeyle, "başka birinin daha olduğunu duyuyorum," dedi. Kadın inledi. O zaman çok geçti. "Bir dakika!"

Kit acı çekmiş ve yarı vahşi görünüyordu, ama teslim olmuş bir nefes verdi. Saçlarını topladı ve pratik bir kolaylıkla gevşekçe arkaya bağladı. Böylece yeniden soğukkanlı ve sakin göründü. Bu arada kendini sakinleştirmek için çalışmaya koyuldu. Kızarmış dudakları için pek bir şey yapılamazdı ama en azından adam onu çok fazla dağıtmamıştı.

"Pekâlâ," diye seslendi Sinclair, "içeri geliyorum."

Niamh tam kapı açılırken Kit'ten bir adım daha uzaklaştı. Suçlu görünmemek için elinden geleni yaptı ama yüzünde bir sıcaklık hissetti.

Sinclair manzaraya baktı. "Şaka yapıyor olmalısın." Kit uzun ve sinirli bir iç geçirdi.

Sinclair çay setine doğru , mercan rengi paltosunun kuyrukları arkasından geliyordu. Kendine bir fincan çay doldurdu, sonra da gösterişli bir şekilde sergiden bir bisküvi seçti. Bir ısırık aldı, düşünceli düşünceli çiğnedi ve sonra Kit'e döndü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sana da merhaba," diye karşılık verdi Kit.

Sinclair bisküviyi ona fırlattı. Omzundan sekti ve yerde parçalara ayrıldı. "Soruya cevap ver."

Kit kolundaki kırıntıları silerken ona ters ters baktı. "Hayır, görmedim."

"O zaman günün ortasında burada tek başına ne yapıyorsun?" Niamh endişeyle güldü. "Bunun gerekli olmadığına eminim-"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye yanıtladı Kit.

"Medeni bir insan gibi çay içiyorum! *Ben* nişanlı değilim." Sinclair burnunun kenarını sıktı ve başını geriye doğru eğdi. "Yüce Tanrım. İkiniz de incelik diye bir şey duydunuz mu? Ya sen Carmine, romantizm? Burada hiç çiçek göremiyorum. İstedğin zaman çiçek yetiştirebileceğini düşünürsek, bu pek de mazur görülebilecek bir ihmal değil."

Niamh inledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Kit'in soğukkanlılığı sonunda kırıldı. Kaşlarını çattı ama yüzü kıpkırmızı oldu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, *lütfe*. Beni aşağılamayın. Hayatımda tanıdığım en kötü iki yalancı da bu odada duruyor. Tavsiyeme çok ihtiyacınız var ama bir kez daha düşündüm de, bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum. Burada neler olup bittiğini bilecek kadar çok şey gördüm ve açıkçası bundan yara aldım."

"İşin bitti mi?" Kit sordu. Nedense daha da kızarmıştı.

"Eminim bunun ne kadar yanlış olduğu konusunda söylenecek daha çok şey vardır," dedi Sinclair ilkel bir tavırla. "Ama şimdilik, evet."

"Harika. Şimdi git."

"*Sen* git," diye karşı çıktı. "Bir randevum var."

Kit teslim olmadan önce birkaç uzun dakika birbirlerine baktılar. Niamh'a baktı ve alçak sesle, "Yarın," dedi.

Sözlerindeki vaat karşısında ürpermeye çalıştı. Adam koridora çekilmeden önce başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Sinclair şezlongdan onların konuşmalarını . Kapı Kit'in arkasından kapanır kapanmaz, Sinclair çay fincanını kırılğan bir çınlamayla tabağına geri koydu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Ee? Hiç konuşmadan söyledi.

"Bunun olmasını istememiştim! Sadece bir kez olacaktı ve sonra o sadece Biz aslında-" Yanakları utançla ısındı. "Her neyse! Sanırım ayrıntılar önemli değil ya da sizi ilgilendirmiyor."

Sinclair yüzünde merak ve tiksintinin savaşıyla onu izledi. "Şimdi bilmek zorundayım. O nasıl?"

"Sinclair!"

"Özür dilerim, özür dilerim. Bunun ciddi olduğunu biliyorum. Ben sadece ikinizin de yapmaya karar verdiği bu çok akılsızca şeyle başa çıkmaya çalışıyorum. Sizi bu konuda uyarmaya çalıştım." Şakağını ovuşturdu. "Ne , henüz kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Henüz. Sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi. "Ne kadar güven verici."

Ona daha fazla ders verme dürtüsünü yeniyor gibiydi. "Seni endişelendirmek istemiyorum. Sadece senin *için* endişeleniyorum. Eğer bu ortaya çıkarsa ..."

Bu ikisi için de felaket olur.

"Biliyorum." Makyaj masasının önüne oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Geldiğimden beri arkadaş gibi bir şey olduk. Ama korkarım ona karşı beslememem gereken duygular besliyorum."

Yüzünden şaşkınlık ve neredeyse pişmanlığa benzeyen başka bir şey geçti. "Bu senin için bir şey ifade ediyor o zaman?"

Sefilce başını salladı. "Benimle ilgileneceğine hiç inanmamıştım. Dün gece çok mutluydum. Bana hiçbir şey vaat edemeyeceğini bilsem de, onu bir geceliğine kendime sakladığımı bilerek tatmin olabileceğimi düşündüm. Onunla aramdaki mesafeyi koruyabileceğimi düşündüm. Ama o çok inatçı ve umursamaz ve bana kendimi çok ... hissettiriyor."

Güvenli. Önemli. Binlerce farklı şey. Ama düşmeden o kenara daha fazla yaklaşamazdı.

Sinclair çay fincanını masanın üzerine bıraktı. Yavaşça, "Buraya gel," dedi. Niamh ona yaklaştı ve şezlongun köşesine yerleşti. Hiç tereddüt etmeden bir kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. Kız herhangi bir direnç göstermedi, ona doğru kıvrıldı ve başını omzuna yasladı. Her zaman olduğu gibi şimdi de rahatlamayı kabul etmek ağgözlülük gibi geliyordu ama adam onu yanında istiyor gibiydi. Gözlerini kapadı ve onun kalbinin düzenli atışını dinledi.

"Şu anda bir şey yapmana gerek olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı başının tepesine doğru, "dikkatli olman dışında. Tanrı aşkına. Bu sefer ciddiylim."

"Doğru." Acı acı gülümsedi. "Dikkatli ol."

"Zarar görmeni istemiyorum Niamh. Bunu gizli tutsan bile, önünde kolay bir yol yok. Onun metresi olmaktan memnun değilsen, kalbin kırılacak."

Kaşlarını çattı. "Metresi mi?"

"Korkunç bir hayat olmazdı," dedi hafifçe. "Evli soyluların bir sevgili tutması oldukça yaygındır. Kibar toplumdaki çoğu kişi sizinle ilişki kurmaz ama bir harçlığınız ve kendi eviniz olur. Ve eğer çocuğunuz olursa, kraliyet piçlerinin çoğu kişiden daha iyi bir hayatı olur."

O kadar kötü olur muydu? Kit ailesini buraya getirirse, kâğıt üzerinde huzurlu bir yaşam olacaktı, hayal ettiği her şey olacaktı. Yine de *metres*, Sinclair'in tarif ettiği şey için nazik bir kelimeydi. Büyükannesi ya da Eye Park'taki kalabalık ona böyle seslenmiyordu.

FraochÚn, en iyi ihtimalle. *Fealltóir*, en kötü ihtimalle.

Bu tür bir küçümsemeye katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Ailesini buraya getirmek için çok çalışırsa, onların arasında yaşamaya katlanmayı öğrenebilirlerdi.

Düşmanlar. Ama bu bir Avlishman'ın hayırseverliği yüzünden olduysa - Carmine'inki de öyle... "Ailem benden utanırdı."

"Unvanı yüzünden mi?" Kadın başını salladığında, Sinclair mırıldandı, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. "Benim babam Machlish'ti. Yani benim varlığımdan sorumlu olan kişi."

Onun bakışlarıyla buluşabilmek için aralarına biraz mesafe koydu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım bu yüzden Majesteleri benden bu kadar nefret ediyor. Karısının daha aşağı bir varlıkla kendini aşağılamasının acı bir hatırlatıcısıydım." Gözlerini devirdi ama gerçek öfke ve incinmişlik yüzeyin altında kaynıyordu. "Sanırım babam da onun çalışanlarından biriydi. Dük çok kârlı bir gemicilik şirketi işletiyor. Naip prensin kendisi de bir yatırımcı."

Sanki yüz hatlarında yeni bir şey bulabilecekmiş gibi onun yüzünü inceledi. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Yapmalıydım ama bu konuyu açmak hiç doğru gelmedi. Seninle aramda iddia etmeye hakkım olmayan bir bağ olduğunu varsaymak istemedim."

"Tabii ki biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Kadının ellerinden birini tuttu ve sıktı. "Demek istediğim şu ki. Bu yer ve bu insanlar hakkında karmaşık duygular beslemeni bir dereceye kadar anlıyorum. Ama aynı zamanda ailenin, onu ne yaparsan o olduğunu ve evin de öyle olduğunu herkesten daha iyi anlıyorum. Mutluluğunuzu kendiniz seçmelisiniz, her neye benzerse benzesin. Hayatınızı başkaları için yaşayamazsınız."

"Sanırım hayır." Ve yine de, bildiği tek şey buydu. Nasıl duracağını bilmiyordu ama belki deneyebilirdi. "Beni acımasızca yargılamadığın için teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın, Sinclair."

Kit'in dediği gibi aptalca bir sadakat.

ama hatırladığı anılar hâlâ koruyordu. Şu anda çok üzgün görünüyordu. Beyaz saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Deniyorum."

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Niamh, Rosa'nın gelinliğinin ilk parçasını tamamladı: tamamı siyah dantellerle süslenmiş siyah bir duvak. Elyaflar gül şeklinde dokunmuştu: hem adaşına hem de Carmine amblemine bir övgü. Bu deseni oluşturmak Niamh'ın günlerini ve muhtemelen hayatının yıllarını almıştı. Şimdiye kadar yaptığı en karmaşık şeydi ve ona baktığında içindeki gurur kabarmasını inkâr edemiyordu. Dantel yapmak kadar zaman alıcı ve zahmetli bir işe kalkışacak kadar sabırlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Onu ince bir kâğıda sardı ve bir kutuya yerleştirdi. Rosa'ya göstermeye hazırdı.

Yani, çoğunlukla hazır.

Rosa ona Kit'i umursamadığını, hatta görev uğruna onunla evlenmek bile istemediğini söylemişti. Niamh yine de yüzünün yaptığı şeyi ele vermemesi için dua etti.

Yürüyüş elbisesini seçtikten sonra Niamh şehre yürüyerek gitti. Sokaklarda her zamankinden daha az insan dolaşıyordu ama toplanan kalabalığın uzaktan gelen sesi onların konuşmalarını bastırıyordu. Kral Muhafızları'nın üniformalı üyeleri parka en yakın bloklarda at sırtında devriye geziyor, ellerini kılıçlarının kabzalarına gevşekçe dayıyorlardı. Yanlışlıkla onlardan biriyle göz göze geldi ve yoluna devam etmek için acele ederken neredeyse tökezliyordu. Tüm Sootham sanki bir fırtınanın geçmesini bekliyormuş gibi nefesini tutmuş gibiydi.

Jack'in ise üç gün önce Sootham'a döndüklerinden beri odasından çıkmadığı anlaşıyordu. Niamh hissettiklerine engel olamıyordu. Hayal kırıklığından başka ne diyebileceğinden emin değildi.

Bard Row'daki şirin konağa vardığında kahya onu karşıladı ve prensesin odasına götürdü. Rosa, odanın en güneşli penceresinin altında, en sevdiği sezlongunda, iyi beslenmiş bir kedi gibi tembellik ediyordu. Sanki yeni uyanmış gibi görünüyordu, gevşek bukleleri bir tarafta düzleşmişti. Dağınıklığının rahat samimiyeti Niamh'ı korumasız bir yere çarptı.

Rosa ona güveniyordu.

Niamh kalbinin de vücudunun geri gibi hain olduğunu öğreniyordu.

"Görüyorum ki hâlâ kendini iyi hissetmiyorsun," dedi Rosa bastırılmış bir esnemeye. "Ne kadar bitkin görünüyorsun. Kahve getireyim."

Niamh gülümsemek için kendini zorladı. "İyi olacağım, Majesteleri. Size ne yaptığımı göstereyim mi?"

Duvağı kutusundan çıkardı ve iğnelemek işe koyuldu. Rosa'nın saçları parmaklarının arasından ipek gibi kayıyor, Niamh da kabaran kısımları tekrar şekle sokmak için elinden geleni yapıyordu. Son iğneyi de yerine yerleştirdikten sonra Rosa'ya aynayı gösterdi. Niamh kumaşı karıştırarak arkasına doğru yayılmasına izin verdi. Kenarları kıyıya vuran dalgalar gibi incelikle taraklanmıştı. Niamh ellerini çenesinin altında birleştirdi ve onu seyre daldı. Rosa bir hayal gibi görünüyordu: gizemli, çekici ve kışkırtıcı bir şekilde ulaşılmaz.

Niamh endişeyle, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Rosa siyah dantellerle örtülü yansımasının önünde durdu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım kendini aştın."

Niamh tutamadı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı, sanki sevinçten uçacakmış gibi hissediyordu. "Teşekkür ederim!"

"Azizler," diye mırıldandı Rosa. "Çok gürültülüydü." "Özür dilerim!"

"Burada neler oluyor böyle?" Bitişik süitin kapısı açıldı ve Miriam göründü. Olduğu yerde dondu kaldı, dudakları yavaşça aralandı. "Oh! Rosa, kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Bu iltifat karşısında Rosa'nın tüm tavrı değişti ve bir ışık söndü. Her zamanki kambur duruşuna geri döndü ve sesi düzleşti. "Biz tam burayı bitiriyorduk. Gidip bulutları izleyelim mi?"

Miriam yüzünü buruşturdu. "Bugün çok fazla boş oturdum. Neden alışverişe çıkmıyoruz? Eğer uslu durursan belki saraya gidebiliriz ve ben de birinden bizi gölün ortasına götürmesini isteyebilirim."

Rosa'nın gözleri ilgiyle yeniden parladı. Niamh aceleyle Rosa'nın saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Duvağı Rosa'nın buklelelerinden kurtarmayı başardığında, dikkatlice katlayarak kutusuna geri koydu. "İyi eğlenceler! Eve gidip bazı işleri bitirmeliyim."

Rosa onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Biraz ara ver. Alınma ama buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Evet! Sen de bize katılmalısın," dedi Miriam içtenlikle. "İçeride geçirmek için fazla güzel bir gün."

Rosa ciddiyetle, "Mesele bu olsa da, değerlendirmenize katılmıyorum," dedi. "*Güzel* olamayacak kadar parlak."

"Nasıl bu geldin?" Miriam umutsuzca sordu. "Castilia her zaman güneşlidir."

"İşte bu yüzden buraya taşınıyorum." Dolabını belli belirsiz işaret etti. "İsterseniz şemsiyelerimden birini ödünç alın, Bayan O'Connor. Bu havada cayır cayır yanarsınız."

Niamh kendini Sootham sokaklarında kolunda Rosa'nın üç alışveriş torbası ve elinde siyah bir şemsiyeyle yürürken buldu. Güneşi engellese de sıcak için pek bir şey yapmıyordu. Elbisesi tenine rahatsız edici bir şekilde yapışıyor ve ensesinden aşağı ter damlıyordu.

Miriam ve Rosa onun yanında kol kola yürüyor, vitrinlere bakıyor ve Castilian, Avlish ve Niamh'ın hiç tanımadığı üçüncü bir dilin zahmetsiz bir karışımıyla sohbet ediyorlardı. Kendi kendine usulca güldü. Burada, kraliyet ailesinin gözlerinden uzakta, tamamen kaygısız genç kızlar gibi didişiyorlardı.

Rosa "güneş ışığına doyduğunu", meydana bir buz dükkânında durdular. Rosa'yı hemen tanıyan şekerlemeci, her biri mükemmel bir küre şeklinde kalıplanmış turuncu boyalı üç buzdu üzerlerine döktü. Hatta üstlerine bir dal nane ve traşlanmış çikolata sapı da ilâştirilmişti.

"Ne kadar tuhaf," dedi Rosa, o mülayim, abartısız üslubuyla. Ancak kara gözleri gerçek bir zevkle parlıyordu. "Tadı evim gibi."

Ne kadar parlak ve mutlu bir ev olmalıydı: narenciye, tatlı krema, çikolata ve azıcık rom. Niamh memnuniyetle iç çekti. Birkaç dakika boyunca, aralarındaki arkadaşça sessizliği sadece çeşmenin şırıltısı doldurdu.

Ama sonra bakışlar başladı.

Sonra kıkırdamalar.

İnsanlar *Daily Chronicle*'ı kollarının altına sıkıştırmış, bazıları da burunlarını ona gömmüş halde yürüyordu. Niamh'ın midesi

Dehşet. Kalbinin uğultusu arasında, konuşmanın sadece bazı bölümlerini yakalayabildi.

". . . ikisi birlikte . . ." "... bunun

safrası ..."

"Sence biliyor mudur?"

Bir kadın onlara o kadar uzun süre baktı ki neredeyse fiskiyeye doğru yuvarlanıyordu.

Rosa hayal kırıklığına uğramışçasına küçük bir iç çekti ve peçeteyle dudaklarını sıvazladı. "Yüzümde bir şey olmadığına inanıyorum. Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Umm . . ." Niamh ve Miriam hep bir ağızdan.

"Harika," dedi Rosa. "Sürprizlere bayılırım."

"Bugün her ne yazmışlarsa," diye ağzından kaçırdı Niamh, "yemin ki doğru değil."

Miriam yüzünü buruşturdu. Kuşkusuz bunu daha iyi idare edebilirdi.

Rosa etkilenmiş görünmüyordu. "Siz ikiniz benden ne sakladınız?"

Miriam masanın karşısında Rosa'nın elini tuttu. "Belki de geri dönüp bunu evde tartışmalıyız. Ya da belki de bunu tamamen unutmalıyız. Avlish'lerin dedikodu konusunda nasıl olduklarını bilirsin."

Rosa sakince Miriam'ın elinden kurtuldu ve masadan kalktı, meydanın aydınlığında bir gölge gibi belirdi. Onu neredeyse kaçacak olan en yakındaki gazeteci çocuğa doğru kararlı adımlarla ilerledi. Güneş ışığında parlayan madeni paralar ve sütun onun elindeydi.

Niamh kendisinden kaçma isteğiyle savaştı -ya da belki de elinden kapıp çeşmeye atma isteğiyle.

Rosa döndü ve siyah kumaşın döküldüğü koltuğuna oturdu.

Miriam birkaç kez elinden almaya çalıştı, sonra Rosa ona vurdu. Lovelace sütununu taradı, sonra Niamh'a bıraktı. Yüz ifadesi değişmemişti. "Avlish'in bu saçmalığa hayranlığını anlamıyorum. Çok nazlı ve kesici olduklarını düşünüyorlar. Ama buradaki tek hakaret, benim bu kadar önemsiz bir şey yüzünden öfkelenmem."

Her ne kadar sosyete dedikodularını aktaran biri olmasam da, birilerinin pastoral inzivasından ilginç bir haber duydum. Görünüşe göre En Şanlı Aile arasında bir kargaşa yaşanıyor. Kardeşlerin kavgasının ardındaki nedeni bulamamış olsam da

Henüz değil, beni asıl ilgilendiren olay sonrası. Asi Oğlumuz hışımla uzaklaştığında, bir kadın da peşinden ormana kaçtı. Açılış balosundaki söylentilerin gerçekten doğru olup olmadığını ve Leydi E'nin balkonda onunla birlikte gördüğünü söylediği kadının bu olup olmadığını merak ediyorum. WS gibi bir adamla böyle uygunsuz yerlerde oynamak ne büyük bir skandal. Lady E'ye bir özür borçluyum ama o zaman da iki yıl önceki zimmete para geçirme olayını görmezden gelmem gerekirdi. Ne yazık ki, yapamam.

Bu küçük müsamaham için beni bağışlayın. Bu tam ve mutlak çılgınlıkta mizah duygusunu korumak gerekiyor. İtiraf etmeliyim ki, bunun neye işaret ettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Leydi R ve babasının durumunu yakından izliyor olacağım. Nişan bozulursa, belki de bu bir olur. Tanrı biliyor ya, Belli Biri partilerden çok burnunun dibinde olup bitenlere odaklanmayı göze alabilir.

Niamh hiç tanımadığı biri tarafından ihanete uğramış gibi hissetmenin saçma olduğunu biliyordu.

-Hem bir dedikodu yazarı. Yine de kendisi gibi insanları önemseydiğini iddia eden biri tarafından hakkında bu kadar kayıtsızca, neredeyse alaycı bir şekilde yazıldığını görmek ... Acı veriyordu. Ama bu acı, çok değer verdiği bir şeyin ihlal edilmesinin yanında soluk kalıyordu. Ellerindeki o hatıranın değerli, minik alevi kül gibi soğumuştur. Bu bir anlık neşe bile ondan alınmıştı. Belki de o anın kendisine ait olduğuna inanmakla aptallık etmişti.

Ama şu anda ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı.

"Infanta Rosa, *çok* özür dilerim, ben-"

"Neden üzgünsün?" diye sordu. "Birinin onu rahatlatması gerekiyordu. Benden çok senin yapman daha iyi."

Bu onu şok etti. Sesinde en ufak bir öfke ya da kıskançlık belirtisi yoktu. Rosa koyu renk gözlerindeki aynı düz bakışla onu izliyordu. Miriam ona *Rosa'nın oldukça anlayışlı bir insan olduğunu* söylemişti. Ama Niamh onun gözünü bile kırpmayacağı anlamına geleceğini .

"Bana kızgın değil misin?"

"Hayır." Rosa ellerini eteklerinin üzerinde düzeltti. "Her küçük şey için öfkelenmek çok fazla çaba gerektirir. Ayrıca, ikiniz arkadaş gibi görünüyorsunuz. Ben onun karısı olacağım, tüm dünyası değil."

"Teşekkür ederim."

Gözyaşları boğazına düğümlendi. Rosa'nın şefkati, ne kadar abartılı olsa da, onu etkilemişti. Ama bunu hak etmemişti. Sadece Lovelace'a değil, kendisine de duyduğu aşağılanma ve öfkeyle her yanının yandığını hissetti. Yaptıklarının yanına kâr kalacağına inanacak kadar saftı. Jack şüphesiz bu bağlantıyı er ya da geç kuracaktı. Eğer ciddiye alırsa, bu onun işini tehlikeye atabilirdi. Ve Kit... Ona geçmişiyile ilgili anlattığı onca şeyden sonra, nasıl olur da onu başka bir skandala bulaştıracak kadar dikkatsiz davranabilirdi?

Etrafındaki herkesi incitmekten başka bir şey yapmamıştı.

Rosa daha tam olarak konuşmadan, "Miriam, arabayı gönderir misin? Birden kendimi çok yorgun hissettim."

"Neden yapamıyorsun?" Miriam itiraz etti. Niamh bu açıdan Rosa'nın yüzünü göremiyordu ama iki kız gözlerinden başka bir şey konuşmuyor gibiydiler. Miriam gülümsedi. "Elbette. geliyorum."

Yalnız kaldıklarında Rosa ona döndü. "Ee. Açık konuşalım mı?"

Niamh'ın midesi dibe vurdu. Birinin bu kadar merhametli olabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. "Majesteleri, size yemin ederim, hiçbir şey olmadı-"

"Bana yalan söyleme."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Niamh. "Bana ne oldu bilmiyorum. I-"

Rosa'nın eli usulca dizinin üzerine kondu. "Bunun için özür dileme."

Niamh bakışlarını Rosa'nınkilere çevirdi. Yorgun yüzü bulanıklaşmıştı. Niamh'ın nemli kirpikleri.

"Evlendikten sonra," diye devam etti Rosa, "ne yapacağın umurumda değil. Eğer aranızdaki her neyse onun peşinden gitmeyi seçersen, o zaman benim onayımı alırsın. Eğer sana Sinclair'in hemen yanında bir ev alırsa ve çoğu gece eve gelmezse, başka türlü bakarım."

Bu konuşmayı yapıyor olamazlardı. Niamh, toprak onu yutsa ve denize geri tükürse bile şikâyet etmezdi. "I . . . Sana böyle bir şey yapamazdım."

"Sen çok tatlı bir kızsın." Rosa sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ancak sana daha önce de söyledim, bu aşkla ilgili değil. Bu çok karmaşık bir oyundan başka bir şey değil, kazanmaya niyetli olduğum bir oyun. Bunu kafamda binlerce kez canlandırdım. Ama sen hiç beklenmedik bir engel olduğunu kanıtladın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lovelace'ın hakkı var. Babam muhafazakar bir adamdır. Zaten naip prensin beceriksiz bir soytarı olduğunu düşünüyor. Eğer benim

kötü muamele görür ya da aptal yerine konursa, anlaşmasını bozacaktır. Bu birliği tehlikeye atmak için fazla bir şey gerekmeyecektir. Sizi yönetim kurulundan tamamen uzaklaştırmak için de fazla bir şey gerekmeyecek." Rosa bunu kaba bir şekilde söylememiştir ama sözlerindeki tehdit açıktı. "Bunu bir dost olarak söylüyorum. Dikkatli davran. Endişelenmen gereken sadece sütun değil. Tüm ülke bizi izliyor. İki cephede birden savaşmak tek başına mücadele edilecek bir şey değildir."

Artık bunu çok iyi biliyordu. Niamh doğasından kaçamazdı. Aptal, saf ve dağınık biriydi. Soylulara karşı hiçbir zaman şansı olmamıştı ve olmayacaktı da. Avaland'a geldiğinden beri bu soyluların kaprislerinin fırtınasına yakalanmıştı. Ama Rosa bu Sezonun binlerce sonucunu hayal etmiş olsa da, Niamh'ın sonu her zaman önceden belliydi: asla zarar görmeden kurtulamazdı.

Başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"kırgınlık yok," dedi Rosa. "Ama seni bir daha o sütunda görmek istemiyorum. Bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yap."

"Anlıyorum."

"Güzel." Rosa yüzünü gökyüzüne doğru eğdi ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Bulutlar tepesinde kayıyordu; beyazın yumuşak kıvrımları bir güvercinin kanatları gibi yayılıyordu. "Miriam şu anda curricle ile birlikte."

Niamh içeri girdiğinde neredeyse yere çöküp ağlayacaktı. Bugüne kadar utancın katı bir şey olduğunu hiç fark etmemişti. Ceplerinde taş ağır duruyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Aptalca bir tedbirsizlik olsun ya da olmasın, Niamh Kit'le konuşmak için bir dakika daha bekleyemezdi ve onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

Rosa ve Miriam onu bıraktıktan sonra sarayın arkasından dolaştı ve kararlılıkla seraya doğru yola koyuldu. Ama köşeyi döndüğünde kalbi çıkacak gibi oldu. Kit ormandan çıkıyordu, omuzları öğleden sonra güneşinin dökülen ışıklarıyla örtülüydü. Altın sarısı ve kızarmıştı, tam bir yaz resmiydi. görünce ikisi de durdu. İçinden bir beklenti geçti ve ona yaklaşırken ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Bakışları sarayın arka bahçeye bakan pencerelerine kaydı. "Burada olmaz. Benimle yürü."

Adam onu bahçenin derinliklerine doğru götürürken, kadın da onun yanına düştü. Çiçekli çalılar onları örtecek kadar yükseldiğinde, adam kolunu ona uzattı.

Niamh bir süre ona baktı. "Demek nasıl centilmen olunacağını biliyorsun."

"Teoride," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Sadece tekrar yere yığılmaman için."

Köşe yazısından haberi yok. Bir anı daha çalmak için ne kadar bencil olabilirdi ki? Elini onun dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı.

Üstlerinde bir çit labirenti belirdi. Adam onu içeri götürdüğünde, tatlı, narin kokusunu içine çekti. *Yasemin*. Labirentin tamamı yasemin kokuyordu. Yürürken patikanın gevşek beyaz çakılları ayaklarının altında çıtırdadı ve döndükleri her köşede duvarlar kendilerini yeniden düzenliyor gibiydi. İkisi de bir çardağın tek başına nöbet tuttuğu merkeze ulaşana kadar konuşmadı. Mermer sütunlarına sarmaşıklar dolanıyor ve kubbesinin kafesine düğümleniyordu.

Burada tamamen yalnızdılar: meraklı gözler yoktu, kimse onları dinlemiyordu.

En küçük, en soluksuz arzularının hepsinin bu kadar elinin altında olması onu telaşlandırmalı ya da belki de heyecanlandırmalıydı. Bir kravat lanetinden vazgeçmişti.

Ona köprücük kemiğini bir an için görme fırsatı verdi. Dirseklerine dayanarak kendini sabit tutmak ve yüzünü onunkine doğru eğmek istedi. Onu kucakladığında kalbinin yanağında attığını hissetmek istedi. Onu yanındaki çimlerin üzerine çekmek istedi. Saçlarına çiçekler takmak, güneş batana kadar konuşmak, artık nasıl yapılacağını bildiği için onu kızdırmanın ne kadar kolay olduğuna gülmek istiyordu. Şu anki bakışları, gözleri temkinli ve umutluydu, her birini yerine getirmesine izin vereceğini biliyordu. Lovelace her şeyi mahvetmişti. Bu adaletsizlik onu o kadar kızdırmıştı ki neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Ne oldu?" Kit bastırdı, ses tonuna endişe karışmıştı. "Üzgün görünüyorsun."

"Lovelace'ın bugünkü köşe yazısını okudun mu?"

Başını ona doğru eğdi. "Lovelace? O saçmalığı kardeşim dışında kimsenin okuduğunu sanmıyordum."

"Bu ciddi bir durum Kit. Biri bizi gördü."

"Ne?" İlk kez telaşlanmış görünüyordu. "Ne zaman?"

"Woodville Hall'da seni takip ettiğimi gördüler. Oldukça belirsizdi. Ve şimdi Rosa biliyor! Bize kızgın değil. Babası olanları öğrenebilir diye üzgün ama ..."

Onu hiç duymuyor gibiydi. Göğüs cebinden piposunu çıkardı ve ağzının kenarına yerleştirdi.

Endişe tüm korkularını silip süpürdü. "Kit?"

"Ben iyiyim. Sorma zahmetine girme." Ama titreyen elleriyle vesta kutusunu açtı. Kibriti beceriksizce birkaç kez çaktıktan sonra alev kısık bir tıslamayla canlandı.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin," dedi nazikçe. "Seni anlıyorum-"

"Şunu yapmayı kes."

Ses tonundaki sertlik canını yaktı. Refleks olarak geriye doğru bir adım attı. "Ne yapıyorsun?"

"*Bu.*" Öfkelendi. "Bunu yaptığının farkında mısın? Başka birini rahatlatma fırsatını gördüğün anda hemen üzerine atlıyorsun. Kendi duygularından kaçmak için yardımcı olmaya çalışıyorsun."

"Kaba olma," diye fısıldadı.

"Bu kibarlık. Kendine zarar vermene yardım etmekle ilgilenmiyorum." Piposundan bir nefes çekti. Nefesini verdiğinde büyüsü de dışarı aktı. Etraflarındaki yasemin yaprakları soldu. Asmadan düştüler

ve kirlenmiş kar gibi yere saçıldı. Etraflarında çürümenin iğrenç kokusu yayılıyordu. "Git, uğraşacak başka birini bul."

Yaptığı şey bu muydu? Evet, bir an bile kendi duygularıyla baş başa , bir başkasıyla sorunları hakkında saatlerce konuşmayı tercih ederdi. Rahatlatma ve yatıştırma içgüdüsü o kadar derinlerine işlemişti ki, en ufak bir sıkıntı belirtisi gördüğünde bile hemen harekete geçerdi. Ama Kit söz konusu olduğunda durum farklıydı. Ona yüklerini paylaşmak *isteyecek* kadar değer veriyordu ve şu anda onun en büyük sorunu kendisinin de sorunuymuştu. Ama yaralı Kit agresif Kit'ti. Bugün bunu onun yanına bırakmayacaktı.

"Ne yaptığını göremediğimi sanma! Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun çünkü incinmektense yalnız kalmayı tercih ediyorsun." Kan çekmişti. Bunu adamın yüzündeki panik titreşiminden anlayabiliyordu. Ama gerçek ona şaşırtıcı bir netlikle geldi. Onu hatırladı, dikenlerden oluşan kafesinin içinde sırlıklam, zavallı bir yığıldı. *Tek yaptığım etrafımdaki herkesin hayatını mahvetmek.* Eğer bugün zalimce iyilikler yapmak istiyorsa, öyle olsun. "Ama hepsi bu değil, değil mi? Başka birine zarar vermektense yalnız kalmayı tercih edersin."

Burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama gözleri sisin ardında öfkeli bir kırılganlıkla yanıyordu.

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, tabii gerçekten istediğin bu değilse." Çekingen bir tavırla boşluğu geçti. "Ne istiyorsun?"

"Ne *istiyorum*?" diye sordu kuşkuyla. "Ne saçma bir soru."

"Öyle mi?"

"Ne istediğimin bir önemi yok." Ondan uzaklaştı. Sanki aralarındaki kapıyı çarparak kapatmış ve anahtarı kilidinde çevirmişti. "Sen haklıydın. Şu anda birbirimizin etrafında olmamız kötü bir fikir. Çok dikkat dağıtıcı."

Kalbinin hemen üzerindeki yakasını tuttu. "Dikkat dağıtıcı mı?"

"Ne demek istediğimi , " diye homurdandı. "Tüm bunlar sona erdiğinde konuşabiliriz."

"Bitti mi?" İçinden öfke . Düğüne sadece bir hafta kalmıştı ama her şey olabiliyordu. "Evlendiğinizde mi demek istiyorsun?"

Lovelace, düğününüzün gerçekleşmemesi ihtimalinden duydukları memnuniyeti dile getirdi ve sanırım kısa süre içinde yeterli bilgiye sahip olacaklar.

düzenleyin! Çok dikkatsiz davrandık. Kardeşinin örneğini takip etmeye niyetli misin? Sizi ezecek kadar büyüene kadar sorunlarınızı görmezden mi geleceksiniz?"

"Peki bana ne , Niamh?" Adını o kadar seyrek söylüyordu ki, hayal kırıklığı içinde hırıldayarak çıkardığı ses onu sarsıyordu. "Tamamen savunmasızsın. Seni mahvetmeyeceğim."

Niamh ondan yayılan yoğunluk karşısında nefesini içine çekti.

"Hem sen hem de Sinclair bunu yapmama bağlısınız," diye devam etti. "Lovelace'a üzerinde çalışabileceği başka bir şey veremem. Benim davranışlarım da sizinkiler gibi her zamankinden daha fazla mercek altında olacak. Şimdilik, hizaya gelmekten başka seçeneğim yok."

Bakışlarını ayaklarına indirdi. Sanki bir şeyleri yumruklamış gibi hissetti. Utanç, sözlerinin ardında bıraktığı boşluğa yerleşti. "Benim hatırım için mutsuz olmanı istemiyorum."

"Bu görevin de hatırı için. Parktaki o günden beri, ben ..." Tereddüt etti. "Tüm o insanlar tıpkı senin gibiydi."

"*Benim* gibi mi?"

"Daha önce görmediğim şeyleri görmemi sağladın. Çektiğin acıları önemsemezsem seni önemsediyimi nasıl iddia edebilirim?" dedi sessizce. "Machlish'ler daha iyisini hak ediyor ve Jack bunu sana vermeyecek. Ona meydan okumaktan korkmayan birine ihtiyacı var, onu sorumlu tutacak birine. Ben evlenmek istemiyorum. Hiçbir zaman unvanımla ilgili bir şey yapmak istemedim. Ama yine de yapacağım, çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Oh." Niamh'ın kalbi sıkıştı. Hayatında hiç birine böylesine asil duygular aşılamayacağı kadar az istememişti. Ona titrek bir gülümseme sundu. "Bu çok takdire şayan."

Onunla tanıştığından beri ilk kez gerçek bir prense benziyordu - ya da en azından masallardaki gibi erdemli ve kararlı bir prense. Kehribar rengi gözlerindeki bu haklı ateş ona çok yakışıyordu. Şimdi onun portresinin Woodville Konağı'nın girişinde asılı olduğunu hayal edebiliyordu.

"Peki ya biz?" diye sordu sessizce.

Sanki her şey apaçık ortadaymış gibi şaşkın şaşkın ona baktı ama neredeyse saygıyla konuştu. "Seninle ben ilgileneneğim."

Bunu yapacağını biliyordu, o ve onun koruyucu çizgisi. Onun koruması altında bir yaşam fikri bir rüya gibi parılıyordu. Güzel bir ev, onun bağlılığı, ailesi için konfor ve güvenlik. Ona her şeyi verebilirdi.

ihtiyacı vardı. Ama kadın her zaman onun zayıflığı olacaktı -endişelenecek başka bir şey, mahkemenin istismar edeceği başka bir şey.

Bunu yapamazdı.

Onun her gece kendisini soğukta ve yalnız bırakacağı düşüncesine, Rosa'nın çocuklarını büyütmesini uzaktan izlemeye, lekelenen itibarı yüzünden bir daha asla elbise satamayacağı düşüncesine katlanamıyordu. Ne kadar güzel ya da Sinclair'in evine ne kadar yakın olursa olsun, bir şehir evinde kendini harcayamazdı. Niamh işleri yarım yapmazdı. Onun hayatının yarısına razı olamazdı.

Eğer ona sahip olamıyorsa, o zaman düğününün geçmesini sağlayacaktı. Bu da Lovelace'in düğünü sabote etmesini engellemesi gerektiği anlamına geliyordu. Asıl soru, tabii ki, nasıl yapacaktıydı.

"Düğüne kadar beladan uzak dur ve kendini fazla yorma." Niamh onun sesini duyunca sıçradı. Sanki düşüncelerinin yön değiştirdiğini hissetmiş gibiydi. "Bu senin için ne kadar zor olsa da."

İçinde isyan . Ona bir parmak salladı. "Sen *benim* Prens. Bana hiçbir şey yapmamı emredemezsiniz."

"Ve bunu denemek aptalca bir iş olur," dedi bir an sinirlenerek. Elini bileğinin üzerine koydu, sonra indirdi. "Sana soruyorum."

"O zaman kıbarca sor."

Bakışları onunkilere kaydı. Onu bırakmadı. Nabızı adamın tutuşuna karşı çılgınca atıyor, midesi beklentiyle çırpınıyordu. Adamın nefesi yumuşak bir şekilde kızın ağzına degecek kadar yakın duruyorlardı. Elmacık kemiğinin üzerinde belli belirsiz bir kir şeridi vardı ve kızın aklının bir ucundan onu başparmağıyla silip yavaşça ayrılan dudaklarına doğru sürüklenmesine izin vermek geçiyordu. İçinde arzu kabardı. Adamın gözlerini kararttı.

Tanrılar. Ona karşı hiç şansı olmamıştı.

Sanki onu yakmış gibi elini bıraktı ve onu çaresiz bıraktı. Rüzgâr yasemin yapraklarını ayaklarının etrafına savurdu. Başını hızlıca sallayarak, yeni keşfettiği tüm o kısıtlamayı topladı ve omuzlarını kulaklarına doğru çekerek yanından geçti.

Lovelace haftalar önce onlara nasıl ulaşacağını söylemişti. Onu umursamasalar bile, Machlish'in iyiliğini düşünüyorlardı. Kit onların davasına sempati duyuyordu. Bilselerdi, onu rahat bırakırlardı. Bir mektup yazmak gerçekten ne kadar sorun yaratabilirdi ki?

* * *

Niamh, narin kırmızı iplikle bağlanmış bir mektupta Lovelace'a, Kit'in düğünden sonra Jack'e Machlish için doğru olanı yapması konusunda baskı yapacağını, hatta Helen Carlile ile konuştuğunu söylemişti. Ne kadar çalışsa da, kızgınlığının bir kısmı mesaja karışmıştı: *Eğer izin verirsiniz, içimizde müttefikleriniz var.*

Ertesi sabah erkenden gelen cevap onu şoke etti. Birisi kapıyı çalmadan tehditkâr bir şekilde yatak odasının kapısının altından içeri girmişti:

Yaptığım şeyden dolayı üzgün olduğunuzu anlıyorum, ancak sizi temin ederim ki bu kişisel bir mesele değil. Elbette, daha büyük bir iyilik uğruna yapılan küçük bir yanlış anlayabilirsiniz. Bu saçma gösteri devam ettiği sürece naip prensin siyasi durumu görmezden geleceği artık çok açık. Eğer bu evlilik gerçekleşmezse, arkasına saklanabileceği hiçbir şey kalmayacak. İlerlemeye devam etmek niyetindeyim. Bununla birlikte, fikrimi değiştirecek önemli bir şey bulursanız - ya da Prens Christopher'ın aniden hem siyasi gücü hem de protestocuların endişelerini giderecek bir planı varsa - bana söyleyebilirsiniz.

Notu ait olduğu yere, şömineye fırlatmamak için neredeyse tüm gücünü harcadı. Ah, şu anda onlardan ve kendilerini beğenmişliklerinden nasıl da nefret ediyordu. Dikiş dikmek ve düşünmek için bir koltuğa yığıldı. Karanlık gökyüzünü keserken, gözleri yavaşça alıştı. Ama çok geçmeden, penceresinin hemen dışında gece neredeyse ıslıl ısıldı. Tepesindeki ay, ışığıyla çimenleri gümüşleştiriyordu.

Çim partisinin olduğu günü tekrar tekrar hayal etti. Carmineler'in tartışması pek de incelikli değildi. Kroket sahasını bastırılmış duygularının gerçek bir bahçesine çevirmişlerdi. Yağmur başladığında konukların çoğu içeri girmişti ama Kit'i takip ettiğini herkes görebilirdi. Sütun düşmeden önce, Kit'le aralarındaki uygunsuz hislerden bahsedenler sadece Sinclair ve Miriam'dı. Ama Sinclair bunun çok açık olduğunu söylemişti. Şüphesiz, başka biri de onlardan şüphelenmişti.

İnsanlarla iyi anlaşıyorsun, demişti Sofia ona bir keresinde. İçlerinden bir şeyler çıkarmanın, saklı tutmak istediklerini gün ışığına çıkarmanın bir yolunu buluyorsun.

Ne güzel bir bu. Bekle. *Sofia*.

Dehşet Niamh'ın omurgasından aşağı yavaşça süzülüyordu. Sarayda süre boyunca, Sofia'nın kendisiyle hiç ilgilenmeyen bir saraydan gördüğü küçük hakaretlerin hepsini görmüştü. Kocasından tarafından nasıl dalgınca susturulduğunu ve kovulduğunu. Baharın kovaladığı kışın son ısırtığı gibi bir odanın köşelerinde nasıl kaybolduğunu. Balkonunda nasıl durduğunu, vatanını nasıl özlediğini ...

Nefret doğurmak için yeterliydi. Göz ardı edilmiş ve susturulmuş bir insan sınıfına sempati duymak için yeterliydi. Başka bir yalnız ve yabancı kız kendisini korumak istemesi için kesinlikle yeterliydi. Ve ilk yazışmalarında Lovelace, Jack'in casuslarının kökünü kazıdığından şikâyet etmişti; tıpkı Sofia'nın Jack'in leydi hizmetçilerini sürekli işten çıkardığını itiraf etmesi gibi.

Gerçekten olabilir mi . . . ?

Sofia'nın Lovelace olduğunu ortaya çıkarırsa, düğünü sabote etmesini engelleyebilirdi. Ama kimse bu argümanı kabul etmezdi. Bunu düşündüğü için bile vatana ihanetten asılırdı. Tabii bunu kanıtlayamazsa. İhtiyacı olan tek şey doğru fırsat, doğru araçlar doğru müttefikti.

Ve aklında tam da o kişi vardı.

Yirminci Bölüm

Niamh terasa bakan cam kapıyı hafifçe araladı ve öğleden sonranın tembel, uyuşturucu sıcaklığı bir merhem gibi tenini yıkadı.

Kit ile yaptığı konuşmadan bu yana, iki gündür yatak odasından çıkmamıştı. Biri ona tek bir soru soracak olsa, yapmayı planladığı şeyin ortaya çıkacağından korkuyordu. Bunun yerine pencerenin önünde oturup sihrini azar azar ortaya çıkararak altın iplik çilelerine dönüştürdü. Eklemleri şişene ve elleri kaskatı kesilene kadar dikti de dikti. Bu onu öldürse bile, düğünden önce Rosa'nın elbisesini ve Kit'in pelerinini bitirecekti. Verdikleri üzücü ödünlerle herkesin olabildiğince mutlu olmasını sağlayacaktı.

Miriam onu dışarıda bekliyordu, yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı. Her zamanki gibi bir hayal gibiydi. Öğle güneşi çimenleri altın rengine boyamış ve saçlarındaki koyu kırmızıyı alevlendirmişti. Her bir parmağındaki altın yüzükler ışıldıyordu. Niamh önünde durduğunda, tüm düşünceleri umutsuzca düğümlenmişti, Miriam tereddüt etmedi. Onu kucakladı. Bu kayıtsız şartsız şefkat Niamh'ı şoke etti. Gözlerinden yaşlar fışkırırken, dünyası belirsizleşti, bir ışık ve renk bulanıklığı oldu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

"Bu sezon birlikte olacağımızı söylemiştim." Sesi Niamh'ın kulağına karşı sessizdi. "Sen iyi misin? Biri sana zorluk çıkardı mı?"

Niamh kabul ettiğinden çok daha fazla bunalmış olmalıydı. Bir başkası tarafından yakın tutulan ve bir arada tutulan Niamh'ın tüm duyguları bir anda ortaya döküldü. Omuzları titredi ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Miriam geri adım atmadı. Yumuşak, sempatik sesler çıkararak Niamh'ın kollarında ağlamasına izin verdi. Çocukluğundan beri böyle hissetmemişti, bu da onu daha çok ağlattı.

Bir dakika sonra, hıçkırıkları yavaşladığında, Miriam nazik bir gülümsemeyle geri çekildi. "Neden biraz yürüyüşe çıkmıyoruz? Bu her zaman kafamı toplamama yardımcı olur."

Niamh bileğinin tersiyle yüzünü silerken başını salladı. Birlikte, kol kola girerek bahçelerdeki patikadan aşağı doğru yola koyuldular. Niamh yarı yarıya Jack'i burada görmeyi umuyordu. Arada sırada onun penceresinin dışında devriye gezdiğini, her çiçeği incelediğini ve standartlarına uymayanları kopardığını görürdü. Artık tüm çiçekler onun büyüleriyle parılıyor, taç yaprakları altınla kaplanıyor ve hepsi bir tabur asker gibi mükemmel bir simetri içinde diziliyordu. Stresle kendi yöntemiyle başa çıkmaya çalışıyordu, diye düşündü.

"Rosa nasıl?" Niamh sordu.

"Oh, her zamanki gibi." Miriam iç çekti. "O ve naip prens babasını ikna çalışıyorlar. Sanırım sonunda onu bunun acımasız ve yalan bir söylentiden başka bir şey olmadığına ikna ettiler. Görünüşe göre Majesteleri de *kendisini* buna ikna etmiş."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Peki ya sen? Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Niamh cesaretini kaybetmeden, "İtiraf ediyorum," dedi, "sizi buraya bunu konuşmak için çağırdım. Tavsiyenize ihtiyacım var."

"Oh!" Miriam'ın gözleri doldu. "Rosa'nın size söylediklerinin doğru olduğuna sizi temin ederim. Böyle bir anlaşmaya karşı çıkmazdı, hiçbir eş gerçekten karşı çıkmaz-"

"O değil." Niamh kızardı. "Sanırım Lovelace'in kim olduğunu biliyorum." "Biliyor musun?" Parmakları Niamh'ın kolunda sıkılaştı. "Kim?" "Prenses Sofia."

"Ne?" Miriam onu bahçe yolundaki gölgeli bir kıvrıma sürükledi. Ayçiçekleri komplocu bir tavırla eğilmiş gibiydi.

Niamh gerekçesini açıklarken Miriam sessizce ama giderek artan bir endişeyle dinledi. Niamh sözlerini bitirdiğinde, Miriam'ın gözlerindeki annelik onaylamazlığı neredeyse onu soldurmaya yetecekti. Niamh yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Oh, Niamh," diye inledi Miriam. "Neye böyle? Bu tam bir karmaşa, *hainlikten* bahsetmiyorum bile."

"Biliyorum." Sözleri avuç içleri tarafından boğuldu.

Endişeyle iç çekti. "Neden bana bununla geldin? Dinlemekten mutluluk duyarım elbette, ama ..."

"Size bu yükü yüklediğim için üzgünüm. Başka kime başvuracağımı bilemedim." Miriam'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Sinclair ona çoktan öğüt vermişti.

Başını daha fazla belaya sokmak istemiyordu ve sütunla ilgili kendi geçmişi vardı. "Eğer bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranmak istersen, seni tamamen anlarım. Ancak Infanta Rosa'nın mutluluğunu en az benim kadar önemseydiğinizi biliyorum."

Miriam bunu duyunca irkilmiş görünüyordu. Yüzünün rengi solmuştu. "I . . . Evet. Anlıyorum." Yeterince çabuk toparlandı, gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Rosa bunu yapmaya kararlı; Castilia'nın müttefiklere çok ihtiyacı var. Ancak korkarım Lovelace haklı olabilir. Naip niyetleri konusunda ben de endişeleniyordum. Kralla müzakereler sırasında Majesteleri Rosa'nın çeyizi konusunda oldukça ısrarcıydı."

Niamh kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Para konuşmak istemek alışılmadık bir şey değil elbette, ama görünüşe göre oldukça . Ve onun hakkında bazı söylentiler duydum. Elbette doğrulanmış bir şey değil ama ..."

"Jack çalışanlarına ödeme yapmıyor," dedi Niamh acımasızca.

"Evet." Miriam düşünürken parmaklarını dudaklarında birleştirdi. Bu tam da Rosa'ya özgü bir hareketti, Niamh neredeyse gülümseyecekti. "Acaba kasıtlı mı yapıyor, yoksa dikkati mi dağınık?"

"Son zamanlardaki davranışlarının nedeni ne olursa olsun, ortaya çıkarsa felaket . Kral nişanı iptal edecektir."

"Kesinlikle yapacak. Zaten en az iki kez tehdit etti." Miriam granit bir vazoonun ağzına yerleşti. "Ama ne yapabiliriz ki? Prensese temelsiz bir şekilde radikal olmakla ya da Tanrı korusun, kendi kocasına karşı isyana teşvik etmekle suçlayamazsınız."

"Kanıt olmalı! Sofia'nın odasında mutlaka bir şey vardır. Bir balmumu mühür, aynı el yazısına sahip bir mektup, *herhangi bir şey*."

Miriam'ın kaşları havaya kalktı. "Peki onu bulmak için kraliyet dairesine nasıl girmeyi düşünüyorsunuz?"

Sesindeki şüphecilik hoşuna gitmemişti. Niamh kaşlarını çattı. "Çok sinsî olabilir."

Miriam ona acıyan bir bakış attı. "*Tanrılar bile sana yardım edemez*" dedi. Ama Niamh'a düşüncelerini kendine saklayarak küçük bir merhamet gösterdi. Çok diplomatik bir şekilde, "Onlar fark etmeden önce bunu yapmak için sadece bir şansın var. Eğer yakalanırsan, görevden alınırsın ya da daha kötüsü olur."

"Denemek zorundayım."

"Neden?" Miriam sordu. "Dibini göremeyeceğin bir havuza giriyorsun Niamh. Yetenekli ve çekicisin ve yarattıklarının ne kadar harikulade olduğunu herkes gördü zaten. Şimdi çekip gitsen bile bir terzi olarak isim yapman için başka fırsatlar olacak. Ne Avaland'ın ne de Castilia'nın sorunları senin sorunun. Buna gerçekten değer mi?"

Belki de değildi. Ama Machlish'ler öyleydi. bırakacağı tüm acıları bilerek gördüklerine sırtını dönemezdi. Evine, kırık pencereci kulübesine geri dönemezdi, hayatını çalışarak geçiremezdi, ailesinin topraktaki bitkilerle birlikte solmasını izleyemezdi, her gün daha fazla insan giderken yas tutamazdı. Orada onun için hiçbir şey kalmamıştı.

Sootham'a gelmeden önce neredeyse hiç yaşamamıştı; ta ki Sinclair, Miriam ve Kit gibi insanlarla tanışana kadar. Miriam'ın inandığı kadar aptal ya da Kit'in onu suçladığı kadar kendine zarar veren biri olup olmadığı artık önemli değildi. Onunla gerçekten birlikte olamasa bile Kit Carmine hâlâ onun kızıydı ve o da korunmayı hak ediyordu.

Ondan o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Niamh onun gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Benim için buna değer."

"Görüyorum sizi ikna etmek mümkün değil. Ama sanırım anlıyorum. Prens, kimsenin izlemediğini düşündüğünde size bir şekilde bakar." Sesindeki hayalperestlik gözlerindeki muziplikle birlikte kayboldu. "Evet, belli koşullarda çekici olabileceğini düşündüğüm belli bir *yoğunluğu* var."

Niamh neredeyse boğuluyordu. Koluna vurdu. "Miriam!"

Kahkahaları ılık yaz havasında eriyip gitti. ısınmış taşında yan yana oturdular, güneşin sıcaklığı sırtlarına vuruyordu. Uzaklarda bir yerde, Niamh yas tutan bir güvercinin belli belirsiz çığlığını duydu. Sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledi, burada hoşnut bir sessizlik içinde.

Miriam Niamh'a doğru eğildi, yüzünde Rosa'dan da almış olduğu ciddi ve hesapçı bir ifade vardı. Onda bu ifade neredeyse sinsi görünüyordu. "Sanırım yardımına ihtiyacın var. Herhangi bir fikrin var mı?"

"Ben- Oh. Bekle bir dakika." Aklına yavaş ama emin adımlarla bir plan geldi. Kraliyet dairesine gizlice girmeyi çok daha kolay hale getirecek bir şey *vardı*.

Miriam sorduğuna çok pişman olduğunu belli eden bir yüz ifadesi takındı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedi Niamh neşeyle. "Kit'in odasının nerede olduğunu biliyor musun?"

* * *

Gecenin en karanlık anında ev nihayet sessizliğe bürünmüştü. Hiçbir hizmetçi koridorlarda koşuşturmuyor ya da gizli geçitlerinde görünmeden hareket etmiyordu. Hiçbir misafir salonda oyalanmıyor, misafir odasından piyanoforte müziği yükselmiyordu. Tek ses Niamh ve Miriam'ın terlikli ayaklarının döşeme tahtaları üzerindeki yumuşak yürüyüşüydü. Mum ışığı duvarlara fısıldıyor ve Miriam'ın feneriyle havaya kaldırılarak kasvetin içinde usulca sallanıyordu.

"Bilgin olsun," dedi Miriam, "bu çok ama çok kötü bir fikir ve ikimizi de hapse attıracaksın."

Niamh elini sallayarak, "Bu kadar paranoyak olma," dedi. "Bir saniye içinde girip çıkacağım. Sadece akşam için ceketini ödünç almam gerekiyor."

"Paltosunu çalmak," diye düzeltti Miriam.

"Bu gerçekten hırsızlık mı? Bunu onun için yaptım. Bu daha çok geri aldığım bir hediyeye gibi."

Miriam gözlerini devirdi ama görünüşe göre bunun tartışmaya değmeyecek bir konu olduğuna karar verdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu belki de Niamh'ın aklına gelen en kötü fikirdi ama daha iyi bir seçenek de göremiyordu. Nöbet tutmayı gönülsüzce kabul ettiği için Miriam'a hayatının geri kalan tüm yıllarını ve belki de ilk çocuğunu borçluydu. Eğer biri onu gecenin köründe Kit'in yatak odasından gizlice çıkarken yakalarsa, bu dedikoduların önünü almak mümkün olmayacaktı.

Bir kapının önünde durdular, panellerin çıkıntıları altınla çizilmiş ve incelikle resmedilmiş sarmaşıklarla süslenmişti. Mum ışığında boyalar parlıyor ve çatırdıyor gibiydi. Niamh nefesini içine çekerek parmaklarını kapının koluna doladı. Tüm evde yankılanan bir *gıcırtyla* mandal açıldı. Karanlıkta bile Niamh, Miriam'ın korkudan parlayan kara gözlerini görebiliyordu. Her şey onun tercih edeceğinden çok daha az cesaret vericiydi.

Kapıdan içeri süzüldü ve ani bir baş dönmesini memnuniyetle karşıladı. Daha önce hiç bu kadar cüretkâr bir şey yapmamıştı.

Ama isyanın tatlı heyecanı uzun sürmedi. İçeride karanlık bir perde gibi kalındı. Gözlerini kırıştıtararak gözlerinin alışmasını bekledi. Oda nihayet netleştğinde Niamh kendini şaşırılmış buldu. Hiç de beklediği gibi görünmüyordu. Garip bir şekilde kişiliksizdi, bir misafir odası gibiydi -sanki burada hiç kimse yaşamıyormuş gibi. Tablolar yoktu. Kişisel eşyalar yoktu. Dağınıklık yoktu. Gözüne çarpan tek şey papatya ve menekşe desenli duvar kâğıdıydı. Çok güzeldi ama güzelliği onu rahatsız ediyordu. Her şey narin, yumuşak ve güzeldi: dört yıl önce gitmiş bir çocuğun -belki de hiç var olmamış bir çocuğun- tapınağı. Sinclair onun hassas bir çocuk olduğunda ısrar ediyordu ama Kit Carmine'in yeni yetişen bir çocuk kadar tatlı olduğunu hayal bile edemiyordu. O daha sert bir soydan geliyordu: kaldırımdaki çatlaklarda inadına büyüyen bir yabancı ot.

Sonunda bakışları yatağa takıldı - tam da fark etmemeye çalıştığı şeye. Kit ay ışığında uyukluyordu. Penceresinin dışındaki yaprakların gölgeleri yüzünde benekli desenler oluşturunuyordu. Saçları koyu renkli bir su gibi yastığının üzerine dökülüyordu. Uyurken bile huzurlu görünmüyordu. Ve şimdi, yakından bakmadığı için güzelliği daha da acımasızlaşmıştı. Oyalanırsa onu kesebilirdi.

Kapıyı kapattı. Çerçevesine neredeyse hiç ses çıkarmadı. Şimdi tek yapması gereken, görünmezlikle büyülediği paltosunu nereye sakladığını bulmaktı. Gardıroba doğru ilerledi ve hemen ayak parmağını gardırobun tabanına çarptı.

Acı tüm vücudunu yırttı ve gözleri refleks olarak sulandı. Kaçmak üzere olan iniltisini ısırarak bastırdı, sonra bakışlarını tekrar Kit'e çevirdi. Kit kıpırdandı, kaşları çatıldı. O anda aklına, Kit'in uyanıp kendisini burada bulması ihtimaline karşı herhangi bir mazeret hazırlamamış olduğu geldi. Tersine, onun ne yapacağını bilmek istiyordu. o tüyleri diken diken eden kızarmasını ve gözlerindeki öfkeli suçlamayı çok kolay hayal edebiliyordu. Her şeyin eriyip gideceğini ve onun korkunç derecede romantik olmayan ama inkar edilemez derecede çekici bir şey söyleyeceğini, örneğin, "*Buraya gel*."

Odaklan, diye hatırlattı kendine sertçe.

Niamh gardırobun kapılarını açtı. Gömlekleri ve ceketleri sıraladı, askıların vale direğine her metalik vuruşunda nefesi kesiliyordu. Rafın sonuna ulaştığında kalbi sıkıştı. Burada değildi. Ondan çoktan kurtulmuş olabilir miydi? Ama topuklarının üzerinde döndüğünde onu gördü. Orada, köşede.

yazı masasının sandalyesine oturdu. Ay ışığı, işlemelere işlenmiş efsunların üzerinde dans ederek onu daha yakına çağırıyordu. Yatağından bir kol boyu uzakta olmasaydı bu bir zafer gibi gelirdi. Tüm yüzü yanıyordu. Artık bunun için yapılacak bir şey yoktu. Buraya kadar gelmişti zaten.

Niamh nefesini tuttu ve yaklaştı. Döşeme tahtalarının her gıcirtısı tüfek sesi kadar gürültülüydü. Paltoyu dikkatle kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. Kumaş tenine karşı serin ve yumuşaktı ve içinde parıldayan sihri, umudu hissetti. Sanki bu paltoyu tamamen farklı bir kız yapmıştı, Kit'in hâlâ acımasız ve değişmez olduğuna inanan bir kız.

Kit'e tekrar bakmaya cesaret etti. Bir ay ışığı paneli gümüş renginde yüz hatlarını çiziyordu. Bunun ona bir daha en çok yaklaşacağı an olduğunu düşündü. Bir daha asla onun sesinin hoş tınısını duymayacak ya da kendisine yönelttiği kızgınlığın şiddetini hissetmeyecekti. Belki bir gün, onun tarafından önemsendiğini ve korunduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutacaktı. Onu şimdi uyandırmak, hafızasına yeniden kaydetmek istiyordu. Ama bu gece kendine yeterince eziyet etmişti.

"Güle güle," diye mırıldandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Niamh bir şaşkınlık ciyaklamasına engel oldu.

"Niamh?" Kit'in gözleri bulanıktı ve sesi uyku yüzünden pürüzlüydü.

"Rüya mı görüyorum?"

"Evet," diye hemen kabul etti. "Rüya görüyorsun."

"Buraya gel." Sesi hâlâ yarı uykulu geliyordu ama bu sözlerin ardındaki prenlere özgü demir, kadının dikkat kesilmesine neden oldu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Eğer kaçarsa, adam neredeyse kesin olarak gelecek ve sıradan bir hırsız gibi odasına girdiğini fark edecekti. Yapabileceği tek şey onun tekrar uykuya dalması ve sabah olduğunda bu karşılaşmayı tamamen unutmaması için dua etmektir. Yavaşça ceketini bir pelerin gibi omuzlarına attı ve yatağının kenarına oturdu. Yatak onun ağırlığının altında eğildi.

Ona doğru yuvarlandı ve "Seni özledim" diye mırıldandı.

Kalbi çırpındı. Tanrım, o kadar zayıftı ki.

Ama aşağı baktığında adamın gözleri kapanmıştı. Yavaşça nefes alış verişini düzleştirdi. Ne beklediğini bilmemesine rağmen içine bir hayal kırıklığı düştü. Bununla birlikte, ayağa kalktı ve sahip olabilecekleri şeyin üzerindeki kapıyı kapattı.

Bölüm Yirmi Bir

Düğüne sadece dört gün kala, Jack'in sosyal takvimindeki son etkinlik Niamh'a mükemmel bir fırsat sundu.

Bu gece sadece düğün ekibi ve çiftin ailelerinin katıldığı samimi bir toplantı olacaktı. Niamh yatak odasının penceresinden Carrillo'ların gelişini izledi. Sıra sıra dizilmiş arabalardan teker teker çıktılar. Niamh'ın beklediğinden çok daha kalabalıktilar. Görünüşe göre Rosa'nın on bir erkek kardeşi vardı. Yaşları farklıydı: en büyükleri otuzlu yaşlarındaydı, daha küçükleri ise hâlâ çocuktı. Bir hizmetkâr ordusu -ve Jack'in kendisi- onları yakalayıp içeri götürmeden önce kral ve kraliçeyi sadece bir an görebildi.

Ayrılma vakti geldiğinde Niamh, Lovelace'ın son mektubunu Kit'in paltosunun soktu ve sonra onu omuzlarına çekti. Paltonun ağırlığı onu rahatlattı ve iplerinde kalan büyüyle içini ısıttı. Büyü üzerine çökerken gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Her zaman aynıydı. İçindeki duygular kabardı. Sonra: anılar.

Bu giysiyi işlerken hissettiği her şey aklına geldi.

Kendini küçük ve güvende hissettiği, kucaklandığı ve sarıldığı tüm zamanları hatırladı: saklambaç oynarken bir ağacın köklerinin altındaki kovuğa sıkışmış, yatakta bir arkadaşının yanına kıvrılmış, annesinin kollarında uyukluyordu. Bu şefkat onu garip bir şekilde tuhaf hissettiriyordu. Kit'in bunu ilk denediğinde ne gördüğünü ve çocukken saklamış olması gereken her şeyi merak etti. Bunu ona asla kendisi soramayacaktı. Bir daha asla onun kırılganlıktan sıyrıldığını, dikenlerden bir duvar ördüğünü ya da iğnelemeleri karşısında telaşlandığını göremeyecekti.

Hayır, bunun üzerinde duramazdı. Şimdi olmaz.

Büyük merdivenden indi ve şık giysileri içindeki konukların salona süzülüşünü izledi. Jack yapmaları için Castilia'dan bir dansçı üçlüsü getirmişti. Bir sahne inşa edilmişti ve her tarafını üç sıra sandalye çevreliyordu. Niamh, kostümlerini en azından bir an olsun görebilmeyi umarak oyalandı. Ama çok geçmeden kapılar kapandı.

Kaybedecek zaman yok o zaman.

Gölgeli koridorlardaki tüm heykeller mavi ay ışığıyla yıkanıyordu. Soğuk, vurdumduymaz gözleri sessiz bir yargılamayla ona bakıyordu. Jack ve Sofia'nın kanadının kapısı, üzerinde bir öncü gibi güçlü ve uzun bir şekilde yükseliyordu. Kolu denedi ama kilit sıkıca tutuyordu.

O da bunu bekliyordu ve buna göre hazırlanmıştı. İçeri girmek gerçekten ne kadar zor olabilirdi ki? Topuzundan bir toka çıkardı ve örgüsü sırtından aşağıya yuvarlandı. Kilidin içine kaydırıldı. Bir itme, bir bükme ve *şak*. Tokanın kırılan yarısı yere düştü.

"Ah, etme," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Sana beladan uzak durmanı söylemiştim."

Niamh'ın nefesi kesildi. O kadar hızlı döndü ki saç örgüsü neredeyse yüzüne çarpacaktı. Kit orada durmuş, duvara yaslanmış, ondan ancak bir adım ötede duruyordu. Kehribar rengi gözleri mum ışığındaki karanlıkta parlıyor gibiydi, bıkkın bir inançsızlık ve binlerce boğuk duyguyla doluydu.

"Kit!"

"Hâlâ bu kadar kolay şaşıırıyorsun," dedi merakla. "Etrafına daha fazla dikkat etmelisin, özellikle de Ekselanslarının kamerasına girmeye çalışıyorsan."

Buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın tamamen soğukkanlı ve her zamanki gibi iğneleyici tavrından ne anlam çıkarması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Paltosunu boğazına daha sıkı sarmıştı. "Burada ne işin var senin? Benden kaçıyor olman gerekmiyor muydu?" Sonra aklına başka bir şey geldi. "Beni nasıl gördün ki?"

"Seni bir an için kapıda gördüm." "Yani beni mi arıyordun?"

"Yanlış bir fikre kapılma." Adam yüzünü ondan çevirdi ama kadın adamın burnunun kenarında hafif bir kırmızılığın belirdiğini görebiliyordu. "Pervasızca bir şey yapmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Görünüşe göre haklıymışım. Gerçekten kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Niamh'ın tüm yüzü aşağılanmışlıktan yanıyordu. "Peki ya sen? Beni takip etmek pek de akıllıca bir fikir sayılmaz. İnsanlar gittiğini görmüş olacak."

"Ve? Burası benim evim."

"Ah. Doğru." Durakladı. "Yine de, eğer biri bizi tekrar birlikte bulursa Bu çok riskli bir pozisyon."

"O zaman yakalanmayız." Onun gözlerindeki o bakışı artık tanıyordu: meydan okuma. "Ne yapıyorsun?"

Niamh mantıklı bir mazeret bulamadı. Karanlık bir koridorda, çalıntı paltosunun içinde, elinde kırık bir tokayla duruyordu. "Etrafa bir göz atıyorum."

" mi diyorsun? Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun."

Onun ne demek istediğini anlaması bir an aldı. "Sen . . . Uyanık mıydın?"

" kadar sert tekmeledin ki neredeyse gardırobumu kıracaktın. Yani, evet."

"Sen . . ." Keşke şimdi yer onu yutabilseydi. Keşke o da alevler içinde patladı. "Beni yanına çağırdığında sadece benimle dalga geçiyordun! Neden bir şey söylemedin?"

"Belki de nasıl sonuçlanacağını görmek istedim." Duvara yaslandı, tam bir umursamazlık resmiydi. "Açıkçası hâlâ bekliyorum."

Tanrım, neden burada olmak zorundaydı ki? Ona uzaktan yardım etmenin ve hayatından çıkmanın basit olacağına inanmıştı. Ama birbirlerine mıknaş gibi umutsuzca çekilmişlerdi. Onunla birlikte bu kalıba girmenin bu kadar kolay ve doğru olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Lovelace'ın kim olduğunu bulmaya çalışıyorum," diye kaçırdı. "Şimdi mutlu ?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evin kardeşimin kanadında mı?"

Oh, o *şeytandı*. Adamın donuk ses tonundan ve gözlerindeki soğuk parıltıdan bundan zevk aldığını anlayabiliyordu. "Sanırım Prenses Sofia."

Yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şeyi önermenin bile hainlik olduğunu biliyorum, ama yapamayacağım nedenlerim var-"

Nefes nefese kaldı. "Bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Seni durdurmak için burada değilim."

"Sen değil misin?"

"Hayır." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve sanki çok zorlanmış gibi içini çekti, ama kadın onun yüz ifadesindeki yumuşamayı yanlış anlamadı. "Ben de seninle geliyorum. Ama ceketimi geri istiyorum."

"Anlaştık." Durakladı ve içine bir kuşku düştü. "Bekle. Neden kardeşinin odasına girmeme yardım ediyorsun?"

"Çünkü haksız olsan bile, bir an bile huzur bulmayı hak etmiyor," dedi gayri ihtiyari, "ve eğer haklıysan, boyundan büyük işlere kalkışmışsın demektir. Sen

İşler kötüye giderse sizi koruyacak kimse yok."

"Senin korumana ihtiyacım yok." Hem de çok ihtiyacı vardı. Ama ona bu itirafın tatminini .

"Sana fikrimi söyledim. Şimdi ceketimi ver."

İsteksizce ona uzattı. O da kendi giydiğini ona verdi. Vücut ısıısıyla sıcaktı ve onun gibi kokuyordu, bahçe toprağı ve tütün gibi. Adil bir takastan daha fazlasıydı. Hemen kollarını kolların içine soktu ve elbiseyi kendi etrafında sıkıca sardı. Kit onu tuhaf, neredeyse hayranlık dolu bir ifadeyle izledi.

"Ne?" Ayaklarına baktı. "Aptal gibi , değil mi?"

"Hayır," dedi, neredeyse utanarak. "Yani, üzerinde çok büyük *duruyor*. Ama seni kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyor."

"Ah." Boğazını temizledi, telaşlanmamaya kararlıydı. "Ehm . . . Peki, anahtar sende mi?"

Adam sırtıttı ve kızın kalbi buna karşılık olarak çırpındı. Ondaki muzip bakışı daha önce hiç görmediğini düşünüyordu. "Hayır. Ama daha önce girmiştim. Çok kolay."

Gözleri altın renginde parıldadı ve bir büyü titreşimi teninin üzerinde fısıldadı. Etraflarındaki bitkiler canlandı. Sarmaşıklar saksılarından çıkıp anahtar deliğine doğru kıvrıldılar. Ahşap inledi ve parçalandı ve bir an sonra tüm kilit kapıdan ayrıldı. Metalik bir *gürültüyle* yere çarptı.

Niamh umutsuzca ona baktı. "Bu kesinlikle bir yolu. Ama şimdi burada olduğumuzu öğrenecek. Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

"Sormayacak. Yine viskisini aradığımı düşünecektir." Sesindeki neşe kayboldu. "Haydi."

Adam yanından hızla geçti ve Niamh da arkasından koştu. Yumuşak bir sesle, "Peki buna inanmasına izin vermekte bir sakınca görmüyor musun?" diye sordu.

"Bu konuda ne hissettiğimin ne önemi var anlamıyorum." İçini çekerek onu yok etmeden önce yüzüne bir huysuzluk yayıldı. "Artık bana güvendiğinden şüpheliyim, bunun iyi bir nedeni var. Dürüst olmak gerekirse, ayrılmadan önce kötü bir insandım. Kendini zor idare ediyordu ve babamızın ona iyi ebeveynlik örnekleri verdiği de söylenemez."

Çim partisinin olduğu öğleden sonra Jack'in sesindeki çiğ, öfkeli acıyı hâlâ hatırlayabiliyordu. *İşler zorlaştığı anda kaçıp gidiyorsun,*

Tıpkı annemin yaptığı gibi. İkinizin de bana ne faydası oldu?

"Eminim o da kendisiyle gurur duymuyordur. Çaresizlik bazen insanların pişman olacakları şekilde davranmalarına neden olur," dedi sessizce. "Yine de sen bir çocuktun ve kendinde değildin. Kendine biraz merhamet göster."

Ayak sesleri koridorlarda yankılandı. Karanlıkta mermer zemin bir buz tabakası kadar parlaktı. Kit, zemindeki bir mozaikte aile armasının resmedildiği ön odanın ortasına doğru yürüdü: tam çiçek açmış bir gül, bir dikenin üzerinde boncuk boncuk altın kan damlaları.

"Şimdi nereye?" Kit sordu.

Niamh huzursuzca etrafına bakındı. "Ehm . . . Şey ..." "İnanılmaz," diye mırıldandı. "Buraya izinsiz girmeye çalıştın. planı."

"Bana bir dakika verin. Düşünüyorum." Avludan üç koridor ayrılıyordu. "Hangisi Sofia'nın odası?"

Kit onun yine insanların yatak odalarına gizlice girdiği için kendisiyle alay edeceğini düşünerek, "Senden hiçbir şey duymak istemiyorum!" dedi.

Hiç düşünmeden onu dirseğinden yakaladı ve sürükleyerek götürdü. Ancak prensesin odasının eşiğini geçtiklerinde adamın geri çekilmediğini ya da ona karşı koymadığını fark etti. Onu serbest bıraktı ve odaya baktı.

Her şey yumuşak beyaz ve gri kumaşlarla döşenmişti, kış ortasında bir orman kadar sıkıcıydı. Niamh önce yazı masasına gitti. Yüzeyinde hiçbir şey yoktu; okuyamadığı bir dilde yarım yamalak yazılmış harflerden başka bir şey yoktu. El yazısı hiç de tanıdık gelmiyordu. Yüreği ağzına geldi. Ama belki de mektupların içeriğinde teorisini kanıtlayacak bir şeyler vardı.

"Saksian dilini anlayabiliyor musun?" diye sordu.

"Biraz." Elini uzattı. "Bir ."

Mektubu ona uzattı. O mektubu incelerken, kadın da çekmeceleri karıştırdı. Hiçbir şey, hiçbir , hiçbir şey. Sadece düz balmumu mühürler ve cerrahi aletler gibi sıraya dizilmiş kalem uçları.

"İlginç bir şey yok," dedi Kit. "Kız kardeşine burada mutsuz olduğunu söylüyor."

Niamh'ın bunu öğrenmek için yazışmalarını okumasına gerek yoktu. Mektubu ondan geri aldı ve dikkatle yerine koydu. "Anlıyorum."

Belki de yanılıyordu. Ama tam karşısında, tavandan tabana bir pencere balkona açılıyordu. Geniş ön bahçenin manzarasına bakıyordu ve orada, geceye karşı ince bir hayalet gibi, yıldırım çarpmış ağaç duruyordu. Niamh şimdi hatırlıyordu: Sofia'nın balkonda durduğunu, perdelerin esintiyle dalgalandığını, bornozunu sıkıca sardığını nasıl gördüğünü. Sofia da onu görmüş olmalıydı.

Öyle olmalı.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," dedi. "Önemli bir şey değil. Başka bir oda deneyelim."

Ancak yan odanın kapısını açmaya çalıştıklarında kapı tıkırdadı. Kilitliydi. Kit gözlerini kapadı ve elini kapıya bastırdı. Elmacık kemiklerinin üzerinde, kirpiklerinin altından örümcekli ve gölgeli soluk bir altın ışık parladı. Bir sarmaşık diğer taraftan kilidin içinden süzüldü. Kilidi kapıdan ayırdı ve kapı acınası bir iniltiyle açıldı.

", " dedi Niamh isteksizce. Bu yüzüzlük onu hayrete düşürmüştü. Ne kadar samimiyetsiz olsa da, doğasını tamamen inkâr edemiyordu. Üzerinde yürüdüğünüz toprağın sahibi olduğunuzu bilerek büyüdüğünüzde böyle olduğunu tahmin ediyordu.

Kit odaya girdi ve duvara monte edilmiş gaz lambasını yaktı. Yağlı ışık odanın üzerine yoğun bir şekilde çöktü. Jack'in evi tam hatırladığı gibiydi: her şey yerli yerindeydi.

"Çalışırken gelip onu rahatsız ederdim." Ayakkabısının burnunu yere sürttü. "Bir santim bile kıpırdasan haberi olurdu. Burası bir müze gibi."

"O zaman hiçbir şeye dokunmamalıyız. Oh. Doğru ya.

Kapıya." Tedbir için artık çok geç.

"Hazır buradayken etrafa bir göz atmak istiyorum," dedi.

Jack'i burada bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu da merak ediyordu. Kit masanın arkasında duruncaya kadar etrafta ağır ağır daireler çizdi. Raftan cam viski sürahisini aldı, pencerenin kilidini açtı ve hemen döktü. Sürahiyi rafa yerleştirirken çenesindeki bir kas tüylendi. Serin bir esinti odayı karıştırarak Jack'in kâğıtlarını hışırdattı.

Niamh tereddütle ona katıldı. Raflar ve berjer koltuk arasında gerçekten de gezinmek için fazla yer yoktu. Düzgün yığınlar halinde istiflenmiş kâğıtları karıştırmaya başlarken dirseği onunkine çarptı.

Oturma çizelgeleri vardı - isimler eklenmiş, üzeri çizilmiş ve yüzlerce kez yeniden düzenlenmişti - ve onun titiz notlarını içeren menüler (*sünger çok yoğun, birini okuyun çay aroması aşırı güçlü. Lavantaya dayanamıyorum*).

Her şey son derece sıradandı.

Onları doğru olduğuna inandığı sıraya koyduktan sonra dikkatini çekmecelere verdi. İçeride *tonlarca* defter buldu; hepsi birbirinin aynıydı ve deri ciltliydi. En sonuncusunu masanın üzerine fırlattı. Bir *gümbürtüyle* yere düştü.

"Sürekli bir karalıyor," dedi Kit. "Onlara bakmama hiç izin vermedi."

"Gidelim mi?"

İkisi de birer tane aldı. Jack'in el yazısındaki küçük hassasiyet onu ediyordu ve rakamların çokluğu başının zonklamasına neden oluyordu. Dükkânın işleyişi için bazı temel matematik bilgileri öğrenmişti. Ama bu onun güçlü olduğu bir alan değildi ve tam olarak neye baktığını anlamak zordu. Burada dosyalanmış mektuplar ve belgeler vardı; her biri bir öncekinden daha resmi ve korkunç görünüyordu.

Kit onun yanında, hayatındaki diğer her şeye uyguladığı aynı inatçı odaklanmayla sayfaları karıştırıyordu. Ama gözleri kocaman açılmıştı ve çevirdiği her sayfada teni soluyordu. Defteri bir kenara bırakıp başka bir sayfayı çevirmeden önce sonsuzluk gibi gelen bir süre okudu. Sonunda yüzünün rengi öfkeyle geri döndü. "Bu doğru olamaz."

"Ne oldu?"

Bir adım geri çekildi ve sanki kendisini ısırmış gibi masaya dik dik baktı. "Kraliyet kasası neredeyse boşaldı."

"Ne?"

Kit yeniden işe koyuldu. Her çekmeceyi ve her dolabı açtı. İmparatorluğun dört bir köşesinden gelen yazışmaları ortaya çıkardı. Odayı, bir avcının parçalara ayırırken gösterdiği titizlikle parçalara ayırdı. Sonunda neredeyse kâğıt içinde boğuluyorlardı. Masanın üzerine eğildi, parmakları kenarları tırmalıyordu.

"Her şey yıllar önce babamızla başladı," dedi. "Machland o dönemde isyan eden tek koloni değildi ve yaşlı adamın hepsini birden ezme girişimleri son derece pahalıya mal oldu. Bu kaybedilmiş bir savaştı.

Ama imparatorluğu elinde tutmak için umutsuzca çırpınıyordu. Kendi egosu uğruna kaynaklarımızı tüketti."

Niamh bu kadar savaşta ne kadar çok kan döküldüğünü hayal bile edemiyordu. Ve şimdi, eğer kral odağını bölmeseydi Machlish Bağımsızlık Savaşı'nda neler olabileceğini düşünmekten korkuyordu. Pekâlâ ezilmiş olabilirlerdi.

"Ve sonra," diye devam etti Kit, acısı daha da artarak, "kaybettiğinde, şu anda içinde çürüyüp gittiği saray gibi güzel, işe yaramaz şeyler inşa ederek kendini rahatlatmış. O şey altından yapılmış bir canavarlık. Metreslerinin masraflarından, afyon zevkinden, topladığı sanat eserlerinden bahsetmiyorum bile. Biriktirdiği borç astronomik boyutlarda."

"Ve tüm bunları Jack'e bıraktı," dedi Niamh sessizce, "onu hazırlama zahmetine bile girmeden."

"Kesinlikle," dedi ince bir sesle. "Görünüşe göre Jack o zamandan beri bir yandan normallik yanılsamasını sürdürmeye çalışırken bir yandan da delikleri tıkamak için mücadele ediyor.

Şu anda en büyük yatırımcılarından biri Pelinor Dükü. Sinclair'in babası."

Kalbi sıkıştı. "Oh, hayır."

Kit volta atmaya başladı. "Servetinin yarısını Machlish'leri sömürerek kazanmış bir adam. İsyandan önce bir toprak ağasıydı ve şimdi kendi kârını maksimize etmek için ucuz Machlish emeğini kullanıyor."

Bu da Jack'in onu kızdırmayı göze alamayacağı anlamına geliyordu.

Niamh masaya yaslandığında ani bir mide bulantısı dalgası onu sardı. "Demek bu yüzden protestocularla görüşmeyi reddediyor."

"Avaland kaybediyor," dedi Kit, "ve bu düğünde daha da fazlasını harcıyor. *Neden?*"

Bir anda dank etti. Lovelace'ın istediği buydu. Şüphelendikleri şey : borçlar, rüşvetler, yolsuzluklar. Avaland altın boya, dua ve tek başına yükü omuzlamaya kararlı bir adamın iradesiyle bir arada tutulan bir krallıktı.

Kit masadaki her şeyi silip süpürdü. Defterler yere çarptı. Kâğıtlar odanın dört bir yanına saçıldı. "Bütün bunları benden nasıl saklamış olabilir?" Niamh bir elini onun dirseğine koydu. "Sen çok gençtin."

"Bu bir mazeret değil," diye hırladı. "O bir aptal. Eğer bu gece ölürse, tüm bunlar Parlamento'nun atamayı uygun gördüğü zavallı piçin üzerine kalacak ve hiçbiri onun kadar iyi gizleyemeyecek."

var. Ona yardım edebilirdim. Ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmezsem müdahale edemem."

"Bunu düzeltmek senin sorumluluğun değil, Kit," dedi Niamh. "Sen burada bile değildin. Bu karmaşayı sen yaratmadın."

"O da yapmadı. Siktir," diye mırıldandı Kit. "*Siktir*."

Özür dilerim." "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi bir süre sonra. Öfkesi eriyip gitmiş, yüzünde sadece çelik gibi bir kararlılık kalmıştı. "Bu iyi bir şey."

Niamh şaşkınlıkla ona baktı. "Kendini iyi hissediyor musun? Bunun nasıl iyi olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. *Yapabileceğim* bir şey varmış gibi hissediyorum." Saçlarını yüzüne doğru taradı. "Çok uzun zamandır kendimi tamamen güçsüz, sanki hayatımda bir gün bile özgür değilmişim gibi. Asla kaçamayacağımı düşündüm - ne ailemden, ne geçmişten, ne de kendi zihnimden. Geri dönmenden önce, içkiyi bıraksam da bırakmasam da, yaşamak buna değmez gibi görünüyordu. Helles'te bir çiftlikte mahsur kalmıştım, tanıdığım hiç kimse yoktu ve kaybettiğim her şeyi ve başarısız olduğum her yolu düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu."

"Ama bir gün ne hale geldiğimi gördüm. Zeytinliğin sahibi olan adam beni baygın halde buldu. Görünüşe göre pek hoş bir manzara değildi." Alay etti. "Kendime geldiğimde beni oturttu ve 'Yıllar boyunca senin gibi birçok adam gördüm. Başkası seni incitti diye sen de kendini incitmek zorunda değilsin' dedi. O zaman bir seçim yapmam gerektiğini anladım. Ya orada ölecektim ya da inat uğruna yaşayacaktım."

Niamh neredeyse gülümsüyordu. Umutsuzluğun derinliklerinde bile *inada* sarılmak ona ne kadar da çok yakışıyordu.

"Bir mucize eseri hâlâ buradayım. Hâlâ nasıl savunmasız olacağımı bilmiyorum. Hâlâ çoğu gün kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Hâlâ nasıl iyi bir insan olacağımı bilmiyorum. Ama bu bir başlangıç." Yere saçtığı defterlere baktı. "Unutulmuşluktan çıktım ve hayatım nihayet bana ait. Sonunda ne istediğimi biliyorum. İşleri yoluna koymak istiyorum. I . . ."

Kendi sözünü kesti. Ancak kadının anlaması için cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

Seni istiyorum.

Niamh bir adım geriye doğru tökezledi ve rafa çarptı. Arkasında bir usturlap tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "şaka yapamazsın."

"Şaka yapmıyorum."

Birbirlerinin nefesini paylaşacak kadar yakın durdular - bir zalimlik. Çünkü nasıl hisse derse hissetsin, bu aralarındaki istasyon farkını değiştirmiyordu. Bunun asla olamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ama . . . I . . ." Nasıl konuşacağını hatırlaması bir anını aldı. "Öyle olmalısın! uzak durmamızı önermekte haklıydın. Ben beceriksiz ve aptalım ve her şeyi berbat edeceğim. Zaten karıştırdım! Senin için mümkün olan her şekilde kötüyüm."

"İstediğim tek iyi şey sen olabilirsin."

Nefesi kesildi. Bunu hazmedemedi. Kabullenemedi. Tekrar umutlanmasına izin veremezdi. Bu çok acı verirdi. *Kalbin kırılacak.* "Biri bizi burada bulmadan önce gitmeliyiz."

Onun cevabını beklemeden kaçmak için topuklarının üzerinde döndü.

"Bekle." Onu bileğinden yakaladı. Parmakları kızın parmaklarına değiyordu.

derisi, sıkı ama saygılı tutuşu. *Lütfen kal.* Onunla yüzleşmek için arkasını döndüğünde nabızı çılgınca atıyordu. "Sadece . . . Bir dakika bekle. Sürekli hareket ediyorsun."

Odanın ortasında duruyorlardı ama adamın varlığı onu tamamen sarmıştı. Bakışlarının sıcak yoğunluğu onu olduğu yerde sabitlemişti. Kendisine dağıtılan kartları anlayabilecek olduğu sürece, hayatını çalışarak geçirmişti: her zaman kaçınılmaz olana hazırlanıyor, yapılacak bir sonraki şeyi, onarılacak bir başka gözyaşını, yatıştırılacak bir başka acıyı arıyordu. Her zaman hayatın, o boştayken parmaklarının arasından kayıp giden şey olduğuna inanmıştı. Hayat sahip olduğu değil, boşa harcadığı bir şeydi. Ama şimdi ne kadar yanıldığını anlıyordu. Kalbi atmaya başladı. Ciğerleri hava ile şişti. Hayat buradaydı, tam önündeydi.

Hiçbir şey için hareket etmezdi.

Adamın gözleri kızın gözlerinde erimişti, güneş ışığının kendisi kadar altın ve parlaktı. Açlık ve hüsrânın bıçak sırtındaydılar. İçine doğru bir sarsıntı gönderdi, içinde alçak bir havuz oluşturdu.

"İşte," diye mırıldandı. "Bu o kadar korkunç mu?"

"Hayır," diye nefes aldı.

Nasıl olduğunu ya da kimin önce hareket ettiğini bilmiyordu ama aniden ağırlıksız kalmıştı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve adamın karnının düzlemi avuçlarına karşı katı ve sıcaktı. Adamın eli kadının sırtının alt kısmına doğru kayarak onu kendine doğru çekti. Onu öptüğünde, bu tamamen

Ona hiç benzemiyordu, daha önce olduğu gibi değildi: tatlı, çekingen ve arayış içindeydi. Niamh onun ağzına karşı sırttı.

Hain bedenine kızmadığı o kadar az zaman vardı ki. Ama Tanrılar, ona karşı çok iyi hissediyordu. Onu ne kadar Şefkatle tuttuğunu görünce gözlerinin arkasında yaşlar birikti. Mutluluk içinde sihir gibi parladı. Neredeyse ıŐıl ıŐıl hissediyordu, her kalp atışı onun adının sesiyle Şarkı söylüyordu. Etraflarındaki her Şey paramparça oluyordu ama burada, onunla birlikte, bir kasırganın gözünün içinde duruyordu.

"Kit!"

Jack'in sesini duyunca ikisi de donakaldı.

"Saklanın," dedi Kit.

Yirmi İkinci Bölüm

Saklan. Dünyaya soğuk bir giriş oldu.

Başı hâlâ öpücüğün etkisindeyken hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Onu tekrar ayaklarının üzerine indirdi, etekleri aniden ağırlaştı ve etrafını sardı.

Saklanmak mı? Saklanacak *zaman* yoktu. Jack'in ayak sesleri ön odada yankılanıyor, gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu. Gözleri odanın içinde çılginca dolaştı. Pencereden dışarı tırmanmak istemediği sürece -ki kendini tanıdığı için bu neredeyse kesinlikle bir tür yaralanmayla sonuçlanacaktı- gidecek hiçbir yer yoktu.

Masa dışında hiçbir yerde.

Niamh kapının altından geçerken kapı hızla açıldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Jack'in sesini duyunca Niamh'ın kanı dondu. Hâlâ çok fazla kaybın etkisinde olan bir evde büyüdüğü için öfkeye, kaçınmak için kendini küçültmenin, yaylım ateşi arasında mekik dokumanın tüm yollarına her zaman alışkındı. Ama Kit, Jack'in karşısına bir asker metanetiyle dikildi.

Kit, "Etrafa bir göz ," diye cevap verdi.

Kendini daha rahat ayarlamaya çalıştı ama buraya sığabilmek için bile dizlerini göğsüne çekmiş ve boynunu garip bir açıyla bükmüştü. Yanağını düz bir şekilde yere bastırırsa odanın ince bir parçasını seçebiliyordu. Sadece ay ışığıyla kayganlaşan ve Jack'in tüm belgeleriyle dolu döşeme tahtaları ve siyah ayakkabılarının parlaklığı.

Sessizlik uzayıp gitti. Jack raftaki boş sürahiyi fark etmiş olmalı ki, "Sarhoşsun," dedi.

Jack'in sesi Niamh'ın onun yapabileceğini düşünmediği bir şekilde dalgalandı. Doğrusu, *kimsenin* iki kelimeye bu kadar çok duygu sığdırabileceğini düşünmemişti. Öfkeden umutsuzluğa ve tekrar geri dönüş kadar kederin her tonundan geçiyordu.

"Bana öyle bakma," diye tersledi Kit, ama sesinde çiğ bir şey vardı: saf ve korkunç bir kendinden nefretten doğan suçluluk duygusu. "İçimi döktüm.

dışarı."

"Sana inanmıyorum." Jack artık kararlı bir şekilde konuşuyor, tüm zırhını parça parça üzerine çekiyordu. Ama hasar oluşmuştu. Çaresizliğin, kalp kırıklığının sızdığı yerlerde çok fazla çatlak oluşmuştu. Niamh'ın boğazı düğümlendi, prens naibi gibi bir adamın aşk tarafından bu kadar yıkıldığını duymak. "Sana inanmamı nasıl beklersin?"

"Bana ister inanın, ister inanmayın. Umurumda değil." Ama Niamh onun bunu çok önemseydiğini anlayabiliyordu. Şimdi onları odanın karşı taraflarında, sanki geçemeyecekleri bir uçurummuş gibi dururken hayal edebiliyordu. "Aklında dönen dişlileri şimdiden görebiliyorum. Ama ben çözmen gereken bir sorun değilim. Süpürmen gereken bir pislik değilim. Anlamıyor musun? Beni düzeltemezdin. Bunun için sana hâlâ kızgınlım ama şimdi beni göndermenin doğru karar olduğunu görüyorum çünkü bunu denerken kendini öldürebilirdin."

"Kit-"

"Kapa çeneni," dedi kabaca, sesinde hâlâ yoğun bir duygu vardı. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Senin yeterince sorunun var, değil mi?"

"Hangi sorunlardan bahsediyor olabilirsiniz?"

Kit alaycı bir ses çıkardı. "Bu krallık mali çöküşün eşiğinde ve siz bunu durduramazsınız."

Niamh'ın Jack'in odayı ele geçirdiğini anlaması için görmesine gerek yoktu. Kâğıtlar ve defterler yere saçılmış, masasının üzerindeki her şey açılmış ve sallanmıştı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Öfkeden değil ama rahatlamadan dolayı sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Tanrım. Babam hastalandığından beri taşımak zorunda kaldığım yükü bilmiyorsun. Parayı sanki hiç önemi yokmuş gibi harcadı. Tüm başarısız sömürge projeleri, tüm rüşvetleri, tüm *ahlaksızlıkları*. Avaland iskambilden bir ev, Christopher. Sonsuz bir iştahı olan bir canavar. Ne zaman bir deliği yamasam, başka bir yarık açılıyor. Başka bir seçeneğim olsaydı seni buraya geri çağırmazdım. Elimden geldiğince seni bundan korumaya çalışıyordum."

"Yani bu düğün ..."

"Evet, başka bir yama," dedi Jack yorgun bir sesle. "Rosa'nın çeyizine yatırım yapabilirim."

Kit'in öfkesi yeniden alevlendi. "Peki Kral Felipe'yi bu nişanı kabul etmeye nasıl ikna ettin?"

"Çünkü ona askeri destek sözü verdim, tıpkı Sofia'nın babasına söz gibi."

"Askeri destek veremezsiniz," dedi Kit tiksinererek.

"Doğru. Bu bir kumar ve Castilia yatırımlarım meyvelerini vermeden önce bir çatışmaya girmezse karşılığını fazlasıyla alacak. Bu sürenin beş ila on yıl arasında olmasını bekliyorum. Ondan sonra bundan kurtulmuş olacağız."

"Beş ila on yıl mı?"

"O zamana kadar, görünüşü korumalıyız. Eğer Parlamento gerçek durumu öğrenirse, naiplik görevinden ne kadar çabuk alınacağımı biliyor musunuz? Ailemizin dört yüz yıllık mirasının parçalandığını görmektense ölürüm daha iyi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Neden şimdi bile onu putlaştırıyorsunuz? Bize yaptığı şeyleri neden mazur görüyorsunuz? O sadece kusurlu bir adam değildi. O bir canavardı." Bulunduğu noktadan Kit'in bir parçasının odadan geçtiğini görebiliyordu. "Ne kadar saklamaya çalışsan da sana ne yaptığını bilmediğime bir an bile inanma. Ve şimdi arkanda sürükleyeceğin bir ceset bıraktı ve bir şekilde seni bunun yükünü tek başına omuzlaman gerektiğine ikna etti. Bak seni nereye getirdi."

Jack hiçbir şey söylemedi.

"Artık senin piyonun değilim," diye tükürdü Kit. "Benden görevimi yapmamı istedin. Ben de yapıyorum ve eğer eşit değilsen seninkini de yapacağım."

Jack irkilmiş, hırçın bir kahkaha attı. "Ne ima ettiğine dikkat et Christopher. Seni ciddiye almaya başlayabilirim. Aydınlat beni o zaman. Karşılayamayacağımız Machlish tazminatlarını ödemeyi kabul etmemin her şeyi daha iyi yapacağını mı düşünüyorsunuz? Yanlış yönlendirilmiş bir onur duygusuyla tahttan çekilsem? Bu güç boşluğu ile ortaya çıkacak kan dökülmesini kavrayabilir misiniz? Hangi yabancı rakipler bu kargaşadan faydalanacak? Castilia ne kadar çabuk misilleme yapacak? Artık geri dönemeyecek kadar batmış durumdayız."

Kit alçak sesle, "Babamın hatalarını düzeltmeye bu kadar kararlıysan," dedi, "o zaman Carlile ile görüş. Machland'la aranı düzeltmek için hâlâ *bir* şeyler yapabilirsin."

"Elim kolum bağlı. Ben yıkım ile tebaamız arasındaki kalkanım. Bundan hoşlanmayabilirler ama sahip oldukları tek şey benim."

"Kendine gel. Herkesin neye ihtiyacı olduğunu onlardan daha iyi bilmek nasıl bir şey olmalı? Şehitliğin seni dar görüşlü yaptı,

egoist aptal."

"Yeter. Ne kadar haklı olursanız olun, hoşunuza gitsin ya da gitmesin, soyundan geldiğiniz gerçeğinden kaçamazsınız. Yükümlülükleriniz var. Neyin peşinde bilmediğimi sanmayın. Lovelace'ın skandal bir yalandan başka bir şey yayınlamadığına inanmak ama sizi artık yeterince iyi tanıyorum. Bir alçak tarafından yargılarının gölgelenmesine izin vermeyeceksin."

Niamh yüzünü buruşturdu ve hakaretinin etkisine hazırlandı. "Sakın buna cüret etme. Onun hakkında tek kelime daha etme."

"Infanta Rosa ile evleniyorsun." Jack'in sesi koyulaştı. "Başka seçeneğin ."
"Reddediyorum."

"Ben naip prensim," diye gürledi. Pencere yüksek, çınlayan bir sesle kırıldı. Cam parçaları ve sarmaşıklar odanın içine doldu. Niamh'ın ayaklarının dibinde sıçrayıp soğuk ay ışığını yansıttılar. "Gerekirse benden nefret et, ama bana itaat edeceksin."

"DeFTERlere bak, Jack. Sen hiçbir şeyin prensi değİlsin."

Jack ölümcül bir sessizlikle, ", " dedi. "Bu küstahlıktan bıktım." "Bu mı?"
Her kelimesinden küçümseme damlıyordu. "Kimmiş bu kesip kaçacak mısın?"

"Defol. Dışarı."

Niamh Kit'in tereddüt ettiğini hissetti. Onun karanlıkta endişeyle kendisini neredeyse hissedebiliyordu. Tanrım, keşke o paltoyu saklamış olsaydı, onunla birlikte gizlice dışarı çıkabilirdi.

"Peki," dedi Kit. "Bu konuşma daha bitmedi."

Bir süre sonra kapı çarptı. Çarpma sesi sessizlikte çınladı. Niamh nefesini tuttu. Jack her an onun peşine düşebilirdi. Elbette konuşmanın bu şekilde bitmesine izin veremezdi. Ama uzun, yenik bir iç çekiş yaptı. Adam ceketini silerken kumaşın yumuşak hışırtısını duyabiliyordu. Ceket onun önüne, sandalyesinin arkalığına buruşmuş bir şekilde düştü.

Olamaz.

Masaya yaklaştı. Niamh buradan onu lamba ışığında siluet halinde görebiliyordu. Gömleğinin kollarına kadar soyunmuş ve kravatını gevşetmişti. Kan çanağına dönmüş gözleri ve sefil ifadesiyle tamamen bitkin görünüyordu. Kitaplığın üzerinde duran sürahiye uzandı ama boş olduğunu hatırlayınca küfretti.

"Kindar sefil," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bunun yerine onu donanmaya göndermem gerektiğini biliyordum."

Ve sonra bakışları Niamh'ın üzerine indi. Kadının yüzündeki tüm kan çekildi. Uzun, korkunç birkaç dakika boyunca konuşmadan birbirlerine baktılar. Niamh, adamın çoktan kovulduğunu sandığı can sıkıcı bir hayalet gibi hissediyordu.

Sonunda kendine geldiğinde, yaşadığı şok tamamen öfkeye dönüştü.

"Sen." Onu dirseğinden tutup dışarı çekti. Kadın tökezleyerek ayağa kalkar aralarına biraz mesafe koydu. "Burada ne işin var senin? Onu bu işe sen mi bulaştırdın?"

"Hayır, yemin ederim!"

"İlk geldiğin andan beri bana sorun çıkarmaktan başka bir şey seni işgüzar küçük pislik."

"Özür dilerim." Niamh kendini duvara yasladı. Adamın gözlerindeki vahşi bakış karşısında zihni korkuyla karardı. Şu anda onun neler yapabileceğini bilmiyordu. Hayatında hiç vurulmamıştı.

Kendi sesinin küçüklüğünü zorlukla fark etti. Jack sonunda onun sinmiş olduğunu fark etmiş gibiydi. Gözlerinde pişmanlık titreşti ve hemen ardından utanç geldi. Yumruk haline getirdiği eline baktı ve sanki kötü bir anıyı yok ediyormuş gibi elini salladı.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Uzun bir gece oldu." Gözleri kapandı ve şakaklarını ovuşturdu. "Kimsenin, ne halktan birinin, ne de öz kardeşimin bana saygı göstermeyeceği kadar şaka mıyım ben? Benim hoşgörümünden faydalanmaktan başka bir şey yapmadın. Lovelace'a haçlı seferleri için daha fazla cephane verdin ve şimdi de kardeşimin kafasını her türlü güzel saçmalıkla doldurdun."

Kit'i soğukkanlılıkla başından savması, içinde sahip olduğunu fark etmediği bir inatçılığı uyandırdı. "Başınıza açtığım dertler için çok özür dilerim, ama ben sadece aileniz için en iyi niyetle hareket ettim," dedi öfkeyle. "Tek yaptığım prence kendisine nasıl davranılmasını istiyorsa öyle : kendine ait duyguları ve fikirleri olan bir insan gibi."

"Beni bağışlayın, madam." Sesi artık bıkkın geliyordu. "Durumumu anlayacak kadar vicdanlı, *sağduyulu* olmalısınız. Onun için her açıdan tamamen uygun değilsiniz. Sizi hırslı bir kız olarak kabul etmedim, ama sizdeki küstahlık . . . Makamının çok üstüne çıkmayı arzulamak. için

herkesin ortak iyiliğini düşünenler tarafından yapılan bir eşleşmeyi küstahça parçalamaya çalışmaktadır."

"Bütün bunlarla ne demek istiyorsunuz efendim?" diye sordu daha iyi düşünmeden. "Prens bana hiçbir teklifte bulunmadı."

Jack'in yüzü kızarmış, bu öneriye çok sinirlendiği belliydi. "Ve eğer öyle olsaydı, kabul edeceğinizi mi anlamalıyım?"

Olumsuz cevap vermekten başka bir şey yaparsa aptallık etmiş olurdu. Prens olarak görevlerinin neleri gerektirdiğini her zaman biliyordu. Yine de bu tam bir saçmalıktı. Kendisini sevmeyen bir krallık için, her iki tarafı da mutsuz edecek ve kapana kıştırarak bir evlilik için bu kadar fedakârlık yapamazdı. İçinde yanan bu sessiz, çaresiz öfkeyi bastıramıyordu. Eğer genç yaşta ölecekse, neden kendinden başka herkesi memnun ederek yaşasındı ki?

"Peki neden yapmayayım?"

"Bayan O'Connor, sabrımı sınamayın." Güçlü, amansız bir kötülük yayıyordu, kraliyet kanının her damlasının ağırlığını, göz korkutucu kraliyet duruşunun tamamını ona hissettirmeye kararlıydı. "Peşinde olduğun şey paraysa, artık kazanılacak bir şey olmadığını biliyorsun. Ne de olsa içinde bulunduğumuz durumun tüm kirli ayrıntılarına kulak misafiri olmadın mı? Neyin tehlikede olduğunu anlamıyor musunuz? Avaland'ın tarihsel olarak halkınıza karşı nazık olmadığını biliyorum ve babamın sorunlarınızı yanlış yönetmesinden dolayı çok pişmanım. Ama aptalca, romantik *kaprisleriniz* yüzünden hepimizi mahvedecek kadar soğuk olamazsınız."

"Belki de düşünmediğiniz başka bir seçenek vardır! Bu kadar fedakarlık gerektirmeyen ya da daha adil bir dünya sağlayacak bir seçenek!"

"Peki kardeşimle evlenmek bunu sağlayacak mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"I . . ."

"Demek minnettarlığınızı böyle gösteriyorsunuz. Bunu hangi dünyada düşünebilirsin ki? Bir Avaland prensi, halktan biriyle. Hem bir Machlishwoman'la!" Kırık pencereden süzülen ay ışığı onun tüm soğuk sertliğini ortaya çıkarıyordu. "Böyle bir şeyin yol açacağı skandalı, rezaleti hayal bile edemiyorum. Bunun onu mahvedeceğini bile bile nasıl onu önemseyemediğini iddia edebilirsin? Toplumun hor görmesinden yeterince acı çekmedi mi?"

"İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü önemseydiğine gerçekten inanıyor musunuz? Onların acı çekiyorsa, bunun kendisine ne yapacağından korktuğu içindir.

sen."

"Olması gerektiği gibi," diye tersledi Jack. "Eğer bu şekilde devam ederse, Carmine adı asla geri gelmeyecek - çektiğim onca acıdan sonra. Buna . Sen hiçbir yerde olmayan bir kasabadan gelen bir hiçsin. Kutsal kanın dışında ona sunabileceğin hiçbir şey yok."

"Onun için uygun olmayabilirim ama onu seviyorum! Bu gerçekten bir hiç mi?"
Onu seviyorum.

Olan olmuştu. Niamh aşkı hep ısıltılı, her şeyi kapsayan, şafak gibi görkemli, kalbe saplanan bir bıçak gibi ani bir şey olarak hayal etmişti. Ama aşk bir şekilde hayal ettiğinden daha büyülü ve daha sıradan bir şeydi. Tamamen inkâr edilemez olana kadar, gözlerden uzak bir şekilde ona yaklaştı - ta ki çoktan ağzından çıkıp onu vurmak için bir taş gibi katı olana kadar.

Jack dehşete düşmüş görünüyordu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Niamh artık geri adım atamayacak kadar ileri gitmişti. Ellerinin titremesine rağmen çenesini yukarı kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Sonsuza dek onun yerine karar veremezsin."

Acı acı gülümsedi. "Yapamaz mıyım? Benim iradem bu evrendeki en güçlü kuvvettir. Henüz onun derinliğini, zorlandığımda neler yapabileceğimi, benim olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi görmedin. Onun tekrar incinmesine izin vermeyeceğim - böylesine bariz, korkunç bir hata yüzünden değil."

O zaman onu açıkça görmüştü, taş gibi hareketsiz ve kırılmazdı. Şimdi bile Kit'i korumaya çalışıyordu. Çocukluğundan beri kendini bir duvar haline getirmişti: Kit ile babaları arasında, Kit ile hükümdarlığın tüm yükleri arasında, Kit ile *kendisi* arasında, babasının günahları ile halk arasında duran bir duvar. Omuzlarının sert duruşunda ve çenesinin sert çizgisinde, yaptığı tüm hesapları ve görev adına kendini inkar her şeyi görebiliyordu. Yetkinliğinden emin ve dünyanın kendi ekseninde düzgün bir şekilde dönmesini sağlayan tek şeyin dikkatli kontrolü olduğuna inanan bir adam vardı karşısında.

Onu hem bu kadar iyi anlamak hem de ondan bu kadar nefret etmek canını acıtıyordu. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? O da nesillerin yükünü omuzlarında taşımıştı. O da kendisine verilenleri çarçur etmemek için baskıya dayanmıştı. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Başka bir yolu olmalı.

Lütfen, bunu düzeltmenize yardım etmesi için ona bir şans verin. Eğer onu gitmeye zorlarsanız

bu dūğünü yaparsanız, size zaten kızgın olduğundan daha fazla kızacaktır."

"Yeter," dedi, bir yalvarış gibi yumuşak bir sesle. "Başka bir terzi bulmak için zamanım yok. Senden yapmanı istediğim şeyi bitireceksin. Bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceksin. Benim iznim olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Anlayacak ne vardı ki? Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin ya da ona ne kadar karşı çıkarsa çıksın, onu gönderecekti. Ama ya şimdi reddederse? Arkadaşlarıyla vedalaşma şansı olmadan, tasarımlarından herhangi birinin dūğünde yer şansı olmadan ve Kit'e nasıl hissettiğini söyleme şansı olmadan saraydan çıkarılacaktı. Tam da Kit'in söylediği gibi olacaktı: hiçbir şey olmayan bir kız, utanç içinde hiçbir yerdeki kasabasına geri gönderilecekti.

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Güzel." Masasına yaslandı ve kol düğmelerini çözmeye koyuldu. "Elbisenin son dikişini de attığın anda Machland'a giden gemiye geri dönmüş olacaksın. Hepimiz hayatımıza devam edeceğiz ve yakında bu olay uzak bir anı olacak."

Uzak bir anı. Tıpkı kaderinde her zaman olduğu gibi. "Onunla konuşmama izin verecek misin? Lütfen."

korkunç bir sessizlik çöktü. Adamın taş gibi ifadesi çatladı ve Niamh onun kardeşine duyduğu sevgiye karşı savaşılan sağduyusunu görebiliyordu. Niamh kendini onun inkârına hazırladı ama sonunda içini çekti.

"Kimse kalpsiz olduğumu söylemesin. Gidin. Ama onu statüsü dışında herhangi bir şey için sevdiyseniz, doğru olanı yapın ve uzaklaşın." Bir elini çenesinde gezdirdi. Yorgun, perili gözleri kapandı. "Bu maskaralık devam etmeli, herhangi birimiz istese de istemese de."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sarayın karanlık koridorlarında ilerlerken Niamh hâlâ aşağıdaki müzikalden gelen belli belirsiz tınları duyabiliyordu: konukların alkışları, güzel elbiseleri içindeki dansçıların ayak sesleri, bir gitarın kederli tıngırtısı. Bir müzik kutusunun kesik kesik, zayıf melodisi gibi koridorlara yayılıyordu. Gölgele sulu ışıktaki parıltıyor ve yüzüyordu. Kendini bir rüyada -ya da belki bir kâbusta- dolaşıyormuş hissediyordu.

Sonunda avluya çıktı. Kit orada huzursuzca volta atarak onu bekledi. Onun yaklaştığını duyar duymaz bakışları onunkilere kaydı. Onu hiç bu kadar rahatlamış görmemişti. "Seni gördü mü?"

Konuşmak için kendine güvenmiyordu. Başını salladı.

Aralarındaki boşluğu kapattı ve onu kendine doğru çekti. Tüm gerginlik vücudundan akıp gitti ve rahatlayarak ağlamamak için tüm gücünü kullandı. Yavaşça kollarını adamın beline doladı ve başını göğsüne . "İyi misin?" diye sorarken dudakları kulağına değiyordu.

Zoraki bir kahkaha attı ve ona bakabilecek kadar geri çekildi.

Hayır. "Sanırım öyle, evet."

Ona gerçekten ne söyleyebilirdi? *Kardeşiniz beni, var olmayan ve asla var olmayacak olan nişanımızı bozma niyetiyle köşeye sıkıştırdı.* Naip Prens'in bu fikir karşısında çılgına döndüğünü görmek o an için kesinlikle iyi hissettirmişti. Ama Kit, ne ona ne de Rosa'ya karşı hisleri ne olursa olsun görevini yerine getirecekti. En çılgınca hayalleri, aptalca gündüz düşleri hep böyleydi: çılgınca ve aptalca. Bir Machlish terzisinin bir Avlish prensiyle evlenebileceği bir dünya yoktu. Yine de, henüz veda etmeye cesaret edemiyordu.

"Benden memnun değil ama işi bitirmeme izin verecek" dedi. "Ancak, şimdi onu daha iyi anladığımı hissediyorum. Onu hiç senin için olduğu kadar gerçekten korkarken görmemiştim."

Yüzü düştü. "Onu şu anda öldürebilirdim ama onu o halde görmek midemi bulandırdı. Ona bunu tekrar yaşatmak istemiyorum. Bunu yapacağıma dair bir garanti yok.

olmaz."

Niamh ellerini adamın yakalarına yasladı. "Yapabileceğin tek şey her şeyi günü gününe yaşamak. En azından, işler bunaltıcı görüldüğünde ya da yaptığım şeylerin yarısını neden yaptığımı hatırlayamadığımda veya istediğimden daha erken gideceğimden korkmaya başladığımda kendime söylemeye çalıştığım şey bu."

"Günden güne," diye tekrarladı, sanki bu fikri deniyormuş gibi.

Belki de, diye düşündü, *an be an.* Onunla geçirdiği her anı değerli kılacaktı. "Başka bir yere gitmek ister misin?" mırıldandı onun göğsüne karşı.

Kit tek kelime etmeden parmaklarını birbirine geçirdi ve onu koridorlarda gezdirdi. Sarayın en üst katında, ona bir dolabın arkasındaki bir elbise gibi saklanmış, sevimli ve unutulmuş bir solaryumu gösterdi. Tepedeki gül pencere, gölgelerle örülü bir ay ışığı çarkını içeri alıyordu.

Oda, yıpranmış koltuklar ve minderleri solmuş şezlonglarla doluydu. Köşede bir arp duruyordu, hâlâ parıl parıl parlıyordu, sanki her an biri gelip tabureye oturacak ve çalacakmış gibi açıktaydı.

"Burası annemin solaryumuydu," dedi.

Bu kadar hüznü hissetmesine şaşmamalı. Yıpranmıştı ama birinin gelip mobilyaların tozunu aldığı ve odayı havalandırdığı belliydi. Eve döndüğünde annesi babasının eşyalarını saklamıştı. Milis ceketi, ölümünden sonra kendisine teslim edildiği zamanki gibi katlanmıştı; en sevdiği sallanan sandalyesi; piposu. Ama onlara değer vermiş ve yakınında tutmuştu. Niamh ne zaman istese onları raftan almaktan mutluluk duyardı. Görünüşe göre Jack, atılmış anılarını bile bir müze sergisi gibi düzenli, korunmuş ve kişisel olmayan bir şekilde saklıyordu. Her nasılsa, bu onların küflenmeye terk edilmesinden bile daha üzücüydü.

"Çok güzel," dedi Kit'e.

Cumbalı pencerelerden birine doğru yürüdü. Dışarıda siyah saten gökyüzü ve ayın altın kıvrımından başka bir şey yoktu. Yıpranmış yastıklarla dolu koltuğa sürünerek oturdu. Yastıklardan birini göğsüne bastırdı, onu ne kadar rahatlattığını düşününce kendini çocuk gibi hissetti. Kit gelip yanına oturdu. Ay ışığı onu gümüş rengiyle nazikçe fırçaladı.

Sessizlik içinde Niamh, kalçalarının birbirine değmesine sadece birkaç santim kaldığının farkındaydı. Adam öyle dalgın ve kasvetli bir ifade takınmıştı ki, Niamh kendini tutamadı. Dizlerini birbirine vurdu. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"O zaman ne yapmak *istiyorsun*?"

"İşte yine benim ne istediğimden bahsediyorsun," dedi alaycı bir tavırla.
"Ne istiyorsun?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Mutlu olmanı istiyorum. Keşke görevin ve mutluluğun şu anda birbirini dışlıyormuş gibi görünmeseydi. Ama iyi işler yapacağını ve Infanta Rosa ile mutlu olacağını biliyorum."

İfadesi temkinli bir hal aldı. "Bu neden bir vedaya benziyor?"

"Çünkü ... çünkü ..." Niamh titrek bir nefes aldı. Niamh, titrek bir nefes aldı.

gerçekten bundan daha anlamlı olmak isterdi. "Bu bir veda. Jack beni gönderdi. Infanta Rosa'nın son provasını bitirir bitirmez ."

"Ne?"

"Çok üzgünüm Kit." Sesini eşit tutmaya çalışıyordu ama duyguları içinde kabarmış, bastırılmayacak kadar acil bir hal almıştı. "Her şey için. Seni bu gece bu aptalca plana asla bulaştırmamalıydım. Seninle hiç bu kadar rahat konuşmamalıydım! Eğer gerçekten hiç tanışmadıysak, o zaman ..."

"Saçma sapan konuşma." Kadının itirazları, adamın panik, öfke ve özlem dolu bakış karşısında söndü. "Bu senin hatan değil. Bunların hiçbiri senin değil. Her şeyi omuzlamaktan, sonuçlara atlamaktan ve her küçük şey için kendini suçlamaktan vazgeçmelisin. Burada hatalı olan biri varsa, o da benim. İstesem de senden uzak kalamazdım."

Kendini hiç bu kadar yere çakılmış ya da kontrolden çıkmış hissetmemişti. Nabızı kükredi, nefesi hızlandı ve parmakları yanındaki mindere gömüldü. Aralarındaki hava çatırdadı, yaklaşan bir fırtına gibi yüklendi.

Yaşıyor.

Ağızları birbirine çarparken gözleri dalgalanarak kapandı. Kit onu yarı yarıya kucağına kaldırdı ve kız ellerini onun yakalarına doladı. Kendini sabitlemek için mi, yoksa onu kendine karşı tutmak için mi, emin olamıyordu. Kendi arzusunun acelesi onu şok etti ama Kit onun açlığıyla eşleşti. Parmakları ensesindeki saçlarda dolanırken, neredeyse çaresizdi. Saç tokalarının geri kalanı yağmur gibi döşeme tahtalarına düştü. Ve dişleri alt dudağını çektiğinde, ondan çıkardığı iniltiyle aşağılanamayacak kadar kendinden geçmişti. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptü. Sanki zamanı tüketiyormuş gibi öptü onu.

Zamanları tüketiyordu.

Kit geri çekildi ve onun gözleriyle karşılaştığında yüreği ağzına geldi. Ağlamayacaktı. Eğer bunu mahvederse, kendini asla affetmeyecekti. Zihni binlerce olasılıkla dönüyordu, onunla asla yapamayacağı her şey, tüm fantezileri aynı anda dolup taşıyordu. Onun içinde uyandırdığı özlem çok büyüktü. İsteddiği şeyin adını nasıl koyacağını bilemiyordu İnledi.

"İyi misin?" Dudakları öpücükten şişmişti ve nefes alışları sertleşmişti. "Bu ?"

Çok mu fazla? Adamın sesindeki soruyu duyabiliyordu. Endişesi olması gerekenden çok daha sevimliydi.

Önünde iki yol ayrılıyordu. Mantıklı bir yol vardı; bu yol onu sindirmeden önce buna bir son vereceği, ayrılıklarını zaten olması gerekenden daha zor hale getirmeyeceği bir yol. Bir de bencilce, aptalca, kendini yakmasına izin verdiği yol vardı.

Neredeyse hiç düşünmesine gerek yoktu.

Niamh titreyen parmaklarıyla onun çenesini kavradı. O kadar sert yutkundu ki kendi boğazının tıkrıdığını duydu. "Bu yeterli değil."

"Hayır mı?" Gözbebekleri istekle büyümüştü. Yer değiştirdi, bir dizini göğsüne bastırdı, diğeri ona yer açmak için koltuğun kenarından sarktı. "O zaman buraya gel."

O böyle konuştuğunda, kadın onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Onu kendisine yaslanacak şekilde yönlendirdi, sırtı göğsüne yaslanmıştı. Adamın nefes alıp verişinin düzenli yükselişini ve düşüşünü, kalbinin çılgınca atışını hissedebiliyordu.

"Rahat mısın?" Nefesi yüzünün etrafındaki gevşek saçları karıştırdı ve sesi kulağının kabuğunda sıcaktı. Tembel bir ürperti içinden geçip gitti. Vücudunun ona bu kadar istekle karşılık vermesi aşağılayıcıydı.

"Hm . . . Pek sayılmaz." Kalçalarını geriye doğru oynattı ve kısık bir sesle ve onun kendisine karşı sertleştiğini hissederek ödüllendirildi. Yüzünü onunkine doğru eğdiğinde sırttı. Boynunda bir kızarıklık oluştu.

"İşte," dedi melek gibi. "*Şimdi* rahatım." "Güzel."

Elini eteğinin altından geçirmeden önce ayak bileği kemiğini okşadı. Eteği uzundu -şu anda istediğinden çok daha uzundu. Yavaşça -acı verici bir yavaşlıkla- kaldırdı. Parmakları baldırının kıvrımında, uyluğunun kabarıklığında, kalçasının çıkıntısında ateşin izini sürdü. Oda o kadar sessizdi ki, kumaşın çıplak teninde kaydığını duyabiliyordu. Tüyleri dalgalandı

Sıcağa rağmen vücudunu saran adamın nefesinin boğazına değen yumuşak fısıltısı ve jartiyerini çözerken çıkardığı metalin yumuşak tıkırtısı karşısında kıvrandı. Beklenti nabzını hızlandırdı.

Bacakları ayrıldı ve dizi pencerenin camına çarptı, ateşler içindeki tenine soğuk geldi. Uzaklarda yerde, çok altlarındaki müzikalin sesleri ona ulaşıyordu. Yüzeye çıkan binlerce endişenin belli belirsiz farkına vardı: ya yakalanırlarsa, ya ne yaptığını bilmiyorsa, ya onu hayal kırıklığına uğratırsa, ya, ya, ya, ya.

Ama hiç bu kadar istendiğini hissetmemişti. Ve adam *nihayet* elini kalçalarının arasına kaydırduğında, tüm endişeleri yok oldu. Sessiz bir nefes alıp verdi. Gözleri dalgalanarak kapandı; başı adamın omzuna yaslandı. Adam onun boynunu öptü ve bacakları havalandı ve işe yaramaz hale geldi. Adamın boştaki kolu kadının beline dolandı ve kadın onun içinde erirken ağırlığını destekledi.

Onu ağızından yakalamak için döndü, ama odaklanamadı, tam olarak iyi bir açı yakal. Bir sisin içinde sürüklendi ve bu o kadar iyi hissettirdi ki, asla başka bir yerde olmak istemedi, asla bitmesini istemedi. Avucunun topuğunun karnına değmesinden, parmaklarının sabit ritminden, kalçalarının ona karşı kendi isteğiyle hareket etmesinden başka bir şey yoktu.

Kalçalarını hiç bu kadar hor görmemişti, kemiğin arasından göğsünü izlediği zamanki kadar. Hayatında hiç bu kadar dokunulmak istememişti. Adamın nefes alış veriş kadınıkiyle aynı anda hızlandı. Zevk içinde daha sıkı bir şekilde kıvrıldı. Yavaş yavaş ve sonra bir anda yükseldi. Zirveye ulaştığında bir çığlık attı.

Onu tutuşunu gevşeterek kendisinden ayrılmasına izin verdi. Gözleri kapalıydı ve şaşkınlığa benzer bir şeyle bulutlanmıştı. "İnanılmazsın."

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Düşüncelerindeki bulanıklık dağılırken, utanç da yakasına yapıştı. Son birkaç dakikadır tek bir tutarlı düşüncesi bile yoktu. Şimdi, intikam hırsıyla üzerine çullandılar. Çok mu gürültücüydü? Çok mu muhtaçtı? Fazla mı? Nasıl görünmüş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu - ya da saçları darmadağın olmuş ve yanakları pembeleşmişken şimdi nasıl görüldüğünü. "*Lütfen* şu anda benimle dalga geçme. Savunmasızım."

Sanki kadın kafasına vurmuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benimle dalga , değil mi?" Yüzünü onun boynuna gömdü. "Bahse girerim tüm bunları daha sonrası için dosyalıyorsundur."

Kit boğuk bir kahkaha attı. "Olabilir. Ama aklınızdan geçen alçakça nedenlerden hiçbiri için değil."

İnledi. "Kit!"

"İnan bana, seninle dalga geçmiyorum. Bu ..." Elini saçlarında gezdirerek doğru kelimeyi aradı. Bir şey bulamamış gibiydi ve çaresizce ona bakmakla yetindi. "İyiydi."

"Oh." Yüzünün sıcak olduğunu hissetti. "Peki o zaman."

En azından kendine olan güvenini artırdı.

Titrek bir nefes alarak onun kucığına geri döndü ve üzerine oturdu. Dizleri adamın kalçalarına sıkıca bastırdı ve boğazının çalışmasını küçük bir memnuniyet titremesiyle izledi. Hareketi dudaklarıyla kovalamamak için elinden gelen tek şey buydu. Adamın elleri refleks olarak kadının kalçalarına uzandı ama neredeyse onu çözecek olan şey adamın gözlerindeki *Kit*'e özgü parıltıydı. Bir meydan okuma: *Sırada ne var?*

Niamh parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek, saçı geride tutan danteli buldu. Adam yorum yapmadan izin verdi. Danteli çekiştirerek açtığında, saçları omuzlarına döküldü. Onun etkilenmemiş güzelliği karşısında neredeyse yüksek sesle iç geçirecekti. *Tanrım*, aklındaki tek hayalperest düşünce buydu: *Bu hiç adil değil*. Muhtemelen saçlarının ne kadar aptalca yumuşak olduğunu hiç düşünmemişti. Ay ışığı onu gümüşe çevirdi. Gözlerini solgun bir ateşle aydınlattı.

Ceketini omuzlarından itti; sonra da boyun bağını çözdü. Adamın gözlerinin üzerinde olduğunu, her hareketini izlediğini hissedebiliyordu. Adam bir şekilde eğlenmiş, utanmış ve kadının onu soyarken gösterdiği yavaş hürmetten tamamen etkilenmiş görünüyordu. Yağmur durmadan yağmaya başlamış, nefes alış verişlerinin titrek seslerini ve kolalı çarşafların hışırtısını bastırıyordu. Sonunda kravatı gevşedi ve gömleği boğazının altındaki ince çıplak teni ortaya çıkarmak için ayrıldı. Tadına bakmak istedi. Kendisi gibi hissetmesini sağlamak istiyordu. Tanrım, keşke söylemesi daha kolay olsaydı. Elleri sinirden titriyordu. Ama tüm bunların altında heyecan vardı.

Kesinlik.

Avucunun adamın göğsünde, yeleğinin sıcak ipek ve soğuk tel düğmelerinin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Kit?"

Ona cevap vermedi. Sadece gözlerini bir bıçak gibi ona çevirdi. Ağzı kurudu.

"Beni istiyor musun?" Kendi sesini tanımakta güçlük çekiyordu, sözlerindeki cesarete rağmen utangaç ve arzuluydu. "Çünkü seni istiyorum."

İlk başta tek cevabı, sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi boynuna sarılıp onu öpmek oldu.

"Evet," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Evet."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yağmur çatıya doğru durmadan vuruyordu. Tepelerindeki gül pencere, üzerlerinde asılı duran küçük bir göl gibi görünüyordu ve camın diğer tarafında gökyüzü rüya gibi bir menekşe girdabıydı. Çatlak açık pencereden ve dantel perdelerden yağmurun kokusunu alabiliyordu: nemli toprak ve nemli çimen, etraflarında uyanan dünya.

Teri teninde serinledi ve Kit'in omuzlarındaki çizgilerde parladı. O kadar güzeldi ki, yanaklarında yumuşak gölgeler uçuşuyordu ve kirpikleri siyah bir yelpaze gibiydi. Nefesi ona doğru eşit bir şekilde akıyor ve kalbi yanağında, çıplak göğsünde durduğu yerde düzenli bir şekilde atıyordu. Kadın uzanıp adamın alnına dökülmüş saçlarını taradı. Şimdi onda bir tür durgun dinginlik vardı. Bu onu öylesine parlak bir sevgiyle dolduruyordu ki, kaburgalarını zorluyordu.

Sonsuza kadar burada kalabilirdi, kollarının ağırlığı onu sararken. Ama bu memnuniyet de başka bir kırılma ve geçici şeydi - hiçbir zaman gerçekten sahip olamadığı başka bir şey. Yüzünün her ayrıntısını hafızasına kazımaya kararlı bir şekilde çenesinin çizgilerini takip etti. Tıpkı Adil Olanlar'dan biri gibiydi. Bu gece onun kalbini alıp ve hayatı boyunca hasta ve aşksız kalacaktı.

"Ne ?" diye sordu boğuk bir sesle. "Çok gürültülü, her neyse öyle."

Niamh ayağa fırladı. "Oh, hiçbir şey."

Şüpheli görünüyordu ama zorlamadı. Sadece saçından bir tutam aldı ve Sanki onu tekrar kendine çekmek istiyormuş gibi parmağının etrafında yavaşça döndürdü. "Buraya gel."

Onu tekrar öpmek ve o güzel kızarıklığının ne kadar alçakta gezindiğine hayret etmek için neredeyse razı oluyordu, ama bulunduğu noktadan, adamın giysilerinin yığnında tanıdık ve garip bir şekilde renkli bir şey gördü.

Ona doğru eğildi, saçları omzunun üzerinden ağır ağır dökülüyordu ve bir parça ipek kopardı. Ona dokunduğu anda garip bir his onu ele geçirdi. Sıcak, sabit bir mutluluk, kenarlarına dokunulduğunda

Kaybın acı-tatlılığı. Üzerine işlenmiş büyü olmasa bile, bunu nerede olsa tanırdı: Avaland'a geldiği gün ona verdiği mendil.

"Bunu neden sakladın?" Onu adamın önünde sallandırırken suçlamasını sesinden uzak tutamadı. "Nefret ediyordun."

Adamın yüzünden panik geçti ve kız onun içindeki hırçınlık dürtüsüyle güreşerek kafesine geri döndüğünü görebiliyordu. Uzun bir süre sonra, "Nefret etmedim," dedi.

"Nefret etmedim de ne *demek*?" Eliyle koluna vurdu, bu da ona ters bir bakış kazandırdı. "Bana ne dediğini, onu aldığı anda yüzünde beliren ifadeyi ya *da* o korkunç özrünü bir an bile unutmadım!"

"Bilmiyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Bu beni rahatsız etti. Senin sihrin bana bir şeyler hissettiriyor."

"Asıl mesele de bu zaten!" diye bağırды. "Ama seni ne geçirmiş olabilir? Bu, ... özlem için aptalca bir tılsım mı?"

Ben ne istiyorum? Bir keresinde onunla alay etmişti. Ne saçma bir soru.

"Tanıştığımızda pek bir şey hissetmek istemedim, en azından *özlem* duymak istemedim." Sesi sinirli geliyordu ama ona değil. "Ama o zamandan beri beni pençesinden kurtaramadı. Sen hayatıma girmeden önce ne istediğimi bile zor hatırlıyordum. Ne istediğimi neredeyse hiç bilmiyordum."

Kalbi kaburgalarına karşı çok şiddetli atıyordu. Gözleri yine gözyaşı tehdidiyle yandı. "Ama şimdi biliyorsun."

"Evet. Artık biliyorum." Kendini dirseğinin üzerine kaldırdı. Bir sonraki kelimesi köprücük kemiğine karşı çıplak bir nefes vermişti: "Kal."

Titredi. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Çenesi sertleşti ve gözleri meydan okumayla parladı. "Seni o kadar kolay gönderemez. Hele ki benimsen."

Belki onu kendi kızı yapabilirdi. Belki Jack onu yatıştırmanın, kardeşi entrikalarına devam ederken Kit'e kafasını dağıtacak bir şey vermenin değerini anlayabilirdi. kulağa ne kadar hoş geliyordu. Ama Niamh çoktan kararını vermişti.

"Senin metresin olamam, Kit." "O zaman karım ol."

Zihni tamamen boşaldı. Onu doğru duyup duymadığından emin olamıyordu ama hayır. Hayır, vardı. Bu romantik bir ilişkiden çok ama *çok* uzaktı.

Bir kız olarak hayal ettiği, ateşli beyanlarla dolu ve belki biraz da yalvaran bir teklif. Ah, sırf tutkusuzluğu yüzünden tamamen reddetmeliydi! Ama tüm bu acelecilik şu anda konudan çok uzak görünüyordu; ilk ve muhtemelen son evlilik teklifini mahvettiği için ona kızamazdı bile. Çünkü adam bunu gerçekten kastetmiş olamazdı ve eğer kastetmişse, tamamen hayal görüyordur. Şu anda, ikisi de muhteşem bir şekilde çıplakken, ona kesinlikle her şeyi vaat edebilirdi.

Saçlarının perdesini omuzlarının üzerine çekti. "Şu anda sağlıklı düşünemiyorsun. Bana senin olmayan şeyler için söz vermemelisin."

"Benim hayatım bana ait." Sesi sert, tartışmaya açıktı ve o kadar tamamen ona aitti ki kalbinin çarpmasına neden oldu. "Bir zamanlar biri bana bunu söylemişti."

"Yine de! Bunu söyleyemezsin."

"Ne istersem söyleyebilirim," diye karşı çıktı. "Ben bir prensim." "Sorun da tam olarak bu zaten. Ne diyecekler?"

Katedralden onun elini tutarak çıkmak, devrimin ilk kıvılcımı kadar iyi olurdu. Bir halktan biri, *Machlish* halkından biri, bir Avlish prensiyle mi evleniyordu? Bu sadece düzensiz değildi. Yüksek sosyetenin tüm kurallarına göre, tamamen doğaya aykırıydı.

"Bırakın konuşsunlar. Bazı şeylerin değışme zamanı geldi." Sesindeki inanç onu büyüledi. "Ben de bunu düşünüyordum. Bu, Machland ile işleri yoluna koymaya kararlı olduğumuzun bir sembolü olacak. temelde farklı bir şey olmadığına inandığımızı kanıtlayacak. Bir şeyleri değıştirirken sen de benim yanımda olacaksın."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Ama Castilia . . ."

"Onlarla müttefik olacağımıza dair güvence almak için Rosa ile evlenmeme gerek yok."

Başı döndü. "Ve krallığın mali sıkıntıları . . ."

"Vekil, statükoyu her şeyin üstünde tutmaya kararlı değilse, başka yollarla halledilebilir."

"Kardeşin buna asla izin vermez."

"Eğer kaçarsak, onun fikrinin hiçbir önemi kalmaz."

Niamh pencereye doğru yığıldı. "Bunu düşünüyordun."

Aynı anda hem memnun hem de endişeli görünüyordu. "Başka bir itirazınız var mı?"

"Kit, sanırım ben ..." *Bunu hak ettiğimi sanmıyorum.* Bakışlarını indirdi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu çok bencilce."

"Hayatında hiç bencilce bir şey yapmadın. Neden benim gördüğümü göremiyorsun? Senin yarısı başarılı ya da erdemli biriyle hiç tanışmadım." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve sesi yumuşadı. "Kendini eleştirmeyi ve kendi başarılarını küçümsemeyi bırak. Zaten yeterince iyiyken, kendinden parçalar koparmayı bırak."

Sen hiçbir yerde olmayan bir kasabadan gelen bir hiçsin.

Aptalca, romantik kaprisleriniz yüzünden hepimizi mahvedecek kadar soğuk olamazsınız.

Tüm dünya onlara karşı olacaktı. Ve keşke *durmak* bu kadar kolay olsaydı. Memnuniyet durgunluktu. Teslimiyetti. Ölümdü. Önünde uzanan yol karanlık ve belirsizdi. Ama arkasında yıkılmakta olan bir köprü, altında ise altından yükselen bir dalga vardı. Yapılacak tek şey körlemesine koşmaktı.

Onun gözlerinde, her umudunun ve her korkusunun eşit ölçüde geri gördü. "Sadece kendini inkar etmek için beni inkar etme."

Nefesi kesildi. Ortamı yumuşatmak ve bu öğüt üzerinde fazla durmamak için, "Böyle görünmen ve bu gece beni bu kadar etkilemiş olman hiç adil değil. Yarın tekrar sor ki düşünecek zamanım olsun."

Gözleri dalgalanarak kapandı ve kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. Onu için can atıyordu. "Tamam."

Giyinmesine yardım etti, şaşırtıcı bir ustalıkla paçalarını bağladı ve elbisesinin arkasındaki tüm düğmeleri ilikledi. Sessizliklerinin ağırlığına zorlukla dayanabildi.

"Biliyor musun," dedi, "bu konuda oldukça iyisin. Bir çeşit leydi hizmetçisi olarak daha skandal bir hayat ."

Homurdandı. "Ve sen, dünyanın en amatör uşağı."

Yakasını düzeltmeyi bitirip mendili tekrar yeleğinin içine soktuktan sonra eğilip aldı. Cebinden bir kâğıt yuvarlandı. Yüreği ağzına geldi.

Lovelace'ın mektubu ay ışığında ayaklarının dibinde duruyordu.

Yapma. Kit eline aldığı kelime ağzından yarı yarıya çıkmıştı. Elindeydi: o zarif el yazısıyla yazılmış adı,

Zarfin üzerindeki siyah balmumu mührü. Ona uzatmadan önce gözleri zarfin üzerinde gezindi.

Ona dokunmadı. "Ah. Aşk mektubum."

"El yazısı olmasaydı sana inanırdım. Bu Sinclair'in."

Düşünceleri buharlaşıp oldu. Adamın az önce söylediklerini anlamaya çalışırken kafası metalik bir vızıltıyla çınladı. "Ne?"

Kit kaşlarını çattı. "*Ne* demek istiyorsun, *ne*?"

Niamh duvara yaslandı. Artık tüm oda dönüyordu ve kalp atışlarını yaklaşık beş farklı yerde hissedebiliyordu. Sonunda konuşabildiğini hissettiğinde sesi acı verecek kadar kısıktı. "Sinclair'in olduğuna emin misin?"

Kaybolmuş görünüyordu. "Evet. Yıllar boyunca bana yüzlerce mektup yazdı."

Sinclair Lovelace'dı.

Birden her şey çok mantıklı gelmeye başladı. Lovelace onun adını ve nerede kaldığını neden bu kadar çabuk öğrenmişti? Her olay hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorlardı. Jack'i neden küçümsediklerini. Neden Kraliyet'in yolsuzluğunu ortaya çıkarmaya ve Machlish'i savunmaya kararlıydılar.

Lovelace, Sinclair'di.

Ona anlattığı şeyden, birlikte geçirdikleri onca zamandan, ona gösterdiği onca nezaketten sonra onun hakkında yazmıştı. İhanet onun içinde bir delik açmıştı. Ona nasıl böyle bir şey yapabilirdi? *Kit*'e nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

"Kit," dedi. "Sana söylemem gereken bir şey var. Belki de size göstermem daha iyi olur. Ama çok kötü görünecek ve açıklamama izin vermem gerekecek-"

"Yavaş ol. Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Bunu şimdi bitirebilirdi. Mektubu ondan alabilir, tatlı tatlı gülümseyebilir ve bunlar hiç olmamış gibi davranabilirdi. Ona iyi geceler öpücüğü verebilir ve kendisine teklif ettiği her şeyi kabul edebilirdi. En yakın arkadaşının ona komplo kurduğunu asla bilmeden hayatına devam etmesine izin verebilirdi. Mutlu olacaktı. Ama ona sahip olmaya kararlıysa, bu işe gözlerini dört açarak girmeliydi. Onu inciten ve ondan sır saklayan herkesi tanımalıydı.

O da dahil.

Titrek bir nefes aldı. "Mektubu aç."

Hâlâ kafası karışmış gibi görünse de kadının dediğini yaptı. Onun yüzünü izledi ve ne okuduğunu fark ettiği anı gördü. Yavaşça.

bakışlarıyla onu hizaladı. Aralarına demir bir kapı kapanmış gibi hissetti. Ona o kadar şefkatle davranan adamdan, takım elbisesini kabul etmesi için onunla tartışan adamdan eser .

"*Eğer önemli bir şey bulursanız.*" Sesi sert ve . "Onun için muhbirlik yapıyorsun."

"Yemin ederim, ona senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Sadece Machlish'i desteklediğini söyledim."

Sanki onu hiç tanıymıyormuş gibi baktı. "Bu yüzden mi bana karşı bu kadar naziktin? Bir şey saklayıp saklamadığımı anlamak için mi?"

Sanki karnına yumruk atmış gibi hissetti. "Hayır! Asla yapmam. Kit, lütfen. Seninle zaman geçirdim çünkü bunu *istedim*."

"Sanki şimdiye kadar istediğin her şeyi yapmışsın gibi. Bu gece sadece ..." Sesindeki küçümseme durakladı. "İşleri tamamen karıştırdın. Beni ..."

Ona söylediği şey, tüm kaba ve önemsiz şeyler arasında, kendini kesip atma şekli en çok canını yakmıştı. "Seni *ne* yaptım?"

"Hiçbir şey," dedi sertçe. "Artık bir önemi yok. Bu durumu imkânsız hale getirdiniz."

"Bunu yapamazsınız. Bu adil değil." Çaresizce itiraz eden bir çocuk gibi hissediyordu. "Sırf kızgın olmak incinmekten daha kolay diye beni dışlayamazsın!"

"Daha iyi değilsin! Kendini soyutlamışsın Niamh. Kendine çok yakından bakmak zorunda kalmamak için kendini işe veriyorsun."

Kit'in sesindeki acımasızlık karşısında irkildi. Kit en kötü yanlarını görmezden gelemeyecek kadar iyi tanıyordu. Boşta geçen bir saniye boşa geçen bir saniyeydi, evet; kısa hayatının laneti buydu. Ama boşta geçen bir saniye aynı zamanda gerçeğin bir hırsız gibi içeri sızması için açık bir kapıydı: başkaları için ne kadar çok şey yaparsa yapsın, kendinden ne kadar çok şey verirse versin, onların yüklerinin ne kadarını taşırsa taşırsın, asla sevgiye layık olamayacaktı.

"Şu anda bununla uğraşamam." *Bununla* açıkça *seni kastediyordu*. Mektubu avucunun içinde buruşturdu ve cebine soktu. "Burada kal. Sinclair'i öldüreceğim."

Şu anda çok ciddi olabilirdi. İnsanlar çok daha küçük hakaretler yüzünden düello yapmıştı. Caterlow'da düellolar pek yaygın değildi ama o bile bir parlamento oturumu sırasında kendisine yalancı dediği için rakibini öldüren politikacıyı duymuştu. Ve Avaland'da, çok önemsedikleri yerde

edep ve onur gibi şeyler hakkında ... Küçük hakaretler ve incinmiş gurur yüzünden kaç kişinin öldüğünü hayal bile edemiyordu. Saldırıya uğrayan taraf silahı (tabanca, kılıç veya büyü) ve zafer koşullarını (ilk vuruş, ilk kan veya ölüm) seçerdi.

Sinclair'in Kit'e karşı hiç şansı yoktu. Bu düşünce zihnini dehşetle kararttı. Onun kolunu tuttu. "Kit, *bekle*."

Ondan uzaklaştı. "Dokunma bana."

Gözlerindeki acı içini parçaladı. Elini yumruk yaptı ve göğsüne yaklaştırdı. "Beni affetmek zorunda değilsin. Senden bunu istemezdim. Ama lütfen beni dinle. Eğer onunla şimdi, tüm bu insanların önünde yüzleşirsen. Bu hem onun hem de senin için çok ama çok kötü bir fikir."

"Gariptir ki," dedi, "artık umurumda değil." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. "Kit!"

Kadın kovalarken, adam bir kolunu önüne doğru savurdu. Sağındaki pencere kırıldı ve bir ısırgan otu dalgası koridora yayıldı. Sarmaşıklar birbirine sıkıca dolanarak onu dikenlerden oluşan bir duvarın diğer tarafına hapsetti. Niamh şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Oh, kirli oynuyordu. Eldivenlerini giydi ve bariyeri yırttı, ama teni ince kumaştan yandı ve dikenler kararlılıkla saçına elbisesine takıldı. Onlardan kurtuldu ve koridorda koşmaya başladı.

Ona yetiştiğinde, Sinclair'i çoktan salondan çıkarmıştı. Merdivenin tepesinden onların terk edilmiş bir koridora doğru ilerlediklerini görebiliyordu. Kit kararlılıkla önde yürüyordu, bütün kasları öfkeyle gerilmişti.

"Nerede tahmin etmek ister miyim?" Sinclair'in sesi ona doğru süzüldü. Sesindeki şakacılık gergindi.

Kit, Niamh'ın göz kırpmasından daha hızlı hareket etti. Sinclair'i duvara öyle sert itti ki tablolar sallandı. Kit, Sinclair'den on beş santim daha kısaydı ama için için kaynayan öfkesi odayı dolduruyordu.

"Ne oluyor be adam?" Sinclair sızdırdı. "Bu neyle ilgili?" "Bunun ne hakkında olduğunu *sanıyorsun*, Sinclair?" Kit hırladı. "Yoksa Lovelace?"

Niamh, Sinclair'in hazırlıksız yakalandığını hiç görmemişti. Ama şimdi beti benzi atmıştı. Vücudu duvara yaslandı ve ellerini yatıştırıcı bir şekilde iki elinin arasına aldı. "Kit ..."

"O sesi bana karşı kullanma. Ben senin çağıracağın köpeğin değilim." Kit dirseğinin düz kısmını Sinclair'ın boynuna gömdü. Öfkeden akkor haline gelmişti ama sesi korkunç, ihanete uğramış bir kırılganlıkla titriyordu. "Ve bana yalan söyleme. Bu işten sıyrılamazsın. Nasıl olur da *her şeyi* sabote etmeye çalışır ve bunca zamandır arkadaşımış gibi davranırsın? Senin derdin ne lan?"

Sinclair işe yaramaz bir şekilde hırıldadı ve yüzü bir hal aldı. Niamh merdivenlerden hızla indi. "Kit, yeter!"

Kit'in omuzları gerildi. Onu bıraktı ve yüzünde tiksintili bir alay ifadesiyle bir adım geri çekildi, sanki Sinclair içine basmaktan kıl payı kurtulduğu pis bir su birikintisiymiş gibi. Sinclair öksürerek yere yığıldı. "Eee?"

"Çünkü senin de benim gibi olduğunu düşünmüştüm," diye homurdandı Sinclair. "İçi boş."

Kit sanki ona vurmuş gibi irkildi.

"İlk döndüğünde çok öfkeliydin," diye devam etti Sinclair. "Bunun dışında bir şey görebileceğini sanmıyordum. Etrafımızda o kadar çok adaletsizlik vardı ki. Bunu nasıl hazmedebileceğini bilmiyordum. Ben de düşündüm ki, siktir et. Anonim olabilirim ama en azından bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

"Ama sonra ikiniz birlikte vakit geçirmeye başladınız." Bir elini endişeyle saçlarının arasında gezdirdi. "Niamh'ı önemsemen Machlish'i de başlamana neden oldu. Senden istesem yanımda duracağını biliyordum ama yine de umutsuz hissediyordum. Jack hâlâ seni dinlemiyordu. Eğer onun üzerinde hiçbir etkiniz yoksa - aslında hiçbir şeyi değiştiremiyorsanız - umursayıp umursamamanızın ne önemi vardı?"

"Neden bizim hakkımızda yazıyorsun?" Niamh talep etti. "Bunun ne kadar acı vereceğini biliyordun."

"Bu bir şeydi. Senin aslında ..." Yalvarırcasına ona baktı. "Konuştuğumuz gün köşe yazısını çoktan matbaaya göndermiştim. Geri almak için çok geçti. Özür dilerim."

Sessizlik uzayıp gidiyordu. Kit'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Bir kez olsun söyleyecek bir şeyin yok mu?" Sinclair sordu ama sesi yenilmiş gibiydi.

"Peki, şimdi ne olacak? Jack'e söyleyecek misin? Beni iftira ve isyandan hapse mi attıracaksın?"

"Hayır." Kit'in cevabı hiç tereddüt etmeden geldi. İçindeki tüm öfke boşalmış, geriye sadece içi boş bir teslimiyet kalmıştı, düz ve soğuk. "Sana güvendim, ona da güvendim. Kendi aptallığının cezasıyla yaşayacağım."

Sinclair'in yüzü şaşkınlıktan donuklaştı.

"Arkadaşlığımız hiç gerçek oldu mu?" diye sordu Kit, "Yoksa başından beri beni manipüle mi ediyordun?"

"Elbette gerçektir." Sinclair'in sesi ıssızdı. "Benim için öyleydi." Kit'in yüz ifadesi değişmedi. "Başka bir sayı daha yayınlama. Ciddiyim. Boyundan büyük işlere . sonrasını ben hallederim. Şimdi benim işime karışma."

Niamh onun uzaklaşmasını izledi. Ne o ne de Sinclair tek kelime etti. Gözyaşları yanaklarında kururken ve göğsü açık bir şekilde orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Ama sonunda sert yüzlü bir uşak görüldü. "Naip prens sizi odalarınıza uğurlamak istiyor."

Yani burada kaldığı süre boyunca bir mahkûm olacaktı.

Niamh bakışlarını hâlâ yere büzülmüş olan Sinclair'e çevirdi. İhanet hâlâ içinde ağır bir şekilde oturuyordu ama ondan yayılan katıksız suçluluk duygusu onu yumuşatmıştı. Onu incitmiş ve ona yalan söylemişti. Kit'le birlikte olma şanslarını mahvetmişti. Yine de onun bu yüzden hapsedilmesini istemiyordu. Bir zamanlar onun arkadaşıydı ve ikisini de derinden yaralayan nefrete karşı savaşmaya çalışmıştı. İntikam Kit'i ona geri getirmeyecekti. İçindeki bu yarığı onarmayacaktı.

"İyi akşamlar, Sinclair," dedi sessizce. "Sırrınız benimle güvende."

Kadın gittiğinde başını kaldırıp bakmadı.

Hiçbir şey görmeden ve duymadan uşağı takip etti. Odasına vardıklarında uşak kapıyı arkasından kapattı ve anahtarı kilidin içinde ağır ağır çevirdi. Niamh altındaki soğuk parkeye yığıldı ve içinde hiçbir şey kalmayana kadar ağladı.

Ne de bu bir peri masalıydı. Sadece, başlaması yerde bitiyordu: bir kuleye kilitlenmiş, tek başına çığırına bakan bir genç kızla.

Yirmi Beşinci Bölüm

Düğün yarındı.

Ama gözleri kadar şişmişti ki göz kırpma bile acı veriyordu ve hıçkırıklarının şiddetinden tüm kasları ağrıyordu, Niamh bunun için yeterince ağladığına karar verdi. Değiştiremeyeceği şeylerin üzerinde durarak kazanabileceği bir şey yoktu. Böylece, her zaman yaptığı gibi, kendini işine verdi.

Kit'in düğün pelerinine bakmak onu hafifçe hasta hissettirdi, bu yüzden Rosa'nın gelinliğini kucağına çekti ve dikmeye başladı: korsajda planlamadığı süslemeler, dantellerin içine gizlenmiş daha fazla büyü, her bir dikişe pervasızca dökülen duygular. Hassas olmayan, dağınık bir işti. Kariyerinin bu noktasında mazur görebileceğinden çok daha fazla kez parmak uçlarını batırdı ama neredeyse hiç acımadı. Bitirdiğinde kendini bir kızıdan çok bir kabuk gibi hissediyordu. Öyle de görünüyordu. Aynada, saçlarının arasından geçen beyaz çizgi dün olduğundan daha genişti ve güneşte bırakılmış bir kemiğin ağarması gibi daha solgundu.

Ancak elbise kesinlikle enfesti. Kumaş mükemmel bir gece siyahıydı ama gün ışığında sihirli bir şekilde parılıyordu, her bir ilmeği şafakla birlikte altın rengini alan örümcek ipeği gibiydi. Şimdiye kadar yaptığı en özenli, en iddialı şeydi. Korkunç ve gerçikti. Ona bakmak özlemle her tarafının ağrmasına neden oluyordu.

Rosanın sevmesini istedi.

Rosa'nın nefret etmesini
istedi.

Hayallerinin en gülünç ve imkânsız olanıydı bu: Rosa'nın bütün bu topluluğu o kadar iğrenç bulması ve düğünü tamamen iptal etmesi; Kit'in hem ondan hem de Rosa'dan kurtulması; Castilia'nın Avaland'ın cesedini beş sefil yıl boyunca peşinden sürüklemekten yoluna devam edebilmesi. Ama hayır, fark etti ki her şey bundan ibaret değildi. Bencil arzuları hayal ettiğinden çok daha derinlere iniyordu. Rosa koridorda yürüdüğünde Niamh, Kit'in içinde kilitli tuttuğu her şeyi hissetmesini istiyordu. Onun kendisini hatırlamasını istiyordu.

Kapının sertçe çalınması bir ziyaretçiyi haber veriyordu. Kimseyi beklemiyordu ama belki de Rosa başka bir prova için gelmişti. Dehşet içinde sımsıkı sarılmıştı. Niamh'ın onunla nasıl yüzleşeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği gerçeği her zaman olduğu gibi yüzüne silinmez bir şekilde yazacaktı, yoksa Rosa keskin gözlem gücüyle bunu hemen anlayacaktı ve bu onları nereye götürecekti? Jack'in kendisini ve ailesini kullanmak için ne kadar kapsamlı planlar yaptığını keşfettiğinde, o-

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha acil bir şekilde. Bir anahtar uğursuz bir *gümbürtüyle* kilidin içinde döndü. Niamh oturduğu yerden fırladı ve kapıyı açtı. "Infanta Rosa, ben ..."

Ama orada kimse yoktu; sadece kalın ı ışık sütunlarının arasında durgunca dönen toz vardı. Dünya uyuyor gibiydi, hava öğleden sonranın alacasında puslu bir pembeye boyanmıştı. Niamh gözlerini kırptırdı. Bunu hayal etmiş olmalıydı. Sonunda kendini deliliğin eşiğine kadar tüketmişti. Ama sonra, onu buraya hapseden kapının kilidi açıldı. Ve orada, ayaklarının dibinde: ön yüzüne güzelce ismi karalanmış bir mektup. Lovelace'ın, Sinclair'in el yazısı ona göz kırptıyordu.

Soğuk öfke şaşkınlığını bastırdı. Başına açtığı onca dertten sonra ona yazmaya nasıl cüret etmişti? Ne tür bir oyun oynadığını sanıyordu? Aklının bir köşesinde mektubu yırtıp atmak vardı. Ama merakı onu alt etti. Niamh mektubu açtı.

Özür dilemekten başka bir şeyle açılış yaparak zamanınızı boşa harcamayacağım ya da iyi niyetinizi sınamayacağım. Çok özür dilerim. Ne üzgün olduğumu anlatamam. Eğer yüz yüze özür dilememe izin verirseniz, birkaç hafta önceki davetim hala geçerli. Dışarıda sizin için bir araba var ve sizi evime götürecektir. Beni görmek istemen için bir neden olmadığını biliyorum, ama belki de kötü bir arkadaşlık olmamasından iyidir. Moping sana yakışmıyor, Niamh. Orada tek başına ne yaptığını düşünmekten korkuyorum.

GS

Bu kadar bariz bir tuzağa düşmesini beklediğine göre ya onun zekâsını hafife almış ya da affetme kapasitesini abartmıştı! Yine de, şimdi ona gerçekten ne yapabilirdi? Ne kadar çok okursa, o kadar az hata yapıyordu.

bulabildi. Şaşırtıcı derecede samimiydi, her yapmacıklığının hiçbir yoku ve sadece en ufak bir küstahlık belirtisi vardı. Hiçbir şey değilde bile, haklıydı. Her şey bu havasız odada kendine eziyet etmekten daha iyiydi.

Ama ne yapmalı? Görünmeden saraydan sıvışmasının hiçbir yolu yoku. Bu odadaki hiçbir şey ona yardım edemezdi. Hiçbir şey ama . . .

Bu .

Niamh duvağı asılı olduğı yerden kaptı ve aceleyle saçlarına tutturdu. Narin kumaşın altında dünya bir rüya kadar belirsiz ve tül gibi görünüyordu. Puslu anılar ve duygular zihninden duman gibi geçiyordu ama karmaşık siyah dantel yüz hatlarını tamamen gizliyordu. Evet, bu iş görürdü. Niamh, Rosa'dan tam bir baş kısaydı ama biri fark etse bile, bir prensesin işine devam etmesini engelleyemeyecekleri kesindi. En azından öyle olmamasını umuyordu. Rosa'nın uzaktan da olsa inandırıcı bir taklidini yapabileceğinden emin değildi.

Niamh nefesini tutarak koridora çıktı. Odasının dışında, ev halkı düğün gecesinin balosuna hazırlanırken tam bir kaos vardı. Ziyarete gelen lordların uşakları ve ödünç alınan yardımlar koridorlarda koşuşturuyordu. Uşakların taşıdığı bavullar ve elbiseler, buz ve şekerden oyulmuş heykeller, kasalar dolusu yiyecek -buzda tütsülenmiş etler ve sardalyalar; domatesler, lahanalar ve patatesler- ve bir botanik bahçesinin alamayacağı kadar çok çiçek aranjmanı. Çiçek yaprakları kar yağışı gibi yerlerin tozunu alıyor ve havayı kokulandırıyor. Balmumu mumlarının ve gümüş kokuları başını döndürüyordu.

Niamh metrelerce kumaş sürükleyerek kalabalığın arasından ilerlerken, yüzüne yayılan baş döndürücü sırtışa engel olamadı. Kimse ona bir andan fazla bakmaya cesaret edemiyordu. Bir prenses olarak gizlice dolaşmak kolaydı. Ön kapı sadece on adım ötede görünüyordu, sonra beş, sonra-

"Infanta Rosa?" Sofia seslendi.

Niamh kaskatı kesildi ve yavaşça yüzünü ona döndüPrensесin soğuk ve sade güzelliğı her zamanki gibi Niamh'ı iliklerine kadar ürpertti. Prensес etrafındaki hareket telaşının ortasında kıpırdamadan duruyordu. Kar beyazı elbisesi mermer zeminde adeta erimişti. Narin elleri endişeyle önünde kenetlenmişti ve gözlerinin altındaki mor gölgeler teninin ne kadar solgun olduğunu daha da belirginleştiriyordu. Sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Nedense onu her zamanki gibi kırılgan ve yorgun görmek Niamh'ı korkudan çok suçluluk duygusuyla doldurmuştu. Olabilecek en kötü sonuca varacak kadar aptal ve uçarı olduğuna inanamıyordu: genç bir kadının kendi yalnızlığından kaçma çabalarının bir tür kötülüğün işareti olduğuna. Küçük bir parçası dizlerinin üzerine çöküp özür dilemeyi arzuluyordu. Daha mantıklı olan kısmı ise o araştıran gümüş gözlerden kaçmak istiyordu. Peçenin arkasından onunkilerle buluşmak için mücadele ettiler.

"Sizi daha önce karşılayamadığım için en içten özürlerimi sunarım," diye devam etti Sofia. "Kimse bana geldiğinizi haber vermedi."

Tanrım, *şimdi* ne olacak? Bu konuşmadan zarifçe nasıl kaçabileceğine dair bir fikir aradı. Niamh boğazını temizledi ve toplayabildiği en soğukkanlı sesle, "Ziyaretim çok kısa olduğu için sizi rahatsız etmek istemedim," diye cevap verdi.

Sofia'nın yüzünde alışılmadık bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama kibarlığını korumaya kararlı bir başını salladı. "Hasta mısınız, Ekselansları? Sesiniz sıkışık geliyor."

Niamh hassas bir öksürük numarası yaptı. "Üşütmüş olmalıyım."

"Ne kadar korkunç," dedi Sofia. "Lütfen, gitmeden önce çay içmek için bana katılın." "Oh, hayır, seni ." Niamh irkildi. Kulağa hiç de öyle gelmiyordu.

Rosa'nın söyleyeceği bir şeye hiç benzemiyordu. "Çayın çok sıkıcı olduğunu söylemek istemiştım elbette. Benimle aynı fikirde değil. Ehm ..." Kendi inatçı aksanı ağzından kaçarken yine yüzünü buruşturdu. "Artık gerçekten gitmeliyim. İyi günler!"

Anlayış, Sofia'nın soğukkanlı ve şüpheli maskesini düşürdü. Sanki nefesini tutmak istercesine parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu. "Bayan O'Connor, siz misiniz?"

"Bu kadar yüksek sesle değil, lütfen!" Niamh tısladı. "Majesteleri, ben-"

Sofia odaya bir göz attıktan sonra aceleyle bir adım daha yaklaştı. Bir elini Niamh'ın koluna koydu. Dokunuşunun ağırlığı inanılmaz derecede hafıftı ama soğukluğu teninde dalgalanıyordu. Niamh'ın boyuna doğru eğilirken, zaten narin olan sesini çıplak bir fısıltıya indirdi. "GitEğer naip prens seni sorarsa, ona söyleyecek bir şeyler bulurum."

"Ne?" Niamh gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. "Neden sen . . ?"

"Kocamın sizi bir mahkûm gibi kilit altında tutmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir suç işlemediniz, o halde neden bir mahkum gibi cezalandırılıyorsunuz?"

var mı?"

"Ama Majesteleri ..." Niamh ellerini birbirine kenetledi. "Geldiğimden beri ona sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadım."

"Bela," diye düşündü Sofia. "Her belanın kötü olduğuna ikna olmuş değilim." "Ne demek istiyorsun?"

"Naip prens her şeyi kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyor. Bunu yapamadığı zaman çok üzülüyor. Ama dün gece ..." Tereddüt etti ama sesinde belli belirsiz bir umut vardı. "Dün gece, evlendiğimizden beri ilk kez bana içini döktü. Üzerinde pek çok yük var ama bunları her zaman tek başına omuzlamaya kararlı."

Niamh ona tam olarak ne söylediğini hayal etmekten korkuyordu. Ama Sofia, mucizevi bir şekilde, onu ve sözde hırslarını Jack kadar küçümsemiş görünmüyordu.

"Hem o hem de kardeşi çok inatçı adamlar," dedi Sofia. "Aralarındaki yabancılaşma ikisine de acı verdi, ama bunu kabul etmezler. Ama senin sayende, nadasa bırakılmış bir şeyin çiçek açmaya başladığına inanıyorum."

İlk geldiğinde Kit köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kardeşine saldırmıştı. Ama haftalar geçtikçe çok daha az önemsemeye ve önemli konularda çok daha keskin olmaya başlamıştı. Dün gece neredeyse eşitlermiş gibi tartışıyorlardı. Ve Jack . . .

Yeter, Kit'in mutluluğunu için yalvardığında ona neredeyse yalvaracaktı.

Artık bunların ne önemi olduğunu anlamıyordu. "Bu kadar şairane olduğunuzu bilmiyordum, Majesteleri."

"İnanır mısınız, kaprisli bir çocuktum. Babam benimle ne yapacağını pek bilmezdi." Niamh buna inanabiliyordu aslında. Sofia'nın çocukluk neşesini anlatışını o kadar canlı hatırlıyordu ki... Pembe burunlu ve gülerek karda koşuyor, pırıl pırıl parlayan ruhların peşinden koşuyordu. Sofia'nın sıcak ifadesi değişti. "Ancak yıllar içinde bunu kendimden uzaklaştırdım. Bu yüzden bana hatırlattığınız için teşekkür ederim Bayan O'Connor. Size söylediklerimde ciddiydim. Kutsal kanınız olağanüstü ama başkalarına karşı merhametiniz ve sabrınız çok daha fazla. Nereye giderseniz gidin her şeyi hafifletiyorsunuz."

Bu sözlerin nezaketi kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Öteki Dünya'daki tüm merhametli tanrılara şükürler olsun ki içinde daha fazla gözyaşı yoktu

ağlamak için. "Çok teşekkür ederim, Majesteleri."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu neredeyse hevesle. "Kit'le konuşmayı mı umuyorsun?"

Hayır, Niamh bu hakkı tamamen kaybettiğimi söylemek istedi.

Ama yüzüne yansıyan acınası duygu, Sofia'nın gözlerinin her şeyden önce sevinçle ışıldamasına neden oldu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Infanta Rosa çok hoş bir genç kadın ama birbirlerine uygun olmadıkları çok açık."

"Biz de öyle," diye itiraz etti. "Benim hatırım için ondan görevini bırakmasını isteyemem."

"Görev için evlendim. Genç yaştan itibaren hayattaki kaderimin bu olduğunu biliyordum ve bununla barıştım. Zaman ve mekân verildiğinde aşk büyüyebilir. Ama çocukça duygularımdan birine izin verirsiniz ..."

Gülümsemesinin kenarlarında hüznün oynayıyordu. "Eğer başka bir seçenek varsa, eğer aşk zaten varsa, biz kimiz ki onun önünde duralım?"

Etrafınızdakilere çok şey verdiniz. Kendine de aynı nezaketi gösterirsen neler keşfedebileceğini merak ediyorum. İkimiz için de öğrenecek misin?"

Kimse için hiçbir fark yaratmadığına inanıyorsan, demişti Kit bir keresinde ona, düşündüğünden daha da cahilsin.

Herkese sorundan başka bir şey vermediğini düşünüyordu. Ama belki de nezaket hiçbir şey değildi.

Niamh kollarını Sofia'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı. Sofia irkildi, ama çok çekingen bir tavırla elini Niamh'ın sırtının küçük kısmına koydu. Yeni yağan karın ve kırılgan kardelen çiçeklerinin kokuları Sofia'nın üzerine sinmişti.

"Daha fazla gecikmeyin," dedi Sofia yumuşak bir sesle. "Birbirimizi tanımak için uzun bir zamanımız olmasını içtenlikle diliyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Niamh.

Bununla birlikte, başındaki örtüyü topladı ve aceleyle ön kapıdan çıktı. Araba yolunun çemberinde, tıpkı Sinclair'in söz verdiği gibi bir araba onu bekliyordu. Ve atlar şehre doğru hareket ettiğinde, o ilk, titrek adımlar Machlish Denizi'nin dalgaları gibi hissettirdi: olasılık kadar belirsiz ve sonsuz.

* * *

Begonvillerden oluşan bir kemer, Sinclair'in konağına giden yolu örtüyordu. Pembe yapraklar kaldırım taşlarının üzerine serpilmiş, güneşte kurudukça parlıyor ve kıvrılıyordu. Yaklaşırken botlarının altında hoş bir şekilde çıtırdadılar, ilkbaharın sonlarında sonbaharın tadı. Kit araziye iyi seçmişti. Niamh hoş bir sürprizle karşılaştığını kabul etmek zorundaydı.

En üst merdivene ulaştığında kendi ayağına takıldı. Nefes nefese kaldı ama son anda kendini ön kapıda yakaladı. Avuçlarını tahtaya vurması Sinclair'in çalışanlarını onun varlığından haberdar etmiş olmalıydı, çünkü kapı açıldığında Sinclair'in çok ilgili hizmetçisi ortaya çıktı. Misafir odasına götürüldü ve bir dakika içinde onun için bir çay servisi getirildi. Gördüğü manzara ona aç olduğunu hatırlattı. Narin parmak sandviçlerden birini kaptı ve tamamını ağzına attı. Kaba olduğunu düşünüyordu ama şu anda Sinclair'e borçlu olduğu son şeyin kibarlık olduğunu düşünüyordu.

"Sen geldin."

Niamh, Sinclair'in sesini duyunca neredeyse boğulacaktı.

Kapı aralığına doğru eğildi. Saçları her zamanki kasıtlı vahşiliğinden biraz uzaklaşmıştı. Bugün sadece telaşlı görünüyordu. Hâlâ gömlek kolları üzerindeydi ve kravatı boynunda sallanıyordu. Boğazında Kit'in dirseği şeklinde bir çürük .

Onu görünce yüzünü buruşturdu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Sanki varlığını yeni hatırlamış gibi parmakları çürüğe gitti. *Yalancı*. Yutkunmak ya da konuşmak ona çok acı veriyor olmalıydı. Odaya girdi ve dirseklerini dizlerine dayayarak onun karşısına . Kadının yüz ifadesine baktıkça kendi yüz ifadesi de yumuşadı. "Öyle misin?"

"Henüz değil. Sanırım yalvaracağıma söz vermiştim."

"Doğru." Kendinden emin bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Duymanız gerektiği kadar çok kez özür . İkinizle olan ilişkiyi asla bu kadar ileri götürmemeliydim. Ama Pelinor Dükü beni evlatlıktan reddettiğinden beri çok öfkeliyim. Lovelace'in kimsenin benim gibi acı çekmemesini sağlaması gerekiyordu. Sırf 'tam' Avlish olmadıkları için cezalandırılıp nefret ediliyorlar." Durakladı. "Yıllardır suda yüzüyordum. Ama Jack'i canının yandığı yerden vurma şansım olduğunu fark ettiğimde, kendimi kaptırdım. Ne yaptığımı size söylerken ikinize de şüphe hakkı tanımadım. Şimdi bunun bedelini ödüyorum."

"İkimizden birinin seni vereceğine gerçekten inandın mı?" diye sordu sessizce. "Davanız haklıydı."

"Sanırım yıllar içinde saklanmaya çok alıştım."

"İkimiz de sana çok değer veriyoruz, Sinclair. Sootham'da bana nezaket gösteren ilk kişi sendin." Bakışlarını indirdi. "Hayatımda çok fazla arkadaşım olmadı. Seninle ve Kit'le paylaştığım zaman benim için çok anlamlıydı. Sanırım en çok acı veren de bu. Yaptığın şey çok değer verdiğim lekeledi."

"Biliyorum. Benim için de anlamlıydı." Sesi kırıldı. "Çok üzgünüm. Pek çok şey için."

"Mektuplaştığımızı ona ben de söylemedim," diye mırıldandı Niamh. "İkimiz de hatalar ve senin de en az benim kadar pişman olduğunu görebiliyorum. Seni affediyorum."

Başını kaldırdı ve kırmızı çerçeveli gözlerle ona baktı. "Öyle mi?"

"Elbette." Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Hâlâ incinmiş durumdayım. Ama senin

Niyetleri . Onlar iyi. Ve, şey ... Sen haklıydın." Şaşırmış görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Jack gerçekten de bir şeyler saklıyordu." Hikâye ağzından döküldü. Yükünü bir başkasıyla paylaşmak iyi hissettiriyordu: Kit ve Jack'in babasının onlara bıraktığı karmaşa ve Jack'in bununla başa çıkmaya çalışması. Babasının bu olaydaki rolünü anlattığında bile sözünü kesmeden onu dinledi, yüz ifadesi giderek daha fırtınalı bir hal alıyordu.

Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam alçak sesle ıslık çaldı. "çocuğu. Bu onu sonsuza dek batırmaya yeter. Eğer bu ortaya çıkarsa, Parlamento onu naiplikten azledecektir. Ve kral nihayet öldüğünde onun yerine geçmesini engellemeye çalışacakları da neredeyse kesin. Bunun dışında, Kastilya Kralı nişanı iptal etmekten daha kötüsünü yapabilir. Bana tuzağa düşürülmeyi hafife alacak biri gibi gelmiyor."

"Evet." Adam her şeyi şekilde ortaya döktüğünde göğsünde dehşet düğümlendi. "Bunların hepsi olası görünüyor."

Sinclair kaşlarını çattı. "Peki bunlarla ne yapabileceğimi bildiğin halde neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü." Ellerini yumruk yapıp kucağında sıkı. "Affedilmeyi hak etmek istediğine inanıyorum. Ve her şeye rağmen sana güveniyorum. Kit'i incitmek istemediğini ve halkımız için en iyisini istediğini biliyorum. Ve

belki . . . Belki de tüm düzeltmenin bir yolu vardır. Jack'in hala fikrini değiştirme şansı var."

"Değişim mi? Jack Carmine?" Sinclair alaycı bir şekilde güldü. "Benim tanıdığım adamdan mı bahsediyorsun?"

"Daha iyisini yapmak istediğine inanıyorum," dedi. "Babasından daha iyi olduğuna inanıyorum. Sadece nasıl olacağını bilmiyor ve yürümeye başladığı yoldan nasıl sapacağını da kesinlikle bilmiyor."

Sinclair sandalyesinden kalktı ve bar arabasını karıştırdı. Cam ve metal yumuşak bir şekilde birbirine çarptı. "Bir içkiye ihtiyacım var. Senin de ihtiyacın var gibi görünüyor. Biraz ister misin? Brendim var."

Daha önce hiç brendi içmemişti. "Lütfen."

Ona bir bardak doldurdu ve ellerine bastırdı. Dışarıda çiçekler pencere camına karşı fısıldıyordu. Ilık akşam ışığı odanın içine doldu.

Sinclair içkisini yudumladı. "Jack'in bir vicdanı olduğunu kabul ediyorum. Parlamento Kit'e şans tanımayacak. O çok genç. Bu da demek oluyor ki Machland ile işleri yoluna koymak için elimizdeki en iyi şans Jack. Ama sadece onu kendi aptal planından kurtarırsak."

İçten içe, tüm bunların son derece heyecan verici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Burada, deri koltukta oturmuş, konyağını yudumlarken, kendisini bir kulüpte politika tartışan nüfuzlu bir beyefendi olarak hayal edebiliyordu. "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz?"

Sinclair'in gözleri parlıyordu. "Başka ne demek istemiş olabilirim ki? Düşünü durdurmak zorundayız."

Niamh neredeyse brendisini tükürüyordu. "Ne? Hayır. Bunu yapamayız."

"Neden?" Sandalyesinden sıçradı, adeta enerjiden çatırdıyordu.

"Eğer düşün olmazsa Jack'in de bir planı olmaz. Protestocularla ilgili durumun durulacağına dair hiçbir işaret yok, bu da bir yerde taviz vermek zorunda kalacağı anlamına geliyor - ya Pelinor'dan başka bir yerden fon alarak ya da danışmanlarının ona gerçekten yardım etmesine izin vererek. Gördüğüm kadarıyla Castilia bu anlaşmadan hiçbir şey kazanmıyor, bu yüzden yapılacak tek etik şey bunu durdurmak." Durakladı. "Ayrıca, Rosa'nın Kit'e nasıl baktığını gördün mü? Ondan kurtulduğu için çok sevinecek."

"Sanırım fark etmedim," diye yalan söyledi.

"Kabul etmek gerekirse, biraz hassas bir dokunuş gerekebilir," diye devam etti, yılmadan. "Bunu bir çöküşe neden olmadan bir şekilde başarmamız gerekiyor."

Avaland ve Castilia arasındaki uluslararası ilişkilerin bozulması ya da Jack'in itibarının tamamen yok olması. Bu neredeyse imkânsız ama bu riski almaya hazırım."

"Ama *neden*?"

"Biraz heyecan işime yarayabilir." Acı acı gülümsedi. "Ve bu Sezon olan her şeye rağmen Kit hâlâ benim en iyi arkadaşım. Bu üzücü mü?"

Kit'in sesi zihninde yankılandı. *Sinclair aptalca sadıktı*. Ve Kit'i de hâlâ seviyordu. "Hayır, hiç de değil. Tabii benim de üzgün olduğumu düşünmüyorsanız."

"Kit'in de kendine göre bir cazibesi var sanırım," dedi alaycı bir tavırla. "Buna izin vereceğim." Niamh ona sırtarak karşılık verdi.

Sinclair çenesine vurdu. "En kolay yol Kit ya da Rosa'dan birinin etmesini sağlamak. Gençler her zaman fikirlerini değiştirir, bu yüzden çok fazla kaş kaldırmaz. Rosa'yı tanımıyorum. Ama Kit'i tanıyorum." Ona uzun uzun baktı. "Ve onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

Niamh'ın yüzü yandı. Ona Kit'in evlenme bahsetmemişi, çünkü çoğunlukla bunu unutmak istiyordu. "Onu partiden sonra gördün. Bir daha asla ikimizle de konuşmak istemeyecek. Her ne ima ediyorsan, seni temin ederim ki onun üzerinde hiçbir etkim yok."

"Hadi ama! Nerede senin o yapabilirim tavrın?" Sinclair kollarını kavuşturdu. "O güzel mavi gözlerini ona dik ve özür dile. Sakinleşmek için birkaç günü vardı ve eğer fark etmediysen, senin için tam bir çocuk oyuncağı."

Gözlerini kırıştırtmanın bu durumu düzelterek çok şüpheliydi ama bu noktada her şeyin denemeye değer olduğunu düşünüyordu. "Diyelim ki özrümü kabul etti. O zaman ne olacak?"

"Jack ortaya çıkmaktan korkuyor," dedi Sinclair. "Onu ifşa etmekle tehdit ediyorum. Kit onun planına uymayı reddediyor. Böylece kimseye üstünlüğü kalmaz. Hatta Kit'in Avaland için nasıl yeni ve büyük bir vizyonu olduğuna dair küçük bir köşe yazısı bile yazacağım. Kimse Kit'e dokunmaya cesaret edemeyecek. Babasının hataları yüzünden şehit olması için hiçbir neden yok."

Niamh uzun bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Onunla tekrar konuşmaya çalışacağım." "Mükemmel! bakarsanız, onun nerede olduğunu biliyorum. şu anda."

Niamh canlandı. "Nereye?"

"Nightingale'deki bekarlığa veda partisinde." Sinclair yüzünü buruşturdu. "Davet edilmemiştim. Bunda şaşılacak bir şey yok."

"Anlıyorum. Bekarlığa veda partisi nedir?"

Abartılı bir şekilde irileşmiş gözlerle ona baktı. "Bu sadece bir erkeğin hayatındaki en önemli gün. Özgürlüğünün son günü!"

Adam ona açıklamış ama o anlamakta zorlanmış. Anlayabildiği kadarıyla, bir grup insan bir odada oturuyor, tüm hislerini kaybedene kadar içiyor ve yiyordu. Sonra, belki de şarap sarhoşluğu içinde bir geyik avlıyorlar, derisini yüzüyorlar ve ertesi gün geline hediye olarak sunuyorlardı. Niamh onun kendisiyle dalga geçtiğinden şüpheleniyordu ama bu konuyu açarak kendini daha fazla utandırmak istemiyordu. Kollarında bir geyik derisi tutan, etkilenmemiş ve tamamen şaşkın Rosa'nın görüntüsü onu neredeyse öldürüyordu.

"Kendini şanslı saymalısın," dedi Niamh. "Caterlow'da yeni evlilere sokaklarda geçit töreni yaparız ve onları çamur ve çiçeklerle kaplarız. Sonra da onları bir göle doğru kovalarız."

"Bu kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü ve Niamh yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bu tamamen saçma bir fikirdi. Kit ona zaten evlenme teklif etmişti -korkunç bir şekilde, evet- ama bir başkasını bekleme onuruna asla sahip olamayacaktı. Eğer Kit düğünü iptal ederse, elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Bütün emekleri boşa gidecekti. Ailesine daha iyi bir hayat sunmak için tek şansı da gitmiş olacaktı.

"Bu riske girmek gerçekten akıllıca mı?" diye mırıldandı. "Jack'in planı işe yarayacak."

"Pekâlâ." Sinclair kaşlarını çatı. "Hadi oynayalım, olur mu? Kit ve Rosa evlenir. Castilia beş yıl boyunca herhangi bir askeri çatışmanın dışında kalır. Eve dönüyorsun, gerçek bir şeyin olduğunu biliyorsun ve onu bırakıyorsun, ama en azından kendinden başka kimse için tekneyi sallamadın. Senin için bu kadar mı? Gerçek mutluluk?"

Bu kulağa kesinlikle korkunç geliyordu. "I . . . Bilmiyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Ölüm döşeğindeyken, herkesin ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koymaktan ne kadar gurur duyduğunu düşünecek misin? Keşke *daha fazla* vazgeçseydim diyecek misin?"

İçinde bir umut filizlendi ama onu avucunun içinde ezdi. "Elimde bu kadar az şey kalmışken nasıl kendi mutluluğum için yaşayabilirim? Ailem bana güvenirken, bu nasıl anlamlı olabilir?"

"Çünkü insanları mutlu için kendini yavaş yavaş öldürmenin bir anlamı yok!"

Niamh onun sesindeki ani sertlik karşısında irkildi.

"İnan bana, denedim. O kadar çok denedim ki." Sanki aniden bitkin düşmüş gibi sandalyesine geri çöktü. Bu kelimelerdeki sessiz acı kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Pelinor'un istediği oğul olmaya çalıştım. Kit kurtarılmak istemezken onu kendinden kurtarmaya çalıştım. Ama bu sevgi değil.

Bu delilik. Size ve herkese zulümdür. Bunu göremiyor musun?"

Niamh hıçkırıklara boğuldu. Onu neyin mutlu ettiğini düşündüğünde, *gerçekten* neyin mutlu ettiğini... Şuna benziyordu: tekrar arkadaşı olabilecek biriyle sıcak bir odada brendi içmek. Yazın çimlerde oyun oynamaya, yağmurda Kit'in yanına kıvrılmaya ya da o serasıyla ilgilenirken dalgın dalgın nakış işlemeye benziyordu. Her biri bir mum alevi kadar küçük, binlerce sessiz an gibi görünüyordu. Ama bir araya geldiklerinde ısıtıcı ısıldılar - bir galaksi kadar geniş ve parlak. Böylesine güzel, şefkatli şeyler nasıl bencil olabilirdi?

Mutluluk, vücudu merhamet için yalvarmaya başladıktan çok sonra, bir dantelcinin lambasında dikiş dikmeye hiç benzemiyordu. Ağrıyan parmaklara ve yüzen düşüncelere hiç benzemiyordu. Yorgunluk ve *pişmanlığın* ağırlığı altında gittikçe daha derine batmaya hiç benzemiyordu.

Sinclair içini çekti ve mendilini ona uzattı. "Sootham'da büyürken pek çok korkunç şey gördüm. İnsanların miraslarını korumak için ne kadar ileri gidebileceklerini. Yapacakları şeyler, incitecekleri insanlar. Ama çok güzel şeyler de gördüm. Ailemin kır evinin yakınında bir göl var. Kulağa saçma gelebilir ama ördekleri seyretmeyi çok severdim."

Niamh güldüğünde o da cesaretle gülümsedi. "Yumurtadan çıktıklarında gördükleri ilk canlıya tutunurlar. Çoğu zaman bu anneleri olur. Ama bir sezon yuvada bir yumurta kalmış ve ördek yavrusu yumurtadan çıktığında Dük'ün tazısına damgasını vurmuş. Neyin izini sürerlerse, ona doğru yüzerler. Tehlikeli olsa bile, tamamen yanılıyor olsalar bile, bu içgüdüğü takip ederler. Yaptıkları ilk şey budur. Aşk için yaşarlar.

"Hiçbir şeyin garantisi yok Niamh. Hepimiz öleceğiz. Sen ve ben şu anda ölüyoruz ama aynı zamanda *hayattayız*. Sevgi, hayatı yaşamaya değer kılan şeydir. Sevgi

En çok ihtiyaç anda bizi harekete geçiren Şey. Mirasınız . Etrafınızdaki insanları nasıl sevdiğinizdir, onlar için ne kadar fedakârlık yaptığınız değil."

Niamh elindeki mendille gözlerini sildi. "Teşekkür ederim, Sinclair. Gerçekten."

"Lafı bile olmaz." Gülümsediğinde fesatlık tanrısı gibi görünüyordu. "Ee, ne diyorsun? Kit'i Nightingale'de ziyaret edelim mi?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Saatın geç olmasına rağmen Sootham sokakları hareketli ve canlıydı. Ancak Niamh gözlerini ayaklarından ayırmıyordu. Kaldırım taşları bu gece hainceydi ve nemden parlıyordu. Yağmur suyu -ve diğer uygunsuz sıvılardan oluşan bir bulamaç- çatlaklarda birikiyor ve sokak lambalarının yağlı, altın ışığını yansıtıyordu.

Ne bir etek boyunu *ne de* bir çift terliği mahvetmeyecekti. Hayatının en önemli gecesinde dikkatsiz bir çocuk gibi görünmeyecekti. Kaldırımdan dikkatlice indi ve dirseğindeki sert bir çekişle hemen geriye doğru sarsıldı. Niamh tökezleyerek Sinclair'e döndü, tam o sırada gecenin içinden bir at arabası fırladı. Atlar ve ezici tekerleklerden oluşan bir bulanıklık içinde takırdayarak geçti. Kalbi göğüs kafesine çarptı.

"Dikkatli ol." Adam ona kolunu uzattı, kadın da minnetle kabul etti.

Onu su birikintilerinin ve kumarhanelerden ve kulüplerden dökülen, gürültülü, neşeli ve içkiden dengesiz beyefendilerin etrafında dolaştırdı. Hayatında kendini hiç bu kadar yabancı olduğu bir yerde hissetmemişti. Burasının kendisi gibi kızların olması gereken bir yer olmadığını anlamıştı. Ama şehrin en kötü şöhretli siyasi köşe yazarlarından birinin kolundayken -ve kaybedecek çok az itibarı kalmışken- kendini tuhaf bir şekilde güvende hissediyordu.

Sinclair komplocu tavırla eğildi ve "Burası tüm soyluların metreslerini götürdüğü yer. En iyi dedikoduyu burada bulursunuz."

"Ticari sırlarını mı ifşa ediyorsun, Sinclair?"

"Pek sayılmaz," diye alay etti. Çenesini sokağın bir binaya doğru salladı. "İşte buradayız. Yüksek sosyete erkeklerinin kıyameti."

Karanlık pencereli dükkânların ve kalabalık kahvehanelerin arasına sıkışmış olan Nightingale's, gösterişli beyaz taşları ve heybetli mazgallarıyla kasvetten ve meşelerin koruyucu kollarından yükseliyordu. Ferforje çitin diğer tarafında, ikiz gaz lambaları karanlıkta devasa bir canavarın gözleri gibi yanıyordu. Ön tarafta, neredeyse opak ve siyah su damlacıklarıyla kaplı devasa bir pencere sokağa bakıyordu. Eğer gözlerini kısarsa,

hemen ötesinde hareket eden insanların şekillerini . Sinclair'ın sevimli evini bile oyuncak bir ev gibi gösteriyordu.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," dedi zayıf bir sesle.

"Endişelenecek bir şey yok, benim sevgili, masum yoldaşım. Erkekler buraya kumar oynamaya ve kendi aralarında didişmeye gelirler. Çoğunlukla iskambil ya da şans oyunları. Bahis kitapları da var. Bu sezon kimin evleneceği ya da kimin evliliğinin yıkılacağı gibi konularda bahse giriyorlar. Lord Bowsworth'un bir keresinde yağmur damlası yarışı üzerine iki yüz gine bahis oynadığını duydum."

Bu gece başarılı olursa, kızdıracığı adamlar bu tür adamlardı. Belki de bazıları Kit ve Rosa'ya karşı çoktan bahse girmişti. Boğazındaki sinir düğümünü yuttu. "Doğru."

Bastonunu ıslak kaldırım taşına vurdu, sonra binanın yan tarafından merdiven gibi uzanan bir kafese doğru işaret etti. Basamaklarından salkım söğütler sarkıyor, tatlı kokusu esintiyle taşıyordu. "Şurayı görüyor musun? Balkona çıkmak için tırmanabilirsin. Bu arada ben de dikkat dağıtıcı bir şey yapacağım. Kit kendi haline bırakılır bırakılmaz balkona doğru koşmaya başlayacaktır. Bunu garanti ederim. Kurnazlığını kullan. Ne kadar inatçı bir göt olduğunu fark eder. Düğünü iptal eder. Kriz önlenmiş olur."

Başını salladı.

Sinclair kaşlarını çatarak balkona baktı. "Bunu yapabileceğinden emin misin? Havaya takılıp düşmek gibi bir huyun var."

"Hayaletler beni iter, haberin olsun!" Ofladı pufladı. "Biraz inancın olsun." "Pekâlâ," dedi kuşkuyla. "Yakında görüşürüz."

O kapıdan geçerken, tam bir güven timsali olan Niamh binanın yanından süzüldü. Burada ışık dar sokağa neredeyse hiç ulaşmıyordu ve sis sokak lambalarının üzerinden tembelce geçerken, karanlık etrafını sarıyordu. Bir gölge diğerlerinden ayrıldı ve ona doğru süzüldü. Niamh bir çığlık attı. Ama bu sadece siyah bir kediye, yanından hızla geçip gidiyordu. Varlığını yumuşak, meraklı bir "ow?" sesiyle kaydetti.

Kendine kızmanın da ötesinde bir nefes verdi. Halkının, Castilia'nın ve sevdiği adamın iyiliği için bunu yapabiliirdi.

Niamh kafese tutundu. Demir avuçlarına karşı kaygan ve soğuktu ve ağırlığını ilk basamağa verdiğinde tüm yapı protesto edercesine inledi. Kendini basamak basamak yukarı çekerken bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Bu kadar yaklaşımsken, salkım söğütlerin kokusu iğrençleşti,

ve tırmanırken çiçekler burnunu gıdıkladı. Nefesi daralıyordu ama yerin ne kadar altında olduğunu düşünmek istemiyordu. Sonunda titreyen parmaklarını balkonun parmaklıklarına doladı. Olabildiğince dikkatli bir şekilde kendini balkonun parmaklıklarına bıraktı ve sonra eriyerek yere düştü.

Yıldızlar tepesinde dönerken ve görüşü , göğsü kabararak sırt üstü yattı. Tırmanırken nefes almayı hatırlamak öncelikler listesinde üst sıralarda değildi.

Belki de Sinclair endişelenmekte haklıydı. Bu, çok kötü fikirlerden oluşan çok uzun bir liste içinde, şimdiye kadar gerçekleştirdiği en kötü fikirdi.

Nefesini toparladıktan sonra ayağa kalktı ve beklemeye başladı. İçeriden gelen ışık bir metre ötedeki zemine yayıldı. Buradan içerideki kulübü zar zor seçebiliyordu. Her şeyin üzerinde mazmatik bir sis vardı ama kadehlerin şingirtısını, kahkahaları ve servetlerini ortaya koyan erkeklerin bağırıışlarını duyabiliyordu. Çoğu masaların etrafında kümelenmiş ve barda oyalanıyordu. Hayal kırıklığı yaratacak şekilde, Sinclair'in onu inandırdığından çok daha az av aleti vardı. Onun söylediği tek bir kelimeyi bile dinlememesi gerektiğini bilmeliydi.

Balkon kapıları açıldı. Niamh bir şaşkınlık ciyaklamasını yuttu.

Kit parmaklıklara doğru yürüdü ve üzerine eğildi. Sanki bütün gece nefesini tutmuş gibi hırıltılı bir soluk aldı. Kulübün kokusunu üzerinde taşıyordu: keskin tütün dumanı ve içkinin hastalıklı tatlı keskinliği. Bu ortamda bulunmak onun için kolay olamazdı. Teni her zamankinden daha solgundu ve terden kayganlaşmıştı. Kimse ona pek aldırıış etmedi. Kart oyunlarına ve kadehlerine çok dalmışlardı.

Ama ne kadar sefil ve stresli görünse de, onu görünce kalbi yine de umutsuzca çarptı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı; ceketini bir sandalyenin arkasında unutmuş olmalıydı. Ona tekrar dokunabilmeyi diledi. Buna hakkı olmasını diledi. Purosunun yanan ucu bir vasiyet gibi yanıyordu. Sigarasını huzursuzca üflüyor, onun karanlıkta bir aptal gibi durduğunu fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Kit."

Neredeyse yerinden sıçrayacaktı. İtiraf etmeliydi ki bir kez olsun ürkütücü *olanı yapmak* tatmin ediciydi. Gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı, sanki yeterince çabayla yok edebileceği korkunç bir hayalmiş gibi. Ama bu başarısız olunca, gözlerini dikti. Yüzünden geçen duyguları takip edemiyordu.

Her biri onu sopayla dövdü. Sonunda, tahmin edilebileceği gibi öfkeye karar verdi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Seni görmek istedim. Kelimeler tam orada, dilinin ucunda asılı duruyordu. *Seninle konuşmak istedim.* Ama onu görür görmez kaçmamıştı. Artık ilk engeli aştığına göre, bu fırsatı tehlikeye atamazdı.

"Özür dilemek istedim. Özür dilerim."

"Evet," dedi . "Bunu zaten söyledin. İstedığınızı aldığınıza göre artık gidebilirsiniz."

"Bekle, lütfen." Kadın ona doğru bir adım attı ve adam sanki kadın ona bıçak doğrultmuş gibi kendini parmaklıklara attı. Sakinleşerek birkaç adım geri çekildi, salkım söğütlerin bir perde gibi sarktığı yere. Adamın ihtiyatlı gözleri karanlıkta bir kedininki gibi parladı ama yine kıpırdamadı.

"Bana dikkatli olmamı söylediğinde Lovelace'a -Sinclair'e- yazdım," diye devam etti. "İlk geldiğimde bana yazmıştı ama beni seni gözetlemeye hiç zorlamadı. Böyle bir niyetim hiç olmadı ve olmadı da. Ama her şeyi kendi başıma halledebileceğime inanmakla aptallık ettim. Korkak olduğum konusunda haklısın. Kendi iyiliğimi düşünmeden hep kaçıyorum. Ama bu sefer başka birini de incittim." Sesi titredi ve gözyaşlarını tutmak için gözlerini sıkarak kapattı. "Çok daha önce bir şeyler söylemeliydim. Sana gerçeği söylemediğim her an için pişmanlık duyuyorum. Bizi buraya getiren benim dikkatsizliğimdi. Çok özür dilerim."

Kit uzun bir süre sessiz kaldı. Purosunun küllerini vurdu. "Ne yapman gerektiği üzerinde durmanın bir anlamı yok. Her şey bitti."

"Öyle olmak zorunda değil," dedi nefes nefese.

Sinclair'in planını anlatırken hiç ara vermeden dinledi. Kit duygularını saklamakta her zaman çok kötüydü, ama kadın konuşurken, rahatsız edici bir şekilde boş kaldı. Puro dumanı yüzünün önünde parıldarken, sanki dünyalar arasındaki perdenin karşı taraflarında duruyorlardı.

"Hayır," dedi. "Sinclair yıllardır kendi yöntemini deniyor. Bu oyunları oynamaktan bıktım. Benden bu kadar. Kendimi bir daha aptal yerine koymayacağım - özellikle de siz ikiniz ve sizin saçma sapan planlarınız için."

"Bunu düşünmedin bile!"

"Düşünmeme gerek yok."

Aralarındaki gerginlik bıçak gibi kesildi. En son yalnız kaldıklarında ona öyle şefkatle bakmıştı ki, saçları ve gözleri serin ve gümüş rengindeydi. Her şeyi bu kadar canlı hatırlamak istemiyordu. Adamın nasırlı ellerinin tenindeki yumuşaklığını, bakışlarındaki saygıyı. Ama şimdi Kit ona saf ve mutlak bir sitemle bakıyordu. Bu uçurumu nasıl geçeceğini bilmiyordu, ya da bu uçurumu geçmenin bir yolu *olup* olmadığını. Adamın aralarına kapattığı kapıyı yumruklamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Neden olmasın?"

"Babamızın yaptıklarının cezasını Jack'in çekmesine izin veremem," dedi alçak sesle. "Bütün hayatını beni koruyarak geçirdi. İyiliğinin karşılığını ödeme zamanı geldi."

Yapabileceği onca aptalca, fedakârca şey varken ... ! Eğer Jack onun iyiliği için nişanı bozmayacaksa, belki de Jack'i başka bir şekilde ikna edebilirdi. "Ama Jack'in planının işe yarayacağını garanti yok! Ayrıca, Infanta Rosa'yı bilmeden bu işe bulaştırman çok yanlış. Eğer zerre kadar onurun varsa, bu nişandan kurtulmasına izin verirsin."

Soğuk bir tavırla, "Her şeyi kafandan attın mı?" diye sordu. "Hayır! Neden mutsuz olmaya bu kadar kararlısın? Neden daha iyisini hak etmediğini düşünüyorsun?" Sesi dalgalandı. "Seni mutlu etme konusundaki tüm iddiamı kaybettiğimi biliyorum. Ama görevini yapmanın başka bir yolu varsa, İnandığın şey için savaşmak istiyorsan, bunu neden kendine yapıyorsun?"

Kit kederli görünüyordu ama sesini dengede tutmak için etkileyici bir itidal gösterdi. "Bunu riske atamam."

"*Neyi riske atıyorsun*, Kit? Bana bunu gerçekten yapmak istediğini söyleyebilir misin?" Kendini vahşi ve pervasız hissediyordu, sanki bir balkonun değil de bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi. Duygularının gücü bir fırtına gibi kabarmıştı. Biri onları burada bulursa, bu yıkımın ötesinde bir şey olurdu, ama bunu umursayacak durumda değildi. Bu şekilde bitmesine izin veremezdi. "Bana istediğini söyle. Bana memnun olacağını söyle. Bana pişmanlık duymayacağını söyle, ben de sana iyi dileklerde bulunayım. Avaland'ı bir an önce terk edeceğim ve arkama bakmayacağım. Seni sevgiyle hatırlayacağım ve beni gereğinden fazla düşünmeni istemeyeceğim."

Sessizdi.

"Söyle bana," diye inledi, "*lütfe*."

"Buraya gelmen çok zalimceydi."

"Zalim mi?" Yumruklarını iki yanında sıktı. "Benimle arkadaş olmak ve bana eşitmişim gibi davranmak zalimlik. Acımasız olan-"

Akıcı bir hareketle purosunu bıraktı ve aralarındaki boşluğu geçti. Kızın sırtı duvara çarptı. Adam gergin bir şekilde kızın üzerinde belirdi ve vücudunun sıcaklığı bir dalga gibi kızın üzerine yayıldı. Onun içindeki özlemi okumuş olmalıydı ki gözbebekleri büyüdü. Artık onun yüzünde açlığın nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordu. Gözlerinde alev alev yanan bir ateş vardı ve aptal olduğu için yanmaya fazlasıyla hevesliydi. Adamın nefesi dudaklarında titriyordu.

Bu, diye düşündü. Bu çok zalimce.

"Acımasız olan," dedi, "umut etmeme izin vermen."

Konuştuğunda, ağzı onunkine doğru hareket etti. Yumuşak, tüy kadar hafif bir baskı. Bir daha asla sahip olamayacağı bir öpücüğün hayaleti. Bir cezaydı bu - kendisi için mi yoksa onun için mi, emin olamıyordu. Bu ıstırap, en kötü kâbuslarında kendisi için uydurabileceğinden bile daha büyüktü.

Ama sonra ağzı onunkini yakaladı, sert, ısrarcı ve *öfkeliydi*. Niamh'ın gözleri genişledi, ona perçinlendi. Arzu onu erimiş hale getirdi. Öfke onu inatçı bir dirençle doldurdu. Ama dişleri alt dudağını çekiştirirken, bir dizini onunkilerin arasına kaydırırken, gözleri çaresizce kapandı. Kendini adama doğru şekillendirmek için yukarı doğru kalktı. Adamın çıkardığı sert inilti içinde birikti. Onun ateşli, boyun eğmez arzusuyla karşı karşıya kaldığında, buraya ne için geldiğini ya da ne hakkında tartıştıklarını *bir* türlü hatırlayamıyordu.

Sonra korkunç bir ses duydu: açılan balkon kapısının gıcırtısı.

Kulübün gürültüsü dışarı taşıtı: kahkahalar, bardak ve bozuk para şingirtıları.

Kit sertçe geri çekildi. Gözlerinin derinliklerinde altın rengi bir ışık -ve panik- parladı. Gözlerini kırpmasına fırsat kalmadan salkım söğüt onu *yakaladı*. Sarmaşıklar kollarına ve beline dolandı, sonra da onu gölgelerin içine doğru sürükledi. Yeni bitkiler, narin ve büyüyle hafifçe parıltıyan bu bitkiler onu tamamen gözden gizledi. Yaprakları burnunu kaşıdı ama nefesini tuttu ve hapsirliğini bastırdı. Onu kurtardığı için kendisine yapılan kaba muameleye kızması zordu. Tekrar.

Jack dışarı çıktı. "İşte buradasın. Burada ne yapıyorsun?" "Yok bir şey," dedi Kit, sesi biraz soluk soluğaydı. "Sadece biraz hava."

Jack kuşkuyla baktı, ama yanına geldi. Bir elini Kit'in omzuna koydu ve Kit geri çekilmedi. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama sen doğru olanı yapıyorsun."

Kit'in çenesi çalıştı ama cevap vermedi.

"Aramızı nasıl düzeltebilirim?" Jack parmaklıklara doğru eğildi.

"Yarından sonra kendi hayatını yaşamaya devam edeceksin. Aramızda bu kadar pişmanlık varken bu şekilde ayrılmamızı istemiyorum."

"Bırak gitsin Jack," dedi Kit yorgun bir sesle. "Kendine daha fazla işkence etme. Benim hatırım için değil. Son birkaç gün seni daha iyi anlamama yardımcı oldu. Bir düzeyde, her zaman anladım."

"Umarım sevdiğimi biliyorsundur-"

"Evet. Biliyorum." Kit gerildi. Gözlerini geceye dikmişti ama Niamh buradan bile onun yüz ifadesini hüznün kapladığını görebiliyordu. "Ben de biliyorum."

Jack onunla yüzleşmek için döndü. "Kit, ben ..."

"Burada işimiz bittiyse," dedi Kit, "gidelim."

Döndü ve içeri doğru yürüdü. Jack onu takip etmeden önce sadece bir an oyalandı.

Etrafındaki sarmaşıklar yavaş yavaş gevşedi. Onu o kadar nazıkçe ve özür dileyerek yere indirdiler ki, eteklerinin tozunu alıp saçlarını yeniden düzenledikleri izlenimine kapıldı. Mor ve altın rengi çiçekler havada süzülüp ayaklarının dibine yerleşti. Niamh birkaç uzun an boyunca balkon korkuluğuna yaslanmış, parmak uçlarını şişmiş dudaklarına bastırmış bir şekilde durdu. Yüzü, muhteşem bir kızarıklık olduğundan emin olduğu bir şekilde yanıyordu. Öfke ve düşkünlük içinde öylesine birbirine karışmıştı ki nefes alamıyordu.

Kit Carmine gelmiş geçmiş en çekilmez, en aykırı, en *kafa karıştırıcı* adamdı.

Ama kadın ona bir kaçış yolu, onu sonsuza dek özgür bırakma şansı vermişti ve o bunu kullanmamıştı. Onu hayata tutunmaya çalışan bir adamın öfkeli, dehşete düşmüş çaresizliğiyle öpmüştü. Onu sanki nefes almak kadar içine işlemiş gibi korumuştü.

Sadece kendini inkar etmek için beni inkar etme.

Yarın, daha tereddüt edemezdi. Onu, onun kendisini sevdiği gibi sevmek zorunda değildi. Ama hayatında bir kez olsun, kendi şartlarına göre bir hayat kurma şansını hak ediyordu. Kendi tavsiyelerini dinlemek için ikinci bir şansı hak ediyordu.

Ona bir tane verirdi.

Ve sonra, eğer mecbur kalırsa, onu bırakacaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Önceki gece yine bir peri masalı gibiydi: Bir kız kaçırılmış ve zalim ailesi daha akıllıca davranamadan geri dönmüştü.

Saat on birde Sinclair onu gizlice saraya sokmuştu. Dönüş yolculuğu boyunca Kit'in inatçılığına öfkelenmiş, sonra da kendini tüketip alışılmadık bir sessizliğe gömülmüştü. Niamh hayatında bir kez olsun bu sessizliğe aldırmamıştı. Balkonda kök salan bir plan, vagonun karanlığında çiçek açmaya başlamıştı. Aptalca, imkânsız bir plan ama yine de bir plan. Ne kadar umutsuzca istese de Sinclair'i bu işe bulaştıramazdı. İşler ters giderse, rezilliği ona dokunmayacaktı.

Sabah üçe kadar Kit'in pelerinini işlemeyi ve birleştirmeyi bitirmişti. Saat altıda uyandırılmış ve Rosa'nın konağına getirilmişti; gelinlik ve Kit'in pelerininin her biri kılıfındaki bir mücevher gibi narin bir kutuya konmuştu.

Şimdi Rosa'nın odasına doğru yürürken, ayaklarının üzerinde uyuyakalmaktan korkuyordu. Jack'in uşaklarından biri telaşlı bir tazı gibi peşinden geliyordu. Kapı arkalarından kapandığında, Jack kapının önünde durdu ve bakışlarını Rosa'nın üzerinde sabitledi. İçinde bir uyarı vardı: *Naip prens izliyor. Pişman olacağın bir şey söyleme ya da yapma.*

Rosa mahremiyet perdesinin arkasında onu bekliyordu. Yanındaki masanın üzerinde saçlarına örülmek üzere bir buket gül duruyordu. Tüm dikenleri dikkatlice çıkarılmış ve yapraklarını gevşetmek için sapları döndürülmüştü. Rosa dudaklarını Carmine kırmızısına boyamıştı. İnce sabahlığından başka bir şey giymediği halde zarif görünüyordu. Ama yakından , zeytin rengi teninin her zamanki parlaklığından hiçbir şey taşımadığı görölüyordu. Yanaklarına sürdüğü allığın altında mumyalanmış gibiydi.

"Günaydın," dedi Niamh, sesi bir biraz daha fazlaydı. "Gerçekten de öyle," dedi Rosa dalgınca. "Gidelim mi?"

Niamh elbiseyi dikkatle paketinden çıkardı. Eteğin uzun kuyruğu koyu renkli bir su deresi gibi yerde yuvarlanıyordu. Rosa takdirini belli eden bir bakışla inceledi. Niamh elinden geldiğince hızlı çalıştı.

Rosa'yı içine sokmak için. Tabii ki en az üç kez etek ucuna takıldı ve neredeyse kollardan bir ya da üç pul fırlıyordu. Son jet düğme de Rosa'nın boynunun iliştirildiğinde, Niamh duvağı bir taç gibi başına yerleştirmek için sallantılı bir tabureye tırmandı. Yerine sabitlemeden önce kumaşın dökümünü ayarladı. Duvak sırtından aşağıya doğru aktı ve tüm karmaşık dantel işlemleri sergilenecek şekilde yere yayıldı.

"İşte oldu." Niamh el işine hayranlıkla bakmak için bir adım geri çekildi. "Hazırsın."

Rosa aynanın önünde durdu. Muazzam altın çerçevesinin içine hapsedilmiş, yağlı boya ile yapılmış bir portre gibi görünüyordu - ya da yüzündeki çok tuhaf ifade olmasa görünecekti. Sanki oldukça acı bir şey tatmış gibi burnunu kaşıdı. "Ne kadar sıra dışı bir büyüünüz var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hissediyorum," dedi, eşit oranda tiksinti ve hayretle, "oldukça duygu. Kafanın içi böyle bir şey mi? Her zaman bu kadar *meşgul olmana* şaşmamalı."

Kuşkusuz, elbisenin içindeki büyüler oldukça güçlüydü. Elbise onu olabilecek her şey için özlemle ve yapamadığı şey için üzüntüyle doldurdu. Geriye dönüp baktığında, belki de Kit onu kovduktan hemen sonra elbiseyi bitirmemeliydi. Bir düğün için oldukça uygunsuzdu ama en azından gelinliğin zarif uyuyordu. Rosa gecenin tanrıçası olabilirdi.

"Özür dilerim," dedi Niamh mahcup bir ifadeyle, "kendimi olabilirim. Ben-"

"Hayır. Hiçbir şeyi değiştirme. İstedğim her şey var."

"Kilisede kesinlikle tek bir kuru göz kalmayacak," diye öneride bulundu.

Rosa yansımasına baktı, yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Kendimi neredeyse bir gelin gibi hissediyorum."

Kalbi acı dolu bir şekilde. "Buna sevindim. Çok güzel görünüyorsun."

Ancak o zaman -sesinin ve boğazının yanmasıyla- ağlamaya başladığını fark etti. Rosa tamamen şaşkın, hatta telaşlı görünüyordu. Sonra ciddi bir tavırla, mahremiyet perdesini kenara iterek kapının yanında bekleyen uşağa seslendi. "Sen. Derhal çay getir."

"Özür dilerim, Majesteleri," diye cevap verdi. "Prens naibi kızı yalnız bırakmamamı söyledi."

Rosa kendini tam boyuna çekti ve çenesini kaldırdı. Simsiyah elbisesi içinde gerçekten de çarpıcı bir figür oluşturunuyordu ve ses tonu muhteşem bir küçümsemeye çınılıyordu. "Ne yani, o bir mahkûm mu? Yoksa onun onurunu lekelememden mi korkuyorsunuz?"

Rahatlamadan önce rahatsız edici bir sessizlik geçti. "Hayır, Majesteleri. Tabii ki hayır."

"O zaman git, ben kayınbiraderime bana acımasızca davranıldığını söylemeden önce. Açlıktan ölüyorum. Sanırım baygınlık geçirmeye başlıyorum."

Solgunlaştı. "Derhal, Majesteleri."

O gözden kaybolur kaybolmaz Rosa bir şezlonga çöktü ve Niamh'a düz bir bakış fırlattı. "O da neydi öyle? Burada tam olarak neler oluyor?"

"şey yok!" Niamh yüzünü kuruladı ve gülümsemeye başladı. "Düğünler beni duygusallaştırıyor ve elbisenizdeki büyüler Kendimi daha fazla utandırmamak için elimden geleni yapacağım."

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Bu retorik bir soru değil." "Hayır! Tabii ki değil."

"O zaman neden bana yalan söylüyorsun? Her daha fazla tökezliyorsun. Ve sen ..." Rosa umutsuzca onu işaret etti. "... sızıntı."

Miriam ona *Rosa'nın oldukça anlayışlı bir insan olduğunu* söylemişti. Öyleydi de. Niamh onu hiçbir şeyin sarsmamasına imreniyordu. Ama nedense Rosa kadar sabırlı ve pragmatik bir kadının bile *aşık olduğumu ve ikinizden biri bu düğünü etmezse, birlikteliğinizin sizi mali açıdan iflas etmiş bir krallığa yarım on yıl boyunca zincirleyebileceğini* düşünmüyordu. Bunu riske atamazdı.

O da yanına ve "Stres yüzünden. Günlerdir neredeyse hiç uyumadım."

Rosa elini garip bir şekilde Niamh'ın başının üstüne koydu. Niamh bunun güven verici olduğunu düşündü. "Benim hatırım için kendini çok zorladın."

"Benim için kendini üzme. Bugün seninle ilgili." "Şimdi mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Tam o sırada Miriam kalçasıyla kapıyı iterek açtı, kollarında kuşku uşaktan aldığı belli olan çay servisi vardı. tepsiyi kurcalarken konsantrasyondan dili dışarı çıkmıştı. Ama Rosa'yı gördüğünde dudakları aralandı ve tepsi neredeyse elinden düşüyordu. Çay fincanları tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Rosa." Miriam'ın gözlerinde yaşlar parıldadı. "Yukarıdaki Tanrı, sen bir hayalsin."

Rosa kalın bir kahkaha attı, sevecen ve hüzünlü. Peçesinin altından uzanıp parmak uçlarını gözlerinin altına götürdü. "Dur. Yakında sızmaya başlayacağım."

Niamh kendini gelmiş geçmiş en büyük aptal gibi hissediyordu.

Bunu daha önce nasıl görmediğinden, gerçekten görmediğinden emin değildi: Rosa'nın savaşa hazırlanan bir asker gibi her şeye katlanmasının, Kit'in kalbinin başka bir yerde olmasının Rosa'nın umurunda olmamasının, Miriam'ın Niamh'a sorgusuz sualsiz yardım etmesinin nedenini. Şimdi her şey çok güzel, nefes kesici, yürek parçalayıcı bir şekilde ortadaydı. Görünmez bir iplik ikisini birbirine bağlıyordu.

Sevgiler.

* * *

Infanta Rosa de Todos los Santos de Carrillo ile Clearwater Dükü Prens Christopher Carmine'in evleneceği gün, her şeye rağmen mükemmeldi.

Parlak ve bulutsuz bir sabahtı - Avlish'te nadir görülen bir durumdu - ve yeşil çimenleri üzerinde parlayan kraliyet sarayından beyaz taşlı Saint John Katedrali'ne kadar sokaklar insanlarla doluydu. Soylular ve halktan insanlar toplanmış, içiyor, sohbet ediyor, tezahürat yapıyor, şarkı söylüyor, ağlıyor itişip kakışıyorlardı. Kalçalarında hasır sepetler taşıyor ve yola otlar ve çiçek yaprakları atıyorlardı. Her çiçek bir dileği temsil ediyordu: sağlık, talih, bereket ve mutluluk. Avlish geleneğinde damat, düğün konuklarına evinden katedrale kadar bir geçit töreninde önderlik ederdi.

Niamh'a bir cenaze töreni kadar acımasız gelmişti. Bugün Kit'i sonsuza dek kaybedebilirdi.

Geçit törenini tek başına takip etti. Ceset kokusu ve etrafını saran insan seli onu bunaltmıştı. Kulakları , nabızı bileklerinde atıyor ve gözleri yorgunluktan kafatasından dışarı akacakmış gibi hissediyordu.

Dolabının arkasından çıkardığı koyu renk pelerin ruh haline uyuyor ve onu gizlemeye yetiyordu ama yünün içinde hararetle terliyordu. Geniş bir bone ve kulağının arkasına sıkıştırılmış bir tutam bebek nefesi, yüz hatlarını gizliyordu. Yine de, bir saatten fazla sürmezdi.

Carmine'in onu tanınması için birkaç dakika incelemesi gerekti. Bir kutuyu sıkıca göğsüne bastırdı, Kit'in düğün pelerini güvenli bir şekilde içine sıkıştırılmıştı.

Jack onun önünde, yeşil ve altın rengi giysileri ve tüfekleriyle Kral Muhafızlarının yanında son derece rahat görünen beyaz bir aygıra binmişti. Bugün tüm kıyafetlerini giymişti. Kırmızı kuyruk ceketi rüzgârda dalgalanıyor, koyu renk saçlarının arasına yerleştirilmiş altın tacı güneş ışığında parlıyordu.

Ve orada, hemen önünde Kit vardı.

Niamh onu buradan net olarak göremiyordu. Sadece omuzlarının acımasız, demir gibi görebiliyordu. Onun kim olduğunu ilk fark ettiği andan itibaren Niamh belki de kendini burada bulmasının kaderinde olduğunu bilmeliydi. Kalbi aşk acısıyla düğümleniyordu. Adam, yüzlerce farklı nedenden ötürü ulaşamayacağı kadar uzakta.

Carmineler geçerken, arkalarından çiçekler filizlendi, kaldırım taşlarındaki çatlakları itti ve çimenleri sular altında bıraktı. Kalabalık alkışladı, gözleri büyüünün altın ışıltısıyla parladı. Sabahın erken saatlerindeki sis gibi hülyalı bir şekilde havada süzülüyordu.

Niamh köşeyi döndüklerinde katedralin kulelerine bir an için göz attı. Payandaları ve kuleleri suçlayıcı, uzanan parmaklar gibi göğe doğru uzanıyordu. Tören alayı yaklaştıkça kalabalık daha da yoğunlaşıyor ve gürültülü hal alıyordu. Rüzgârın çılgına çevirdiği bir deniz gibi itişip kakışıyorlardı. Niamh'ın bunun nedenini anlaması uzun sürmedi.

Protestocular katedralin avlusunda bekledi.

Zekice, diye düşündü Niamh. Jack olay çıkarmadan hepsini görevden alamazdı. Ayrıca, düğün gününde bir katliam, evlilik için çok uğursuz bir başlangıç olurdu.

Bayrakları havaya kaldırdılar ve katedralin tertemiz çimlerine diktiler. Protestocular, sayılarına rağmen düzenli birlikler halinde, son direnişlerini yapan bir ordu gibi düğün alayının karşısında durdular. Ve en önlerinde, devrilmiş bir sandıktan oluşan derme çatma sahnede ısıllı ve dimdik duran generalleri vardı: Helen Carlile.

Jack atını kısa bir süre geri çekti. Bineği huzursuzca kaldırım taşlarını eşeledi. Burnunun ucuyla Carlile'e buyurgan bir şekilde baktı. Niamh daha önce bir iki kez bu bakışa maruz kalmıştı; nasıl bir etki yarattığını biliyordu. Ama Carlile onu doğrudan karşıladı.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Naip prensle görüşme talep etmek için buradayım." Ona en göstermelik selamını verdi. "Sanırım bu siz oluyorsunuz."

Atından indi, çizmeleri kararlı bir *takırtıyla* kaldırım taşlarına çarptı. Kral Muhafızları hep bir ağızdan ellerini kılıçlarının üzerine koydular. Düğün davetlileri arasında endişeli bir mırıltı dalgalandı.

"Size iyi günler, madam," dedi soğuk bir sesle. "Benden bir şey talep edecek durumda değilsiniz. Bugün kardeşimin - prensinizin - düğün günü."

"Alınmak niyetinde değilim efendim. Sadece bundan çok daha önce sizinle konuşmak istemiştım," dedi ciddiyetle. "zor bir adamsınız. İnsan neredeyse benden saklandığınızdan şüphelenmeye başlayacak."

"Seni burada ve şimdi isyandan tutuklatmamam için bana tek bir neden söyle." Jack sesini alçalttı; Niamh'ın duyabilmek için öne doğru eğilmesi gerekti. "Bu gösteriyle ne demek istiyorsun? Hoşnutsuzluk yaratmaktan ve beni kişisel olarak kızdırmaktan başka bir amaca hizmet etmiyor."

"Tek istediğim bir saatinizi ayırmanız." Sesinde yalvaran bir ton vardı. "Bu iyi insanlar endişelerinin dinlenmesi için burada toplandılar. Eğer bu bir suçsa, sizi artık tanımıyorum. Hakkınızda ne söylerlerse söylesinler, efendim, sizi bir despot olarak görmedim."

"Onunla buluş." Kit sonunda konuştu. Kardeşine neredeyse bıkkın bir ifadeyle, en ufak bir huysuzluk ya da buyurganlık belirtisi göstermeden hitap etti. "Bunu benim düğün hediyem olarak düşün."

Carlile'in bakışları dolaştı.

Sessizlik gidiyordu. Jack'in şakağından boncuk boncuk ter aktı. Ama kardeşinin gözlerinde gördüğü şey onu etkilemiş olmalıydı. ". Törenden sonra seninle konuşacağım. Sen ve senin *gibiler* beni Parlamento binasının dışında bekleyebilirsiniz. Sizi oradaki ofisimde kabul edeceğim."

Niamh buna inanamıyordu.

Carlile'in tüm yüzü , güneşli bir minnettarlık ve şaşkın bir memnuniyetle. "Teşekkür ederim, Majesteleri. İçtenlikle teşekkür ederim. Bunu dört gözle bekliyorum." Kit'in önünde eğildi. "Ve sizi tebrik ederim. Size ve yeni eşinize mutluluklar dilerim."

"Teşekkürler," dedi ters bir şekilde.

Protestoculara döndü ve tek bir hareketle etrafındaki hizaya geldiler. Parlamento binasına doğru yürüdüler, düğün alayının etrafından bir taşın üzerinden akan nehir gibi ayrıldılar. Onların

disiplinli sessizlik Niamh'ı şaşırttı. Sonuncusu da katedralin kapısından çıkar çıkmaz havadaki gerginlik dağıldı.

Ve sanki bir işaretmiş gibi, düğün çanları tepemizde çaldı.

Gong, gong, gong, Niamh'ın göğüs kafesinde yankılanan derin, bir ses. Son çan sesi sabaha karışırken, katedralin kapıları ardına kadar açıldı.

Niamh'ın nefesi hızlandı. Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Kit'le tekrar yüzleşemezdi. Ve eğer başarısız olursa, onun sonsuza dek Rosa'ya bağlı kalacağı anı görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu. O kalp kırıklığından sağ çıkamazdı.

Ama tereddüt edecek zamanı yoktu. Carmineler katedrale girdiklerinde, arkasındaki konuklar onu eşikten içeri giriş holüne soktular.

Tavan, beyaz sütunlarla desteklenmiş ve kirişlerle bağlanmış gibi üstlerinde yükseliyordu. Alevler sanki bir akıntıya kapılmış mumlar gibi havada süzülüyor ve sürükleniyordu. Çiçekler sıralara örülmüştü ve her oyuğun üzerine çelenkler serilmişti, tüm çiçekler görkemli beyaz renkteydi. Narin ışık ipliklerinin arasından süzülen toz zerreciklerinden duvarlardaki aziz ikonalarının yıldızlarına kadar her şey parıldıyordu.

Ama asıl nefesini kesen sunak oldu.

Kit, vitray pencerelerin fonunda siluet halinde duruyordu. Ahşap lambri kaplamadan dramatik kemerli tavana kadar tüm apsisi dolduruyorlardı. İçeri aldıkları ışık onu sarıp sarmalıyor, tüm sert hatlarını yumuşatıyordu. Onu incelikle resmediyordu. Beyaz bir yelek ve kravat giymişti, üzerinde açan bir gül şeklinde altın bir iğne vardı. Bir peri masalı prensine benziyordu.

Sinclair mihrapta onun yanında duruyordu. Sinclair'e ne kadar kızgın olsa da onu düğünden kovmamıştı.

İşte bu kadar.

Niamh katedralin arka tarafında bir koltuk buldu ve bonesi yüzünü görünmeyecek şekilde çenesini kapattı. Eldivenlerinin narin ipeği avuçlarını nemlendiriyordu. Misafirler içeri doluştukça etrafında gevezelikler ve kahkahalar dönüyordu. Onları bastırmak için elinden geleni yaptı.

Katedralin ön tarafındaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Kral Muhafızlarından biri Jack'e yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Hemen oturduğu yerde döndü

irkilmiş bir öfkeyle. Bakışları her insanın yüzünü taradı. Birini arıyordu. *Onu aradığını* fark etti.

O biliyor.

Jack ve muhafızı birkaç kelime konuştuktan sonra muhafız başını salladı. Niamh koltuğuna gömüldü. Onu bulurlarsa, dışarıya kadar eşlik edeceklerdi. Machland'a geri dönemezdi -bu işi bitirene kadar olmazdı. Ama bu katedralde yüzlerce insan vardı ve Muhafızların bu kadar küstahça b lemeyeceği bir tören vardı. Ona bir şey olmazdı.

Arp ı  almaya başladı. şarkı, tatlı, ruhani ve ışıltılı bir şekilde göklere yükseldi: Gelinin duyurusu.

Kilisedeki herkesin başi döndü.

Ve girişin kapıları açılarak Rosa'yı parlak bir ışık karesiyle  er eveledi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nefesler . Sonra, daha sessizce, burun çekmeler.

Elini babasının dirseğine dayamış olan Rosa, nefin arka tarafında gizlenmişti; güzel ve korkunç, hüznü ve zarif ve son derece görkemliydi. Elbisesinin her ipliği, duvağının her teli saf duygular yayıyordu.

Hepsi de acı tatlı olan anılar kalabalığın üzerine yıkıldı. Kral Felipe'nin gözleri bile akmamış yaşlarla parlıyordu. Niamh, Rosa'nın onu nasıl karşıladığını bilmiyordu; yüz hatları neredeyse tamamen peçesinin ardında gizlenmişti. Düşünmeye başladı.

Elbisesinin kuyruğu soğuk, karanlık bir su gibi zemine vuruyordu. Her adımda usulca fısıldıyor, mermer zemine serpilmiş yaprakları gelgitinin altında sürüklüyordu. Sessiz, saygılı mırıltılar koridorda onu takip etti. Niamh *o elbiseyi* tekrar tekrar duydu. Gurur ve hüzünden oluşan garip bir karışım, onu devirmekle tehdit ediyordu. Böyle bir güzellik böyle bir acıya değer miydi?

Sunağa vardıklarında Miriam yaklaştı ve Rosa'nın elindeki kırmızı gül buketini aldı. Birkaç adım geri çekilerek kendini bir gölge sütunu haline getirdi ama buradan bile mahzun olduğu belliydi. Sinclair kürsünün karşısında Miriam'la göz göze geldi ve güven verici bir şekilde göz kırptı. Miriam da ona cesur bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kral Rosa'nın elini Kit'in elinin içine koydu. Bunun acımasız kesinliği Niamh'ın midesine bir bıçak gibi saplandı.

Kit onun elini zayıfça sıktı. Caterlow'da düğün töreni aynı şekilde başladılar. Bileklerine bir ip bağlarlar, ellerini ve ruhlarını tel tel birbirine bağlarlardı. Ama hiçbir şey olmadı. Kit Rosa'ya baktıkça daha da solgunlaştı, Gözleri bomboş, sanki önündeki iyi işlenmiş bir kâbusu izliyormuş gibi.

Düğün ekibi tamamen toplandıktan sonra piskopos öne çıktı. Burnu kalkık ve ağzı bir karış havada, kendini beğenmiş bir tavırla

ciddi bir çizgiye oturmuştu. Boynunda derisi yüzülmüş bir hayvanın postu gibi asılı duran altın bir şal vardı ve başındaki siyah takke kırılmış yaşlı bir kuş gibi tünemişti. Niamh onu hemen küçümsedi ama şu anda sağlam bir karakter yargııcı olduğu konusunda kendine tam olarak güvenemiyordu.

Piskopos ciddi bir tavırla, "Sevgili konuklar, burada Tanrı'nın huzurunda ve bu cemaatin önünde, bu adamla bu kadını kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için toplandık; bu, Tanrı'nın ... zamanında kurduğu onurlu bir mülktür." dedi.

Tören ağır ağır devam etti. Niamh tek bir kelimesini bile zorlukla özümsemişti. Panik ve umutsuzluk her şeyi birbirine karıştırmıştı. Yeni bir şey, *herhangi bir şey* olacağına inandığı en az beş duraklama oldu. Ama her seferinde piskopos sesli bir şekilde boğazını temizledi ve dua kitabında başka bir sayfaya geçti. Cemaat iç çekti ve yer değiştirdi. Fildişi kemikli yelpazeler etrafında uçtu.

Niamh kendini yere bastırmak için tırnaklarını dizlerine geçirdi. Bunun olduğunu, sevdiği adam başka bir kadınla evlenirken *burada*, bu rahatsız sıranın içinde terlediğini güçlükle idrak edebiliyordu. Ve bu kilisedeki herkesi -en da kendisini- küçük düşürmek istemediği sürece kesinlikle hiçbir şey yapamazdı. Kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Senin sihrin bana bir şeyler hissettiriyor, demişti Kit ona. Ne olursa olsun, yapabileceği tek şey, söylemeye fırsat bulamadığı her şeyi hissetmesi için dua etmektir.

Birkaç sıra önünden gelen alçak bir mırıltı onu tekrar kendine getirdi. Kral Muhafızları kilisenin çevresini taramaya başlamış, bakışları ve spekülasyonları üzerlerine çekmişlerdi. Kurnaz olmak için cesurca bir çaba gösteriyorlardı ama parlak kıyafetleri ve kalçalarında tehditkâr bir şekilde parlayan kılıçları arasında Niamh'a boşa çaba harcıyorlarmış gibi geldi. Korkudan tüyleri diken diken olmuştu. Başlığını gözlerinin üzerine indirdi.

Sunakta, piskopos nihayet dua kitabını bir kenara bırakıp kadehi tercih etti. Odadaki diğer her şeyin aksine, zarif ve sadeydi: saf, süslenmemiş gümüşten bir kap. Sinclair bunu ona dün gece açıklamıştı. Kadeh boştu ama Kit ve Rosa'nın her birinin elinde suyla dolu birer cam şişe vardı. Geleneksel olarak şişelerde soyluların kutsal kanı kadar altın olan bal bulunurdu ama Niamh Kit'in iyiliği için bunun değiştirilmesini anlayışla karşılamıştı. O ve Rosa kendi şişelerini kadehe boşaltıp içerek soylarının birleşmesini sembolize ediyorlardı. Ve bittiğinde, Kit

pelerinini giyecek ve Rosa'yı korumasına alacaktı. Böylece evlenmiş olacaklardı.

Niamh'ın tuttuğu kutunun köşesi kalçasına battı.

Söylenen dua bulanıklaşarak anlamsızlaştı. Kit ve Rosa şişelerinin kapaklarını açtılar. Mükemmel bir uyum içinde kadehe boşalttılar. İkisinin de elleri titremiyordu. Her an bir sonsuzluğa yayılıyordu: Rosa kadehi kaldırıp içiyor, Rosa kadehi Kit'e uzatıyor, Kit kadehi dudaklarına götürüp aceleyle tekrar bırakıyordu.

"Şimdi yeminleri okumaya başlayacağız." Piskopos, Sinclair'e sabırsız bir bakış fırlatmadan önce sadece bir an durakladı. "Pelerin, efendim."

Sinclair irkilerek sıçradı. Ayaklarının dibindeki zemini taradı. Bir şey bulamayınca koltuğu kontrol etmek için döndü. Artık insanlar açıkça mırıldanmaya başlamıştı. Biri kahkahasını bastırdı. Diğerleri öksürdü. Kral Muhafızları sıra sıra yaklaşıyordu. Niamh'ın kalbi kutuya çarpıyor, onu daha sıkı kucaklıyordu.

"Pelerin lütfen," dedi piskopos, bu kez daha umutsuzca. Sinclair'in yüzünde gerçek bir panik ifadesi belirdi. "Sadece bir dakika. Özür dilerim."

Hazır olsun ya da olmasın, bunu daha fazla uzatamazdı. Ayağa .
"Buldum!"

Tüm cemaat onunla yüzleşmek için döndü. Niamh Kit'in bakışlarından kaçındı. Bu bakışlar onu kalbine saplanmış bir ok gibi yere serecekti. Onun yerine Jack'e bakmak gibi büyük bir hata yaptı ve bu da onu neredeyse kafasına fırlatılan bir taş gibi yere serecekti. Yüzü aşağılanmayla ısınırken bile damarlarında buz dolaşıyordu. Niamh kendi sırasındaki diğer insanların üzerinden geçerek, nefesinin altında özürlerini mırıldanarak koridorda yürüdü.

Birkaç adım ötede, nihayet Kit'e bakmaya cesaret edebildi. Adamın gözleri umutsuz bir özlemle onunkilere . O anda dünyada ikisinden başka kimse yoktu. Onun bakışlarının büyüğü altında müzik kayboldu. Kalabalıklar kayboldu.

Ve sonra ayakkabısı elbisesinin eteğine takıldı.

Boğuk bir çığlık attı. Kutu elinden kaydı ve öne doğru devrilirken ayaklarını geride bıraktı. Şaşkınlık çığlıkları katedralde yankılandı ve Niamh uzaktan, tam şu anda ölmenin o kadar da kötü olmayacağını düşündü. Birlikte, suyun içinde yavaşça düşüyor gibiydiler.

yere doğru düşüyordu. Kutu, kırılan cam kadar yüksek bir sesle mermere çarptı. Niamh gözlerini sıkıca kapadı ve çarpışmaya hazırlandı ama çarpışma hiç gelmedi.

Sunağı kaplayan ve sıraların arasında dolanan çiçekler yeni filizler vermişti. Sarmaşıklar bir ip gibi birbirlerine dolanmış ve beline dolanmıştı. Gözlerini kırıştırarak açtığında, yerden sadece birkaç santim yukarıda süzülüyordu.

Yaklaşan ayak sesleri bakışlarını tekrar yukarı kaldırmasına neden oldu. Kit eğildi ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Onu dengede tutarken, gözlerinde sevgi dolu bir bıkkınlığın en yumuşak parıltısını yakaladı.

"Yine yüksek yerçekimli bir gün mü?" Kulağına o kadar yakın konuşmuştu ki, omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Etrafındaki sarmaşıklar yavaşça çözüldü ve birer birer yere düştü.

Şu anda bile onunla alay etmek ne kadar sinir bozucu *ve tipikti*. Bunun tanıdıklığı karşısında neredeyse ağlayacaktı. Yeniden ayağa kalkmasına rağmen, adam onu bırakmadı. Elini bırakmadı, başparmağı avucunun ortasına bastırdı, sanki onu kendine çekmek ister gibiydi. Ona bakışında çok tuhaf bir şey vardı. Odaklanmış gibiydi ama yine de yüzlerce kilometre uzaktaydı.

"Ekselansları?" diye seslendi piskopos.

"Kit?" diye fısıldadı.

"Ekselansları!" Piskopos sesini yükseltti, durumun kontrolünü yeniden ele geçirmek için çaresiz olduğu belliydi. Güneş ışığının altında terlemiş görünüyordu ve dua kitabını sıkıca kavramıştı. "Bedenen olduğu kadar zihnen de bize katılmak ister misiniz?"

Odadaki hava değişti. Artık herkes neredeyse sersemlemiş, oturdukları yerde fısıldaşıyor ve kıkırdıyordu. Kit gözlerini kırptırdı. "Doğru ya. Elbette."

Niamh kutuyu yerden aldı ve onun ellerine sıkıştırdı. "Senin için."

Sertçe başını salladı, ifadesi bir kez daha okunamazdı, sonra sunağı döndü. Kutuyu Sinclair'in göğsüne doğru itti. Sinclair kutuyu karıştırdı, sonra da kapağını açtı.

"Düğün günü gerginliği," dedi Sinclair kendini küçümseyerek. "Kafam nerede benim?"

Birkaç kişi sadece gerginliği azaltmak için güldü.

Niamh bir sıraya usulca tünedi. Jack'in gözlerinin öfkeyle kendisine dikildiğini *hissedebiliyordu* ama o kararlılıkla ileriye odaklanmaya devam etti. Sinclair pelerini kutusundan çıkardı ve açtı. Rosa'nın elbisesi çok güzeldi. Ama bu, biliyordu ki, şimdiye kadar yaptığı en güzel şey olacaktı.

Pelerin koyu yeşil kadifeden yapılmış, ipekle astarlanmış ve karmaşık altın dantel panellerle yapılandırılmıştı. İşlemeli ısırgan otu ve dikenlerden oluşan püsküller kollar boyunca ve sırttan aşağıya doğru uzanıyordu. Niamh, Kit'in seradaki eskizlerine güvendiğini söylemesinden beri geceler boyu bunun üzerinde çalışmıştı. Ama tasarım ona kolay gelmiş olsa da, büyüsünü asla çözememişti. Sayısız anıyı ve duyguyu bir araya getirmiş ama sonra tekrar çıkarmıştı. Hiçbir şey ona uymuyordu. Ne iyi dilekler, ne canlılık, ne devlet adamlığı, ne onur, ne kibarlık, ne de herhangi bir şey.

Ama dün gece, sihrini iplik haline getirmişti. Her narin yaprağın, her yaprağın ve devedikeninin içine kalbinden küçük bir parça dokumuştı. Güvenini kırdığı için pişmanlık. Keskin geri çekilişine duyduğu öfke. Onu kaybetmenin acısını. Onu dikenlerden oluşan kafesinin içinde görünce duyduğu korku. Bitkileriyle ilgilenmesini izlemenin sıcak, durgun huzuru. Onunla alay etmenin hafifliği. Yanında durmadan nefes alırken dikiş dikmenin verdiği memnuniyet. Bir yağmur fırtınasının sessiz samimiyeti, açık pencereden esen rüzgarla yan yana uzanmak. Yüklerini birbirlerine verirken hissettikleri rahatlatıcı hüznün. Onu öpmenin baş döndürücü neşesi. Hayatın tümü, kesmenin binlerce yolu. Hayalini kurduğu ve kendini reddettiği her şey.

Sevgi dolu Kit Carmine'ın her tonu.

Sinclair onu Kit'e doğru tuttu. Önce bir kolunu, sonra diğerini soktu.

Pelerin omuzlarına ağır bir şekilde yerleşti. Yüz ifadesi önce yavaşça, sonra da anda değişti. Onun her duyguyu, her anıyı, kumaşa diktği her umudu yaşamasını izledi. Kit onu kalabalığın içinde buldu. O anda, sihirle parlayan sadece gözleri değildi. Tüm *varlığı* parlak, altın bir ışık yayıyor gibiydi.

Niamh'ın nefesi kesildi.

Etraflarında çiçekler açmaya başladı, bir renk cümbüşü: unutma beni ve güller, ayçiçekleri ve kamelyalar, leylaklar ve karanfiller, süsenler ve dahlialar, kardelenler ve hanımelleri. Hepsini zorlukla takip edebiliyordu. Koridordan aşağıya, silkelenip açılmış uzun bir halı gibi akıyorlardı. Kraliyet sancakları gibi kırışlardan açıldılar. Kıvrıldılar

Nefin üzerinde şakacı bir şekilde, tüm konukları bir kefenle sarıyordu. Yapraklar havada uçuştı ve saçlarına kar serpintisi gibi yerleşti. Kızın ona verdiği her duyguya , kızın sorduğu her soruya bir cevap olarak, kızın içinden on kat daha fazla duygu döküldü:

*Evet, seni
affediyorum.*

*Evet, seni
özledim.*

Evet, seni hala istiyorum.

Kalbi sevinçle ve aptalca, inatçı bir umutla kabardı. Tüm dünya gözyaşlarının parıltılı perdesinin ardında bulanıklaştı. Konukların konuşmaları, sevinç ve şok çılgınlıklarıyla yoğunlaştı.

"Bu çiftin kutsal evlilik bağıyla birleştirilmemesi için herhangi bir neden bilen varsa," diye bağırdı piskopos gürültünün üzerine, "ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun!"

Niamh bu sözlerin onu yıkamasına izin verdi. Buraya gelebilmek, ikisine de mutluluk için bir şans daha verebilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Her şeyi riske atmıştı. Kendini küçük düşürmüş ve şüphesiz Avaland Krallığı'ndan sonsuza dek uzaklaştırılmasına neden olmuştu. Ama yine de bundan pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Kit Carmine'a aşık olmak şimdiye kadar yaptığı en acı verici, en değerli şeydi. Bunu yüz kere daha yapardı.

Kit konuşmak için ağzını açtı. Ama o daha bir şey söyleyemeden bir ses gürültüyü yarıp geçti.

"İtiraz ediyorum. İtiraz ediyorum."

Kral V. Felipe yavaşça ayağa kalktı, soğuk ve acı bir düşmanlık yayıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Yüksek boyuna ulaşmış olan kral, katedralin karşı tarafından Jack'e baktı. Eli sıranın arkasına dolanmış, Niamh'ın ahşabın parçalanacağından korkmasına neden olacak kadar sıkılmıştı. Öfkesini bastırmak için harcadığı çabayla tüm vücudu titriyordu.

"O halde kısa bir ara verelim," dedi piskopos uysalca, dua kitabını bir kalkan gibi önünde gevşekçe tutarak.

Kimse kımıldamadı.

Jack ayağa kalktı ve ekledi, "*Şimdi.*"

Konuklar ayağa fırladılar ve şaşırtıcı bir hızla katedralden dışarı çıkmaya başladılar. Niamh eğik başlığını düzeltti ve kendini kalabalığın akışına bıraktı ama Kral Muhafızları'ndan biri kolunu yaralayıcı bir güçle yakaladı. Nefes nefese kaldı ve içine soğuk, ani bir dehşet doldu.

Kapılar çarparak kapandığında ve son konuklar da dışarı çıktığında, katedral temizlenmiş bir ceset gibi görünüyordu. Muhafız onu kaldırdı ve apside kadar sürükledi. Sert bir itiş kakışla onu Jack'in ayaklarının dibine bıraktı. Bu kez Kit onu yakalayamadı. Sertçe yere düştü, elleri mermeri sıyrıyor ve dizleri çarpmanın etkisiyle sızlıyordu. Nefes alışları çevresinde çok yüksek sesle yankılanıyordu ama başını eğmeye devam etti.

"Bunun anlamı ne?" diye gürledi kral. "Bu lanet adada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama bu *saçmalığa* rıza göstermedim."

"Majesteleri," dedi Jack yatıştırıcı bir sesle, "bütün bunların arkasında bu Machlishwoman var. Bunun bir tür intikam olduğuna artık eminim ve onu .."

"Senden mazeret istemiyoruz." Felipe elini sertçe havada gezdirdi ve Jack azarlanmış bir okul çocuğu gibi sustu. "Bu doğru olsa bile, nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyorsun? Ona bir baksana. Sümüklü bir kızı bile nasıl idare edemezsin?"

"Şey," diye kabalaştı Jack, "Ben .."

"Hiç böyle bir çılgınlık görmemiştik. Tebaanız size başvurmak için bir ordu gibi toplandı. Kardeşiniz açıkça bu sıradan kıza tutulmuş," diye devam etti Felipe, Kit'in büyüsünden fıskıran çiçeklere küçümseyici bir bakış atarak. "Babanın yapısının ona miras kalmadığına dair bize güvence vermiştin. Ama şimdi görüyoruz ki delilik tamamen göreceli bir şey. Böyle bir muameleyi kabul edeceğimize inanıyorsanız hepiniz deli !"

"Özür dilerim, Majesteleri. Bugün herkese ne oldu bilmiyorum ama sizi temin ederim ki bu çok sıra dışı bir durum."

"Yeter." Felipe elini kılıcının kabzasına dayadı. "Niyetin bu olsun ya da olmasın, normal olsun ya da olmasın, bugün bana hakaret ettin. Daha da kötüsü -ve en affedilmez olanı- kızıma hakaret ettin."

Sonunda Rosa peçesini kaldırdı. Koyu renk gözleri yeni bulduğu bir amaçla parlıyordu. "Baba, lütfen mantıklı ol. Ben tamamen zarar görmedim."

Felipe sanki Rosa hiç konuşmamış gibi devam etti. "Rosa'm iyi ve itaatkâr bir kızdır. Bir kez bile sırası gelmeden konuşmadı ve onu yaraladığınızı söyleyemeyecek kadar da uysaldır. Ama o konuşmazsa, ben konuşurum. O benim tek kızım, başımın tacı ve sen onu hak etmiyorsun."

Rosa'nın yüzü öfke ve pişmanlıkla buruştu. Bu, Niamh'ın ondan gördüğü en büyük duyguydu ama yine de içindeki mücadele bir anda tükenmişti. Babasının onun kendi fikirleri ya da hayalleri olmadığına inanmaya devam etmesine nasıl izin verebilirdi? Şu anda bile onun adına konuşmasına nasıl izin verebilirdi? Kral onu seviyordu. Eğer konuşacak cesareti bulursa, mutlaka dinlerdi.

"Mutsuz olduğunuzu anlıyorum," dedi Jack, "ama beceriksizce yapılmış bir tören bu nişanı bozmak için gerekçe olamaz."

"Bu siyasi bir mesele değil. Kişisel mesele." Kral eldivenini çıkardı. "Ve böylece, bunu beyefendiler gibi halledeceğiz."

Onu aralarına fırlattı. Gözleri altın renginde parladı ve katedralin içindeki hava dalgalandı. Niamh'ın saçlarında statik bir çıtırtı oluştu. Vitray pencereler titredi ve yapraklar sanki bir fırtınanın etkisindeymiş gibi havada savruldu.

"Christopher Carmine, kızımın üzerine, seni düelloya davet ediyorum."

Kit'in rengi soldu. "Ne?"

Niamh elini ağzına götürdü. *Ne yaptım ben?*

Burada diz çöküp *hiçbir şey* yapmadan duramazdı.

"Kesinlikle olmaz." Jack bir adım öne çıkarak kolunu Kit'önüne uzattı. Gözleri soğuk ve kararlı bir ateşle parlıyordu. "Eğer biriyle düello yapacaksan, *benimle* yapacaksın. Bu anlaşmayı ben yaptım ve dediğin gibi, düzgün bir şekilde yönetemedim. Sonuçlarına katlanacağım."

Felipe Jack'i tamamen görmezden geldi. Dikkati Kit'in üzerindeydi. "Kabul ediyorum," diye cevap verdi Kit.

"Şartlarınız?"

Sonunda panik Jack'in yüzünde patlak verdi. "Kılıçlar, kesinlikle. İlk kana."

"Büyü. Ölümüne," dedi kral. "Benimle bir saat içinde şehrin kuzeyindeki tarlada buluşacaksın. İkincini de getir. Seni bekliyor olacağım."

Bununla birlikte, katedralden dışarı çıktı.

Hayır. Niamh neredeyse sunağın merdivenlerine yığılıyordu. Tüm olanlardan sonra, bir onur borcu için onun ölmesine izin veremezdi. Suçlanacak biri varsa, o da kendisiydi. Her zaman *o* olmuştu. Altında yere saçılan yapraklar ve onların içinde uyandırdığı neşe binlerce mil ötede gibiydi.

Piskopos mihrabın arkasından dışarı baktı. Titrek bir sesle, "Sanırım bugün düğün olmayacak, Majesteleri?" diye sordu.

"Hiçbir yere gitme," diye tersledi Jack. Koridor boyunca volta atmaya başladı. Başındaki tacı çıkardı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu düzeltebilirim. Bunu düzelteceğim. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama bir saatimiz var-"

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok," dedi Kit. "Söyledikleri doğru."

Rosa acı acı güldü. "Senin büyüün çok güçlü ama bizimkiyle kıyaslanamaz bile. Eğer onunla yüzleşirsen, seni bir saniyede yere serer. Onurunuzun size ne faydası var? Eğer hayatınıza olsun değer veriyorsanız, fırsatınız varken kaçarsınız."

Kit sunağın merdivenlerine oturdu ve piposunu yakmakla meşgul oldu. Birkaç dakika içti ve sakinleşmiş gibi görünse de yüzüne renk gelmedi. Üçüncü ciğerini çektiğinde, sesinin tonu acımasızca teslim olmuş gibiydi. "Onurum umurumda değil ama onu reddedemem. Herhangi bir alternatif başka insanları da içerecektir."

Jack ellerini Kit'in omuzlarına koydu ve onu sarstı. "Bu senin sorumluluğun değil, Kit. Hiçbir zaman da olmadı. Benim sorumluluğum."

"Sinclair, "İlk kez onunla aynı fikirdeyim," söze karıştı. Bu tam bir çılgınlık, Kit."

Kit, Jack'e omuz silkti ve gözlerinde parıldayan korkunç, karmakarışık bir sevgiyle ona baktı. "Sanırım artık birinin seni korumasının zamanı geldi. Etrafta dolaşmakta ısrar ediyorsan sen de benim yardımcım olabilirsin." Sinclair'e baktı. "Özür dilerim."

"Sanki senin ölümünü izlemek istiyormuşum gibi," diye tersledi Sinclair, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Seni asil aptal."

"Yeter." Jack şaşırılmış görünüyordu. "Bunu şimdi tartışmamalıyız. Benimle gel. Sinclair, sen de. Bu tür işler genç hanımların kulak misafiri olması için uygun değil."

Jack kararlı adımlarla kapıya doğru yürürken, Sinclair isteksizce arkasından geliyordu. Kit, Niamh'a yaklaşmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Ona elini uzattı. Eldiveninin içinden bile dokunuşu heyecan vericiydi. Ona bakmaya katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

Adam onu ayağa kaldırdığında, "Kit, ben-" dedi, "Kendini fazla yormayı bırak," dedi adam sertçe. "Ciddiyim."

Kadın daha nasıl cevap vereceğini düşünemeden, adam kardeşinin peşinden gitti. Nefesi onu titrek bir telaşla terk etti. Şu anda söyleyebileceği onca korkunç, romantik olmayan, hoş olmayan şey varken . . . İçindeki umutsuz sevgi alevini ısırarak bastırdı. Umutsuzluğa kapılmayacaktı. Bunun onu son kez canlı görüşü olduğuna inanmayı reddetti. Onun kendisine söylediği son sözlerin *bunlar* olmasına izin vermeyi reddetti.

* * *

Niamh Rosa'yı hiç okuyamadı.

Miriam'la birlikte şapele çekildiklerinden beri ne bir taşkınlık, ne bir gözyaşı, ne de endişeli bir gevezelik olmuştu. Ön sıraya oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve parmaklarını dudaklarına götürmüştü. İlk bakışta, yüzünde oynayan rengârenk ışık huzmeleriyle neredeyse yalvarır gibi görünüyordu. Ama Niamh artık onun sadece düşüncelere dalmış olduğunu biliyordu.

Rosa gözlerini açtığında ne bir fikir kıvılcımı, ne de bir deha darbesi onları canlandırdı. Niamh sadece yenilgi gördü. "Bela çıkarma konusunda oldukça beceriklisin, Niamh. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi yorgun bir ifadeyle. "Şimdiye kadar herkes bunu benim için oldukça açık hale getirdi."

"On dakika daha," dedi Rosa kaba bir sabırsızlıkla, "ve hepimiz bu kâbustan kurtulmuş olacaktık."

"Ama ben-"

"Zekama hakaret etme. Bunu senin planladığını çok iyi biliyorum." Rosa koltuğuna daha da gömüldü ve yüzünü ovaladı. "Sadece Kit'in bilmeden bu kadar suç ortağı olacağını beklemiyordum. Bunu neden yaptın? Birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

Niamh, "İkinizi de bu kadar mutsuz görmeye dayanamam," diye itiraz etti. "İkiniz de çok soğukkanlı ve duygusuz görünmeye çalışıyorsunuz ama en onun kadar belli ediyorsunuz kendinizi."

Rosa onu uyaran bir bakışla süzdü ve Niamh bunu fark edince sarsıldı. Miriam bilmiyordu. Yoksa *Rosa* bilmiyor muydu?

Niamh, şapelin arka tarafına sürüklenmiş olan Miriam'a bir göz attı. Niamh'ın adını bilmediği bir azizin heykelinin dibinde oturuyordu. İkisinden birinin diğerinin duyguları hakkında en ufak bir şüphe duyması imkânsız, hatta saçma görünüyordu. Belki de sezonun yarısı boyunca Kit'le birbirlerinin etrafında dans etmelerini izleyen diğer herkes de böyle hissediyordu. İkisini de sarsma dürtüsü neredeyse onu ele geçiriyordu.

"Bir kez daha," dedi Rosa karanlık bir sesle, "birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

Niamh yavaşça odayı geçti ve sıradaki Rosa'nın yanına oturdu. Bonesinin bağcıklarını çözdü ve bir kenara koydu. "Bu anlaşmayla yaşayamazdım. Birçok nedenden dolayı, bencilce ve başka türlü."

Sonunda, Lovelace'ın kimliği, Avaland'ın mali durumunun gerçekliği, Jack'in onu kurtarmak için denediği tüm yollar gibi gerçeklerin yükünden kurtuldu.

"Demek bizi tüm sorunları için insan harcı olarak kullanmayı planlıyorlardı," dedi Rosa. "Şu yılanlar. Bu tür bir kurnazlığa neredeyse hayranlık duyabilirim."

"Düğünü durdurmayı umuyordum ama bu şekilde olacağını tahmin etmemiştim."

"Bana şimdi söylediğiniz için teşekkür ederim," dedi Rosa acıyla, "törenden önce öğrenmeye dayanabilirdim."

"Özür dilerim! Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum."

"Öfkeli olabilirdim ya da belki de parlak bir planım olabilirdi. Bunu asla bilemeyeceğiz. Artık çok geç." Rosa burun kemiğini sıktı. Ses tonuna ilk kez bir umutsuzluk karışmıştı. "Bunca zaman sevdiklerimi korumak için çabaladım. Avaland'ı bir müttefik olarak güvence altına almak ve

Şiddeti kapımızdan uzak tutmak için, sadece birkaç yıl daha. Ve işte seçimlerimin beni getirdiği yer burası: tam da kaçınmaya çalıştığım kadere. Babam ya gururlu bir aptal olarak ölecek ya da Kit'i öldürecek. Naip prens ve babam onurlu insanlar olduklarını iddia edebilirler ama iş o noktaya geldiğinde, iki tarafın da misilleme yapmayacağını düşünemiyorum. Çatışma artık kaçınılmaz görünüyor."

"Hepsi bu mu ?" Niamh talep etti. "Gerçekten bu kadar kolay pes etmeye istekli misin?"

"Bu seninle ilgili değil." Rosa'nın ifadesi donuklaştı. "Aslında sen yeterince şey yaptın. Hâlâ yapabiliyorken şimdi gitmelisin. Machland'a dön ve bizi kaderimize terk et."

"Bunu yapamam."

İnanamayarak güldü. "Hâlâ onları korumaya mı çalışıyorsun? Neler yapabileceklerini bildiğin halde mi?"

"Bu plan tamamen naip prene aitti ve şimdi mahvoldu. Ayrıca protestocularla görüşmeyi kabul etti. Bu küçük bir başlangıç."

"Bu hiç güven verici değil. Duygusal bir insan olmadığımı şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Rosa koltuğuna daha da gömüldü. "Kit'e gerçekten *bu* kadar değer veriyor musun? Seni kırmak istemem ama daha akıllıca bir seçim yapabilirdin. Erkekler konusunda talihsiz bir zevkin var."

Kızın açık sözlülüğü aklındaki tüm tutarlı cevapları alıp götürdü.

"Kendi çapında güzel biri sanırım. Teoride," diye kabul etti Rosa. "Ama kötü terbiyesi beni şaşırtıyor. Senden başka kimseye karşı centilmen değil. Dünyanın geri kalanına karşı huysuz, olağanüstü kaba ve hiçbir zarafet ya da edep yoksunu."

Koruyucu bir dürtü onu ele geçirdi. Niamh kendini daha da yukarı çekti. "fikirde değilim, Majesteleri. O hepsi, evet. Ama aynı zamanda naziktir, her zaman iyi olmasa bile. Dürüst ve sadıktır. Ve asla itiraf etmese de, sevdikleri için sürekli endişelenir. Zaman zaman ana tavuk gibidir. Ve . . . Şey, onun hakkında böyle bir yoğunluğu var. Size baktığında, sanki dünyadaki tek insan sizmişsiniz gibi hissediyorsunuz. Oh! Ve sesi-"

"Niamh." Rosa sarılıklı görünüyordu. "Azizler, yeter. Size yalvarıyorum. Bu konuşmayı asla aklımdan çıkarmayacağım."

"Özür dilerim!"

"O ona gerçekten vurulmuşsun." Kadın sadece biraz şaşkınlıkla, "Aferin ona," dedi.

"Evet. Onu seviyorum." Babasının şu anda ölüme doğru yürüdüğünü bir kez daha anladı. "Rosa, babanı durdurmalısın."

"Hayır, kesinlikle," dedi Rosa, oldukça telaşlı görünüyordu. "Beni . Beni bir kez bile dinlemedi."

"Korkak olma, her zaman olduğu gibi şimdi de." Miriam kendine geldi. Gölgelelerden çıkıp çok renkli bir ışık huzmesinin içine girdi. "Denemeden nasıl bilebilirsin ki? Bunca yıldır, onun senin ağırbaşlı ve korumasına muhtaç olduğuna inanmasına izin verdin."

Rosa irkildi. "Miriam ..."

"Kazanabileceğini *bildiğin* bir kavgadan geri adım attığını hiç görmedim." Miriam, Niamh'ın onda hiç görmediği bir vahşilikle ona baktı. Prensesin üzerine yürürken bir bukle saç topuzundan kurtuldu. "Baban bunu senin için yapıyor, ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da. Senin hakarete uğradığına inanıyor.

Doğal olarak sizin adınıza çok öfkeli!"

"Bana gerçekten istediğim şeyi veremez. Bunu kabul etmez." Niamh, Rosa'nın sesindeki dile gelmeyen korkuyu duydu. *Beni kabul etmez.* "Onun zayıf iradeli kızı olmak çok daha kolay."

Niamh, "Bugün olanlar yüzünden Kit'in cezalandırılmasını istediğine inanıyor," diye üsteledi. "Hiç değilse ondan hayatını bağışlamasını isteyebilirsin."

"Yapamam." Rosa'nın üzerine bir karabulut çöktü ve her kelimesinden melankoli sızdı. "Benim hakkımda yanılıyorsunuz, ikiniz de. Ben bir korkak ve mazoşistim. Hayatım boyunca hiç bu kadar yanlış hesap yapmamıştım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım."

Miriam, Rosa'nın önünde durdu. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın." "En çok seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Rosa, artık ne yaptığının farkında değilmişim gibi davranamam." Miriam ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şaperon olmak için yeterli değilim! Beni bu sezon evlendirmek için bir planın vardı. Sana binlerce kez evlenmek *istemediğimi* söyledim. Öyleyse neden kendini cezalandırıyorsun?"

"Ben de senin evlenmeni istemiyorum. Ama seni buraya getirmek aklıma gelen tek plandı," dedi Rosa umutsuzca. "Belki de bu yüzden Kit Carmine'den hoşlanmıyorum. Çünkü o ve ben aynıyız. Aşk konusunda tamamen aptalız. Son derece bencil ve kendine zarar veren insanlarız."

"I . . " Miriam ağzını açtı, sonra . Tekrar konuştuğunda sesi çok kısıktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Rosa başını geriye attı ve soluk soluğa güldü. "Hiçbir kalbimi aklımdan üstün tutarak hareket etmedim. Ve bunu yapmak, sadece bu seferlik, beni mahvetti. Seni bu kadar derinden yaralayan bir yerden uzakta, kendi mutluluğunu araman için sana bir şans vermek istedim. Seni korumanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki bu sadece açgözlülükmüş."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye tekrarladı Miriam daha sert bir sesle.

"Seni seviyorum!" Rosa aralarındaki sırayı tuttu. "Seni sevmiyor musun?"

Gördün mü? Nasıl göremezsin? Bunca zaman, bunca yıl. Benim tatlı Miriam'ım, o hep sendin."

Miriam ona aval aval baktı. "Beni seviyor musun?"

Rosa titredi. Peçesini kollarının etrafına topladı ve kendini tekrar gölgeye gömdü. "Özür dilerim. Kendimi tamamen unuttum. Eğer bunu kabul edemiyorsanız-"

Miriam aralarındaki engelin üzerinden eğildi ve Rosa'nın yüzünü ellerinin aldı. Onu öptü ve Rosa'nın gözleri şokla irileşti. Miriam geri çekildi, göğsü kalçalarına doğru kabarmıştı. "Ben de seni seviyorum, seni inatçı sefil! Seni o sunakta, o elbisenin içinde görmek, hayal edebileceğim en acımasız işkenceydi."

"Belki de," diye araya girdi Niamh, "size biraz zaman vermeliyim?"

"Oh, Azizler. Özür dilerim." Miriam yüzünü Rosa'nın omzuna sakladı. Rosa'nın eli Miriam'ın belinde oyalandı.

"Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Düello otuz dakika içinde başlayacak." Rosa dudaklarını büzdü. "Onunla yüzleşmekten korkuyorum."

"Eğer hazır değilsen, ona söylemek zorunda değilsin." Niamh ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da başkalarını memnun etmek için kendini perişan etmenin buna değmeyeceğidir. Kendi şartlarınla yaşamayı hak ediyorsun."

Miriam hiçbir uyarıda bulunmadan hem Rosa'yı hem de Niamh'ı ezici bir kucaklamanın içine çekti. Niamh ona sımsıkı sarıldı, köpüklü bir mutluluk doldurdu. Rosa ise iki saniye kadar dayandıktan sonra kıpırdanarak sarılmaktan kurtuldu. Elbisesinin önünü düzeltmek için büyük çaba sarf etti.

"Pekâlâ, kadar yeter." Rosa burnunu çekti, bir kez daha asaletin vücut bulmuş haliydi. "Buna bir son verelim mi?"

Otuzuncu Bölüm

Rosa tek bir aksaklık bile olmadan, kendisi ve Kit'in saraya dönüş arabası için tasarlanan bir çift ata el koydu. Niamh kısırağa tırmandığında, ata bindiğinin fark edilmesini umursamayacak kadar korkmuş bir halde, altındaki enerjiyi neredeyse hissedebiliyordu. At koşmaya hazırdı.

İyi, diye düşündü Niamh. O da öyleydi.

Niamh kendini sabitlemek için parmaklarını karmaşık örgülü yelesine geçirdi ve atı Rosa'nınkinin hemen arkasından geldi. Yeni evlilerin anons edilmesini bekleyen şaşkın kalabalığın yanından dört nala geçerken toynakları toprağı yalayıp geçti. Yarım yamalak bir tezahürat yükseldi ve tatmin etmeyen bir hapsirlik gibi söndü. Diğerleri önlerine avuç avuç tahıl attı, kaya güvercinleri de hemen sürü halinde üzerlerine üşüştü.

Şehirden çıkıp açık araziye doğru ilerlediler. Niamh'ın önünde, Rosa kesinlikle ruhani görünüyordu. kuyruğu arkasında dalgalanıyor, saçlarına örülmüş gül yaprakları serbest kalıp açık havada dans ediyordu. Tepede bulutlar dönmeye ve kararmaya başladı. Sıcaklık düştü ve nem üzerlerine ağır bir şekilde çöktü. Aniden çıkan rüzgâr gözlerini yaktı. Uzun otlar ona aceleyle tıslıyordu: *acele et, acele et, acele et.*

Niamh kısırağının boynuna eğildi ve onu ilerlemeye teşvik etti. Toynakların toprağa çarpması ve yaklaşan fırtınanın uğultusu kulağında yankılanırken atın hırıltılı nefesini zar zor duyabiliyordu.

"Hadi," diye yalvardı.

Kastilya Kralı, kullandığı güçlü büyülerle savaşlar kazanmıştı. Kit hayatında hiç savaş görmemişti. Bu hiç de adil bir dövüş değildi. Felipe'nin onu öldürmesi otuz saniyeden fazla sürmezdi, bir mumu söndürmek kadar kolaydı. Uzakta, yükselen kasvete karşı karanlıkta dört figür görebiliyordu. İki siluet -Kit ve kral- sırt sırta duruyordu.

Lütfen çok geç kalmayın.

Figürler birbirlerinden bir adım uzaklaştı.

Gökyüzünün kendisi, krallarının emrine itaat etmeye hevesli bir şekilde uğursuzca dönüyor gibiydi. Yağmur önce yavaş yavaş yağmaya başladı. Niamh'ın kirpiklerine ince bir sis yapıştı.

Başka bir adım.

Adamların tepesinde beliren ağaçlar kötü niyetle daha da yaklaştı, kökleri toprağa doğru gerildi ve inledi.

Başka bir adım.

Acele et, diye tısladı çimen, acele et, acele et, acele et.

Gökyüzü açıldı ve yağmur çarşaflar halinde üzerlerine yağdı. Çamur Niamh'ın elbisesinin eteklerine sıçradı ve su yüzüne doğru aktı.

Yüzüne yapışmış saçlarının arasından kısırağının korku dolu gözlerinin etrafındaki beyazları ve düello alanının her korkunç detayını görebiliyordu.

Kit ve Felipe şimdi alanın karşı taraflarında durmuş, ölümlüler arasındaki tanrılar gibi görünüyorlardı. Felipe'nin avucunda şimşekler çıktı. Yüz hatları büyüsünün beyaz ışığında iskelet gibiydi. Rüzgâr Kit'in saçlarını bağından koparmış ve yüzüne vuruyordu. Bir çalılık topraktan kopmuş, nemli toprak parçalarını balyoz ateşi gibi fırlatıyordu. Dikenleri saldırmaya hazır bir yılan gibi kaynıyor, her biri kralı parçalara ayırmaya hazırlanıyordu. Ölümcül bir fırtına, açgözlü toprakla çarpışıyordu. Tepedeki gökyüzü ve aşağıdaki yer, her biri kaynayan bir denizdi.

Kit ve kral yavaşça birbirlerine döndüler.

Hayır. Niamh fırtınanın içinde umutsuzca Rosa'yı aradı ve aynı anda fark ettiklerini gördü. Sevdikleri biri ölmek üzereydi.

Rosa'nın gözleri altın renginde parladı. Yıldırım yumruğunda toplandı. *"Dur!"*

Kral kızına doğru döndü, yüzü şaşkınlıktan donuklaşmıştı. Kız büyüsünü bir ok gibi fırlattı. Tarlada öyle bir parladı ki Niamh'ın gözleri bembeyaz oldu.

Ama artık çok geçti. Rosa'nın büyüsü bir ağaca çarparak onu alevler içinde bıraktı. Babasıninki düello alanını temiz ve doğru bir şekilde kesti ve Kit'e doğru yöneldi.

"Hayır!" Niamh bağırdı, sesi dehşetten titriyordu. Kit yere yığıldığında, kalbi de yere yığıldı.

Bölüm Otuz Bir

Korlar ve kararmış ağaç kabukları sahaya yağdı. Dumanların arasından Niamh artık Kit'i göremiyordu. öfke ile umutsuzluk arasında bir yerde, çaresiz ve aciz bir duygu kabardı. Kendini bildi bileli ölümün öngörülebilirliğinden emindi. Ölümün onu kandırması ya da şaşırtması . Gelip onu geride bırakacak değildi.

Sevdiği insanlardan daha uzun yaşamaması gerekiyordu.

Kit ölmüş olamaz. . . Buna inanmayı reddetti, ta ki onu görene kadar.

Niamh atını yavaşlatmadan, çamur, su ve tepinen toynaklardan oluşan bir telaşla düello alanına girdi. Etrafında şaşkınlık çılgınlıkları çınılıyordu - hiçbirisi Kit'e ait değildi. Kit *neredeydi?*

Yanan bir dal ağaçtan koptu ve bir yumruk gibi toprağa çarptı. Niamh'ın kısırağı ürkerek alevlerden yana doğru kaçmaya başladı. Eyerde sıçradı ve nefesi kesildi. İçgüdüsel olarak dizginleri bıraktı ve kısırak altında dans edip kaçmaya heveslenirken çılgınca yapıştı.

"Oha!"

Kalbi cevap çarptı. Bu sesi tanıyordu.

Kit.

Dumanların arasından çıktı ve gevşek dizginleri kaptı. At durdu ve . Parmakları dizginlerden kaydı ve yavaşça oturduğu yerden Kit'in omzuna doğru yığıldı. Kit ona öfke dolu bir şaşkınlıkla baktı ve sonra onu iterek tekrar ayağa kaldırdı. "Burada ne işin var senin? Bu çok tehlikeli."

"Açıkça!"

Kral bir kez ıskalamış olabilirdi ama ikinci kez o kadar şanslı olmayacaklardı. Rüzgâr tarlayı yalayıp geçti ve duman bir perde gibi dağıldı. Rosa harap gelinliğiyle babası ve Kit'in arasında duruyordu. Göğsü kabarmıştı ve kolundan aşağıya doğru hâlâ elektrik çatırdıyordu. Jack ve Rosa ikiz bir rahatlama ifadesiyle ona ve Kit'e baktılar.

Bitmişti, en azından şimdilik.

Niamh kendi hırıltılı nefes alışını ve saçlarının uçlarının eyere damladığını duyana kadar yağmur an be an hafifledi.

"Burada ne yapıyorsun?" Kit tekrarladı.

Hiçbir kelime gelmedi. Onu sarsmak ya da belki de öpmek istiyordu. Şu anda bunu bilemiyordu. Saf bir rahatlama hıçkırığı ondan kaçtı. Yüzü kül ve yağmur suyuyla kaplanmıştı ve gözleri vahşiydi. Ama bir mucize eseri *hayattaydı*. "Seni kendi korkunç kararından kurtarıyorum, yine! Tanrım, Kit. Seni kaybettiğimi sanmıştım."

İfadesindeki öfke - panik - sonunda yerini suçluluğa bıraktı. "O zaman neden ağlıyorsun? Henüz benim için yas tutmak zorunda değilsin."

Henüz değil. Ama şimdi ölümün ne kadar görebiliyordu. Kolunun harap olmuş kumaşının altında, fraktal desenli bir yara izi kolunun üst kısmını beneklendiriyordu. Bunu görünce nefesi boğazında düğümlendi. Rosa onun hayatını kurtarmıştı.

"Rosa," diye homurdandı kral sonunda, etkilendiği kadar de belliydi. "Kendini öldürtebilirdin!"

Çenesini kaldırdı. "Bunu yapmana izin veremem."

Kral'ın şaşkınlığı yavaş yavaş yerini kızgınlığa bıraktı. "Onu sevdiğinizi biliyorum. Ama sana söz veriyorum, sadakati başka yerde olan bir adamla evlenmeye değmez. Bu yaralar iyileşir. Sana çok daha iyi birini bulacağım-"

"Hayır. Yukarıdaki azizler, onu sevmiyorum." Sesi biraz mide bulandırıcı geliyordu. "Bir koca olarak beni hiç memnun etmezdi."

Kit birden çok yorgun göründü.

"Yıllardır sana karşı dürüst davranmadım." Rosa yavaşça atından indi. Babasına yaslandı ve ilk kez dudakları zorlukla dizginlenen bir duyguyla titredi. "Sana söylemek istediğim çok şey var ama burada değil. Şimdilik, lütfen bunun peşini bırakır mısın?"

"Sana veremeyeceğim tek şey bu," dedi ciddiyetle. "Seni nasıl küçük düşürdükleri için cezasız kalmalarına izin veremem."

"Baba, sana yalvarıyorum." Sesi titriyordu. "Yorgunum. Evlilik dışı günümde tek istediğim huzur. Tek istediğim bu."

Niamh onun sert yüz ifadesine bakınca, söylediklerinde ciddi olduğunu anladı. Bu işin peşini asla bırakamazdı.

Her birini artan bir hoşnutsuzlukla inceledi. Niamh, dikkatini çekmeye değmeyecek kadar sıradan bir kızdı. Rosa, genellikle soğukkanlı olan kızı, titriyordu ve gözyaşlarının eşiğindeydi. Kit, hırpalanmış ve iliklerine kadar ıslanmış. Prens

Avaland Naibi, görünüşe göre konuşamayacak kadar sersemlemişti. Niamh hayatının geri , yüzlerinde onu etkileyen tam olarak ne gördüğünü ya da Adil Olanlar'dan hangisinin onlar adına araya girdiğini merak edecekti. Ama her neyse -acıma mı, yorgunluk mu, yoksa Tanrı Donn'un kendisi mi- Kral Felipe yavaşça ve büyük bir çabayla öfkesini bir kenara bıraktı.

"Pekâlâ, Rosa." Pelerinini Rosa'nın omuzlarına sardı. "Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rosa.

Jack ve Kit'e tekrar baktığında gözlerindeki tüm şefkat soldu. Gözlerinde ruhunun derinliklerinde yatan bir kızgınlık vardı. "Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizi yarın tartışacağız."

"Evet efendim," dedi Jack hüznle. "Ve teşekkür . Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım. Hayatım üzerine yemin ederim."

Kral ata tırmanıp Rosa'nın yanına yardım ederken, Kit Niamh'ın kısırağının dizginlerini sıkıca kavradı. Onların sisin içinde kayboluşunu izlerken çenesindeki bir kas sürekli çalıştı.

Yanlarında, bir dal inledi ve kendini yanan gövdeden ayırdı. Toprağın üzerine çöktü ve küle dönüştü. Rüzgâr ve yağmur neyse ki alevlerin çoğunu söndürmüştü ama otların bir kısmı hâlâ cızırdıyordu. Jack her şeye baktı - yükselen duman ve boğucu buhar, derin, delik deşik siperleriyle harap olmuş tarlalar, kırılmış dallar- ve gülmeye başladı.

Kit onu tiksintiyle karışık bir sempatiyle izledi. "Sonunda çıldırdın."

"Başka ne yapabilirim?" Jack kollarını enkazın üzerine uzatarak sordu. "Her şey mahvoldu. Kesinlikle her şey. Artık ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kit bir an sessizliğini korudu. "Gitmen gereken bir toplantı yok mu? Bu da bir başlangıç."

İkisi birbirlerine baktılar. Niamh protesto ya da tartışmaya hazırlandı. Ama Jack'in ifadesi yumuşadı ve Niamh'ın içinde çırpınan bir umut belirdi. Jack ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Bu hızla gidersem geri dönmem saatler sürer sanırım."

Kit çenesini Niamh'a doğru eğdi. "Oradan aşağı gel."

Eyerde daha dik oturarak ofladı. "Tüm bunlardan sonra benimle gerçekten böyle mi konuşacaksın?"

"Lütfen," diye ekledi.

"Böylesi daha iyi." Niamh bacağını yana salladı ve üzengiden inerken Niamh onu belinden tutarak sabitledi. Niamh'ın nemli elbisesinin altından teni inanılmaz derecede sıcaktı. Kit dizginleri kardeşine verdi.

Jack'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Genç bir hanımefendinin bu havada?"

Yani onun kitabında yine genç bir kadındı. Niamh gülümsedi. "Benim için fark etmez."

"Pekâlâ," dedi isteksizce. Eyere tırmandı. Tepelerinde tüneyerek onlara tuhaf bir ifadeyle baktı. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmek istiyor muyum?"

Kit atın boynunu dalgınca okşadı, açıkça onun bakışlarından kaçınıyordu. "Öyle mi?"

"Sanırım değil." Jack çenesini ovuşturdu. "Sayende Tanrı bilir daha ne kadar meşgul olacağım. Seni durduramam."

Kit sıkıca başını salladı. Jack de başıyla onayladı. Niamh artık kendini tamamen kaybetmişti ve sanki bir şeye burnunu sokuyormuş gibi hissediyordu.

"Peki o zaman. İyi günler, Kit." Jack bineğinin etrafında döndü. "Niamh."

Kendi adını duyunca irkildi ve hızlı bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Bana Jack de diyebilirsiniz," dedi bıkkınlıkla.

Bu şifreli teklifle birlikte atını şehre doğru sürdü. Niamh arkasından baktı ve seçimlerinin onu buraya nasıl getirdiğini merak etti: Avaland Prensi Naibi'ni kendi adıyla çağırmak için bir davet. Bu, asla yararlanmaya cesaret edemeyeceği bir onurdu.

Sonra onun küçük kardeşini hatırladı. Yıkık bir tarlanın ortasında birlikte duruyorlardı. Islak ıslak. *Yalnızdılar*. Kit boğulmuş bir kediye benziyordu ama beyaz gömleğinin kumaşı dikkat dağıtıcı bir şekilde dar bedenine yapışmıştı.

Tek sorabildiği, "Kolun acıyor mu?" oldu. "Hayır." Her zamanki gibi berbat bir yalancıydı. "Hadi gidelim."

Şehre doğru yola koyuldular. Sootham'ın bir adımına karşılık Sootham'ın iki adımı vardı ve Sootham hızlı adımlarla ilerliyordu. Çenesi sıkılıydı ve gözleri Sootham'a sabitlenmişti. Niamh onun kızgın olup olmadığını, kızgınsa da kendisine kızgın olup olmadığını anlayamadı. İçinde sinirler vızıldıyordu. Ona söylemek istediği binlerce şey vardı. Hiçbiri aklına tutarlı bir şekilde gelmedi. Terlikleri çamurda ve ıslak çimenlerde gıcırdıyordu ama o

umursamaya cesaret edemedi. İpek kurtarılamayacak kadar yıpranmıştı ve bu gidişle ayak parmakları da yakında ona katılabilirdi. Soğukta dişleri takırdıyordu.

Kit nefes nefese kaldı. "Sana ceketimi bile veremem."

"En azından pelerini geride bırakacak kadar sağduyuluydun," dedi. "Onu yok etseydin ya da içinde ölseydin seni asla affetmezdim."

Adamın kuşkulu bakışları tenine bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu. Özellikle de adamın ne düşündüğünü anlayamayınca, bu onu fena halde telaşlandırıyordu.

"Sana bir özür daha borçluyum," diye ağzından . "Düğünün tam bir felaketti ve neredeyse ölüyordun. Bunların hepsi benim hatam."

"İyi ya da kötü hâlâ hayattayım," dedi . "Ve eğer gerçekleşmediyse bu gerçekten benim düğünüm mü? Başlangıçta hoş bir şey olacağına dair bir umudum olduğunu söyleyemem."

Yürümeyi bıraktı ve ona doğru döndü. "Ama özür dilerim."

Sesinin bu kadar sefil çıkmasından nefret ediyordu. Ama kendisi bile kendini nasıl affedeceğini bilemezken, onun kendisini nasıl bu kadar kolay affedebildiğini anlayamıyordu. *Yine* onun arkasından iş çevirmişti. Hem onu hem de Rosa'yı korumaya çalışıyor olabilirdi ama bunu kendi şartlarına göre yapmıştı.

"Seni ve aileni tüm mahkemenin önünde küçük düşürdüm. Ve şimdi herkes aramızda ne olduğunu biliyor. Sen ve ben bir skandala karışacağız. Seni mahveden düşmüş kadın ben olacağım. Bir iblis, seninle toplum içinde görülmeye pek uygun değil. A-"

". Sanırım artık kendini kaptırıyorsun." Ona kaşlarını çattı. "Hatırlarsan, kralı bendim. Senin tek yaptığın bana bir pelerin vermektir."

Burnunu çekti. "Özür dilerim."

"Biliyorum. Bunu en az üç kez ." Sabırsızca içini çekti ama kızın ellerinden birini tuttu. Onun dokunuşuyla tüm vücudu ısındı. "Bana ulaşmak için yapman gerekeni yaptığın için seni suçlayamam. Bu yüzden ben de özür dilerim."

Niamh nemli kirpiklerinin arasından gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Seni uzaklaştırdığım için. Geçen gece söylediklerin için. Haklısın. Ben bir korkağım ve kendilerini buna layık gördüklerini kanıtlamış olsalar bile insanlara güvenmek için içimde nadiren güç bulabiliyorum." Işık akarken

bulutların arasından o kadar savunmasız görünüyordu ki. Gülümsemesi hüzünlüydü, neredeyse utanıyordu. "Ben tamamen dikenim."

"Onu bilemem. Bence sen daha çok bir ot gibisin."

Gülme olduğundan emin olmadığı bir ses çıkardı. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Evet! Yabani otlar inatçıdır. Nereye düşerlerse düşsünler, onları kaç kez keserseniz kesin, her rağmen hayatta kalırlar. Ve bazen oldukça güzel olabilirler." Kit onu gittikçe artan bir eğlenceyle izledi. Tanrım, kendini küçük düşürüyordu. Gevezelik etmeyi hemen bırakması gerekiyordu. "Ben de senin hakkında böyle düşünüyorum."

"Kimin aklına gelirdi ki? Bir terzi ve bir şair."

"!" diye bağırdı. "Romantik olmaya çalışıyorum. Daha iyisini yap da görelim."

Kaşlarını çattı, en saçma meydan okumadan bile geri adım atamayacağı belliydi. "Sen bir çiçek gibisin. Bu dünya için fazla narinsin."

"Ne yani, buraya ait olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle demedim." Omuzları rahatsızlıkla içe doğru kıvrıldı. "I . . . Ne bilmiyorum. Söz konusu sen olunca bu imkansız."

"Affedersiniz?" Niamh ona ters ters baktı. "Kendinle çıkmak o kadar kolay değil, biliyorsun!"

Hızla ilerledi. "Artık hiçbir şeyin anlamı yok. Hayatımın yeniden parçalanması gerekirdi ama bir şekilde hâlâ buradayım. Hâlâ hayattayım. Hepsi senin sayende."

Nereye varmaya çalışıyordu? Onun saçmaladığını nadiren görmüştü. "Bu iyi. Değil mi? Sesin kızgın geliyor."

"Kızgın değilim," dedi, gerçekten *de* öyle görünmesine rağmen. "Konu sen olunca, düşüncelerim dönüp duruyor. Kelimelerimin hiçbirisi doğru çıkmıyor. Bunu açıklayamıyorum. Kendimi deli gibi hissediyorum. Sanki bana büyü yapmışsın gibi. Bir tür psişik tutuş ya da-"

"Bu korkunç!"

"Hayır . . . Argh!" Ona ters ters baktı. "Şimdiye kadar anlamadın mı, seni aptal? Gerçekten bana bunu söyletecek misin?"

"Ne diyeyim?" Yüzü sıcaktı, göğsü garip bir şekilde gergindi. "Aklını okuyamıyorum."

"İyi, iyi. *Güzel*. Şimdi dikkatle dinle, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim."

Derin bir nefes aldı. Ve onun bakışlarını tuttuğunda, hissettiği şeyin gerçeğini tüm çıplaklığıyla gördü. Belki de onu ilk gördüğü andan beri hissettiklerini. Birdenbire kendini çok yoğun hissetti.

"Seni seviyorum."

"Ne?"

"Kendimi tekrar etmeyeceğimi söylemiştim." Sözlerinde artık hiçbir ısırik yoktu. Yüz ifadesi dayanılmaz derecede ciddiye. "Evlen benimle. Dün sana tekrar sorma fırsatım olmadı ama sanırım şimdiye kadar bunu düşünmek için yeterince zamanın olmuştur."

Niamh bir kahkaha patlattı ama gözyaşları bıçak sırtında sallanıyordu. Bu sözler, daha önce hiç bilmediği bir özlemle içine saplandı. Onun gibi bir adamdan gelen bir teklif, umabileceğinden çok daha . Ama reddedildikten, ihanete uğradıktan ve aşağılandıktan sonra ikinci bir teklif? Bu dünyada hiçbir yaratık bu kadar inatçı, bu kadar ... bu kadar ... olamazdı.

"Bu acımasız bir şaka, Kit Carmine!"

"Hâlâ şaka yapmıyorum."

Giderek artan bir endişeyle kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Adam ciddiye. Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırıştırmaya çalıştı ama tüm çabalarına rağmen kaçtılar. Onları ovuşturdu ama yanaklarından aşağı, yetişemeyeceği kadar hızlı .

Çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Dokunuşu ve ifadesi o kadar belirsizdi ki, buna dayanamadı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır! Öyle değil." Niamh parmaklarını güçsüzce onun bileğine doladı. Tüm korkunç korkuları arasında henüz yok edemediği bir tanesi vardı - daimi yoldaşı. "Sadece *nedenini* anlamıyorum. Sen her zaman benim kalbimi . Kaçıyordum ve şimdi durduğuma göre, beni tam olarak neyin beklediğini görüyorum. Sevmekten korkuyorum. Sana ne kadar zaman ayırabileceğimi bilmiyorum. Şu anda iyi günlerim kötü günlerimden daha fazla. Ama reddedebilirim. Seni aniden terk edebilirim. Seni bu şekilde incitmek istemiyorum. Senden böyle bir acı çekmeni istemek adil değil."

"Acıdan kaçamıyorum. Denemekten bıktım." Yumuşak, sinirli bir ses çıkardı ve beyaz saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok hayat dolusun, Niamh. Gülümseme şeklin çok açık. Boş odalarda dans edişin. Yaptığın her şeye tüm benliğini katıyorsun. Seni tanıdığım süre içinde sanki bin yıl yaşamışım gibi hissediyorum. Sanki ilk defa uyanmışım gibi hissediyorum. Yarın gitmiş olsan bile.

Seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişmanlık duymazdım. Nasıl pişman olabilirim ki? Sen beni değiştirdin. Seni sonsuza dek yanımda taşıyacağım."

İşte küçük bir kızken hayalini kurduğu evlenme teklifi buydu. "Ben de seni seviyorum."

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onu öptü. Adamın gözleri irileşti ve zihni bedenine yetişirken ağzı onunkine karşı gevşedi. Ama sonra kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Sonunda onu bıraktığında, adam şaşkınlıkla ona baktı. "Yani... Bu bir evet mi?"

"Evet," diye nefes aldı. "Evet."

Bu şimdiye kadar verdiği en kolay karardı.

Otuz İkinci Bölüm

Bir saat geçmeden Saint John Katedrali'nde evlendiler.

Ne de olsa böylesine titiz bir hazırlığın tamamen boşa gitmesine izin vermek utanç verici görünüyordu. Böylece konuklar, azalan fırtınadan sıırılsıklam olmuş ve ellerinde limonata bardaklarıyla avludan inekler gibi içeri çağrıldı. Son derece neşeliydiler. Kahkahaları ve gevezelikleri katedrali tıklım tıklım dolduruyordu. Bu Niamh'a çok iyi gelmişti. Kendisi de biraz neşeliydi. Lekeli elbisesinin içinde, kan çanağına dönmüş gözleri ve yarım saçlarıyla bile her şey mükemmeldi. Yani, neredeyse her şey.

Piskopos, yüzünde bir ifadeyle ve kendine özgü şapkasıyla törene başkanlık etti. Sanki baskı altında oradaymış gibi görünüyor ve ölümcül bir günah işlemek üzereymiş gibi konuşuyordu.

Belki de ikisi de doğruydı. Onu ofisinde bulduklarında, yere yayılmış dua ediyordu, kansız ellerine bir tespih dolanmıştı.

"Bu çok düzensiz, efendim! Elli yıllık hizmet hayatımda hiç bir şey görmedim. Bu bir skandal! Doğaya aykırı! Tanrı, en sevdiği çocuklarından birinin kendini bu şekilde küçük düşürdüğünü görmekten nefret eder! Sizi reddetmeliyim. Seni *reddedeceğim*!"

Kit ona acımasızca baktı. "Şimdi yapacak mısınız?"

Piskoposun tutkusu, tam kiminle konuştuğu aklına geldiğinde söndü. "Şey... Başka olsaydınız, yani Ekselansları, bunu *yapardım*. Ama değilsiniz. Ve bu yüzden. O halde başlayalım mı?"

Piskopos bir Avlish düğününün bitmek bilmeyen, acımasız işlerine devam ederken Niamh'ın yüzünü asmaması için yapabileceği tek şey buydu.

"Şimdi," dedi, aralarındaki masanın üzerinde duran kadehi belli belirsiz sallayarak, "kutsamaya başlayacağız."

Niamh elindeki cam şişeyi ters çevirdi. Kit onunkinin tıpasını açtı ve kadehin içine boşalttı. Katedraldeki tek ses sıvının yumuşak şırıltısıydı. "Ben, Christopher Carmine, seninle evleniyorum. Bedenimle sana tapıyorum ve tüm dünyevi varlığımı sana bağışlıyorum."

Niamh şişenin kapağını açarken elleri titriyordu.

Sakın düşürme, diye dua etti. Kadehi boşaltırken onun bakışlarını üzerinde tuttu. Bir mucize eseri, tek bir damla bile dökülmedi. "Ben, Niamh Ó Conchobhair, seninle evleniyorum. Bedenimle sana tapıyorum ve tüm dünyevi varlığımı sana bağlıyorum."

Bardağı kaldırdı ve yudumladı. Suyun tadı bahar kadar serin, bal ve funda gibiydi. Bardağı, kenarından onu aşk dolu altın gözlerle izleyen Kit'e uzattı.

Bu sefer Sinclair pelerini hazırlamıştı. Kit'in pelerini giymesine yardım ederken Niamh onun gözlerindeki buğulu ifadeyi kaçırmadı.

"Diz çök," dedi piskopos.

Öyle yaptılar. Zemin soğuktu ve dizlerine sertçe vuruyordu ama Kit elini onun elinin içine soktuğunda içinde bir alev tutuştu.

"Tanrı'nın bir araya getirdiklerini," dedi piskopos bıkkınlıkla, "kimse ayırmasın."

Sözcükler daha ağızından tam olarak çıkmadan Kit onu kendine çekti ve pelerinin içine katladı. Kız kendini sabitlemek için ellerini onun göğsüne bastırdı. Belli belirsiz bir sırtışıla onu öptü. Seyircilerden birkaçının nefesi kesildi.

Niamh onun dudaklarına karşı aptal gibi sırttı. Cesur, düzensiz ve aykırıydı - tıpkı onun gibi. Gülümsemekten yanakları ağrıyordu.

"Herkes ayağa kalksın," diye seslendi bir müjdecî, "Clearwater Dükü Prens Christopher Carmine ve Clearwater Düşesi Niamh Ó Conchobhair için."

* * *

Kalabalıktan kaçtıklarında son gün ışığı da azalmıştı.

Niamh saçlarındaki tüm yaprakları asla çözemeyecekti. Beyaz çiçekler kar yağışı gibi sokaklarda sürükleniyordu. Kaldırım taşlarına çarparak tatlı kokularını salıyorlardı. Rüzgârda savruluyorlardı, kışkırtıcı ve özgürce. Niamh'ın aklından havadan bir tane koparıp Kit'in kulağının arkasına sıkıştırmak geçiyordu. Kit'in alışılmadık derecede iyi bir ruh hali içinde olduğunu düşününce buna izin vereceğinden şüphelendi. Bu düşünce onu gülümsetti.

Sinclair'in kasaba evi, alacakaranlığın ılık ışığında rahat ve aydınlık bir şekilde onları karşıladı. Ön sundurma begonvillerin dallarıyla çevrili bir çardak gibiydi. Evin sahibi uzun, dramatik bir iç çekti

merdivenlerden çıkarken. "Henüz saraya dönmek istememeni anlıyorum. Ama gerçekten evime gelmek zorunda mıydın?"

"Teknik olarak," diye karşı çıktı Kit, "burası benim evim."

Görünüşe göre Sinclair'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Ön kapının kilidini açtı ve hizmetçisine "yeni evli mutlu çift" için bir misafir odası hazırlaması talimatını verdi. Kit, onun bu cümleye yaptığı imalı vurgu karşısında irkildi. Hizmetçisi çok memnun görünüyordu, ama Sinclair gözlerindeki sevgi dolu parıltıya rağmen iyi bir ezilmişlik gösterisi yapıyordu. Şapkalarını, eldivenlerini ve paltolarını çıkardıktan sonra Sinclair onları fuayeden dışarı çıkardı.

"Bana ihtiyacınız olursa çalışma odamda barikat kurmuş olacağım," dedi, "ancak başka bir işle meşgul olacağınızı sanıyorum."

Kit boğuldu. "On dakikalığına medeni olabilir misin?"

"Hayır, kesinlikle." Sinclair umursamaz bir el salladı ve koridorda gözden . "Tebrikler, ikinize de."

"Gidelim mi?" Kit açıkça telaşlanmış bir halde sordu.

Niamh mumların alçak, romantik titreşiminde bile onun nasıl kıpkırmızı kesildiğini fark etti. Adamın ürkekliği onu hem büyülemiş hem de şaşırtmıştı. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve ona yaslandı.

"Sıradaki şey için gergin misin?" diye alay etti. "Sana karşı iyi olacağım." Yüzündeki renk derinleşti. "Pek sayılmaz."

Niamh onun kendisini koridorlarda gezdirmesine izin verdi. Pembe ışığın narin parçaları döşeme tahtaları üzerinde oynayıyordu. Merdivenin tepesine ulaştıklarında, yorgunluk sonunda onu yakaladı. Ayak bileği -bir şekilde- yuvarlandı. Kit gözünü bile kırpmadan eğildi ve onu kollarının arasına aldı.

Adam onu yerden kaldırırken soluk soluğa güldü. "Kit! Beni düşürme, lütfen!"

"Yapmayacağım. Bunu daha önce de yapmıştım, hatırladın mı?" "Oh. Doğru."

Bunun üzerine, yüzünü buruşturdu. Kız onun omzuna sokuldu. Artık hayatının bu olduğuna, gerçekten birbirlerine ait olduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Dünya rüya gibi bir pus içinde yüzüyordu ve ne kadar çabalasa da gözlerini açık tutamıyordu.

Kit'in kahkahası çıplak bir nefes vermeydi. Şakağındaki gevşek saçları hışırdattı. "Dinlen. Uzun bir gün oldu."

"Uyumayacağım," diye mırıldandı.

"Dediğin gibi olsun," dedi hoşgörüyü. Ama onun kollarında kendini çok sıcak ve güvende hissediyordu. Kalbinin ritmine uyarak uykuya daldı.

Birkaç dakika ya da saat sonra Niamh, Kit'in onu hafifçe sarsmasıyla uyandı. Yatakta bir anda dikleşti. Pencerenin dışında gökyüzü karanlıktı ve gaz lambaları puslu bir şekilde parlıyordu. Ne kadar zamandır dışarıdaydı? Sersemlemiş bir halde Kit'e baktı.

"Naip prens ve eşi bizi çağırdı," diye açıklama yaptı.

Misafir odasında onları acı dolu bir manzara karşıladı. Sinclair kendini odanın en uzak köşesindeki koltuğa sıkıştırmış, omuzları kulaklarının etrafında toplanmıştı. Jack odanın karşı tarafında bekliyordu, bir eli yanında gevşekti ve tehlikeli bir şekilde ateş çubuklarının bulunduğu dövme demir sepete yakın duruyordu. Ocak çıtırdayarak tüm odayı hafif bir ısıltıya boğdu. Sofia yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle ocağın başında ısınıyordu. Yağmur pencereye vuruyor, ateşin ışığında sulu bir kırmızıya .

"Sonunda," diye mırıldandı Sinclair.

Geçen birkaç saat içinde Jack, muhteşem siyah ceketiyile kendini güzelce toparlamıştı. Saçları bir kez daha toparlanmış, duyguları bir kez daha o değerlendirici kehribar bakışlarının ardına gizlenmişti. Onunla ilgili tek hoş şey getirdiği neşeli buketti, ama öylesine acımasız bir hoşgörüyü tutuyordu ki, sanki bir cenazeye teslim etmek üzereymiş gibi görünüyordu. Çiçekler kaba muameleden dolayı çoktan gevşemişti.

Bakışlarıyla Niamh'ı yavaşça parçalarına ayırdı. Niamh onun ne gibi kusurlar bulduğunu ancak hayal edebilirdi. Uykuda dağılmış, dağınık saçları. Elbisesi hâlâ buruşuk ve çamur içindeydi. Halktan birininki gibi çilli ve çarşaflardan buruşmuş yüzü.

Çenesinin duruşu *değersiz* olduğunu söylüyordu.

Uygun değil, dedi kaşlarını çatarak.

Endişe nabzını hızlandırdı. Ondan hoşlanmasa bile, birliktelikleri onun hassasiyetlerini rencide etse bile, memnun etmek için duyduğu o çocuksu arzuyu bastıramıyordu. Jack'in, kardeşini mutlu edebileceğine her şeyden çok istiyordu.

Sofia kendini şöminenin yanından uzaklaştırdı. Niamh'ı kucağına çekerken gözleri zevkle parlıyordu. "Tebrikler. Senin adına çok mutluyum kardeşim."

Kardeşim. Niamh kelimeyi tekrar tekrar çevirirken onu yakınında tuttu. Daha önce hiç kız kardeşi olmamıştı. "Teşekkür ederim."

"Majesteleri," dedi Jack soğukkanlılıkla. İlk kez biri ona unvanıyla hitap ediyordu. Tanrım, artık bir unvanı vardı. Buna asla alışamayabilirdi.

"Eğer size ilk adınızla hitap edilmesini istiyorsanız, bana da benim adımla hitap etmeniz uygun olur."

"Doğru." Boğazını temizledikten sonra sertçe devam etti. "Carlile evliliğiniz için coşkulu tebriklerini iletmek istiyor. Gelin seçiminden çok etkilendi Kit ve diğerlerinin de etkileneceğini umuyor. Bu durum onun gözünde bizi çok iyi gösteriyor." İç çekti. "Artık daimi bir randevumuz olduğu için iletmem gereken daha pek çok mesaj olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kit temkinli bir sesle, "ama "ya hazırlanır gibi.

Sofia dikkatle boğazını temizledi. Jack rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı ve buketi Niamh'a uzattı. Görünüşe göre Carmine kardeşlerin hiçbiri gerçek bir duyguyu nasıl ifade edeceklerini bilmiyordu. "Sanırım ben de tebriklerimi sunmalıyım. Bunlar senin için."

Niamh onları göğsüne yakın bir yerde topladı. "Teşekkür . Çok güzeller."

Konuşma sefil bir şekilde sona erdi. Şöminedeki odunlar patladı ve Sinclair dizini zıplattığında döşeme tahtaları gıcırdadı.

Jack sonunda, "Beni affedin," dedi.

Kit'in yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oldu. "Ne?"

"Aramızdaki kırgınlığı bir kenara bırakmak istedim ama bunun bir kısmının benim de kırgınlığım olduğunu fark ettim. Tüm bu yıllar boyunca, parçalandığın için, babamın bana yaptığı baskıyı ya da görev duygusunu hissetmediğin için sana çok içerledim. Bunun yerine seni kullandım. Sana karşı canavarca davrandım." Yüz ifadesi perili bir hal aldı. "Görevim sana karşı olmalıydı, babamın korumamı isteyeceği şeye karşı değil. Bana kalan tek aile sizsiniz. Bunun için gerçekten üzgünüm."

"yok," dedi Kit huysuz bir sesle, her ne kadar sesi oldukça duygusal çıksa da. "Her şey geride kaldı."

"Bunu telafi edeceğime söz veriyorum." Jack Niamh' baktı ve ağzı hoşnutsuzlukla seğirdi. "Bu maçı onayladığımı söyleyemem. Ama birbirinize iyi geliyorsunuz. Niamh, sana bir özür borçluyum.

Geçen gün sizinle konuştum, ayrıca yanlış yönlendirilmiş ve etik olmayan bir plana müdahale ettiğiniz için minnettarlığımı da belirttim." Sofia'nın eline uzandı. "Bana neyin önemli olduğunu hatırlattınız."

Sofia ona çok çekingen bir şekilde gülümsedi. Niamh'ın rağmen o da karşılık verdi. Bu bir başlangıçtı. "Teşekkür ederim, Jack."

Adını duyunca yüzünü buruşturdu ama yorum yapmadı.

"Özrüm nerede?" diye sordu Sinclair. Jack Lovelace'ın gerçek kimliğini bilmiyordu ve umarım hiçbir zaman da bilmeyecekti ama bu, onu kızdırma dürtüsünün kolayca yok olacağı anlamına gelmiyordu.

Jack dikkatle onu görmezden geldi. "Pekala. Söylemeye geldiğim tek şey bu. Hazırlıklı ol, Kit. Balayından döndüğünde, Machland ve burada yaşayan insanlarla yeniden ilişki kurmak için önünde büyük bir iş var gibi görünüyor."

Kit şaşkınlıkla doğruldu. "Yardı mı istiyorsun?"

"Eğer bana zaman ayırırsan. Şimdilik sen benim varisimsin. Eğer tahtı ailede tutacaksak, her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmalısın." Tereddüt etti. "Ve senin anlayışına değer veriyorum. Bana meydan okumaktan hiç korkmadın."

"Tamam. Ben yaparım." Niamh, onun isteksiz ses tonuna rağmen dudaklarındaki küçük gülümsemenin kıvrılışını izledi.

Mükemmel değildi, ondan çok uzaktı. Ama burada, misafir odasının sıcak ortamında, aile gibi hissettiriyordu.

Jack ve Sofia nihayet garip bir şekilde ayrıldıklarında, üçü bir süre daha kaldılar. Cumbada oturmuş, yağmurun kaldırım taşları üzerindeki ışıltısını izliyorlardı. Kit ve Sinclair purolarını birbirlerine uzatıp duruyorlardı. Niamh Kit'in yanına kıvrılmış, Kit elinin üzerinde desenler çizerken kararlı bir şekilde uyuklamamaya çalışıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kit onun üzerine eğildi ve külleri cam bir tepsiye döktü. "Sözünü tutacak mı?"

"Yeterince samimi görünüyor." Sinclair purosunu ondan geri aldı ve kedi sinsiliğiyle gülümsedi. "Ama bunu yapmazsa, onu sorumlu tutacak Lovelace her zaman var. Bu senin için de geçerli."

Kit gözlerini devirdi. "Sen bir ."

Sinclair güldü, Niamh'ın uzun zamandır duymadığı tok bir sesle. "Kocana söyle bana karşı nazik olsun, Niamh. Bu tür konuşmalar iyi ve saygın bir politikacıya yakışmıyor."

Niamh yavaşça yayıldı ve başını Kit'in kucağına yasladı. Bir esnemeyle, "Kibar ol, kocacığım," dedi.

Sanki bir refleksmiş gibi kızın saçlarını okşamaya başladı. Alay etti. "Ben ne zaman iyi biri oldum ki?"

Otuz Üçüncü Bölüm

Bir mucize eseri, Avaland'da güneş doğdu.

Kaynaklarım bana Castilia ile gerilimin hala yüksek olduğunu bildirdi. Bununla birlikte, Şanlı Beyefendi F evine dönerken, Leydi R Sootham'daki kalış süresini uzatmayı tercih etti ve durumu şaşırtıcı bir ustalık, canlılık ve gerçekten de zarafetle yönetti. O ve eski nişanlısı geçen hafta Parlamento binasının dışındaki bahçelerde gezinirken görüldüler. Görünüşe göre, sihirlerinin birlikte ne kadar güzel çalıştığına bakılırsa, başta tarım sektörü olmak üzere bir dizi ekonomi politikası üzerinde birbirleriyle yakın bir şekilde çalışıyorlar. İtiraf ediyorum, "çalışmak" cömert bir terim olabilir. Zamanlarının yarısını didişerek geçiriyor gibiler.

Leydi HC'nin grubu, Belirli Biri nihayet baskılara boyun eğdiği için parktan dağıldı. Machlish ile tazminat konusu otuz beş yıl sonra ilk kez açıldı. Bu gelişmeyi Asi Oğlumuzu borçluyum. Davamız için bir müttefik olduğunu kanıtladı ve belki de Sezonun en şaşırtıcı siyasi gelişmesini etkiledi. En yeni düşesimiz ilahi kan taşıyan bir halktan biri ve bir Machlish kadını. Şimdilik, ne yapacaklarını görmek için izliyor ve bekliyorum. İğrenç derecede mutlu görünüyorlar.

Bu köşenin yayınlandığı üç yıl boyunca, son sayıyı iyi haberlere benzeyen bir şeyle kapatamadım. Önümüzde çok uzun bir yol var. Bununla birlikte, biraz duygusallığımı mazur görürseniz, kendimi garip bir şekilde umutlu buluyorum. Gelecek için, adalet için, Avaland'da yaşayan tüm insanlar için. Gelecek sezona kadar, sanırım. Ben, kendi adıma, daha sakın bir sezon olması için hala izleyen her Aziz'e dua edeceğim.

-Lovelace

Niamh elbiseye son dikişi atarken, bir şeyi unuttuğu hissine kapıldı. Gözlerini sertçe kırptırdı ve

Vücudu. Öğleden sonrasının şaşırtıcı parlaklığı karşısında gözleri yaşardı. Bu ne zaman olmuştu?

Sezon neredeyse sona ermişti ama yine de hayat hiç yavaşlamamıştı. Kit ile balayından dönüp Katedral Caddesi ile Champion'ın köşesindeki dükkânı açtıklarında siparişler gelmeye başlamıştı ve bir daha da kesilmemişti. Bugünlerde aldığı siparişler konusunda çok daha seçici davranmaya başlamıştı elbette, ama fırsat buldukça kendisini heyecanlandıran işleri de araya sıkıştırıyordu. Politika hiç beklemediği kadar çok zamanını alıyordu. Machland ile yeniden ilişki kurmasına yardımcı olmak için yaptığı çalışmalara rağmen, büyükannesi hâlâ onun "iharetini" kabullenmemişti.

Zamanla ve değişimle birlikte, diye yazmıştı annesi son mektubunda.

Niamh sadece umut edebilirdi. En azından tekneye binmeyi kabul etmişti. Gelecek ay, yine hep birlikte olacaklardı.

Miriam alaycı bir tavırla, "Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldiniz, Majesteleri," dedi. Tezgâhın başında durmuş, Niamh'ın gün boyunca parçaladığı her şeyi yeniden düzenliyordu. Koyu renk bukleleri gün batımında ince bakır ipliklerle parlıyordu.

Niamh gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?"

Miriam düşünür gibi yaptı. "Sadece üç saat boyunca tam ve odaklanmış bir sessizlik. Arada bir uğultu oluyordu."

Niamh kızardı. "Oh, Tanrım. Özür dilerim."

"Bugün izin vereceğim," dedi Miriam. "Bu haftanın son siparişi."

Bunun için tanrılara şükürler olsun. Herkesin ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, bir mola için gecikmişti. Saatlerin akıp gitmesini engelliyordu. Yine de bu elbise üzerinde çalışılması için yalvarıyordu. Kumaş ellerinin arasından ipeksi ve su gibi serin bir şekilde akıyordu. Sinclair bunu kız kardeşi için yaptırmıştı ("Kendini yeterince iyi hissedene kadar kesinlikle büyü yapmak yok," demişti ona sertçe) ve bu yüzden tamamen mükemmel olması gerekiyordu.

"Neredeyse gitmeye hazırım," diye ekledi Miriam. "Eğer o zamana kadar bitirirsen, kraliyet ailesini birlikte getirebiliriz."

"Bunu çok isterim." Buradaki hayatlarında kolay bir ritim vardı: avukatlık işi; parkta gezintiler ve Sinclair'le demli çaylar; ara sıra dükkânında geçirdiği akşamlar; ve geceleri Kit ve Rosa'yı Parlamento binasının dışında beklemek. Sootham, o farkına varmadan kalbine gizlice girmiş ve kendini evi haline getirmişti.

Dükkânın üstündeki çan şingirdadı.

"Ah," dedi Miriam. "Boş ver."

Niamh başını kaldırıp baktığında neredeyse koltuğundan düşüyordu. Tezgâhın kenarına tutunarak kendini sabitledi. Belki de Kit'i gördüğünde kanının hızlanmayacağı ve tüm denge yetilerinin elinden kaçmayacağı bir gün . Ancak bugün o gün değildi.

Şapkasını kolunun altına sıkıştırmıştı. Pencerenin diğer tarafında, tentenin gölgesinde gizlenen Rosa şemsiyesinin sapını çeviriyordu.

Miriam ona masumca gülümsedi. "İyi günler, Majesteleri."

Yüzünü buruşturdu ama onu düzeltmedi. Şimdiye kadar Miriam'ın muzip bir yapısı olduğunu ve unvanını tam da onu kızdırdığı için kullandığını öğrenmişti. "Karımı almaya geldim."

"Elbette efendim," dedi Miriam, onun giderek acı çeken yüz ifadesine hafifçe gülerken. "Yarın görüşürüz, Niamh."

Pardösüsünü giydi ve el sallayarak öğleden sonra dışarı çıktı. Rosa'ya doğru sıçradı ve kollarını birbirine bağladı. Niamh onların gidişini gülümseyerek izledi.

Açık pruva penceresinden şehrin kokuları ve sesleri içeri süzülüyordu. Bugün esinti ona at, duman ve hanımeli kokusu getirmişti. Bu, belki de günün en sevdiği zamandı. Güneş ışığının rüya gibi sıcaklığını ve uzun bir günün ardından herkes evine dönerken yaşanan yoğunluğu seviyordu. Dışarıda soylular Parlamento'dan kulüplerine doğru yürüyorlardı. Komşuları mumlarını söndürdü, vitrinleri karanlık ve hareketsiz kaldı. At arabaları caddede tıkdırdıyordu. Herkes bir yıllığına taşradaki malikânelerine çekildiğinde ortalık çok sessiz olacaktı.

Bir kez olsun, bunu dört gözle bekliyordu.

Kit ona yaklaşırken, güneş ışığı bir pelerin gibi üzerine düştü. Hiç çaba göstermediği halde bu kadar ruhani olabilmesi büyük haksızlıktı. Şapkasını çalışma masasının üzerine bıraktı, sonra eldivenlerini çıkardı.

"Eşiniz sizi almaya gelemiz. Kendisi meşgul."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu doğru mu? Peki o zaman. Birazdan yola çıkacağım."

Çalışma masasının arkasında ona katıldı ve kalbi onu karşılamak için yükseldi. Kit onun hizasına kadar eğildi. Ağzı onunkinden bir santim kadar uzakta duruyordu. Niamh aralarındaki boşluğu kapatmak için eğildiğinde, adam aniden geri çekildi. Niamh itiraz edercesine ısırıldı.

"Özür dilerim," dedi. " dağıtmamalıydım." Hiç adil oynamadı.

"Weeeell ..." Niamh parmaklarını onun kravatının içine soktu. "Belki onu bir kenara bırakmaya ikna olabilirim. Sadece birkaç dakikalığına. Çok ikna edicisin."

Sonunda onu öptüğünde, zaman güzel bir emeklemeye yavaşladı. Bir yaz öğleden sonrası kadar yavaş ve rüya gibi bir sıcaklık yayıldı içine. Elbise masanın üzerinden kayd, unutuldu.

Ah, pekala. Daha sonra bitirmek için zamanı .

Bugünlerde hiç acelesi yoktu.

Teşekkür

Uzun bir yaratıcı nadas döneminden sonra, *Kırılğan Bir Büyü* bir yazar olarak neşe, merak ve güven duygularımı yeniden canlandırdı. Bu yüzden kalbimde çok özel bir yere sahip. Kit ve Niamh geçtiğimiz birkaç yıl boyunca benim sadık, sevgili yoldaşlarım oldular ve hayatımın çok stresli bir döneminde beni toprakladılar. Onların hikayesinin bugünkü haline gelmesine yardımcı olan pek çok insan var ve ben her birine son derece minnettarım!

Editörüm Sarah Grill'e, keskin editoryal görüşleriniz, mizah anlayışınız ve kırılğan sohbetlerimiz için! Geri bildirimleriniz beni bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeye itti ve birlikte yaptığımız işten gurur duyuyorum.

Menajerlerim Claire Friedman ve Jess Mileo'ya, yıllar boyunca verdiğiniz kararlı destek ve rehberliğiniz için teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, potansiyelin parıltısını gördünüz ve onu ilk fikrimdeki bulanıklıktan çıkardınız. Hepiniz cidden en iyisisiniz!

InkWell yabancı haklar ekibine: Lyndsey Blessing, Hannah Lehmkuhl ve Jessie Thorsted. Birlikte çalışmayı çok sevdiğiniz ve eserimi dünyanın dört bir yanındaki okurlarla paylaşmama yardımcı olduğunuz teşekkür ederim.

Wednesday Books'taki harika ekibime: Rivka Holler, Alyssa Gammello, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Brant Janeway, Devan Norman, Eric Meyer, Melanie Sanders, Lena Shekhter, Kerri Resnick ve NaNá Stoelzle. Hayallerimin kapak resmi için Kelly Chong'a (@afterblossom_art) teşekkür ederim!

Louise Lamont'a, nezaketiniz ve bu kitap için Birleşik Krallık'ta mükemmel bir yuva bulduğunuz için! Sizinle ve editörüm Polly Lyall Grant ve pazarlamacım Bec Gillies de dahil olmak üzere Hachette UK ekibiyle çalışmak büyük bir keyif.

En çılgın, en imkansız hayallerimi gerçeğe dönüştüren First Flight'a. Hepinize ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem: Cossette, Taylor, Isa, Sequoia Cron (@rainbowbookdragon15), Lydia Byers, Heaven (@heavenlybibliophile), Tori (@toriandbooks), Lindsay (@PawsomeReads), Agavny Vardanyan (@agavnythepigeon), Kelsey Rae Musick, Stephanie (@stephdaydreams), Paola Camacho, Holden Fra, Paola (@anotsowickedwhich), Phoebe Ellman, Megan McDonald, Ena Jarales,

Diane (D. E. Ellerbeck), Ashley Dang, Kelcie Mattson (@nerdilyinclined), Allie Williams, Paige Lobianco (@pagebypaigebooks), @zoereadss, Kashvi Kaul at Misty Realms, Holly Hughes, Courtney Bentzoni, Mariya Tuchinskaya (@msbookworld), Nihaarika, Mansi (@astraquill), Birdie Woodnyx, Diana (@chasingchapters_), Amy Sahir, Liz Griffin (@lizgriffinwords), Julie at One Book More, Isabelle Colantuonio (@isabellesbookshelf), Katie Laban, Courtney Boylan, Leah T, Grace (@bookswithgraceann), Kalie Barnes-Young ve Jae (@justjaesday).

Courtney Gould'a. Bu senin için, dostum! Sen olmasan bunu gerçekten yapamazdım. Her yazarın senin kadar yetenekli, ilgili, komik ve kelime sayısı hedeflerinde sapık moduna geçmeye istekli bir arkadaşı olsun.

Alex Huffman-Jones'a, sonsuza dek ilk okurum! Teşvikiniz, cömertliğiniz ve geri bildiriminiz benim için dünyalara bedel. Niamh ve Kit'in hikâyesindeki sihri gördüğünüz için teşekkür ederim.

Rachel Morris'e. Gelecek nesiller için kaydedilmeli: Her zaman haklısın! İlk perdenin tamamını silmekten ve zaman kipini değiştirmekten gerçekten memnun değildim ama işte buradayız. Harika notların, sınırsız coşkun ve tabii ki Kit'in kavisli konusundaki tavsiyen için teşekkür ederim.

Güçlü Beşli'ye: Audrey Coulthurst, Helen Wiley, Elisha Walker ve Rebecca Leach. Taslağı hazırlarken (ve bu arada şikayet ederken) gösterdiğiniz sonsuz sabır ve destek için hepinize teşekkür ederim. Audrey ve Helen, kendimi çok kaybolmuş ve çok üzgün hissettiğimde bana çok ihtiyacım olan perspektifi verdiniz. Helen, sen olmasaydın bu kitap bu hale gelemezdi.

Kalie Cassidy, Emily Grey, Charlie Lynn Herman, Christine Arnold, Skyla Arndt ve Laura Brooke Robson'a. Bu kitapta parmak izleriniz silinmez bir şekilde var; notlarınız için çok teşekkür ederim! Hepinizi tanıdığım için çok şanslıyım.

Mitch Therieau'ya, bana olan sonsuz desteğiniz, sevginiz ve inancınız için.

Son olarak, size! *A Fragile*'ı aldığınız için çok teşekkür ederim. *Büyük*. Bu okuduğunuz ister ilk ister üçüncü kitabım olsun, desteğiniz için ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

İçindekiler

Reklam Kartı

Başlık

Sayfası İthaf

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Beşinci

Altıncı Altı Bölüm

Yedinci Bölüm

YirmiYedinci

Bölüm Bölüm On

Dördüncü Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu On

On Birinci Bölüm

On On On On On

İkinci On Üçüncü

Beşinci Sekizinci

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dört Yirmi

Bölüm Bölüm Bölüm

Otuz Bir Otuz Beş

Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi Dokuz Altı

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm Yedi

Sekiz Otuzuncu Otuz

İkinci *Teşekkür Telif*

Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan Wednesday Books tarafından yayımlanmıştır

KIRILGAN BİR BÜYÜ. Telif hakkı © 2024 Allison Saft'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri (TK)

ISBN 9781250892836 (ciltli)

ISBN 9781250892843 (e-kitap)

Birinci Baskı: 2024

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

E-Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Kapak

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.